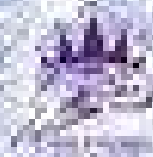

ĐINH MẠC

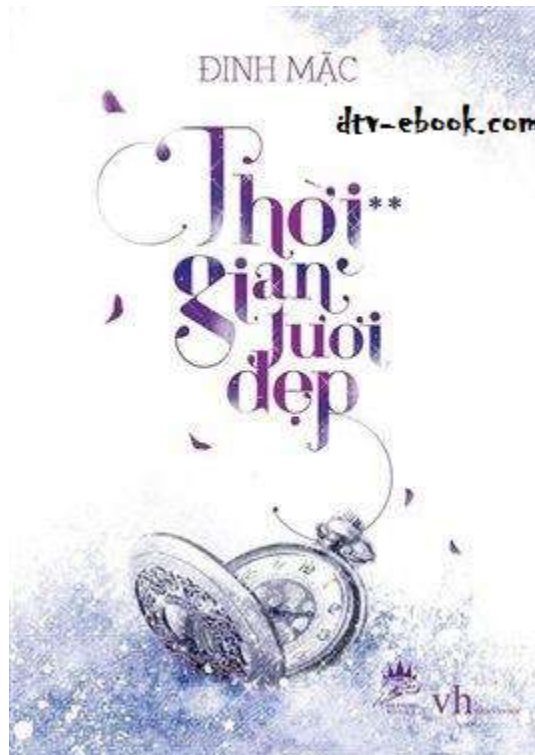
dtv-ebook.com

Thời
gian
đẹp

vh

Thời gian tươi đẹp (Tập 2)

Tác giả: Đinh Mặc

Thời gian tươi đẹp (Tập 2)

Tác giả: Đinh Mặc

Người dịch: Greenrosetq

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 16 - 6 - 2014

Giá bìa: 124,000đ

Số trang: 544

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn: HBL Group

Tạo prc : tuaquan2411

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

[Giới thiệu:](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Ngoại truyện](#)

[Lệ Trí Thành: Giấc mộng khuy nh thành](#)

[Ninh Duy Khải: Tình yêu đích thực](#)

[Câu chuyện “cung đấu” của những người đàn ông](#)

[Câu chuyện tuần trăng mật](#)

[Câu chuyện sinh con](#)

Giới thiệu:

Xưa nay giang sơn mỹ nhân, mấy ai được cả. Lê Trí Thành, vị thiếu tá trẻ tuổi với sự nghiệp đang lên như điều gặp gió đã làm được điều ấy. Có điều “giang sơn” của anh lại là tập đoàn Ái Đạt đang bên bờ phá sản, còn “mỹ nhân” lại là cô trợ lý thông minh xinh đẹp, người con gái mang trong mình nhiệt thành, với trái tim nhân ái đã thực sự chạm vào lòng anh.

Phải, anh là người đàn ông thâm trầm kín kẽ, anh đùa giỡn đối thủ trong lòng bàn tay, anh muốn “giang sơn”, vực lại đế chế mà người anh trai trước khi ra đi đã nhấn nhủ, anh còn muốn người đẹp, cùng cô gái duy nhất anh có ham muốn chiếm giữ sánh bước bên nhau... Trong lòng cô có anh, đây là sự thật chắc như đinh đóng cột. Bao nhiêu ngày đêm cùng trải qua sóng gió, Lâm Thiên không dưới một lần nhìn anh bằng ánh mắt ướm át chứa đầy tâm tình phức tạp mà có lẽ ngay cả cô cũng không phát giác. Nếu không có tình cảm với một người đàn ông, phụ nữ sẽ chẳng thể nào có ánh mắt như vậy. Ánh mắt đó khiến trái tim anh rung động. Mặc dù tin tưởng có thể chinh phục cô nhưng vào thời khắc này, khi đã thẳng thắn bày tỏ, ngắm gương mặt ửng đỏ và mười đầu ngón tay đan vào nhau một cách vô thức của cô, trái tim trong lồng ngực Lê Trí Thành tựa hồ vẫn bị bóp nhẹ. Đây là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất trên cõi đời có thể nắm giữ trái tim anh.

Tác giả Đinh Mặc

Là tác giả của mạng văn học Tấn Giang. Các tác phẩm của cô với câu từ chặt chẽ logic, có phần táo bạo tài tình, thể loại mới lạ phong phú, là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các yếu tố tình cảm với viễn tưởng, tâm lý tội phạm, thương trường...

Các tác phẩm:

Hai lần gặp gỡ

Giang sơn bất bô

Thời gian tươi đẹp

Contents

Chương 23

Sự ra đời của Aito ảnh hưởng đến rất nhiều người và nhiều doanh nghiệp.

Tân Bảo Thụy có vẻ án binh bất động. Người bên ngoài quan sát xem công ty đầu ngành này làm thế nào để đối phó với cơn lốc Aito. Nhìn thấy quảng cáo rầm rộ của Aito, Trần Tranh tức giận đập tách trà ở văn phòng. Nhưng anh ta có thể làm gì? Đây giống một cuộc chiến không liên quan đến anh ta, không liên quan đến Tư Mỹ Kỳ.

Trong cuộc chiến khói lửa này, giành thắng lợi to lớn nhất đương nhiên là tập đoàn Ái Đạt. Nhân viên Ái Đạt cũng là người đắc ý nhất, vui mừng nhất.

Ngày thứ hai sau khi từ núi Nga Mi trở về, Lâm Thiển tới trụ sở tập đoàn, tham gia cuộc họp cấp quản lý.

Cô đến hơi muộn, trong phòng hội nghị đã đầy ắp người. Đúng lúc này, Lê Trí Thành từ phòng làm việc của anh đi tới, đằng sau là Trương Viên.

Hai người âm thầm chạm mắt, Lâm Thiển cúi đầu đi vào trong, tìm vị trí bên bàn tròn ngồi xuống. Vài giây sau, Lê Trí Thành cũng đi vào, ngồi ở vị trí đầu tiên. Không khí trong phòng hội nghị trở nên nghiêm túc ngay tức thì, anh cất giọng trầm trầm: “Bắt đầu đi.”

Một giám đốc báo cáo số liệu tiêu thụ cho đến sáng hôm nay. Lâm Thiển chăm chú lắng nghe nhưng đầu óc cô lơ lửng ở chỗ khác.

Tối qua sau khi về đến thành phố Lâm, Lê Trí Thành lấy ô tô đưa cô về nhà, nhưng cuối cùng anh không chịu rời đi.

Sau đó, hai người ôm ấp đến nửa đêm trên chiếc giường của cô. Đến cuối cùng, cô giúp anh giải quyết một lần. Sáng hôm nay khi thức dậy, cô lại làm một lần nữa. Điều này khiến Lâm Thiển vô cùng quần bách, cô chưa bao giờ nghĩ, có một ngày bản thân mình lại thông thạo về phương diện này. Trên thực tế, cô và Lê Trí Thành đã vô cùng thân mật, chỉ còn thiếu bước cuối cùng mà thôi.

...

Lượng tiêu thụ sản phẩm Aito hết sức lý tưởng. Đến cuối tuần vừa rồi, hàng vạn sản phẩm rải khắp cả nước đã bán sạch. Vào thời khắc này, các giám đốc đều tỏ ra rất phấn khởi, trò chuyện vui vẻ.

Tiếp theo, Cố Diên Chi nêu ra vấn đề quan trọng nhất trong thời điểm hiện tại: “Aito coi như thành công bước đầu. Tuy nhiên, công việc quản lý, tiếp thị sau đó càng quan trọng hơn.”

Mọi người đều gật đầu.

Lâm Thiển cũng hiểu rõ đạo lý này. Bởi vì đối với một số sản phẩm mới gia nhập thị trường, “phát súng” đầu tiên tuy thành công nhưng vẫn chưa đủ. Một loạt công việc phức tạp tiếp theo như truyền thông, marketing, phân phối, quản lý phải tiến hành đồng bộ, mới có thể khiến sản phẩm đứng vững trên thị trường.

ở Trung Quốc từng xuất hiện không ít tiền lệ, một sản phẩm lúc mới xuất hiện trên thị trường làm rất tốt, thậm chí tạo được danh tiếng. Nhưng do công tác hậu kỳ không đồng bộ, dẫn đến sản xuất không kịp nên thiếu nguồn hàng, phục vụ không chu đáo... cuối cùng bị người tiêu dùng “quay lưng” và chịu kết cục thảm hại.

bây giờ đã qua giai đoạn khó khăn nhất, những người có mặt ở phòng hội nghị đều có kinh nghiệm về quản lý và marketing nên thảo luận rất nhiệt tình. Nửa tiếng sau, mọi người thống nhất ý kiến, công ty tập hợp một số nhân viên và người quản lý xuất sắc từ các bộ phận. Bọn họ do Cố Diên Chi dẫn đầu, sẽ đi tới các địa phương trong cả nước để giám sát và quản lý thị trường, đảm bảo thông tin không có gì trở ngại, đảm bảo Ái Đạt có thể vận hành một cách trôi chảy, đẩy Aito lên tầm cao mới.

đôi với đề xuất này, Lê Trí Thành không có ý kiến. Thật ra kể từ lúc tiếp quản công ty đến nay, anh thường chỉ đưa ra phương hướng chiến lược và quyết định những việc quan trọng, còn công việc thường ngày, anh tôn trọng ý kiến của những quản lý kỳ cựu như Lưu Đồng hay Cố Diên Chi.

Đây cũng là điểm Lâm Thiển rất tán thưởng anh, tài giỏi nhưng không kiêu ngạo, lại biết dùng người.

Tiếp theo là khâu chọn người, Cố Diên Chi quyết định rất nhanh: “Đi một vòng các thị trường trọng điểm ít nhất cũng mất một đến hai tháng. Như vậy đi, Lưu tổng chọn mấy người của bộ phận kỹ thuật và sản xuất, bộ phận thị trường là Tiết Minh Đào, Lâm Thiển...” Anh ta đọc tên khoảng mười người, sau đó quay sang Lê Trí Thành: “Cũng tương đối rồi, Lê tổng thấy sao?”

Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành. Cô phải đi công tác... từ một đến hai tháng ư?

Nhưng cô không thể không đi.

Quả nhiên Lê Trí Thành chẳng hề thay đổi sắc mặt, cũng không nhìn Lâm Thiển. Anh gật đầu: “Được.”

Về việc đi tiếp cận thị trường, nếu không có Lê Trí Thành, thật ra Lâm Thiên cũng rất muốn đi.

Theo quan điểm của cô, một sản phẩm mới ra đời, phản ứng của thị trường, các vấn đề tồn tại trong khâu marketing là rất quan trọng. Hơn nữa, một chuyến đi như vậy cũng là cơ hội giúp cô rèn luyện và tích lũy kinh nghiệm. Nhưng... Lê Trí Thành phải làm thế nào?

Buổi trưa, Lâm Thiên về công ty Vinda, ngồi trong phòng làm việc của mình, ủ rũ quay đầu bút.

Tối qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, anh còn thì thầm bên tai cô: “Còn ba ngày nữa đúng không em?”

Lúc đó, cô xấu hổ không biết trả lời thế nào, chỉ có thể vùi mặt vào bộ ngực trần của anh.

Ba ngày giờ biến thành ba mươi ngày, thậm chí sáu mươi ngày.

Lâm Thiên chợt nảy ra ý nghĩ tinh nghịch: ai ngờ Boss đại nhân cũng có lúc tính sai, không biết bây giờ anh có cảm tưởng gì?

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, trong lòng cô tồn tại duy nhất một cảm giác, không nở rời xa anh.

Từ trước đến nay, Lâm Thiên là người tương đối lý trí, công tư phân minh. Như chuyến đi điều tra nghiên cứu thị trường lần trước, lúc đó tình cảm mới chớm nở, cô rất nhớ anh, cho dù nỗi nhớ nhưng gặm nhấm trái tim cô những vẫn không chế bản thân rất tốt.

Không giống bây giờ, nghĩ đến chuyện xa anh, trong lòng cô rất buồn. Đó là cảm giác xa lạ, như thể làm việc gì cũng không có tinh thần, như thể sinh lực bị rút cạn bởi giây phút chia xa sắp tới.

Đầu óc Lâm Thiên còn vụt qua một ý nghĩ, hay là nói với Lê Trí Thành, đừng bắt cô đi công tác. Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ cảm tính này.

Bởi nếu vì anh mà cô không đi, sau này cô sẽ tiếc nuối cũng không biết chừng.

Cả buổi chiều chỉ nghĩ đến vấn đề này, lúc Lâm Thiên tan sở, trời đã tờ mờ tối, khi văn phòng ra về gần hết. Ngoài cổng xuất hiện một chiếc xe con nhưng Lâm Thiên có tâm sự nên chẳng để ý. Trong lúc cúi đầu bước đi, cô chợt nghe thấy tiếng còi xe.

Ai thế nhỉ? Lâm Thiên chau mày ngoảnh đầu về hướng đó, liền nhìn thấy chiếc Land Rover quen thuộc dừng ở vị trí cách cô tầm mười mét. Người ngồi sau tay lái chính là Lê Trí Thành.

Lúc này tuy đã hết giờ làm nhưng vẫn còn nhiều nhân viên chưa ra về. Nghe tiếng còi xe, một vài người liền dồn ánh mắt về bên này. Lâm Thiên giật mình, vội đi tới, mở cửa ghế lái phụ rồi nhanh chóng lên xe.

“Sao anh đến đây?” Lâm Thiên hỏi.

Lê Trí Thành liếc cô một cái, khởi động ô tô: “Đến đón em.”

Anh đáp rất thản nhiên, Lâm Thiên đen mặt trong giây lát. Lúc xe ra cổng khu công nghiệp, đi qua chỗ bảo vệ, Lâm Thiên không nghĩ ngợi, lập tức cúi thấp xuống, vùi mặt vào đầu gối. Lê Trí Thành giơ tay vuốt ve cổ cô, như vuốt ve động vật nhỏ.

“Ngồi dậy đi, không sao rồi.” Giọng anh đầy ý cười. Lâm Thiên mặc kệ, đợi anh lái thêm một đoạn, cô mới ngẩng đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Lê Trí Thành đưa cô về nhà. Lúc hai người ôm nhau ngồi ở sofa, Lâm Thiên trách anh: “Sao hôm nay anh lại đến đón em, bị người khác nhìn thấy

thì làm thế nào?”

Lệ Trí Thành bóp nhẹ tay cô: “Em đừng bận tâm, chúng ta dần dần rồi cũng nên công khai quan hệ.”

Lâm Thiên ngẩn người. Hà? Công khai ư?

“Có phải nhanh quá không?” Cô hỏi.

Lệ Trí Thành trả lời dứt khoát: “Không nhanh.”

Lâm Thiên chẳng còn gì để nói, lại liếc anh một cái. Với thân phận của anh, công khai mối quan hệ của hai người đồng nghĩa với việc mọi người sẽ coi cô là bà chủ. Cô luôn cho rằng, tình huống này ít nhất sau khi đính hôn mới xảy ra.

“Bây giờ mà công khai...” Lâm Thiên tựa vào người anh: “Tương lai nhờ chúng ta không thành, sẽ rất khó xử. Để em thử tưởng tượng xem nào, anh sẽ trở thành Boss lãng nhãng đùa giỡn nhân viên nữ, còn em trở thành hồ ly tinh dựa vào quy tắc ngầm để tiến thân. Chậc chậc... Sau này chia tay, nếu có bạn gái mới, anh lại phải công khai một lần nữa, tới lúc đó mặt mũi anh biết để vào đâu...”

Lâm Thiên lẩm bẩm một hồi mới phát hiện Lệ Trí Thành trầm mặc từ đầu đến cuối. Cô ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt anh đã tối sầm. Lâm Thiên hơi chột dạ, nhưng vẫn cứng miệng: “Những điều em nói đều là sự thật.”

Lệ Trí Thành siết chặt thắt lưng, khóa người cô trong vòng tay, kề sát người anh, không thể động đậy.

“Em còn nói linh tinh nữa?” Anh cất giọng trầm thấp, thể hiện sự uy hiếp rõ ràng.

Lâm Thiên trừng mắt với anh nhưng trong lòng rất ngọt ngào. Một lúc sau, cô lên tiếng đuổi “khách”: “Ngày mai đi công tác nên hôm nay em phải ngủ sớm. Anh mau về đi.”

Lê Trí Thành cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm như thường lệ.

“Anh về làm gì?” Anh nói: “Tối nay anh ở lại đây.”

Dưới ánh mắt của người đàn ông này, trái tim Lâm Thiên sắp tan chảy thành nước. Cô giơ tay ôm cổ anh: “Em đi công tác ít nhất một tháng, anh phải nhớ em đấy nhé. Không được vì cách xa mà tình cảm với em bị ảnh hưởng. Anh... đã... rõ chưa?”

Vừa dứt lời, Lê Trí Thành liền cúi xuống hôn cô. Dần dần, anh đặt cô nằm xuống sofa, còn mình chầm chậm phủ lên người cô. Đêm dài đằng đẵng, bởi vì sự phân ly sắp tới nên tình cảm càng trở nên mãnh liệt, nhưng lại không được giải phóng tận cùng nên chỉ có thể tiếp tục đè nén, tiếp tục giày vò.

Đầu tháng tư, Ninh Duy Khải đi Đài Loan một chuyến. Nói một câu thật lòng, anh ta rất thích nơi này, vừa ấm áp lại vừa phồn vinh và hỗn độn. Những nơi như vậy thường ẩn giấu vô số cơ hội làm ăn và tạo nên kỳ tích.

Tuy nhiên, chuyến đi lần này của Ninh Duy Khải không thuận lợi như anh ta tưởng.

Tân Bảo Thụy cũng có chi nhánh ở Đài Loan. Vừa xuống máy bay, anh ta được nhân viên người bản xứ lái xe đến đón. Trợ lý Nguyễn Tuấn báo cáo: “Tổng giám sát tiêu thụ khu vực Hoa Nam đã đi tìm Uông Thái Thức hai lần.”

“Ông ta vẫn tránh mặt không tiếp sao?” Ninh Duy Khải chau mày. Uông Thái Thức mà bọn họ nhắc tới chính là giám đốc xưởng vật liệu Minh Đức.

Sắc mặt Nguyễn Tuấn hơi khó coi: “Lần đầu ông ta không tiếp, lần thứ hai mắng người của chúng ta một trận. Sự việc này đã lan truyền ra bên ngoài.”

Ninh Duy Khải cất giọng không mặn không nhạt: “Đẹp mặt thật đấy, bây giờ cả ngành đều biết chúng ta định thọc dao vào lưng Ái Đạt mà không thành công.”

Nguyên Tuấn có chút ngượng ngập. Anh ta không đáp lời, trong lòng thầm thương hại vị Tổng giám sát làm hỏng việc đó.

Ninh Duy Khải hơi đau đầu. Những năm qua, Tân Bảo Thụy phát triển mạnh mẽ, nhưng anh ta dần phát hiện ra một sự thật, anh ta không biết rõ có thể dùng người nào trong công ty như trước.

Những nhân tài đi theo Ninh Duy Khải trong thời kỳ đầu xây dựng Tân Bảo Thụy, bây giờ đều ngồi ở vị trí quản lý giống anh ta. Nhiều khi “cái mông” quyết định bộ não, con người ngồi ở vị trí khác nhau, phương thức và góc độ suy nghĩ sự việc cũng sẽ khác. Ví dụ lúc còn làm Giám đốc bán hàng, Ninh Duy Khải sẽ bắt chấp khó khăn, dùng mọi thủ đoạn, thậm chí gạt bỏ thể diện và lương tâm để giành hợp đồng. Nhưng sau khi trở thành lãnh đạo cao cấp, anh ta sẽ xuất hiện ý nghĩ: “Mình muốn gì, mình nên đi theo phương hướng nào”, sau đó truyền lệnh để cấp dưới thực hiện. Ngoài ra, khó khăn vất vả trong quá trình thực hiện không phải là điều một quản lý cấp cao như anh ta cần bận tâm.

Đám giám đốc nghiệp vụ mới nhậm chức, bởi vì thiếu sự từng trải khi đối mặt với khó khăn trắc trở trên thị trường nên kinh nghiệm của bọn họ không bằng thế hệ trước. Điều này do hoàn cảnh quyết định, không liên quan đến tư chất của bọn họ.

Bây giờ gặp trở ngại trong vụ Minh Đức, Ninh Duy Khải càng hạ quyết tâm xem xét lại đội ngũ nhân tài của công ty. Đây là lực lượng then chốt đối với sự phát triển của Tân Bảo Thụy trong tương lai, cũng là lá bài quan trọng để anh ta đối kháng gia tộc Chúc thị.

Đối với Ninh Duy Khải, khó khăn trước mắt không phải không có lối thoát, ngẫm nghĩ một lúc, anh ta lên tiếng: “Gọi hai người này đến đây.” Nghe Ninh Duy Khải điểm danh, Nguyễn Tuấn hơi kinh ngạc, bởi hai người này là nhân viên cũ của anh ta khi mới vào Tân Bảo Thụy. Bây giờ bọn họ đều là nhân vật nổi tiếng trong ngành, quản lý các công ty con của Tân Bảo Thụy.

“Sếp, tình hình tương đối gấp gáp, bọn họ lại quản lý công ty hàng trăm nhân viên...”

Ninh Duy Khải cất giọng nghiêm nghị: “Nói với bọn họ, tôi muốn gặp Ông Thái Thức trong vòng mười ngày.”

Loáng một cái đã sang tháng năm. Thời điểm này ở Thâm Quyển rất nóng bức. Thành phố lớn như vậy mà không có lấy một ngọn gió, vừa rời phòng điều hòa mấy phút là mồ hôi nhễ nhại, thỉnh thoảng còn có giông gió, mưa như trút nước, thời tiết như thế quả thực rất dọa người.

Lâm Thiên không thể không đi Thâm Quyển, bởi đây là trạm dừng chân cuối cùng của chuyến đi thị sát kéo dài hơn hai tháng trong cả nước.

Sau khi cùng các đồng nghiệp của chi nhánh Thâm Quyển kết thúc cuộc họp, Lâm Thiên giải quyết nhanh gọn bữa trưa rồi lại đi mấy cửa hàng trong thành phố.

Ánh nắng chói chang khiến cô không mở nổi mắt. Bởi vì làm việc liên tục không ngừng nghỉ, mặt cô gầy rộc đi trông thấy, mắt thâm quầng như con gấu trúc bị ngược đãi.

Đồng nghiệp trêu đùa, đặt cho cô biệt danh “Tây Thi bán mạng.” Dần dần, biệt danh này được lan truyền rộng rãi, các chi nhánh trong cả nước

đều biết công ty mẹ có một “Tây Thi bán mạng” vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, lại thân thiện hòa đồng đang đi thị sát chỉ đạo công tác các nơi.

Một phó giám đốc chi nhánh Thâm Quyển đưa Lâm Thiên đi tham quan cửa hàng. Vị phó giám đốc cất giọng tự hào: “Chi nhánh chúng tôi nhất định sẽ đạt vị trí đầu về lượng tiêu thụ trong tuần này. Chúng tôi có lòng tin rằng chúng tôi sẽ làm được.”

Lâm Thiên mỉm cười gật đầu: “Môi trường kinh doanh ở Thâm Quyển rất tốt, hơn nữa các đồng nghiệp ở đây cũng là những nhân viên tích cực nhất mà tôi từng gặp.” Lời nói này không quá khoa trương, bởi trong thời điểm Ái Đạt rơi xuống đáy vực, chi nhánh này vẫn duy trì thành tích kinh doanh ở mức cao.

Mọi người tiếp tục thảo luận tình hình trước mắt và khả năng phát triển trong tương lai. Phó giám đốc chi nhánh nói: “Chúng tôi rất vui khi công ty mẹ cử người đến chỗ chúng tôi. Nói thật, lúc công ty làm ăn sa sút, các chi nhánh trở thành đứa con bị bỏ rơi. Bây giờ thì tốt rồi, công ty tạo ra sản phẩm chất lượng cao, được thị trường đón nhận. Trước kia mỗi khi gặp người của Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ, chúng tôi đều phải cúi đầu đi vòng đường khác, bây giờ đổi lại là bọn họ.”

Mọi người đều cười, phó giám đốc quay sang Lâm Thiên: “Giám đốc Lâm, lúc nào mời Lệ tổng đến Thâm Quyển thị sát một chuyến.”

Sở dĩ anh ta nói câu này, bởi vì anh ta biết Lâm Thiên từng làm trợ lý của Lệ Trí Thành, bây giờ làm giám đốc một công ty con, coi như tâm phúc của lãnh đạo. Nghe đối phương nhắc đến Lệ Trí Thành, Lâm Thiên nở nụ cười dịu dàng: “Tôi nhất định sẽ chuyển lời mời tới Lệ tổng. Tôi nghĩ, chắc chắn anh ấy sẽ thích nơi này.”

Chuyến bay về thành phố Lâm cất cánh lúc ba giờ chiều. Bởi vì quá mệt mỏi nên khi lên máy bay, mọi người đều không trò chuyện mà nhắm mắt

nghi ngơi.

Lâm Thiên không ngủ được, cô ngoảnh đầu ngắm mây trắng ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ tới Lê Trí Thành.

Buổi trưa cô nói với người của chi nhánh Thâm Quyến, Lê Trí Thành nhất định sẽ thích nơi này. Đây không phải lời khách sáo. Anh là người có mục tiêu rõ ràng, lại có tính cách kiên trì, phù hợp với không khí kinh doanh ở Thâm Quyến. Hình như bất cứ đề tài nào liên quan đến Lê Trí Thành, cô cũng vô thức mở miệng nhiều hơn bình thường.

Lâm Thiên tựa vào thành ghế, khép mi. Suy nghĩ của cô như cánh diều xuyên qua tầng mây, bay về nơi cô nhưng nhớ suốt hai tháng qua.

Sau khi rời khỏi thành phố Lâm, Lâm Thiên liền rơi vào một trạng thái khác. Đó là cuộc sống vô cùng bận rộn, bất kể ngày đêm.

Lâm Thiên cùng các nhân viên đi một vòng quanh thị trường trong cả nước. Cô như miếng xốp, thấm hút mọi kiến thức và kinh nghiệm từ lĩnh vực thị trường đến dịch vụ sau bán hàng, từ vận hành nội bộ đến quản lý toàn diện. Cảm giác đó giống như được tái sinh, trải qua muôn vàn vất vả, cuối cùng thay da đổi thịt.

Cô thoải mái thể hiện tài năng của mình, đối xử chân thành với tất cả mọi người, toàn tâm toàn lực vào công việc. Qua chuyến đi này, cô quen biết thêm nhiều người bạn mới. Ban đầu, Lâm Thiên không rõ bản thân sao lại tích cực như vậy, bởi bình thường cô không phải là người quá nhiệt tình.

Nhưng Lâm Thiên cũng dần nhận ra động cơ ẩn giấu trong lòng, đó là vì Lê Trí Thành.

Anh chỉ có thể bao quát toàn diện, còn cô thay anh chạy khắp bốn phương, tìm hiểu “giang sơn” của anh, thiết lập những mối quan hệ công và

tư, đi sâu tìm hiểu đội ngũ nhân tài trong cả nước. Điều này có ích với sự nghiệp của anh trong tương lai.

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ở bên anh lâu ngày, Lâm Thiển cũng vô thức suy tính sâu xa cho anh.

Đối với Lâm Thiển, hơn hai tháng tức bảy mươi ngày qua là khoảng thời gian tương đối giầy vò, bởi cô và Lê Trí Thành không gặp nhau lấy một lần.

Ban đầu, cô còn trông chờ, cuối tuần có thể bay về thành phố Lâm gặp anh, hoặc anh bớt chút thời gian đi thăm cô. Hồi cô sang Mỹ ăn Tết, Lê Trí Thành âm thầm đi theo, anh đi công tác Đài Loan cũng không do dự gọi cô đi cùng. Vì vậy, Lâm Thiển cho rằng, bất kể cô đi nơi nào cũng không thể ngăn cản hai người gặp nhau.

Tuy nhiên, bây giờ Ái Đạt là một cỗ máy to lớn đang ngày đêm vận hành, Lê Trí Thành lại chính là trái tim của cỗ máy đó. Lâm Thiển chỉ là một bộ phận quan trọng trong cỗ máy, còn Lê Trí Thành nắm giữ toàn bộ sinh khí và việc vận hành của mọi bộ phận.

Anh bận hơn cô gấp nhiều lần. Khi mọi thông tin từ thị trường được chuyển về, anh và các lãnh đạo trụ cột sẽ nhanh chóng phân tích, đưa ra sách lược tiếp theo. Công việc này phức tạp và nặng nề gấp nhiều lần thời kỳ trước khi tung Aito ra thị trường. Nó giống một ván cờ dày đặc, còn anh đứng ở vị trí cao nhất, điều khiển các quân cờ.

Lâm Thiển biết rõ, anh không thể rời đi. Thời gian này, anh phải toàn tâm toàn lực vào ván cờ, bởi vì cả công ty trông chờ vào anh. Cô cho rằng, thế mới là Lê Trí Thành, mới là một trong những nguyên nhân khiến cô thích anh. Mặc dù vậy, ở nơi sâu thẳm trong nội tâm, Lâm Thiển vẫn không thể đè nén cảm giác thất vọng.

Nhưng cô chỉ có thể niệm thầm: Lệ Trí Thành, anh lại khiến người yêu anh hụt hẫng.

Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, chứ Lâm Thiển không bao giờ đề cập với Lệ Trí Thành.

Tuy không gặp mặt nhưng trong hai tháng qua, cô và anh thường xuyên liên lạc, từ gửi thư điện tử đến gọi điện riêng, hay tiến hành cuộc họp qua điện thoại... Mặc dù phần lớn thời gian là vì công việc nhưng cũng đủ để Lâm Thiển thấy được an ủi phần nào. Hơn nữa trong quá trình đó, trái tim của cô và anh càng xích lại gần nhau, bắt cháp sự xa cách. Với thân phận cấp trên và cấp dưới, sĩ quan chỉ huy và lính tiên phong, hai người phối hợp rất ăn ý. Cô nhạy bén phát hiện ra vấn đề của khâu quản lý và thị trường, lập tức thông báo cho anh. Sau giây phút suy tư ngắn ngủi, anh liền đưa ra quyết định một cách dứt khoát. Phương thức phối hợp này khiến Lâm Thiển cảm thấy hết sức dễ chịu. Ngoài ra, Lệ Trí Thành còn là một người sáng suốt, anh chỉ cho cô phương hướng chứ không bao giờ gò ép cô.

Vì vậy mỗi lần nghe thấy giọng nói trầm thấp ôn hòa của anh qua điện thoại, Lâm Thiển càng cảm thấy yêu anh hơn, nỗi nhớ nhung càng sâu đậm hơn.

Lệ Trí Thành cũng không phải gỗ đá. Lần đầu tiên trong đời anh mở miệng nói với cô: “Nhớ em nhiều.” Đó là hai tuần sau khi rời khỏi thành phố Lâm, Lâm Thiển đang ở chi nhánh Tô Châu. Làm việc với nhân viên bản xứ không thuận lợi, buổi tối về khách sạn gọi điện báo cáo tình hình với anh, tâm trạng của cô hơi ủ rũ.

“Sao vậy?” Lệ Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển không muốn kể lể, cũng không thể nói với anh chuyện nay. Cô biết rất rõ, mâu thuẫn với đồng nghiệp là vấn đề của cô, không liên quan

đến CEO của công ty, dù anh là bạn trai của cô đi chăng nữa.

Thế là cô thử thì: “Không có gì, em hơi mệt mà thôi. Cả ngày bận rộn nhưng... cũng có thu hoạch.” Cả ngày... đều nhớ anh.

Lê Trí Thành đáp: “VẬY Ờ? Thế thì tốt rồi.”

Cuối cùng, cô nói: “Công việc còn chưa làm xong, em cúp máy đây.”

Lê Trí Thành yên lặng vài giây.

Lâm Thiên: “Em cúp đây.”

Lúc này anh mới lên tiếng: “Lâm Thiên.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nhớ em nhiều.”

Chỉ ba từ đơn giản nhưng tràn ngập tình yêu và nỗi nhớ nhung, khiến Lâm Thiên như được tiếp thêm sức mạnh. Hai tháng trôi qua rất nhanh, bây giờ ngồi trên chuyến bay trở về, nhớ tới cảnh quát quát ở nhà cô trước khi lên đường, cô chợt có cảm giác xa xôi như cách cả thế kỷ.

Lâm Thiên về đến thành phố Lâm lúc bốn giờ chiều. Hôm nay là ngày thứ sáu, sân bay rất đông đúc và náo nhiệt. Lâm Thiên đi lấy hành lý rồi chào tạm biệt các đồng nghiệp. Cô nói có bạn đến đón, bảo bọn họ về trước. Vì là ngày cuối tuần nên mọi người không phải đến công ty.

Hôm qua Lâm Thiên gọi cho Lê Trí Thành, báo cho anh thông tin về chuyến bay, anh bảo: “Được, anh đến đón em.”

Lâm Thiên liền đáp: “Nếu anh bận thì khỏi cần đón em, em bắt xe về công ty cũng rất nhanh.” Lúc đó anh chỉ cười cười, không lên tiếng.

Kết quả sáng hôm nay, đồng nghiệp phụ trách đặt vé phát hiện chuyến bay sớm hơn vẫn còn chỗ ngồi, thế là mọi người đều đồng ý đổi vé. Lâm Thiên mãi đến trưa mới xong công việc, cô nhắn tin cho Lê Trí Thành, báo

với anh chuyển bay sớm hơn hai tiếng đồng hồ. Có lẽ anh rất bận, một lúc sau mới nhắn lại: “Anh biết rồi.”

Lâm Thiên đi ra ngoài cửa, đảo mắt tìm kiếm hình bóng thân quen trong đám đông chờ người.

Có lẽ do một thời gian dài tôi luyện ở bên ngoài nên bây giờ trở về, tâm trạng của cô tương đối bình tĩnh và vui vẻ. Chỉ có nhịp tim, không chịu sự khống chế của bộ não, ngày càng đập dữ dội.

Lâm Thiên nhanh chóng phát hiện ra hình bóng quen thuộc, nhưng người đó không phải là Lệ Trí Thành mà là Tưởng Viên. Anh ta mỉm cười với cô: “Giám đốc Lâm, cuối cùng cô cũng trở về.”

Lâm Thiên mỉm cười đi tới, cô đưa mắt tìm kiếm một lượt nhưng không thấy bóng dáng Lệ Trí Thành.

Trong lòng Lâm Thiên có chút thất vọng, Tưởng Viên đỡ hành lý trong tay cô: “Cô lên xe đi.”

Ô tô phóng rất nhanh trên đường cao tốc, Tưởng Viên ngồi ở ghế lái phụ, thần sắc bình thản.

Chắc anh bận việc đến mức không thể bỏ đi? Lâm Thiên nghĩ thầm, hơn nữa chuyển bay của mình còn sớm hơn kế hoạch hai tiếng đồng hồ.

Tựa hồ phát giác ra tâm tư của cô, Tưởng Viên giải thích: “Hai ngày nay Lệ tổng rất bận, sắp đôn công việc của mấy ngày giải quyết trong hai ngày. Hôm nay sắp vốn có cuộc họp quan trọng vào lúc sáu giờ chiều, giám đốc Lâm lại về đến nơi vào đúng lúc đó. Vì vậy hôm qua sắp bảo tôi chuyển cuộc họp sang ba giờ chiều, mười mấy người tham gia cuộc họp buộc phải điều chỉnh thời gian... Không ngờ hôm nay giám đốc Lâm đổi chuyển bay, về sớm hơn dự định. Bây giờ sắp đang bận họp, bữa trưa còn chưa kịp ăn.”

Lâm Thiên nghe xong, mỉm cười: “Vậy à? Không sao đâu, cảm ơn anh.”

Sau bao ngày xa cách, nhìn thấy khuôn viên quen thuộc của công ty, tâm trạng của Lâm Thiên có chút xúc động.

Nhiều cảm xúc cũng dần thức tỉnh theo sự trở về của cô. Ví dụ lúc ở thang máy lên tầng trên cùng, trong đầu cô hiện lên gương mặt Lê Trí Thành, nhất cử nhất động của anh. Ví dụ lúc vào văn phòng chờ anh, nội tâm cô như được phủ một lớp tơ mềm mại. Rất nhiều cảm xúc bởi vì công việc bận rộn bị đè nén xuống tận đáy lòng lại bắt đầu trỗi dậy.

Ngồi đợi một lúc, Lê Trí Thành vẫn chưa họp xong, Lâm Thiên đi thẳng sang phòng hội nghị.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng phụ của phòng họp lớn. Ánh hoàng hôn chiếu vào khiến căn phòng chìm trong không khí ấm áp. Nhiều người ngồi xung quanh bàn hội nghị chừ nhạt, chăm chú và nhiệt tình thảo luận vấn đề. Không ai chú ý đến sự xuất hiện của Lâm Thiên.

Lâm Thiên tìm một chiếc ghế sát bờ tường ngồi xuống. Máy giám đốc quen mặt ngồi ở xung quanh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, nhưng bọn họ lập tức gật đầu mỉm cười chào. Lâm Thiên ngồi ở phía sau, đưa mắt qua đám đông, dừng lại ở người đàn ông ngồi ở vị trí đầu tiên.

Hôm nay Lê Trí Thành không mặc comple, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, thắt cà vạt màu thẫm. Anh đang cúi đầu, vừa nghe cấp dưới báo cáo, vừa xem tài liệu. Gương mặt anh điềm tĩnh và tập trung, nên không phát hiện ra cô đã trở về.

Chương 24

Gặp lại người yêu sau mấy tháng xa cách sẽ là cảm giác như thế nào? Có chút xa lạ, có chút quen thuộc, nhìn anh ngồi giữa đám đông, thời khắc này không thuộc về bạn, viền mắt bạn bỗng dưng cay cay.

Lâm Thiên chưa từng nghĩ, sẽ có lúc cô muốn rơi nước mắt khi nhìn thấy Lê Trí Thành. Cô vội vã quay đầu đi chỗ khác, nuốt nước mắt vào trong.

Trước đó, cô chưa từng oán trách anh không đi thăm mình. Nhưng vào giây phút này, trong lòng cô có chút ảm ức.

Đáng ghét... Lê Trí Thành, tại sao anh không đến thăm em? Hai tháng trôi qua, em đã gần như quên sạch cảm giác ở bên anh trước đây, anh có biết không?

Cố gắng hồi phục tâm trạng, Lâm Thiên mới lại quay đầu về phía bàn hội nghị. Lúc này, một giám đốc bán hàng đang phát biểu: “Lê tổng, vấn đề lớn nhất của Aito bây giờ là cung không đủ cầu.”

Mọi người đều cười, Lâm Thiên cũng mỉm cười nhìn Lê Trí Thành. Khóe miệng anh ần hiện ý cười, anh ngẩng đầu định nói câu gì đó với giám đốc bán hàng.

Nhưng động tác của anh đột nhiên dừng lại. Tất cả mọi người đều nhận ra điều đó, trong khi anh vẫn giữ nguyên tư thế, ý cười đọng trên khóe môi, ánh mắt rõ ràng hướng về giám đốc tiêu thụ nhưng lại tựa như xuyên qua anh ta dõ về một nơi nào đó. Vẻ mặt anh nghiêm túc, khiến mọi người không hiểu thế nào.

Tình trạng này chưa từng xuất hiện, mọi người trong phòng hội nghị đều ngậy ra. Lâm Thiên không rời mắt khỏi gương mặt trông nghiêng của Lê Trí Thành. Anh không nhìn về phía cô, nhưng cô cảm thấy...

Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát rồi lên tiếng: “Bây giờ, lượng hàng tồn kho là bao nhiêu? Khả năng sản xuất một ngày có thể nâng cao đến mức nào?”

Lại trở về đề tài “cung không đủ cầu” vừa rồi, người phụ trách bộ phận Kỹ thuật sản xuất là Lưu Đồng đưa ra hai thông số. Lê Trí Thành gật đầu,

cầm cốc trà uống một ngụm.

Tâm trạng của Lâm Thiên tựa hồ cũng trở nên căng thẳng theo nhất cử nhất động của anh. Sau đó, anh đặt cốc xuống bàn, đưa mắt về phía cô một cách tự nhiên. Ánh mắt anh hun hút sáng ngời, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên hơi thất thần, cho tới khi viền mắt lại một lần nữa cay cay, cô mới vội cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Anh gầy hơn trước, Lâm Thiên nghĩ thầm, cằm có vẻ nhọn hơn. Không biết anh lại cắt tóc ngắn từ lúc nào, nhưng kiểu đầu này rất hợp với anh, khiến anh trông càng chững chạc và khó tiếp cận hơn.

Một lúc sau, Lâm Thiên ngẩng đầu, Lê Trí Thành không còn nhìn cô mà đang thảo luận với Lưu Đồng.

Lưu Đồng nói: “Cung không đủ cầu là tín hiệu tốt lành nhưng cũng là vấn đề lớn. Khả năng sản xuất của chúng ta đã đạt mức tối đa, nếu tiếp tục tăng thêm, bộ phận sản xuất sẽ không chịu nổi.”

Bên cạnh có người hỏi: “Chúng ta có nên đóng máy dây chuyền sản xuất khác, chuyển nhân lực và vật lực sang Aito?”

Lâm Thiên tạm thời bị đề nghị này thu hút. Trong phòng hội nghị có người tán thành, có người phản đối, tạo thành hai luồng ý kiến trái ngược. Sau đó, mọi người quay sang Lê Trí Thành, chờ quyết định của anh.

Lê Trí Thành đảo mắt một vòng. Khi chạm mắt Lâm Thiên, cả hai đều tỏ ra bình thản. Lâm Thiên nhìn anh chăm chú.

Sau đó, Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Tạm thời không điều chỉnh, càng là thời kỳ nóng sốt, chúng ta càng cần tiến từng bước ổn định. Giai đoạn hiện tại hơi quá tải, mọi người vất vả nhiều. Ngoài ra, hãy thông báo cho bộ phận Nhân sự nhanh chóng phát tiền thưởng của quý này.”

Nghe nói đến tiền thưởng, mọi người đều phấn khởi. Cố Diên Chi và Lưu Đồng đã được xem danh sách khen thưởng từ trước, Lưu Đồng cảm thán: “Ái Đạt của chúng ta mấy năm nay chưa bao giờ phát nhiều tiền thưởng như vậy.”

Mọi người càng vui mừng, Lâm Thiển cũng mỉm cười. Bởi vì chủ đề chính đã thảo luận xong, không khí trong phòng hội nghị trở nên thoải mái và náo nhiệt. Do đó không ai chú ý, Lê Trí Thành lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Lâm Thiển. Cho đến khi hai má cô ửng hồng, chân tay mất tự nhiên, anh mới quay đi chỗ khác, đứng dậy tuyên bố kết thúc cuộc họp rồi rời khỏi phòng hội nghị.

Lâm Thiển vẫn ngồi nguyên một chỗ, dõi theo hình bóng anh. Từng bước chân bình ổn của anh như đi thẳng vào lòng cô, khiến trái tim cô xao động.

Tình yêu là gì? Tình yêu là chỉ bằng một ánh mắt của đối phương, cũng khiến bạn giốn con diều đang chao liệng trên bầu trời lập tức thu dây, quay về lòng bàn tay của người ấy. Bất kể thân thể hay trái tim cũng thuộc về.

Bởi vì Lâm Thiển vừa từ bên ngoài trở về nên mấy giám đốc quen biết vây quanh cô hỏi chuyện. Cố Diên Chi và Lưu Đồng đều nói “Cô vất vả rồi”. Trước khi ra ngoài, Cố Diên Chi còn nhìn Lâm Thiển bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa, khiến cô hơi bối rối.

Lâm Thiển cùng bọn họ tán gẫu một lúc, tuy thân nhiên như không nhưng tâm tư của cô đã bay đến gian phòng ở tầng trên cùng từ lâu.

Có phải bây giờ anh đang đợi cô?

Khó khăn lắm mọi người mới giải tán, Lâm Thiển đi tới văn phòng của Lê Trí Thành, tâm trạng cô bỗng dung hơi căng thẳng.

Bởi vì vừa kết thúc cuộc họp, tầng trên cùng có nhiều người đi lại. Lâm Thiên đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, cô chỉ còn cách cúi đầu, né tránh ánh mắt anh của mọi người, đi tới gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Lệ tổng.”

“Vào đi.”

Lâm Thiên đẩy cửa đi vào. Lệ Trí Thành đang ngồi sau bàn làm việc, một tay cầm bút, một tay cầm tập văn bản. Tưởng Viên đứng bên cạnh, chờ anh phê duyệt.

Nghe thấy tiếng động, Lệ Trí Thành liền ngẩng đầu nhìn cô, đồng thời dừng mọi động tác. Lâm Thiên biết anh còn bận công việc nên không nói một lời, ngồi xuống sofa đợi.

Tưởng Viên ở bên cạnh cũng rất sốt ruột. Về lý mà nói, khi Lâm Thiên đặt chân vào phòng, anh ta nên lập tức biến mất. Nhưng văn bản đang chờ phê duyệt này cũng rất quan trọng, hơn nữa từ trước đến nay Lệ tổng luôn đặt công việc lên hàng đầu, anh ta tự ý bỏ ra ngoài thì không được hay cho lắm.

Ai ngờ đúng lúc này, Lệ Trí Thành mở miệng: “Tưởng Viên, cậu ra ngoài trước đi.” Vừa nói, anh vừa dỗi mắt về phía Lâm Thiên.

Tưởng Viên thềm mắng mình ngu xuẩn. Anh ta đáp: “Vâng ạ” rồi nhanh chóng bước ra, sau đó cẩn thận đóng cửa, lặng lẽ gác ở bên ngoài.

Sự ăn ý giữa Boss và trợ lý chỉ khiến Lâm Thiên càng hồi hộp. Cô ngồi ở sofa, yên lặng nhìn anh.

Lệ Trí Thành đứng dậy đi đến chỗ cô. Lâm Thiên nhất thời bối rối, liền đứng lên. Xa nhau hai tháng mà như cách biệt mấy năm trời. Lâm Thiên có cảm giác đã rất lâu không gần anh như vậy, không được ngắm anh ở cự ly

gần, cho dù vẫn là thân hình cao lớn ấy, đường nét khuôn mặt và đôi mắt sâu hun hút quen thuộc đó.

Lệ Trí Thành chỉ nhìn cô chăm chú chứ không lên tiếng. Lâm Thiển mấp máy môi nhưng không thể thốt ra lời. Đúng lúc này, Lệ Trí Thành dang tay ôm cô vào lòng.

Thoáng chốc giọt nước mắt mà cô cố gắng đè nén rơi xuống. Lâm Thiển cũng ôm chặt thắt lưng Lệ Trí Thành, còn anh ôm vai và eo, khóa người cô trong lòng, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hai người nhất thời im lặng lắng nghe nhịp tim của đối phương ở trong lồng ngực.

Một lúc sau, Lệ Trí Thành cất giọng trầm khàn, từng câu từng chữ vang lên bên tai Lâm Thiển: “Tây Thi bán mạng của anh, người phụ nữ của anh... cuối cùng cũng đã trở về.”

Đối với Lâm Thiển, nhớ nhung là cảm giác luyến lưu tràn ngập trong lòng vừa dịu dàng vừa thẳng thắn. Còn đối với người đàn ông như Lệ Trí Thành, nó là mặt hồ phẳng lặng, nhưng một khi sự nhẫn nại đến giới hạn cuối cùng, dòng nước chảy vào ngày càng nhiều, mặt hồ vẫn yên bình nhưng lòng hồ dậy sóng.

Cho đến khi không cần phải kiềm chế, dòng nước sẽ tuôn chảy ào ào như bản tính của anh, nhấn chìm cô trong nháy mắt.

Vào thời khắc này, Lệ Trí Thành ôm Lâm Thiển ngồi ở sofa, hôn cô ngẫu nhiên. Ánh đèn và ánh nắng chiếu vào khiến hai người như được phủ màu sắc rực rỡ. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngược lại ở bên ngoài, cách một cánh cửa là tiếng điện thoại không ngừng reo vang, giọng Tưởng Viên

truyền tới: “Vâng... tôi sẽ chuyển lời tới Lê tổng... Anh ấy đang bận họp, không có thời gian...”

Tim Lâm Thiên càng đập nhanh hơn. Cô và Lê Trí Thành hôn nhau trong văn phòng của anh, giữa giờ làm việc... Nhận thức này khiến nụ hôn càng mãnh liệt, Lâm Thiên càng cảm thấy khó thở.

Lê Trí Thành không có động tác quá khích, chỉ lặng lẽ đè xuống người cô, hoàn toàn chiếm đoạt môi lưỡi của cô, bàn tay anh cách lớp áo sơ mi mỏng, xoa bóp nơi mềm mại của người phụ nữ. Lâm Thiên cảm nhận trọng lượng cơ thể anh, cảm nhận thân nhiệt và sức lực từ bàn tay anh, đầu óc cô ngày càng chệnh choáng.

“Được rồi... Stop.” Cô lẩm bẩm: “Đang ở văn phòng đây... Lẽ nào anh muốn làm hôn quân hay sao?”

Lê Trí Thành đáp lại bằng động tác quấn lấy đầu lưỡi Lâm Thiên mút mạnh, đến mức toàn thân cô tê liệt, anh mới ngời thẳng người nhưng vẫn ôm cô như cũ.

Mặt Lâm Thiên đỏ bừng, áo sơ mi xộc xệch. Cô vội chỉnh lại áo xống mới ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen của anh vẫn còn dậy cơn sóng ngầm, Lâm Thiên như bị hút vào trong đó. Cô liền giơ tay kéo cà vạt trên cổ anh, mở miệng “hỏi tội”: “Anh không nhớ em chút nào sao?”

Vừa thốt ra miệng, Lâm Thiên liền cảm thấy ý tứ nũng nịu quá rõ ràng, nhưng cô vẫn bày ra vẻ mặt ngạo mạn nghiêm nghị. Cô nhủ thầm: mình mất hơn hai tháng bôn ba khắp nơi mới tôi luyện được bản lĩnh nữ cường nhân vững vàng, vậy mà ở trong lòng anh mới hai phút đã lại quay về làm cô gái nhỏ như trước. Chết mất thôi!

Lê Trí Thành lặng lẽ ngắm người phụ nữ trong lòng. Gương mặt cô ửng hồng, bờ mi run run, đôi mắt mơ màng, còn thân hình mềm mại hoàn toàn

khuất phục trong vòng tay của anh.

Anh không nói một lời, cũng không giải thích, mà chỉ bế cô đặt lên đùi mình.

Lâm Thiên lần đầu ngồi trên người anh với tư thế này, hơn nữa còn ở phòng làm việc. Cô hét hoảng lên tiếng: “Cho em xuống đi, ngộ nhỡ có người vào phòng...”

Lệ Trí Thành không để ý đến sự phản kháng của Lâm Thiên, tư thế này càng khiến cô ở trong lòng anh, khiến anh nắm quyền khống chế một cách triệt để. Anh lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Lâm Thiên bị cô định trên đùi người đàn ông, không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc anh không ngừng ăn “đậu hủ”[1].

[1] Từ lóng trong tiếng Trung, có nghĩa là sự tiếp xúc da thịt.

“Anh xấu xa quá...” Cô cự nự, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Gương mặt Lệ Trí Thành cũng như được phủ một tầng ánh sáng màu hồng nhưng đôi mắt lại càng trở nên sâu thẳm.

“Vậy sao?” Lệ Trí Thành nhàn nhạt hỏi.

Lâm Thiên: “Anh... anh bắt nạt em...”

Hai người vừa hôn nhau vừa nói những câu vụn vặt vô nghĩa. Lệ Trí Thành tiếp tục “bắt nạt” cô. Cứ thế một tiếng đồng hồ trôi qua, chuông báo hiệu hết giờ làm vang lên. Lúc này Lệ Trí Thành mới rời khỏi bộ ngực Lâm Thiên, ngẩng đầu nhìn cô.

Toàn thân Lâm Thiên đã mềm nhũn từ lâu. Anh chậm rãi giúp cô cài từng chiếc cúc áo sơ mi, lại hôn lên môi cô một cái: “Em ra bãi đỗ xe, lên xe đợi anh trước.”

“Vâng.” Lâm Thiên nhận chìa khóa xe ô tô từ tay Lê Trí Thành. Không hiểu tại sao mỗi lần chạm ánh mắt của anh, trái tim cô vẫn tan chảy như thường lệ. Cô đứng dậy, ho khan hai tiếng, đi tới cầm cốc trà của anh uống một ngụm lớn rồi rời phòng.

Lê Trí Thành ngồi ở sofa dõi theo Lâm Thiên cho đến khi cô khuất dạng. Sau đó, anh chỉnh lại áo sơ mi, đứng dậy quay về bàn làm việc, mới gọi Tường Viên vào phòng, phê chuẩn mấy văn bản rồi đưa cho anh ta. Xong việc, anh cầm áo comple rời khỏi văn phòng.

Lâm Thiên trách Lê Trí Thành không nhớ mình, bởi trong lòng cô cho rằng, Lê Trí Thành đặt sự nghiệp và Ái Đạt lên trước cô. Hơn nữa, khả năng kiếm chế của anh rất cao, dù theo đuổi cô trước nhưng cho đến bây giờ, anh luôn là người tự chủ.

Thật ra Lâm Thiên không biết, Lê Trí Thành không đến mức lý trí như cô tưởng.

Anh không hoàn toàn đặt sự nghiệp lên trước cô, cũng không hoàn toàn tự chủ trong tình cảm. Trong hai tháng qua, anh từng có lần suýt bỏ hết công việc, bay đi thăm cô.

Đó là khi Lâm Thiên vừa đi công tác hơn một tháng. Một buổi tối, cô gọi điện thoại cho anh. Lúc bấy giờ, anh vừa kết thúc một cuộc họp căng thẳng, toàn thân mệt mỏi ngồi ở văn phòng của mình. Giọng nói cô như dòng suối ngọt ngào chảy trong màn đêm yên tĩnh, khiến tâm trạng anh hết sức dễ chịu.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiên tiết lộ: “Hôm nay anh trai gọi điện cho em, hỏi về hai chúng ta.”

“Thế à?” Lê Trí Thành bóp trán, nhắm mắt nghỉ ngơi: “Anh ấy nói gì vậy?”

Lâm Thiên ngập ngừng vài giây mới cười: “Anh ấy hỏi quan hệ của chúng ta phát triển đến đâu rồi, em bảo gần đây em đi công tác suốt. Bây giờ chắc anh ấy rất đỗi ý, chúng ta không gặp nhau, tất nhiên sẽ không thể gần gũi...”

Ngữ khí của cô rất bình thản, như thể đang kể chuyện của người khác. Thấy anh trầm mặc, cô bỏ sung một câu, giống lời nói đùa: “Em còn nói với anh ấy, cho em tấm áo cà sa, để em đi làm Diệt Tuyệt Sư Thái[2]”

[2] Tên một nhân vật hư cấu trong Ý thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung.

Đây chỉ là cuộc điện thoại bình thường, Lâm Thiên vẫn uyển chuyển đáng yêu như thường lệ. Nhưng sau khi cúp máy, Lê Trí Thành mãi vẫn không thể gỡ tiếp tập tài liệu trong tay.

Trong công việc, cô chưa bao giờ gỡ thủ đoạn với anh mà luôn thẳng thắn. Sau khi trở thành bạn gái anh, cô cũng trao cho anh trái tim chân thành, giản đơn nhất.

Nhưng lần này, sau một tháng xa nhau, Lâm Thiên đã gợi ý anh một cách tế nhị. Cô muốn anh đi thăm cô mới nói những lời bóng gió đó. Nhưng vì không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh nên cuối cùng, cô thốt một câu tự giễu: “Cho em tấm áo cà sa, để em đi làm Diệt Tuyệt Sư Thái.”

Nghĩ đến đây, Lê Trí Thành cảm thấy lòng ngực tắc nghẹn. Trầm mặc một lúc, anh gọi Tưởng Viên vào phòng: “Hãy đặt vé chuyến bay sớm nhất đi Nam Kinh vào sáng mai cho tôi sáng ngày kia quay về.” Nam Kinh là điểm dừng chân của Lâm Thiên lúc bấy giờ.

Tưởng Viên ngẩn người, vài giây sau mới hiểu ý. Nhưng anh ta vẫn phải can ngăn: “Lê tổng, ngày mai anh có cuộc hẹn gặp gỡ với hai giám đốc siêu

thị, bọn họ rất khó hẹn. chiều mai Khang tổng còn bố trí cuộc gặp với người của Cục Công thương thành phố...”

Lệ Trí Thành cắt ngang lời anh ta: “Hoãn lại hết.”

Tưởng Viên không nói thêm điều gì, gật đầu đi ra ngoài. Một lúc sau, anh ta đặt xong vé máy bay, gửi tin nhắn cho Lệ Trí Thành: Chuyến bay sớm nhất lúc tám giờ sáng mai.

Lệ Trí Thành mỉm cười khi đọc tin nhắn. Nhưng vừa định gọi điện cho Lâm Thiên, Tưởng Viên lại một lần nữa gõ cửa vào phòng, sắc mặt anh ta vừa hoảng hốt vừa nghiêm trọng: “Lệ tổng, tôi vừa nhận được thông tin, một giám đốc bán hàng của Tân Bảo Thụy muốn hẹn Ông tổng của Minh Đức để bàn việc hợp tác, nhưng bị Ông tổng từ chối. Chuyện này đã lan truyền rộng rãi...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, điện thoại bàn và di động của Lệ Trí Thành đồng thời đổ chuông. Cố Diên Chi, Lưu Đồng, người phụ trách các bộ phận... thậm chí cả bố anh lần lượt gọi điện hỏi han tình hình, liệu vụ Tân Bảo Thụy muốn lôi kéo Minh Đức có ảnh hưởng đến Ái Đạt? Cần dùng biện pháp nào đối phó?

Đến khi Lệ Trí Thành xử lý xong, đã hơn một giờ sáng. Anh hẹn một số lãnh đạo cao cấp của công ty tiến hành cuộc họp qua điện thoại với Ông tổng vào tám giờ sáng mai.

Tưởng Viên cũng bận rộn cùng anh, lúc hai người rời khỏi văn phòng, anh ta mới hỏi: “Lệ tổng, vậy vé máy bay bay đi Nam Kinh vào sáng ngày mai...”

“Trả lại đi.” Lệ Trí Thành đáp.

Vài ngày sau, sóng gió mới được dẹp yên. Buổi tối yên tĩnh, Lệ Trí Thành lại gọi điện cho Lâm Thiên. Sau khi trò chuyện như thường lệ, anh nói nhỏ một câu: “Nhớ em nhiều.”

Chỉ ba từ đơn giản nhưng khiến Lâm Thiên trầm mặc hồi lâu. Mấy ngày sau đó, mỗi lần gọi điện thoại, giọng điệu của cô không che giấu niềm vui và sự đắc ý.

Thang máy từ từ đi xuống bãi đỗ xe. Khi cánh cửa mở ra, Lê Trí Thành ngẩng đầu, liền thấy chiếc Land Rover của mình đỗ ở một góc cách đó không xa. Người phụ nữ của anh đang ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi anh.

Lâm Thiên ngồi trong ô tô đợi một lúc. Nghĩ đến ánh mắt và giọng nói trầm thấp của Lê Trí Thành, cô bất giác mỉm cười.

Bây giờ là giờ tan tầm, bãi đỗ xe đông người đi lại. Vừa rồi cô cũng phải đợi một lúc mới có cơ hội leo lên xe của anh. May mà chỗ này tương đối khuất nên không ai để ý.

Lâm Thiên đợi thêm vài phút, cánh cửa ở vị trí tài xế mở ra, Lê Trí Thành chui vào trong xe. Anh không nói một lời, chỉ liếc cô rồi nổ máy.

Lúc ô tô đi ra cổng công ty, Lâm Thiên cúi thấp xuống, né tránh ánh mắt mọi người. Tuy Lê Trí Thành nói sẽ công khai mối quan hệ nhưng những lúc như thế này, cô vẫn vô thức trốn tránh.

Lâm Thiên không quên nhắc anh: “Không được cười em đâu đấy.”

“Ừ.” Lê Trí Thành đáp. Sau đó, anh giơ tay vuốt ve lưng cô, như với vật sở hữu. Ra đến đường không bao lâu, Lâm Thiên liền đỏ mặt ngồi thẳng người.

Lúc này, Lâm Thiên mới phát hiện, xe ô tô không phải đi về hướng nhà mình. Nhà cô cũng ở con đường này nhưng đi mấy trăm mét là tới nơi, còn bây giờ đã đi quá một đoạn.

“Chúng ta đi đâu đây?” Lâm Thiên hỏi, cô tưởng anh sẽ đưa cô về nhà cất hành lý trước, sau đó đi ăn cơm.

“Nhà anh.” Lệ Trí Thành trả lời ngắn gọn: “Cất hành lý rồi đi ăn cơm.”

Lâm Thiên ngẩn người. Gì thế? Anh ngang nhiên dẫn cô về nhà sao? Cô đồng ý tối nay qua đêm ở nhà anh lúc nào?

Mặc dù thâm trách móc nhưng cuối cùng Lâm Thiên cũng không lên tiếng phản đối, cô giả bộ ngắm phong cảnh ngoài đường, để mặc Lệ Trí Thành lái xe thẳng về nhà anh.

Nơi anh sống cách tập đoàn Ái Đạt không xa, là một khu biệt thự mới xây cách đây hai năm. Bởi vì nằm ở ngoại ô thành phố nên khu biệt thự có diện tích rất rộng, khoảng hai ba mươi ngôi nhà san sát dưới ánh hoàng hôn.

Lệ Trí Thành sống ở ngôi biệt thự nhỏ sâu trong cùng, gần hồ. Lâm Thiên thoát nhìn đã yêu ngôi nhà của anh, bởi cô không thích biệt thự quá rộng. Nhà chỉ có hai tầng, diện tích vừa phải, trước sau đều có sân. Sân sau là nơi đỗ xe, sân trước trồng nhiều loại hoa cỏ và có một giàn giá gỗ, nhưng bên trên trống không.

Lâm Thiên sờ vào giàn gỗ: “Anh định trồng gì ở đây?”

“Tùy em.”

Lâm Thiên bụng bảo dạ: Xi, đây đâu phải nhà mình. Mặc dù vậy, trong lòng cô vẫn rất ngọt ngào.

Vừa vào cửa, Lâm Thiên liền nhìn thấy một phòng khách rộng, trang trí theo phong cách điển viên kiểu Mỹ, sang trọng nhưng không mất đi sự trang nhã ấm áp. Lâm Thiên quan sát một lượt, hỏi Lệ Trí Thành: “Không phải do anh trang trí đúng không?”

Lệ Trí Thành đặt hành lý của cô xuống sofa, gật đầu: “Nhà của bố anh, anh tạm thời sống ở đây.”

Lâm Thiển bắt đầu tham quan ngôi nhà với tâm trạng đầy hứng thú. Lê Trí Thành đứng hai tay vào túi quần, đi theo cô qua phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng ngủ. Ngoài phòng khách, những nơi khác không xuất hiện dấu vết có người ở.

Lâm Thiển đi cầu thang xoắn màu trắng lên tầng trên. Tầng hai cũng có một phòng khách nhỏ, sau đó là thư phòng đặt máy giá chứa đầy sách. Ngoài ra, nơi này còn có phòng tập thể thao, đặt máy chạy bộ và hai máy tập thể hình.

Lâm Thiển đứng ở cửa, hỏi Lê Trí Thành: “Ngày nào anh cũng tập thể hình sao?”

Lê Trí Thành: “Anh quen rồi.”

Cũng phải, hồi còn ở trong quân ngũ, chắc chắn anh phải thường xuyên vận động. Lâm Thiển quay người, néo cơ bắp trên cánh tay Lê Trí Thành. Trông anh không cường tráng nhưng cơ bắp rất rắn chắc. Bộ phận đẹp nhất trên thân thể anh chính là cơ bắp không một chút mỡ thừa đó. Hôm trước khi đi công tác, cô còn cọ cọ ở nơi đó mãi... Lâm Thiển hơi đỏ mặt, đi khỏi phòng tập.

Cuối cùng là phòng ngủ. Phòng ngủ rất rộng, trên trần treo đèn pha lê, rèm cửa sô màu vàng rất dày, bên trong kê một chiếc giường màu trắng cỡ lớn và tủ quần áo. Phòng này tương đối đơn giản, ngoài giường và tủ quần áo chẳng có đồ đạc nào khác. Trên giường thậm chí cũng chỉ có một cái gối.

Dường như đoán ra tâm tư của cô, Lê Trí Thành lên tiếng: “Em mở tủ quần áo lấy thêm một cái gối ra đây.”

Lâm Thiển hơi xấu hổ, quay đầu trừng mắt với anh: “Anh tự đi mà lấy.”

Khóe mắt anh cười cười, anh kéo tay cô đến bên tủ quần áo, sau đó mở tủ lấy cái gối đưa cho cô. Lâm Thiển cầm cái gối theo phản xạ, cô đỏ mặt

quay người đặt gói xuống giường.

Bỗng dung nổi hứng nghịch ngợm, Lâm Thiên đẩy cái gói của Lê Trí Thành về một góc, sau đó đặt cái gói của mình ở giữa giường. Vừa định quay người, đắc ý trêu anh, cô liền cảm thấy thân thể ấm nóng của người đàn ông từ đằng sau phủ tới, anh đã ôm eo cô.

Lâm Thiên bị anh đẩy vào tủ quần áo, một tay anh chống lên cánh tủ, một tay ôm thắt lưng cô, hôn cô từ má xuống đến cổ. Cho đến khi toàn thân Lâm Thiên bủn rủn, Lê Trí Thành mới xoay người cô lại, để cô đối diện anh.

“Sao anh đột nhiên hôn em, em chỉ chiếm vị trí của anh mà thôi...”, thế nào anh lại như bị khiêu khích, bỗng nhiên hôn cô như vậy?

Trước sự hờn dỗi của cô, khuôn mặt anh lại không chút ý cười, ánh mắt trở nên sâu thẳm đen kịt bức người.

“Lâm Thiên, hôm nay là ngày hai mươi ba.”

Lâm Thiên ngây ra, Lê Trí Thành buông người cô: “Chúng ta đi ăn cơm đã.”

Hai người ăn tối tại một nhà hàng nhỏ ở bên ngoài khu biệt thự. Lâm Thiên đã hoàn toàn quên đi cảm giác hụt hẫng và một chút xa lạ trước đó, cô vừa gọi món vừa kể cho Lê Trí Thành nghe những câu chuyện thú vị trong thời gian cô ở bên ngoài.

Lê Trí Thành không nhiều lời, nhưng tâm trạng rất vui vẻ, khóe miệng luôn ửng hiện nụ cười nhàn nhạt, còn ánh mắt không rời khỏi người cô.

Ăn xong, hai người đi bộ về khu biệt thự tĩnh mịch. Đêm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời trong vắt, ánh trăng vàng vạc. Nghĩ tới chuyện sắp xảy ra,

Lâm Thiên hơi căng thẳng, cô vô thức muốn kéo dài thời gian.

“Ăn cơm xong đi dạo sẽ kéo dài tuổi thọ.” Lâm Thiên viện có một cách chính đáng: “Chúng ta đi loanh quanh đi.”

Lệ Trí Thành nói: “Đi siêu thị.”

“Đi siêu thị làm gì cơ?”

Lệ Trí Thành ôm eo cô: “Anh muốn mua ít đồ.”

Ban đầu Lâm Thiên không rõ anh muốn mua gì. Siêu thị ngày cuối tuần tương đối náo nhiệt. Cô đi về khu hoa quả, chọn ít cam và quả kiwi.

Sau khi cân xong, Lệ Trí Thành cầm giỏ hàng, ôm eo cô tiếp tục đi về phía trước. Hai người dạo một vòng, Lâm Thiên cũng chẳng có nhu cầu mua thứ gì. Đến gần quầy thu ngân, cô mới nhớ ra, hỏi anh: “Anh muốn mua đồ gì?”

Lệ Trí Thành không trả lời. Anh dẫn cô đi qua một loạt giá để hàng, cuối cùng lại dừng ở nơi bày những cái hộp nhỏ xanh xanh đỏ đỏ.

Lâm Thiên đỏ mặt trong giây lát, vội giằng khỏi tay anh nhưng phản ứng của Lệ Trí Thành còn nhanh hơn. Anh nắm chặt tay cô, không cho cô bỏ chạy.

Lệ Trí Thành vốn là người có tính cách trầm ổn. Tuy trước đó không hiểu về sản phẩm này nhưng anh cũng không nhiều lời, không hỏi nhân viên bán hàng mà chăm chú quan sát một lúc rồi chọn một hộp bỏ vào giỏ.

Sau đó anh quang sang Lâm Thiên: “Được không em?”

Lâm Thiên càng bối rối: Sao anh lại hỏi cô được không, cứ làm như cô dùng ấy?

Có điều, đúng là thứ này dùng trên người cô, thảo nào anh hỏi ý cô...

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên càng đỏ mặt. Cô im lặng liếc qua hộp bao cao su, nhãn hiệu Okamoto 003. Hừm, anh cũng biết chọn đồ thật đấy!

Kể từ lúc bước ra khỏi siêu thị, tâm trạng của Lâm Thiên lại trở nên căng thẳng. Hai người sóng đôi bước đi. Lê Trí Thành không nhiều lời, Lâm Thiên ngắm gương mặt nghiêng của anh, liên tưởng đến cái hộp nhỏ trong túi, trong lòng hết sức hồi hộp.

Cô nhớ đến khoảng thời gian sau chuyến đi núi Nga Mi, buổi đêm anh đè cô xuống giường, hôn lên toàn thân cô. Nơi ấy chạm vào bụng cô, vào tay cô... đầy tính ám chỉ. Lúc đó, anh giống một con sói bộc lộ bản chất thật sự của mình.

Lâm Thiên lặng lẽ đi theo Lê Trí Thành, hai người nhanh chóng về đến nhà anh.

Bởi vì xung quanh vô cùng yên tĩnh nên Lâm Thiên có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình.

Lê Trí Thành vẫn điềm tĩnh như thường lệ, anh quay đầu nói với cô: “Anh tắm ở tầng dưới, nếu em cũng muốn đi tắm thì lên phòng ngủ chính...”

Lâm Thiên: “Vâng...”

Anh lại cúi đầu hôn cô một cái: “Lên phòng đợi anh...”

Trái tim Lâm Thiên run nhẹ, cô không biết nói gì, chỉ còn cách ngoan ngoãn lên tầng trên.

Lâm Thiên đứng dưới vòi nước, hơi thất thần. Cô sắp trở thành người của anh, cuối cùng anh cũng thỏa ước nguyện. Nghĩ đến đây, cô có chút yêu thương cũng thấy hơi buồn cười. Cô gơ tay ôm mặt... Lê Trí Thành, chúng ta sẽ bên nhau suốt đời phải không anh? Lúc này đây em sắp tiến về phía anh, với mong ước được sánh cùng trời đất, có như thế mới không phụ sự chờ đợi cùng khát vọng của anh, cũng xứng với quyết tâm của em.

Lâm Thiên cũng nhớ ra, tại sao Lê Trí Thành lại nói hôm nay là ngày hai mươi ba.

Bởi vì lần trước “bà di” đến thăm là vào ngày mười bốn. Hôm nay là ngày an toàn của chu kỳ, sẽ không có sự cố giữa chừng. Công nhận anh nhớ dai thật.

Lâm Thiên tắt vòi nước, mặc bộ váy ngủ bằng lụa dài đến đầu gối, cổ chữ V, để lộ bộ ngực trắng muốt.

Lâm Thiên ngắm mình trong gương rồi mở cửa đi ra ngoài. Cô hơi sững lại khi thấy rèm cửa sổ đã đóng kín, đèn trên trần cũng tắt, chỉ còn lại ngọn đèn sàn, tỏa ánh sáng mờ mờ.

Lê Trí Thành đang đứng bên ngọn đèn. Nghe thấy tiếng động, anh liền quay đầu. Anh mặc áo choàng tắm màu đen mềm mại, bộ dạng thoải mái, biếng nhác, nhưng cũng rất tuấn tú.

Không biết anh đợi cô bao lâu rồi. Lâm Thiên quên cả hô hấp, chỉ ngo ngẩn nhìn anh. Lê Trí Thành liền đi đến bên cô, tim Lâm Thiên như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh dừng lại trước mặt, cúi đầu nhìn cô. Sau đó, anh hơi cúi xuống, bế ngang người cô lên. Lâm Thiên kêu “a” một tiếng, đã nằm gọn trong lòng anh.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Lâm Thiên áp mặt vào ngực Lê Trí Thành, nghe thấy nhịp tim gấp gáp của anh.

“Lâm Thiên”. Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Anh đợi bao lâu rồi?”

Lâm Thiên cảm thấy cổ họng khô rát: “... Bảy mươi chín ngày.”

Anh không nói một lời, bế cô đi về chiếc giường ngủ sau lưng.

Chương 25

Lâm Thiên đặt mình xuống tấm đệm mềm mại, người Lê Trí Thành ở phía trên, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của cô. Điều này khiến cô cảm thấy kích thích, nhưng cũng hơi căng thẳng.

Lê Trí Thành không vội đi vào chủ đề chính mà chống tay xuống hai bên người Lâm Thiên, quan sát cô từ trên cao. Ánh mắt anh như thăm dò, cũng giống như đang thưởng thức cô.

Trước ánh mắt khó đoán của Lê Trí Thành, Lâm Thiên đỏ mặt, nói nhỏ: “Anh nhìn gì chứ?”

Anh không trả lời, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Rõ ràng chỉ là nụ cười bình thường, nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiên bối rối. Cô có cảm giác bản thân giống con mèo, cuối cùng cũng rơi vào tay anh.

Vào thời khắc này, Lê Trí Thành có tâm trạng rất tốt.

“Em cởi quần áo ra đi.” Anh cất giọng trầm thấp đầy mê hoặc.

Lâm Thiên nhìn Lê Trí Thành. Đôi mắt đen của anh tựa như động không đáy, có một sức hút vô hình, khiến cô cam tâm tình nguyện chìm đắm trong đó.

“Vâng...” Lâm Thiên đáp khẽ, từ từ cởi váy ngủ, cho đến khi trên người chỉ còn lại chiếc quần lót. Mặt Lâm Thiên nóng ran, nhịp tim cũng mỗi lúc một nhanh hơn.

Lê Trí Thành lặng lẽ ngắm cô vài giây rồi cúi đầu ngậm nụ hoa trên ngực cô, hai tay anh di chuyển xuống dưới. Vuốt ve thắt lưng cô một lúc, anh nhẹ nhàng cởi quần lót của cô.

Trái tim của Lâm Thiển lâng lâng như không thuộc về bản thân. Cổ họng khô rát, cô vô thức phối hợp với Lệ Trí Thành, giơ chân để anh cởi hẳn quần lót, ném sang một bên.

Cuối cùng Lâm Thiển cũng hoàn toàn khóa thân trước mặt anh. Buổi tối tháng năm, không khí rõ ràng vẫn hơi giá lạnh nhưng trong phòng như đốt cháy bởi một ngọn lửa vô hình. Lâm Thiển vừa mong chờ vừa sợ hãi, vừa thẹn thùng vừa căng thẳng. Thân thể cô tựa hồ bị trúng tà, không thể nhúc nhích, cũng không dám động đậy.

Nhưng Lệ Trí Thành vẫn tỏ ra điềm tĩnh, anh chống tay xuống giường, tiếp tục ngắm cô từ trên cao. Sau đó, ánh mắt anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở nơi bí ẩn mà anh chưa từng khám phá, đôi mắt ngày càng tối thẫm.

Lâm Thiển vô cùng ngượng ngùng, vội giơ tay che đi. Nào ngờ phản ứng của Lệ Trí Thành càng nhanh hơn, anh nắm cổ tay cô ấn xuống giường, bàn tay còn lại thâm nhập vào khu vườn bí ẩn.

Ngón tay anh vừa chạm vào nơi nhạy cảm, toàn thân Lâm Thiển run rẩy. Cô bật ra một tiếng kháng cự theo bản năng: “Dừng...” nhưng thân thể vẫn nằm nguyên một chỗ, bất lực trước sự tấn công của Lệ Trí Thành.

Lâm Thiển cảm thấy bản thân sắp phát điên. Rõ ràng chỉ là ngón tay của anh, nhưng sao có thể đẩy cô đến ranh giới của sự sụp đổ. Toàn thân cô như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang kêu gào đòi giải thoát. Quá trình đó vừa đau khổ vừa dễ chịu, khó có thể chịu đựng. Lâm Thiển cong người, muốn trốn tránh, lại vừa muốn chìm đắm, muốn kêu lên lại vừa muốn thốt ra tiếng nấc nghẹn.

Trong lúc mơ màng, cô đột nhiên phát hiện Lê Trí Thành thay đổi tư thế từ lúc nào, anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô. Vào thời khắc này, gò má anh cũng ửng đỏ. Ngón tay trong thân thể cô mỗi lúc một nhanh hơn.

Lê Trí Thành vẫn mặc áo choàng tắm nghiêm chỉnh, thần sắc trầm ổn, trong khi Lâm Thiên không mảnh vải che thân, bị anh làm cho hồn xiêu phách lạc. Cảnh tượng hoàn toàn kích thích Lâm Thiên, khiến cô cảm thấy một luồng khí nóng từ nơi sâu thẳm trong thân thể trào ra, nhanh chóng tới nơi ngón tay anh đang ma sát... Một cảm giác sắc nhọn bao trùm toàn thân cô trong giây lát. Cô kêu một tiếng, hai đùi khép chặt, thân thể cuộn tròn, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lê Trí Thành chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, bụng dưới căng cứng. Anh dừng động tác, từ từ nằm đè lên người Lâm Thiên. Lâm Thiên vẫn chưa hết cơn khoái lạc, cô xấu hổ vùi mặt vào chăn. Lê Trí Thành lại bắt đầu hôn lên ngực và cổ cô, khiến thân thể tựa hồ vừa trải qua cuộc đại chiến của cô càng mềm nhũn.

Một lúc sau, Lâm Thiên mới lấy lại chút tinh thần, cô giơ tay đẩy đầu Lê Trí Thành: “Anh đừng hôn nữa...”

Lê Trí Thành ngẩng lên nhìn Lâm Thiên. Cô đã hoàn toàn buông hết “áo giáp”, còn anh vẫn chưa chính thức bắt đầu. Lâm Thiên đột nhiên có cảm giác xong đời.

“Giúp anh cởi quần áo.” Lê Trí Thành cất giọng trầm khàn.

Lâm Thiên bất động.

“Tại sao em đã cởi quần áo của em, còn phải cởi quần áo của anh nữa?” Cô đánh bạn phản đối. Tại sao anh lại ép cô chủ động trong việc này?

Nhưng Lê Trí Thành mặc kệ, anh cầm tay cô đặt lên thắt lưng mình, mắt vẫn tiếp tục nhìn cô chăm chú, giống như ở giây tiếp theo sẽ ăn thịt cô vậy.

Lâm Thiên lại đỏ mặt, ngoan ngoãn cởi dây đai trên áo choàng tắm của anh. Mặc dù đã từng ngắm cơ thể anh mấy lần, nhưng khi giúp anh cởi đồ, nhịp tim của cô vẫn gần như mất kiểm soát.

Đây là lần đầu tiên hai người đối diện nhau trong trạng thái nguyên thủy nhất. Cổ họng Lâm Thiên khô rát dữ dội. Lê Trí Thành đặt cô nằm xuống giường rồi đè lên người cô.

Vào khoảnh khắc đó, Lâm Thiên không cảm thấy kích thích, không xúc động, thậm chí cũng không hoảng loạn, mà chỉ có cảm giác yên bình.

Cảm nhận trọng lượng cơ thể anh, nhịp tim trong lồng ngực của anh, cô thấy một sự bình yên chưa từng có. Cô chưa bao giờ có cảm giác rõ ràng và mãnh liệt như lúc này, anh là của cô, cô là của anh, hai người hoàn toàn thuộc về nhau.

Trong lúc Lâm Thiên dạt dào cảm xúc, giọng nói trầm thấp của Lê Trí Thành vang lên bên tai cô: ‘Lâm Thiên, anh tiến vào đây.’

Vào giây phút đó, trái tim Lâm Thiên xao động.

“Vâng.” Cô nói nhỏ, gờ tay ôm lưng Lê Trí Thành.

Em chưa bao giờ cam tâm tình nguyện, chưa bao giờ rung động như vậy, chỉ nguyện trao tất cả cho anh.

Lê Trí Thành lần đầu tiên trải qua cảm giác nóng bỏng đến nhường này. Thân thể của người phụ nữ khít chặt, mới chỉ tiến vào một chút đã bị mắc kẹt. Nơi đó vừa ướt át, vừa ấm áp, tựa như một hang động mê hồn, khiến đàn ông hỗn loạn, cam tâm tình nguyện trầm luân.

Bộ não của anh lúc này chỉ có cô, thân thể cũng bị cô chi phối, anh chỉ muốn cô, muốn chiếm hữu cô hoàn toàn.

Lệ Trí Thành cúi đầu ngậm nụ hoa trên ngực Lâm Thiên, một tay đưa xuống dưới vuốt ve nơi bí ẩn của cô, để cô càng dễ dàng dung nạp anh hơn.

Vào thời khắc này, người phụ nữ nằm dưới thân Lệ Trí Thành chỉ có một cảm giác.

Đau... đau quá... tại sao đau như vậy chứ?

Sách truyện, phim ảnh đúng là lừa đảo. Cái gì mà phụ nữ sau khi tiết chất nhờn sẽ đỡ hơn, cô nên sớm nghĩ đến điều này mới phải...

Mỗi khi anh nhích vào, thân thể Lâm Thiên như bị xuyên qua, khiến cô bất giác run rẩy. Đúng lúc này, môi lưỡi và tay anh bắt đầu hoạt động, tiếp đó cô rơi vào cảm giác vừa đau đớn vừa dễ chịu khó diễn tả.

Thấy Lâm Thiên nhắm mắt, cổ họng bắt đầu âm thanh khe khẽ, Lệ Trí Thành rời khỏi ngực cô, đỡ eo cô, nhấn người, tiến sâu vào bên trong.

Lâm Thiên bất giác rên lên một tiếng. Anh nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Anh bắt đầu chậm chậm ra vào. Dần dần, Lâm Thiên không còn cảm thấy đau như lúc đầu, mà thay vào đó là cảm giác dễ chịu.

Dưới sự “tấn công” mạnh mẽ của Lệ Trí Thành, Lâm Thiên chỉ có thể phó mặc thân thể theo tiết tấu của anh.

Cô rất nhanh không chịu nổi, bắt đầu phát ra tiếng rên khẽ. Âm thanh này khiến cô hết sức xấu hổ, cô ra sức nghiến răng, đồng thời giương đôi mắt

long lanh nhìn Lê Trí Thành. Lê Trí Thành đương nhiên hiểu cảm giác của cô. Trong lúc không ngừng vận động, anh giơ tay bóp má cô.

“Kêu ra đi.” Anh nói.

Lâm Thiên càng xấu hổ, liền che mặt mình. Anh đúng là ngày càng xấu xa, không muốn nhìn anh nữa.

Lúc này, Lê Trí Thành hơi dừng động tác, lên tiếng: “Lấy bao đi em.”

Lâm Thiên ngược lên, liền nhìn thấy hộp bao cao su Okamoto trên tủ đầu giường, giơ tay là có thể với tới.

Cô cầm cái hộp đưa cho anh. Lê Trí Thành rút một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

“Giúp anh đeo vào.” Anh cất giọng khàn khàn.

“Không!” Lâm Thiên từ chối: “Anh tự làm đi.”

Lê Trí Thành im lặng. Sau đó, anh bỗng bế cô ngồi dậy. Lâm Thiên kêu “A” một tiếng. Đến khi định thần, cô phát hiện anh ngồi ở mép giường, nơi ấy của anh vẫn chôn sâu trong thân thể cô, còn cô ngồi giạng chân trên đùi anh.

Tư thế này khiến Lâm Thiên không khỏi ngượng ngùng, cô chống tay lên ngực Lê Trí Thành: “Anh định làm gì vậy?”

Lê Trí Thành liền đưa cái bao cho cô: “Đeo vào cho anh.”

Lâm Thiên hét cách, đành nhận lấy. Lúc này, Lê Trí Thành đỡ người cô, đồng thời rút dục vọng ra khỏi người cô.

Lâm Thiên dễ dàng bị anh điều khiển, trong lòng không rõ là ngọt ngào hay bối rối. Tuy cô không béo nhưng cũng không đến nỗi như cây sậy, vậy

mà anh vẫn dễ dàng lôi đi lôi lại, đáng ghét thật.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô vừa bóc vỏ bao vừa lầm bầm: “Này, anh xuống tay nhẹ nhàng thôi.”

Lệ Trí Thành cười cười, hỏi nhỏ: “Em sợ rồi à?”

Sau một hồi giày vò, Lâm Thiển rõ ràng đã bị anh chi phối nhưng vào thời khắc này, cô nhướng mắt nhìn anh: “Còn lâu em mới sợ.” Vừa dứt lời, Lệ Trí Thành lập tức nhắc người cô rồi từ từ đặt xuống, anh lại tiến vào thân thể cô.

Lần này, Lâm Thiển sắp phát điên thật. Bởi vì cả hai người vẫn ở tư thế ngồi, rõ ràng trọng lượng thân thể cô dồn lên người Lệ Trí Thành, nhưng anh vẫn thoải mái chuyển động, tốc độ và sức mạnh không thua kém lúc nằm trên giường.

“Có đúng... đây là... lần đầu tiên của anh?” Lâm Thiển cất giọng ngắt quãng. Lần đầu tiên phải ngưng ngập như cô mới đúng, tại sao anh có thể thành thạo và trấn tĩnh như vậy? Hơn nữa còn biết áp dụng tư thế mất hồn này?

Câu hỏi của cô lại làm Lệ Trí Thành không hài lòng. Anh hơi chau mày, bởi vì đang vận động, giọng anh kèm theo hơi thở hắt ra: “Em lại nói linh tinh rồi.”

Lâm Thiển thủ thỉ: “Thì đúng là vậy mà.”

Thế là cô lại bị trừng phạt. Lệ Trí Thành mặc kệ những lời loạn ngôn của cô, anh cúi đầu cắn mút nhũ hoa trên ngực cô. Dưới hai tầng kích thích, Lâm Thiển không còn sức lực thốt ra lời, cô chỉ biết ôm cổ anh, thở hổn hển.

“Lần đầu tiên.” Lệ Trí Thành ghé sát tai cô nói nhỏ: “Thật sự là lần đầu tiên, em đã tin chưa?”

“Um... Em tin rồi!”

Dần dần, hơi thở của cả hai người ngày càng gấp gáp. Dần dần, tiếng rên của Lâm Thiên ngày càng đứt đoạn, đôi tay ôm cổ Lệ Trí Thành ngày càng siết chặt.

Lệ Trí Thành đột nhiên ôm cô quay người, đặt cô nằm xuống giường. Đầu anh vùi xuống vai cô, hơi thở hòa quyện, thân thể hòa nhập. Sau đó, anh bắt đầu một đợt tấn công mãnh liệt, nhanh và sâu hơn.

Toàn thân Lâm Thiên như lạc vào giấc mộng chưa từng trải qua bao giờ. Rõ ràng thân thể đang va chạm kịch liệt nhưng trong lòng cô hoàn toàn tĩnh lặng. Nhất thời cô không nghe thấy bất cứ âm thanh, cũng không nhìn thấy bất cứ hình ảnh gì. Cô giống như con thuyền chao đảo giữa ngọn sóng cuộn cuộn, lắc lư như muốn chìm xuống đáy. Còn anh chính là đại dương mênh mông, là ngọn nguồn của vạn vật, đuổi theo cô, chiếm hữu cô, khiến cô quên đi tất cả.

Cuối cùng, sau một loạt cú va chạm “chết người”, toàn thân Lâm Thiên co giật, cô kêu lên một tiếng “A” sắc nhọn.

Cuối cùng cô cũng bị sóng biển chôn vùi, sụp đổ trong lòng anh. Thân thể và linh hồn Lệ Trí Thành dường như tương thông với cô. Ở giây tiếp theo, anh ôm chặt cô trong lòng, nằm im bất động.

Cảm nhận nhịp tim gấp gáp trong lồng ngực của anh, viền mắt Lâm Thiên bỗng dưng ươn ướt. Trái tim cũng được anh lấp đầy giống như thân thể cô.

Trong lòng dâng tràn tình cảm yêu thương, Lâm Thiên gơ tay vuốt tóc anh, đồng thời cất giọng khẽ khàng: “Lệ Trí Thành, em yêu anh.”

Lệ Trí Thành nhồm người, nhìn cô chăm chú. Đôi mắt anh sẫm hơn bóng đêm, trong suốt hơn biển cả. Anh gơ tay vuốt ve gò má nóng bỏng của cô.

“Anh yêu em.” Anh lên tiếng: “Từ lần đầu tiên gặp gỡ.”

Ngày hôm sau, lúc Lâm Thiên tỉnh giấc, trời đã sáng. Ánh nắng ban mai lọt qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, tạo thành sự tương phản rõ rệt trong căn phòng tối, như những sợi dây vàng rực rỡ và tinh mịn.

Lệ Trí Thành vẫn chưa tỉnh. Một cánh tay anh gói dưới đầu cô, cánh tay còn lại vòng qua eo cô, còn chân cô quất chặt vào người anh.

Khụ khụ khụ... Kịch tình qua đi, hồi tưởng lại buổi tối hôm qua, Lâm Thiên có cảm giác chỉ là giấc mơ hoang đường và tươi đẹp. Sau lần đầu gần như hoàn hảo, Lệ Trí Thành nghỉ ngơi một lúc rồi ôm cô trò chuyện. Sau đó, anh lại muốn một lần nữa, mà lần thứ hai càng kéo dài và mãnh liệt hơn... Nghĩ đến đây, Lâm Thiên không khỏi xấu hổ, bởi đến giây phút cuối cùng, cô đã không còn là cô nữa. Còn anh vẫn là anh, người đàn ông trầm tĩnh, mạnh mẽ, kiệm lời nhưng cũng “thủ đoạn” vô biên, khiến cô chỉ còn nước buông hết áo giáp đầu hàng.

Lâm Thiên ngắm Lệ Trí Thành ở cự ly gần. Gương mặt anh trong giấc ngủ đặc biệt thanh khiết ôn hòa, đôi lông mày đen nhánh như nét mực sinh động.

Tuy nhiên, diện mạo hiền lành hiếm thấy này chỉ là hình ảnh giả tạo. Mới trải qua một đêm, nhưng Lâm Thiên đã nhận thức sâu sắc một sự thật, người đàn ông như Lệ Trí Thành chắc chắn nắm quyền kiểm soát tuyệt đối khi ở trên giường.

Bình thường, anh ít nhiều cũng nhường nhịn cô, nhưng vào thời khắc thân mật này, anh hoàn toàn bộc lộ mặt đàn ông của mình, anh muốn chinh phục cô, từ thân thể đến trái tim, hết lần này đến lần khác.

Lâm Thiên có thể nhận ra, thực ra anh cũng rất dịu dàng. Khả năng kiểm chế của anh rất mạnh, anh luôn quan sát cảm nhận và phản ứng của cô, luôn để cô đạt khoái cảm trước, rồi mới giải phóng bản thân.

Hừm, cô là người lười nhác, cả đời này ở trên giường cũng không cầu mong vùng lên, cam tâm tình nguyện thuận theo là được.

Nằm một lúc, Lâm Thiên dè dặt rút chân ra ngoài, đồng thời kéo tay Lê Trí Thành khỏi người mình. Ai ngờ bắp chân vẫn còn kẹp giữa hai đùi anh, anh đột nhiên tỉnh giấc, mí mắt từ từ mở ra, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên khẽ khàng cất tiếng: “Chào buổi sáng...” Đáp lại cô là vòng eo bị siết chặt, Lê Trí Thành lại kéo cô vào lòng.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên bên tai. Lâm Thiên hơi hoảng hốt, bởi cô chợt nhớ đến khoảng thời gian trước khi đi công tác, hai người ngủ ở nhà cô, sáng nào Lê Trí Thành cũng đòi hỏi một lần, dù cô chỉ dùng tay...

Bây giờ toàn thân cô dính nhơm nhớp, không rõ mồ hôi hay là thứ gì, quả thực không có một chút ham muốn. Thế là Lâm Thiên chớp mắt, giả bộ nôn nóng: “Anh mau buông ra để em đi vệ sinh đã.”

Lê Trí Thành nhìn cô vài giây mới buông tay, nhưng không rõ vô tình hay hữu ý, anh thuận tay bóp mông Lâm Thiên một cái, khiến toàn thân cô tê tê. Cô trừng mắt với anh, xuống giường nhặt váy ngủ mặc vào người rồi đi nhanh vào nhà tắm.

Vào trong nhà tắm, Lâm Thiên vô thức khóa trái cửa, mở vòi hoa sen trong bồn. Toàn thân cô đau nhức rã rời, được tắm nước nóng đúng là dễ chịu thật.

Phụ nữ thường tắm rất lâu, hôm nay Lâm Thiên càng chậm như rùa. Trong lúc đang hưởng thụ, đột nhiên bên ngoài tắm rèm vang lên tiếng lạch cạch, cửa nhà tắm mở ra, sau đó một thân hình cao lớn từ từ đi vào.

Lâm Thiên vô cùng quần bách. Bây giờ cô mới nhớ ra đây là nhà ai, khóa trái cửa có tác dụng gì? Chắc chắn Lê Trí Thành có chìa khóa.

Lâm Thiên thò đầu ra ngoài tắm rèm lên tiếng phản đối với người đàn ông ngang nhiên đột nhập: “Em đang tắm, anh hãy tôn trọng sự riêng tư của người khác, mau ra ngoài đi.”

Lê Trí Thành khoác áo choàng tắm màu đen, đầu tóc lòa xòa. Anh đi thẳng tới như không nghe thấy lời cô nhắc nhở, đồng thời cất giọng nhàn nhạt: “Anh cũng cần tắm rửa.”

Lâm Thiên chưa kịp phản ứng, anh đã cởi áo choàng, bước vào trong bồn.

Bồn tắm khá lớn nhưng khi hai người đứng vào cũng trở nên chật chội. Lê Trí Thành một tay chống lên tường, một tay ôm cô vào lòng. Sau đó, anh cúi đầu nhìn cô dưới làn nước nóng. Lâm Thiên không trốn tránh, vẽ vòng tròn trên ngực anh: “Anh muốn làm gì?”

Giọng cô hết sức nũng nịu, Lê Trí Thành càng siết chặt vòng tay trên eo cô. Trầm ngâm một lúc, anh mới hỏi: “Em đã tắm xong chưa? Còn đau không?”

Lâm Thiên giơ tay ôm thắt lưng anh: “Không đau nữa.”

Hai người đứng im dưới làn nước nóng, lặng lẽ ôm nhau, đón nhận cảm giác tươi đẹp của thời khắc này.

Một lúc sau, Lâm Thiên nhướn mắt nhìn anh: “Để em kỳ lưng cho anh.”

Cảnh phụ nữ kỳ lưng cho người đàn ông trong các bộ phim truyền hình luôn mang lại cảm giác vợ chồng gắn bó thiên trường địa cửu.

“Được.” Lê Trí Thành đáp. Anh quay lưng về phía cô, đồng thời đưa tay rửa mặt. Không thể không thừa nhận, động tác này vô cùng cuốn hút.

Lâm Thiên không nhịn nổi, lên tiếng: “Anh nên đi đóng quảng cáo sữa tắm và dao cạo râu mới phải.”

Lê Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt uy hiếp của anh khiến Lâm Thiên có chút chột dạ.

“Em nói đùa ấy mà...” Đương nhiên cô không muốn người phụ nữ khác thương thức thân thể người đàn ông của cô.

Kỳ cọ một lúc, Lâm Thiên ngắm tấm lưng rắn chắc của Lê Trí Thành, cô kiễng chân hôn lên cổ anh: “Xong rồi.”

Lê Trí Thành quay người đối diện cô, ánh mắt vẫn thâm trầm khó đoán. “Đến lượt em.” Anh nói ngắn gọn.

Trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào. Đường đường một Boss lớn lại đi kỳ lưng cho người phụ nữ nhỏ là cô. Lâm Thiên lập tức quay người, chống hai tay lên tường: “Cảm ơn anh.”

Lâm Thiên đâu biết, trong con mắt đàn ông, tư thế này của cô hấp dẫn đến mức nào?

Dòng nước chảy dọc theo tấm lưng trắng ngần, đỉnh đầu phía trước ẩn hiện, cặp mông tròn bắt mắt ở ngay trước mặt. Lê Trí Thành không nói một lời, nhận bông tắm từ tay Lâm Thiên, bắt đầu kỳ lưng người con gái anh yêu.

Động tác của anh dịu dàng lại tỉ mỉ, khiến Lâm Thiên vô cùng dễ chịu. Một lúc sau, Lê Trí Thành dừng lại. Lâm Thiên hỏi: “Xong chưa anh?”

Anh không đáp lời. Lâm Thiên vừa định đứng thẳng người, eo đột nhiên bị anh ôm từ đằng sau. Tiếp theo, thân thể anh đè vào người cô, nơi nào đó

bắt đầu lách vào bên trong. Lê Trí Thành đồng thời hỏi nhỏ: “Cho anh một lần nữa?”

Mặt Lâm Thiển nóng ran, hai người lần đầu tiên dùng tư thế này. Anh đúng là ngày càng xấu xa, cô cũng thế. Dục vọng đã ngủ say trong thân thể cô tựa hồ lại bị đánh thức.

“Ừ... nhưng đây là lần cuối cùng của ngày hôm nay, chúng ta thỏa thuận rồi đây nhé...”

Sau một hồi quần quýt trong nhà tắm. Lê Trí Thành bế Lâm Thiển về giường. Toàn thân cô rã rời, vậy mà người vận động nhiều hơn là anh lại như không có chuyện gì xảy ra. Anh ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn cô, khóe mắt cười cười.

Người đàn ông sau khi thỏa mãn bộc lộ niềm vui như chàng trai mới đôi mươi. Trong lòng Lâm Thiển vừa ngọt ngào vừa ấm áp.

“Em có ngủ thêm chút nữa không?” Anh hỏi.

Lâm Thiển xem đồng hồ ở đầu giường, đã hơn mười một giờ trưa. Cô lắc đầu: “Dậy thôi, em đói bụng rồi.”

Hai người mặc quần áo. Thấy Lê Trí Thành mặc áo sơ mi và quần dài, tế bào lãng mạn trên người Lâm Thiển bất chợt trở dậy, cô ném áo phông của mình sang một bên, giơ tay về phía anh: “Em muốn mặc đồ của anh.”

Nói thật, việc mặc áo sơ mi đàn ông chẳng có gì mới mẻ, nhưng không thể không thừa nhận nó cũng rất thú vị.

Buổi trưa ánh nắng chói chang, Lâm Thiển mặc áo sơ mi trắng của Lê Trí Thành đi đi lại lại trong nhà, tự thấy bản thân cũng khá gợi cảm.

Đồ ăn gọi bên ngoài vẫn chưa mang tới, Lâm Thiển vào nhà bếp cắt cam và kiwi ra đĩa. Khi cô quay lại phòng khách, Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa

xem tin tức. Anh đang xem kênh kinh tế của thành phố Lâm. Bởi vì sản xuất túi xách là một trong những ngành trụ cột của thành phố Lâm nên kênh này thường đưa tin về ngành, những lúc rảnh rỗi Lâm Thiên cũng hay xem.

Cô đặt đĩa hoa quả xuống bàn, ngồi tựa vào lòng anh, vừa xem tin tức vừa dùng cái đĩa nhỏ cắn miếng cam đưa vào miệng anh.

Lệ Trí Thành một tay đặt lên thành phố phía sau, một tay ôm Lâm Thiên, để trọng lượng thân thể cô dồn vào người mình. Ăn vài miếng, anh cúi đầu hôn cô, miệng hai người còn vương mùi hoa quả thơm mát. Buổi trưa tĩnh mịch, chẳng ai muốn động đây, cũng chẳng ai muốn đi ra thế giới bên ngoài, chỉ muốn lặng lẽ ôm nhau, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này.

Áo sơ mi của Lệ Trí Thành mặc trên người Lâm Thiên vốn rất rộng nên anh có thể dễ dàng vùi đầu vào trong áo. Lâm Thiên cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, chắc sẽ “cúi khô bén lửa” một lần nữa. Thế là cô kiên quyết đẩy người anh: “Tạm dừng, chúng ta đã nói rồi, chúng ta đã dùng hết số lần của ngày hôm nay.”

Lệ Trí Thành cười cười. Dù sao Lâm Thiên cũng mới trải qua lần đầu, hơn nữa chỗ đó còn hơi sưng tấy, khiến anh không khỏi xót xa. Thế là anh buông người cô, trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Em thích mặc đồ của anh?”

Lâm Thiên: “Thích thì sao, không thích thì sao?”

Lệ Trí Thành cúi xuống hôn lên trán cô: “Sau này ở đây, em đều có thể mặc.”

Lâm Thiên không đáp lời, nhưng khóe miệng cong cong. Buổi chiều nắng vàng rực rỡ, thời tiết hơi nóng, Lâm Thiên muốn ra ngoài hít thở không khí nhưng hai chân đau nhức nên cô không muốn đi bộ. Do đó, cô hỏi Lệ Trí Thành ở nhà có gì chơi vui không.

Thực ra Lê Trí Thành chẳng có kinh nghiệm gì về phương diện này. Sau khi cân nhắc đề nghị của cô, anh hỏi lại: “Hay là chúng ta trồng nho?”

Lâm Thiển tròn mắt. Trồng nho ư? Chắc cũng chỉ có anh mới nghĩ ra trò tiêu khiển sáng tạo này, bạn trai cô quả là đặc biệt.

Tháng trước Lê Trí Thành mua mấy cây nho giống nhưng vì công việc bận rộn nên vẫn để tạm ở ngoài ban công. Hai người cầm cây nho giống đến vườn hoa nhỏ ở sân trước, Lâm Thiển không biết trồng, đành nghe theo sự chỉ huy của anh.

Lê Trí Thành cầm cái xẻng xúc đất, động tác rất nhanh nhẹn, loáng một cái đã đào một cái hố nhỏ. Lâm Thiển thè lưỡi: “Có phải trước đây anh từng làm lính công binh không?” Lê Trí Thành mỉm cười, đứng dậy: “Quá khen, đây chỉ là dùng dao mổ trâu đi giết gà thôi.”

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Sau khi đào hố xong, Lâm Thiển cẩn thận đặt cây nho vào trong rồi lấp đất. Cô làm rất tốt công việc này, rãnh mạch đầu ra đây. Lê Trí Thành đứng một bên, để cô tự mình xử lý.

Xong xuôi, Lâm Thiển ngồi xỏm cạnh cây nho, ngẩng đầu nhìn giàn gỗ cao cao. Không biết năm tới khi cây nho leo đầy giàn, cô và Lê Trí Thành sẽ ra sao? Nhất định vẫn tốt đẹp như bây giờ.

Lâm Thiển thỏa mãn đứng dậy. Vừa ngoảnh lại, cô liền thấy Lê Trí Thành đứng bên luống hoa, hai tay đút túi quần, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển liền đi tới, trên tay còn dính đất nên không thể ôm anh, cô quàng hai tay lên cổ Lê Trí Thành, kiễng chân hôn anh.

“Em yêu anh.” Cô nói nhỏ.

Lê Trí Thành không lên tiếng, anh ôm cô vào lòng, ngậm môi cô, cuồng nhiệt đáp trả. Một lúc lâu sau, anh mới buông người Lâm Thiển, cảm ổng

nước tưới cây ở bên cạnh đưa cho cô.

Lâm Thiên rất thích công việc tưới nước. Nhìn mặt đất và cây non dần trở nên ẩm ướt, cô có cảm giác đạt thành tựu. Trong khi Lâm Thiên tưới nước, Lê Trí Thành ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chăm chú dõi theo cô.

Vô tình bắt gặp bộ dạng thoải mái, chân vắt veo của Lê Trí Thành, chợt nảy ra một ý nghịch ngợm. Nhân lúc anh không chú ý, cô lén chuyển đầu ống nước, phun vào người anh.

Lê Trí Thành không kịp đề phòng, ngực áo bị ướt một mảng, quần cũng bị dính nước. Anh ngẩng đầu, liền thấy Lâm Thiên đứng dưới giàn nho, tay vẫn cầm ống nước, vẻ mặt giả bộ vừa kinh ngạc vừa áy náy: “Xin lỗi, em lỡ tay.”

Ngày đầu hạ, nước thấm vào da mang lại cảm giác giá lạnh. Lê Trí Thành từ từ đứng dậy. Không thể không thừa nhận, đàn ông mặc áo sơ mi bị ướt dính chặt vào người có một vẻ gợi cảm đặc biệt. Thấy anh đứng lên, Lâm Thiên liền lùi lại phía sau, cất cao giọng: “Này, là em lỡ tay, anh không được đáp trả đâu đấy.” Lê Trí Thành vừa tiến lên một bước, cô liền giơ ống nước ra uy hiếp: “Anh còn tiến lại gần... em sẽ phun đấy.”

Lê Trí Thành vẫn tiếp tục đi qua bên này. Lâm Thiên không nghĩ ngợi, lập tức phun nước vào người anh. Trong giây lát toàn thân Lê Trí Thành ướt sũng, nhưng anh chẳng hề bận tâm, tiếp tục đi tới, giơ tay ôm cô.

Lâm Thiên không nhịn được cười, kêu một tiếng rồi quay người né tránh. Ai ngờ động tác của Lê Trí Thành còn nhanh hơn, anh một tay ôm cô, một tay đoạt ống nước rồi tưới từ đầu đến chân cô.

Lâm Thiên ra sức đẩy anh nhưng vô hiệu, ngược lại còn bị Lê Trí Thành ôm chặt hơn. Tầm mắt mờ mịt, cô chỉ lơ lơ nhìn thấy gương mặt anh rất gần, khóe miệng nhếch lên, để lộ nụ cười vui vẻ. Lâm Thiên cũng cười, cô

thôi không vùng vẫy mà đẩy ngực anh: “Ghét thật đấy! Anh ý mạnh hiệp yếu.”

Bắt gặp bộ dạng ướt sũng của cô, đường nét cơ thể hiện rõ trong chiếc áo sơ mi mỏng, Lê Trí Thành không nhiều lời, đưa tay khóa ống nước rồi cúi đầu hôn Lâm Thiên.

Hôn một lúc, anh mới chịu rời môi, đồng thời bế cô lên, quay người đi vào phòng. Khi thân thể ở trên không trung, Lâm Thiên vô thức kẹp hai chân vào thắt lưng anh. Vào nhà, Lê Trí Thành không đặt cô xuống đất mà đi thẳng tới phòng trong, Lâm Thiên hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Đi tắm.” Lê Trí Thành đáp.

Đúng là bây giờ cần tắm nước nóng, bằng không dễ bị cảm, có điều...

Lâm Thiên nói ráo trước: “Chỉ tắm thôi đấy.”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười như có như không: “Anh sẽ cố gắng.”

Lâm Thiên hết nói nổi. Thế nào gọi là “sẽ cố gắng”? Anh tính nuốt lời sao? Đường đường là Boss lại chơi xấu với bạn gái của mình?

Cô trừng mắt, giơ tay đẩy Lê Trí Thành: “Thả em xuống, em muốn về nhà.”

Lúc này, Lê Trí Thành đã bế cô lên tầng hai, đi vào phòng ngủ chính.

“Đây chính là nhà của em.” Anh nói: “Sáng mai anh đi công ty họp, buổi chiều sẽ giúp em chuyển đồ sang bên này.”

Lâm Thiên ngẩn người. Lê Trí Thành đã bế cô đi thẳng vào nhà tắm. Lâm Thiên bám vào mép cửa, ra sức kháng cự: “Em nhận lời sống chung với anh lúc nào?”

Lê Trí Thành dừng bước nhìn cô: “Em cho rằng anh sẽ thả em về?”

Lâm Thiên dở khóc dở cười, lớn tiếng mắng: “Đồ chuyên chế! Anh đúng là độc đoán chuyên chế.”

Lệ Trí Thành đè cô vào cửa, sau đó hôn cô cuồng nhiệt. Cho đến khi Lâm Thiên như bị rút hết dưỡng khí, anh mới rời môi, đồng thời hỏi nhỏ: “Em không muốn sống cùng anh thật sao?”

Lâm Thiên ôm cổ anh, thì thầm: “Em cần suy nghĩ thêm vài ngày.”

Không nhận được câu trả lời như mong đợi nhưng Lệ Trí Thành cũng chẳng sốt ruột. Với tính cách của cô, chắc chắn trước sau gì cũng sẽ chủ động thuận phục.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lệ Trí Thành hơi xôn xang, anh bế cô vào bồn tắm rồi giơ tay kéo tấm rèm.

Ngày hôm sau là ngày chủ nhật. Khi Lâm Thiên thức dậy, Lệ Trí Thành đã đến công ty. Mặc dù toàn thân cô vẫn nhức mỏi nhưng tinh thần đặc biệt sảng khoái. Cô tự làm bữa sáng cho mình. Nghĩ buổi trưa Lệ Trí Thành sẽ trở về, cô quyết định đi siêu thị một chuyến, mua ít thức ăn, cùng anh nấu cơm trưa.

Siêu thị ngày cuối tuần rất đông người, Lâm Thiên đặt hết tâm tư vào Lệ Trí Thành nên chẳng để ý xung quanh. Nghĩ tới chuyện cùng anh sống chung, trong lòng cô rất ngọt ngào, cũng hơi buồn cười.

Cô và anh đều bận rộn, thường gần ít xa nhiều, chắc chắn sớm muộn sẽ dọn về sống chung, bằng không cô cũng chẳng chịu nỗi tâm trạng nhớ nhung. Nhưng hai người vừa mới bắt đầu mối quan hệ mang tính thực chất không bao lâu, việc gì anh cũng chèn ép cô. Không được, lần này cô phải kéo dài vài ngày. Khó khăn lắm mới gặp tình huống có thể chiếm thế thượng phong, Lâm Thiên bỗng có cảm giác vô cùng đắc ý.

Mua đồ xong, Lâm Thiên quay về ngôi biệt thự. Mới mười một giờ, Lê Trí Thành vẫn chưa về, cô mở ti vi, vừa xem tin tức vừa chuẩn bị thức ăn. Lê Trí Thành ở trong quân ngũ nhiều năm, không rõ anh tự mình nấu nướng hay ăn cơm tập thể. Nhưng với tính cách của anh, lại nhìn cái tủ lạnh trống không, Lâm Thiên đoán anh chẳng bao giờ vào bếp. Sau này, cô phải chăm sóc cái dạ dày của anh mới được.

Đang chìm trong suy tư, Lâm Thiên chợt nghe thấy ti vi phát ra một cái tên quen thuộc “Tân Bảo Thụy”.

Cô liền ngừng đầu. Vẫn là kênh kinh tế của thành phố Lâm, lúc này đang phát tin tức liên quan đến ngành túi xách.

Vừa xem, Lâm Thiên sững sờ trong nháy mắt. Trên màn hình là hiện trường buổi họp báo. Nhiều nhân vật nổi tiếng trong ngành ngò ở hàng ghế đầu tiên, Lâm Thiên nhận ra bọn họ, bởi bọn họ đều là lãnh đạo của Tân Bảo Thụy và tập đoàn Chúc thị.

Ninh Duy Khải ngò chính giữa, đang mỉm cười trước ống kính: “Sản phẩm mới này là trọng tâm chiến lược của Tân Bảo Thụy chúng tôi trong năm nay.”

Tiếp theo là giọng nói đầy từ tính của nam phát thanh viên, nhưng khi vào tai Lâm Thiên lại như tiếng sấm động.

“Mười một giờ sáng nay, công ty Tân Bảo Thụy chính thức ra mắt nhãn hiệu túi xách đa chức năng vận động thành phố “Sa Ưng” (tức DH).

Khái niệm túi xách đa chức năng vận động thành phố là do tập đoàn Ái Đạt sáng tạo từ mấy tháng trước, trong đó nhãn hiệu Aito đạt thành tích rất tốt. Từ trước đến nay, ngành túi xách cạnh tranh hết sức khốc liệt, bây giờ công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy cũng tham gia thị trường mới này. Chúng

ta có thể tưởng tượng, màn độc diễn của Aito chắc chắn sẽ chấm dứt từ đây...

Mặc dù “Sa Ưng” chưa tung ra thị trường nhưng vốn đầu tư ở giai đoạn đầu đã lên đến con số trăm triệu. Theo một nguồn đáng tin cậy, doanh nghiệp vật liệu nổi tiếng của Đài Loan Minh Đức trước đây từng hợp tác chặt chẽ với Ái Đạt nhiều khả năng trở thành đối tác chiến lược của “Sa Ưng”...”

Chương 26

Đang là giữa trưa, ngoài trời nắng chói chang. Ngôi biệt thự nằm ở khu ngoại thành, người và xe cộ đi lại trên đường thưa thớt. Lâm Thiên đứng bên lề đường một lúc mới bắt được taxi. Cô ngồi vào xe, báo địa chỉ công ty Ái Đạt rồi gọi điện cho Lê Trí Thành. Đầu kia vẫn là tín hiệu máy bận.

Xe taxi chạy tương đối nhanh, kính cửa sổ hạ thấp, gió thổi vù vù. Tâm trạng của Lâm Thiên cũng âm vang lắc lư như ngọn gió. Đầu óc cô lại hiện lên hình ảnh trong tin tức vừa rồi, gương mặt đầy tự tin của Ninh Duy Khải và một số cụm từ quan trọng: “doanh nghiệp đầu ngành”, “đầu tư cả trăm triệu”, “cạnh tranh kịch liệt”...

Trên điện thoại cũng tràn ngập tin tức lên quan đến “Sa Ưng”, nào là giới thiệu tính năng như “siêu nhẹ”, “siêu mềm”, “không thấm nước”... nào là “sản phẩm của nhà thiết kế hàng đầu Jason Wu”, “Ngôi sao nổi tiếng Thiên Vạn Nguyên làm người đại diện phát ngôn”, “Hơn năm trăm trung tâm thương mại trong cả nước liên kết tuyên truyền”...

Ngoài ra, tin đồn Minh Đức trở mặt với Ái Đạt ngày càng nóng hổi, thật giả khó phân biệt.

Nghĩ đến những chuyện này, Lâm Thiên càng sốt ruột. Cả ngày hôm qua Lê Trí Thành đều ở nhà với cô, trong khi đối thủ cạnh tranh phản công ào ạt như vậy, không biết tình hình bên anh thế nào rồi, trong lòng cô càng lo lắng bất an.

Điện thoại cũng nhanh chóng tràn ngập những cuộc gọi đến và tin nhắn, Lâm Thiên mở ra xem, đều là của cấp dưới và người quen ở các chi nhánh địa phương hỏi thăm tình hình. Điều bọn họ muốn biết là Minh Đức trở mặt thật hay không?

Nhận điện thoại của mọi người, Lâm Thiên tỏ ra tương đối bình tĩnh. Cô vỗ về vài câu, cho biết tập đoàn nhất định có đối sách, bảo bọn họ cứ yên tâm kinh doanh, không cần sợ Tân Bảo Thụy.

Nhưng nói không sợ là giả dối, Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp đầu ngành, tài chính hùng hậu. Bây giờ họ tỏ rõ thái độ cạnh tranh chính diện, ai mà không sợ cơ chứ? Những người gọi điện thoại tới đều có tâm trạng căng thẳng lo âu.

Cuối cùng, Lâm Thiên quyết định không nghe điện thoại. Cô chuyển sang chế độ rung rồi bỏ vào túi xách.

Xe taxi nhanh chóng đến trụ sở công ty Ái Đạt. Ngoài cổng vẫn là cảnh tượng yên bình, Cao Lăng và mấy nhân viên bảo vệ ngồi trong phòng trực. Nhìn thấy cô, anh ta nháy mắt và cười cười. Trong lòng Lâm Thiên như có tảng đá đè nặng, nhưng cô vẫn mỉm cười với bọn họ rồi đi nhanh vào bên trong.

Lên đến tầng trên cùng, Lâm Thiên phát hiện phòng tiếp khách bên tay phải đầy ắp người, trong đó có cả Tiết Minh Đào và mấy giám đốc bộ phận của công ty Vinda.

Cô trợ lý hành chính ở quầy tiếp tân đưa Lâm Thiên tới phòng tiếp khách: “Giám đốc Lâm, chị ngồi đây đợi một lát Lệ tổng và các lãnh đạo cấp cao đang tiến hành cuộc họp qua điện thoại với chủ tịch.”

Lâm Thiển gật đầu. Cô không đủ quyền hạn tham dự cuộc họp cấp cao đó. Tuy rất muốn gặp Lê Trí Thành nhưng những lúc như bây giờ, cô tuyệt đối không gây phiền phức cho anh.

Điện thoại vẫn không ngừng rung, Lâm Thiển liền tắt nguồn, dù sao những nhân vật quan trọng nhất cũng đều xuất hiện ở nơi này nên cô chẳng cần liên lạc với ai. Sắc mặt mọi người hết sức nghiêm túc. Bọn họ hoặc là hút thuốc, hoặc là trầm ngâm, có người vừa uống nước vừa mắng Tân Bảo Thụy ăn cắp ý tưởng của Ái Đạt, cạnh tranh không lành mạnh.

Cho tới bây giờ, tạm thời không một ai có câu trả lời xác đáng về vấn đề mọi người quan tâm nhất, liệu Minh Đức có thật sự hủy hợp đồng, trở thành “thanh kiếm sắc” trong tay Tân Bảo Thụy quay lại tấn công Ái Đạt?

Không khí trong phòng tiếp khách vừa ngọt ngào vừa đè nén. Lâm Thiển cũng không nhiều lời, yên lặng ngồi ở một góc sofa. Nghĩ đến Lê Trí Thành, trong lòng cô vô cùng hỗn loạn.

Ai ngờ đợi cả buổi chiều, phòng hội nghị phía đối diện vẫn khép chặt cửa từ đầu đến cuối. Mãi tới tầm chạng vạng tối, Tưởng Viên mới từ phòng hội nghị đi ra ngoài.

Lâm Thiển và mọi người đều đứng dậy. Không thể không thừa nhận, Tưởng Viên quả nhiên là người của Lê Trí Thành. Ở hoàn cảnh này, anh ta vẫn nở nụ cười ôn hòa như thường lệ: “Lê tổng bảo mọi người cứ ra về trước. Các lãnh đạo và chủ tịch vẫn đang thảo luận phương án giải quyết. Tất cả đợi sáng mai đi làm rồi thông báo sau.”

Lê Trí Thành rất có uy danh trong công ty, bây giờ Tưởng Viên nói vậy, đám đông lần lượt đứng dậy ra về. Nhưng cũng có người do quá sốt ruột, đi đến bên Tưởng Viên hỏi: “Rốt cuộc các lãnh đạo định giải quyết vụ này thế nào?”

Anh ta vừa dứt lời, Lâm Thiên và những người khác đổ dồn ánh mắt về bên này. Tưởng Viên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Lê tổng nói, binh đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn.”

Mọi người đều im lặng gật đầu rồi rời đi. Lâm Thiên có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Lê Trí Thành khi phát biểu câu này. Thần sắc anh lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén bức người, nhưng câu nói lại có tác dụng làm yên lòng người. Chợt nghĩ đến sự dịu dàng yêu thương của anh đối với cô trong mấy ngày qua, trái tim cô bất giác xôn xang.

Lâm Thiên cố ý ở lại sau cùng, quả nhiên thấy Tưởng Viên vẫn đứng yên tại chỗ. Khi cô đi đến bên cạnh anh, anh ta mới nói nhỏ: “Giám đốc Lâm, Lê tổng bảo tôi chuyển lời với cô, Lê tổng và Cố tổng phải đi Thâm Quyển một chuyến để nói chuyện với Uông tổng, khoảng hai ba ngày sau sẽ quay về.”

Lâm Thiên: “Cảm ơn anh.” Tuy rất thắc mắc về vụ Minh Đức, nhưng bây giờ không phải lúc dò hỏi.

Tưởng Viên nói xong liền quay về phòng hội nghị, Lâm Thiên đi chậm chậm ra thang máy. Bởi vì khá đông người nên thang máy đã xuống một chuyến, số còn lại chính là Tiết Minh Đào và mấy người của công ty Vinda. Lâm Thiên liền cùng họ đứng đợi.

Khi thang máy đến nơi, Lâm Thiên là người đi vào sau cùng. Đột nhiên phía sau vang lên tiếng mở cửa, cô vô thức quay đầu, liền nhìn thấy cửa phòng hội nghị mở toang, Lê Trí Thành đi ra ngoài đầu tiên, theo sau anh là Cố Diên Chi, Lưu Đồng, Tưởng Viên... Ai nấy sắc mặt nghiêm túc, bước đi rất nhanh.

Lúc này, mấy vị lãnh đạo cấp cao đã tản mát về văn phòng của mình, Lê Trí Thành và Cố Diên Chi cũng đi tới phòng làm việc của CEO. Như cảm

nhận được điều gì đó, vừa đến cửa, anh đột nhiên quay đầu về phía thang máy.

Ánh mắt của Lâm Thiên và Lệ Trí Thành giao nhau. Bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, chỉ như vậy cũng khiến cô thấy an tâm. Đồng thời, trong lòng cô dội lên cảm giác xót xa và lo lắng.

Cửa thang máy từ từ khép lại, cắt đứt tầm nhìn của Lâm Thiên. Còn Lệ Trí Thành cũng đi vào văn phòng.

Thang máy chạy thẳng xuống dưới. Xung quanh là đồng nghiệp thân thiết nhưng mọi người đều im lặng. Lâm Thiên nghĩ đến câu Lệ Trí Thành từng nói với cô: “Thứ như vậy, tôi sẽ viết ba tờ, đây là tờ thứ hai...”, “Sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng đừng sợ hãi...”

Không biết tình cảnh hiện tại có nằm trong dự liệu của anh hay không?

Lâm Thiên không thể xác định, bởi đây không phải chuyện nhỏ. Tân Bảo Thụy toàn lực phản kích, và cả tin đồn Minh Đức lung lay. Lê Trí Thành từng khẳng định, Minh Đức sẽ không trở mặt, nhưng tình hình bây giờ rất có khả năng vượt qua tầm kiểm soát của anh.

Đúng lúc này, di động của Tiết Minh Đào đổ chuông. Anh ta nghe máy, nói nhanh hai câu rồi tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn mọi người: “Bốn giờ chiều nay, nhãn hiệu “Sa Ưng” đã chính thức tung hô sản phẩm đầu tiên ra thị trường.” Ánh mắt anh ta trở nên đanh thép: “Tôi đã cử người “cướp” được hai cái.”

Mọi người đều sáng mắt. Tiết Minh Đào nói tiếp: “Đưa một cái đến chỗ Lê tổng. Cái còn lại mang về văn phòng, lập tức nghiên cứu.”

“Vâng.” Mọi người đồng thanh trả lời.

Tám giờ tối. Lâm Thiên và Tiết Minh Đào ngồi trong phòng họp của công ty Vinda. Trên bàn tròn xuất hiện một chiếc ba lô màu đen mới tinh. Logo của chiếc ba lô rất bắt mắt, là hình ảnh con chim ưng đang dang cánh, có phong cách cao cấp như những nhãn hiệu dã ngoại nổi tiếng thế giới như Arc Teryx, Black Yak, Salewa...

Sau khi người của bộ phận kỹ thuật nghiên cứu kỹ lưỡng phân tích tính năng và dữ liệu liên quan đến chiếc ba lô, phòng hội nghị nhất thời im lặng như tờ.

Phương diện vật liệu tạm thời không bàn tới, vật liệu này rất giống Aito, nhưng có phải là của Minh Đức hay không, cần thí nghiệm phân tích thành phần mới có thể kết luận. Nhưng các mặt khác cũng đủ làm mọi người câm nín.

Lâm Thiên luôn cho rằng, Aito là một sản phẩm hoàn hảo. Nó không phải là sản phẩm đắt nhất trên thị trường, cũng không phải sản phẩm đáp ứng

nhu cầu của người tiêu dùng nhất, nhưng nó đầy tính sáng tạo, gói gắm lý tưởng của người tạo ra, có thể chinh phục lòng người nhất.

Nó hàm chứa tâm huyết và trí tuệ của Lê Trí Thành, bản thân cô và tất cả nhân viên Ái Đạt, hàm chứa ý chí của một doanh nghiệp gặp nhiều trắc trở nhưng vẫn kiên trì không bỏ cuộc trước khó khăn. Thậm chí Lâm Thiên từng có ý nghĩ, cho dù Tân Bảo Thụy tiến hành cuộc phản kích, Ninh Duy Khải có thể đầu tư rất nhiều tiền, đến mức như Lê Trí Thành từng nói, dù bị lỗ cũng phải tiêu diệt Aito, nhưng cô có thể khẳng định một điều, dù bọn họ mô phỏng cơ nào, cũng không thể xuất sắc hơn Aito. Aito hoàn toàn có khả năng cạnh tranh trực tiếp với bọn họ.

Tại sao ư? Bởi vì biết bao con người của Ái Đạt quên ăn quên ngủ để làm ra Aito hoàn hảo đến từng chi tiết, mới có thể đạt yêu cầu của Lê Trí Thành, mới tạo ra kỳ tích trên thị trường trong thời gian qua. Vì vậy Lâm Thiên mới hết sức tự tin, niềm tin về Aito của cô kiên định như sắt thép.

Vậy mà vào thời khắc này, khi nhìn thấy sản phẩm Sa Ứng, niềm tin đó sụp đổ trong giây lát.

Bởi vì Sa Ứng đúng là xuất sắc hơn Aito. Không tính đến thủ đoạn marketing, không tính đến danh tiếng công ty đứng sau, chỉ tính riêng phương diện mức giá như nhau, các mặt của Sa Ứng đều vượt qua Aito.

Một nhân viên kỹ thuật cao cấp thở dài: “Trong lương 750 gam, trong khi Aito 830 gam, dung lương 35 lít, Aito chỉ có 30 lít, khả năng chịu lực rất tốt, tính năng chống thấm nước, nhanh khô tốt hơn... Ngoài ra, họ còn áp dụng kỹ thuật khóa kéo YTT, kỹ thuật chống tổn hại NK...”

Lâm Thiên và mọi người đều trầm mặc. Người trong ngành đều biết, đây là kỹ thuật do một nhãn hiệu dã ngoại của châu Âu mới sáng chế, chưa từng xuất hiện tại các doanh nghiệp sản xuất sản phẩm dã ngoại trong nước.

Không ngờ Tân Bảo Thụy bí mật nhập khẩu kỹ thuật này, đồng thời áp dụng vào Sa Ưng.

Nhân viên kỹ thuật tiếp tục lên tiếng: “Về mặt mẫu mã...” Anh ta không nói hết câu những người có mặt đều biết Jason Wu là nhà thiết kế nổi tiếng của Mỹ, ngay cả Lâm Thiên cũng là fans của ông ta. Tuy nói hình thức bên ngoài mỗi người một ý nhưng trong con mắt của Lâm Thiên, sản phẩm túi xách này vừa thời trang vừa có một vẻ đẹp độc đáo mà các nhà thiết kế của Ái Đạt không thể bì kịp.

Buổi tối, Lâm Thiên không về nhà mình mà tiếp tục ở lại ngôi biệt thự của Lệ Trí Thành. Bởi vì không rõ lúc nào anh mới trở về nên mấy ngày này, cô muốn ở đây đợi anh.

Buổi đêm tĩnh mịch, Lâm Thiên ngồi dưới giàn gỗ, phóng tầm mắt ra xa. Trong lòng cô chỉ có một cảm giác, đó là sự khó chịu.

Bất kể đây có phải tính toán của Lệ Trí Thành hay không, bất kể tương lai bọn họ có thể giành thắng lợi trong cuộc chiến này hay không, bây giờ chỉ nghĩ đến Sa Ưng và Aito là cô cảm thấy khó chịu. Bởi vì trên đời này, chuyện khiến con người bị đả kích nhất là bạn toàn tâm toàn lực làm một việc, tưởng rằng phần thắng nằm trong tay nhưng đến cuối cùng, bạn mới phát hiện, bên ngoài còn có ngọn núi khác cao hơn, có người khác giỏi hơn. Mọi nỗ lực của bạn trở thành công cốc.

Bạn tưởng mình đủ xuất sắc, cần cù chịu khó, thông minh, kính nghiệp, có lý tưởng. Vì vậy chẳng có lý nào bạn không thành công. Nhưng trên đời này còn có người thông minh xuất sắc hơn bạn, thậm chí cần cù chịu khó hơn bạn. Không bàn đến phương diện vốn đầu tư, đám người của Tân Bảo Thụy nếu không dốc toàn lực làm ngày làm đêm, cũng chẳng thể tạo ra sản phẩm hoàn hảo trong thời gian ngắn như vậy.

Từ trước đến nay, Lâm Thiên luôn cho rằng, Tân Bảo Thụy đứng đầu ngành nhiều năm, chưa chắc đã xuất phát từ yếu tố nhân tài và bản thân doanh nghiệp, mà do có tập đoàn Chúc thị tài chính hùng hậu đứng đằng sau. Nhưng vào thời khắc này, cô không thể không thừa nhận, Ninh Duy Khải và nhân viên của anh ta xuất sắc hơn cô tưởng.

Bọn họ xứng đáng với danh hiệu “quán quân”, giữa Ái Đạt và bọn họ tồn tại khoảng cách nhất định, mà kết quả của khoảng cách này chính là... xét về bản thân sản phẩm, Aito đã hoàn toàn thất bại.

Lâm Thiên trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm mờ mịt. Chắc bây giờ Lê Trí Thành đã đến Thâm Quyển. Bất kể sau này dự định thế nào, với khả năng nhìn nhận sự việc của anh, chắc chắn anh cũng thấy rõ sự thật, Aito nhiều khả năng thất bại một cách triệt để trong cuộc cạnh tranh này.

Lê Trí Thành, không biết bây giờ anh đang nghĩ gì?

Buổi sáng hai ngày sau, Ninh Duy Khải đi trụ sở tập đoàn Chúc thị tham gia cuộc họp.

Vừa vào phòng hội nghị, anh ta nhận được vô số ánh mắt của mọi người, khâm phục có, nể sợ có, đố kỵ cũng có.

Ninh Duy Khải mỉm cười, đi đến bên cạnh cả nhà họ Chúc, ngồi vào vị trí của mình. Lăn lộn trong chốn thương trường bao năm, anh ta đương nhiên hiểu đạo lý càng thành công rực rỡ càng thận trọng. Tuy nhiên, Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, bắt gặp nụ cười giả dối của anh em Chúc thị, trong lòng anh ta hết sức dễ chịu.

Người phụ trách bộ phận kinh doanh báo cáo thành tích của các phòng ban và công ty con trong một tuần như thường lệ. Mới tung ra thị trường hai

ngày nhưng túi xách Sa Ung bán chạy đến mức Ninh Duy Khải không ngờ tới.

Lượng tiêu thụ sản phẩm DH cao gấp ba lần so với Aito.

Ninh Duy Khải có thể dự đoán, Aito sẽ phải đối mặt với tình thế vô cùng khó khăn. Bất kể Lê Trí Thành có chiêu trò gì tiếp theo, Ninh Duy Khải vẫn khẳng định một điều, sự xuất sắc của DH vượt quá dự liệu của mọi người.

Bây giờ anh ta ngồi đợi Lê Trí Thành tiếp chiêu.

Cho đến khi kết thúc cuộc họp và rời khỏi trụ sở Chúc thị, Ninh Duy Khải vẫn giữ tâm trạng rất tốt. Không chỉ một mình anh ta, người có tâm trạng vui vẻ còn bao gồm Nguyễn Tuấn, nhân viên nòng cốt của Tân Bảo Thụy và người của công ty con DH mới được thành lập.

Sau khi quay về phòng làm việc, Ninh Duy Khải dặn dò Nguyễn Tuấn: “Hãy thông báo với bộ phận nhân sự, phát trước tiền thưởng đặc biệt cho nhân viên của DH. Ngoài ra, hãy đem tiền thưởng của tôi chia đều cho mọi người.”

Nguyễn Tuấn: “Làm thế không hay lắm.”

Ninh Duy Khải xua tay: “Cứ vậy đi, bọn họ làm tốt công việc, tôi còn tiếc gì cơ chứ?”

Nguyễn Tuấn mỉm cười gật đầu.

Lúc này, một nhân viên quản lý bộ phận kinh doanh đi vào, sắc mặt nghiêm nghị: “Tổng giám đốc, Lê Trí Thành đã đi Thâm Quyển. Sau khi ký hợp đồng với chúng ta, Uông tổng cũng đang ở Thâm Quyển.”

Điều này cũng nằm trong dự tính của Ninh Duy Khải, anh ta gật đầu: “Hãy theo dõi chặt chẽ cho tôi.”

Bất gặp bộ dạng thân nhiên của anh ta, người quản lý và Nguyễn Tuấn cũng không nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ninh Duy Khải ngồi trầm tư một lúc rồi rút một tập văn kiện từ ngăn kéo. Sau đó, anh ta đi đến bên cửa sổ, cúi đầu xem văn kiện.

Đây là bản thỏa thuận hợp tác chiến lược mà Tân Bảo Thụy ký với Minh Đức vào nửa tháng trước. Dựa theo nội dung bản thỏa thuận, Minh Đức sẽ đơn phương hủy hợp đồng với Ái Đạt trong tháng này, Tân Bảo Thụy chịu trách nhiệm chi trả khoản tiền bồi thường vi phạm hợp đồng gấp ba lần thay Minh Đức. Từ nay về sau, sản lượng năm của Minh Đức phải ưu tiên cho Tân Bảo Thụy trước, sau đó mới được phép cung cấp cho các công ty khác.

Giành được bản hợp đồng này không phải chuyện dễ dàng. Ông già Ông Thái Thức luôn tỏ ra thanh cao, ngạo mạn. Tuy nhiên, trên đời này có rất nhiều cách khiến một người phải cúi đầu, bởi vì người nào cũng có nhược điểm riêng. Có lẽ Ông Thái Thức là một “quả trứng” không tì vết, nhưng ông ta vẫn có người thân, vợ con. Hai giám đốc tiêu thụ mà Ninh Duy Khải cử đi làm việc chính là cao thủ về bản tính con người và lợi ích.

Hơn nữa, Ninh Duy Khải cũng cho rằng, trên thương trường chẳng có ai là không bị lợi ích mê hoặc. Nếu người đó vẫn không dao động, có nghĩa sự mê hoặc không đủ lớn.

Đánh vào điểm yếu rồi cho Ông Thái Thức đủ lợi ích và mê hoặc, cuối cùng hai bên cũng đạt được thỏa thuận chung.

Bây giờ chắc Ông Thái Thức đã ngã bài với Lê Trí Thành.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, Ninh Duy Khải đột nhiên cảm thấy hụt hẫng. Anh ta gọi Nguyễn Tuấn: “Chuẩn bị xe, tôi đi ra ngoài một lát, chú không cần đi theo.”

Ninh Duy Khải cũng không biết đi đâu, chỉ là muốn hít thở không khí trong lành, nhưng anh ta vô thức lái xe đến đường Xuân Đô, nơi có cửa hàng flagship của Tân Bảo Thụy.

Anh ta ngồi trong ô tô, chứng kiến cảnh khách hàng ra vào tấp nập, trong lòng vô cùng dễ chịu. Tân Bảo Thụy là toàn bộ tâm huyết của anh ta. Nó thuộc về Chúc thị, cũng thuộc về anh ta.

Một lúc sau, ánh mắt của Ninh Duy Khải bị một người phụ nữ đứng ở góc đường thu hút. Cô đội mũ lưỡi trai, hai tay bỏ vào túi quần, lặng lẽ quan sát cửa hàng túi xách Tân Bảo Thụy. Sắc mặt cô có chút bi ai và hoang mang, không còn vẻ thông minh linh lợi thường ngày, trông rất đáng thương.

Ninh Duy Khải nhìn cô một lúc rồi đẩy cửa xuống xe.

“Tiền Lê.” Anh ta đi đến bên Lâm Thiển, mỉm cười với cô.

Chương 27

Hôm nay, Lâm Thiển tới đây chỉ với mục đích xem xét tình hình kinh doanh của cửa hàng flagship Tân Bảo Thụy. Tuy nhiên, khi tận mắt chứng kiến cảnh Sa Ứng bán chạy, Lâm Thiển có chút buồn bực và phẫn hận.

Đúng lúc này, một giọng nói đàn ông dịu dàng vang lên bên tai cô: “Tiền Lê.”

Đập vào mắt Lâm Thiển đầu tiên là cái bóng đổ dài trên mặt đất ngay bên chân cô. Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Thiển ngoảnh đầu về phía Ninh Duy Khải, miệng nở nụ cười tươi: “Ninh tổng, trùng hợp thật đấy.”

Ninh Duy Khải có tâm trạng rất tốt, anh ta mở miệng trêu cô: “Không trùng hợp, tôi cố tình bám theo em.”

Câu nói này khiến Lâm Thiên đờ người mất mấy giây. Nhưng bản lĩnh quan sát nét mặt của cô rất tốt nên cô nhanh chóng phát hiện anh ta đang đùa giỡn.

Lâm Thiên cũng cười: “Anh vô vị thật đấy.”

Thế mới nói ứng xử giữa con người với con người là một điều kỳ diệu. Trước mặt một số người, bạn vô thức tỏ ra nghiêm chỉnh, không dám lỗ mãng, ngược lại có những đối tượng, bạn không nhịn được cãi lại anh ta. Dù xa cách nhiều năm, dù bây giờ anh ta quyền cao chức trọng chứ không còn là cậu thanh niên năm nào nhưng khi mở miệng nói chuyện, cảm giác xưa dường như lại ùa về.

Trước câu nói không được lịch sự của Lâm Thiên, Ninh Duy Khải phì cười, giơ tay xoa đầu cô: “Đi thôi, chúng ta đi uống chút gì.” Lâm Thiên không thích sự đụng chạm của anh ta, vội nghiêng đầu né tránh.

Có điều, cô vẫn quyết định đi uống nước. Bây giờ Sa Ung là cái gai trong mắt cô, gặp được ông chủ lớn, đương nhiên cô phải nhân cơ hội thăm dò một phen.

Lâm Thiên gật đầu, hai người đi tới quán cà phê ở góc phố.

Chuyện cũ của Lâm Thiên và Ninh Duy Khải xảy ra từ bảy năm trước. Lúc đó, Lâm Thiên mới năm thứ hai đại học, Ninh Duy Khải học năm thứ tư.

Ninh Duy Khải tuy xuất thân nghèo khó nhưng rất nổi bật. Anh ta có ngoại hình sáng sủa, tính cách nhã nhặn, hài hước, phong độ, tốt nghiệp Học viện Thương mại với thành tích đầu bảng, sớm được doanh nghiệp trong Top 500 toàn cầu tuyển dụng, đúng là hội tụ mọi ưu điểm mà nam sinh mơ ước.

Lâm Thiên quen Ninh Duy Khải khi tham gia cuộc thi mô phỏng của giới thương mại. Lúc bấy giờ, hai người còn có cả đám bạn chung, Lâm Thiên vô tâm vô tư, chỉ coi Ninh Duy Khải là người bạn không thôi.

Sau đó, Ninh Duy Khải bày tỏ tình cảm với cô. Anh ta theo đuổi con gái không mạnh mẽ như Lê Trí Thành mà rất dịu dàng. Ví dụ mỗi sáng mua đồ ăn cho Lâm Thiên, đón cô đi học; buổi trưa cùng tự học với cô; buổi tối giúp cô xách nước, mua hoa quả...

Ninh Duy Khải còn viết thư tình, văn phong vừa chất phác vừa dịu dàng, không chê vào đâu được. Chắc sẽ chẳng có người con gái nào không rung động khi đọc những lá thư tình của anh ta, Lâm Thiên cũng không ngoại lệ. Ở độ tuổi đó, Ninh Duy Khải đúng là phù hợp mọi yêu cầu về một người bạn trai lý tưởng. Hơn nữa, tuy Lâm Thiên luôn miệng nói, chỉ coi anh ta là người anh em tốt, nhưng trên thực tế, cô cũng có cảm tình với anh ta. Về phần anh ta không có tiền bạc, Lâm Thiên chẳng hề bận tâm.

Ninh Duy Khải theo đuổi hơn một tháng, hai người đến với nhau một cách tự nhiên. Tuần đầu tiên hẹn hò tương đối ngọt ngào, hai người có chung sở thích, tính cách thoải mái nên rất vui vẻ khi ở bên nhau.

Tuy nhiên, Lâm Thiên có quan hệ rộng nên sau ba tuần, một người bạn tiết lộ với cô: “Tiền Lê, tối qua Ninh Duy Khải nhà cậu và một đám bạn ra ngoài chơi, nghe nói anh ấy hôn một cô gái.”

Lâm Thiên vô cùng sững sốt. Biết Ninh Duy Khải là người miệng lưỡi trơn tru, đen cũng có thể nói thành trắng, cô không trực tiếp đi chất vấn anh ta mà hỏi bóng hỏi gió, tìm hiểu sự việc từ những người có mặt ở hiện trường.

Kết quả... đúng là hôn thật. Đối phương là một mỹ nữ con nhà giàu, cảm mến Ninh Duy Khải từ lâu. Tối hôm đó, bọn họ chơi trò “đại mạo hiểm nói thật”, hai người hôn nhau cuồng nhiệt, chẳng biết có phải do cô gái kia có tình sắp đặt không nữa?

Hôm sau Lâm Thiên đề nghị chia tay, Ninh Duy Khải cố níu kéo, không cho cô đi, sắc mặt anh ta u ám chưa từng thấy: “Tiền Lê, tôi qua anh uống chút rượu, hơn nữa cũng chỉ là trò chơi, sau khi kết thúc anh và cô ta đâu có liên lạc với nhau. Em đừng nhân tâm như vậy.”

Lâm Thiên chẳng nói chẳng rằng bỏ đi mất. Cô còn nghe mọi người kể lại, sau khi chia tay, Ninh Duy Khải sa sút tinh thần một thời gian, nhưng cô không tin, cũng chẳng bận tâm.

Đúng như cô dự đoán, hai tháng sau, Ninh Duy Khải và mỹ nữ nhà giàu kia đến với nhau, trở thành cặp tình nhân xứng đôi nhất trong con mắt mọi người.

Đến khi hết tức giận, hồi tưởng lại chuyện đó, Lâm Thiên cũng cảm thấy bình thường. Tình cờ gặp ở nơi công cộng hay những buổi tụ tập cùng bạn bè, cô vẫn chào hỏi anh ta như thường lệ. Nhưng Ninh Duy Khải cứ như nuốt phải thuốc súng, luôn “chọc ngoáy” Lâm Thiên vài câu. Cô cũng không vừa, lập tức nói lại anh ta.

Mấy năm sau, Lâm Thiên nghe tin, Ninh Duy Khải kết hôn cùng tiểu thư tập đoàn Chúc thị Chúc Hàm Dư, không phải mỹ nữ nhà giàu năm nào.

Vì vậy, cảm giác của Lâm Thiên đối với Ninh Duy Khải chính là mối tình đầu như trò hề. Anh ta có đầy đủ điều kiện “mềm” cũng như “cứng” của người đàn ông, cũng có đủ thói hư tật xấu của đàn ông, chia tay anh ta là quyết định chính xác.

Thỉnh thoảng thu dọn đồ đạc cũ, đọc lại những lá thư tình Ninh Duy Khải viết cho mình, Lâm Thiên không khỏi phì cười. Gì mà “Từ khi em mới đặt chân vào cổng trường đại học, gặp em ở buổi chào mừng sinh viên mới, anh đã động lòng”, “Anh thích em sớm hơn em tưởng”, “Em có bằng lòng cùng anh sống trong ngôi nhà thuê, gặp bánh mì, cùng nhau chịu khổ để xây dựng tương lai hay không?”

Hừ, rõ ràng chỉ là lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, đúng là đồ lừa đảo.

Đang là buổi trưa nhưng vì quán cà phê bán cả cơm văn phòng nên rất đông khách. Ninh Duy Khải giơ tay che chắn cho Lâm Thiên, đi tới cái bàn bên cửa sổ ở trong cùng. Anh ta để cô ngồi ở chỗ mát, còn mình ngồi ở vị trí bị ánh nắng chiếu vào.

Lâm Thiên chú ý đến những chi tiết này, nói với Ninh Duy Khải: “Anh vẫn phong độ thật đấy.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “Từ trước đến nay tôi đều như vậy, đâu phải em không biết.”

Lâm Thiên không đáp lời.

Hai người gọi đồ uống rồi im lặng nhìn nhau. Ninh Duy Khải lên tiếng trước: “Gần đây có phải em bị đả kích nặng nề?”

Lâm Thiên muốn lườm anh một cái nhưng cố nhịn, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Cũng không đến nỗi.”

Ninh Duy Khải cầm cốc cà phê uống một ngụm: “Em thấy “Sa Ưng” thế nào?”

Lâm Thiên trầm mặc trong giây lát mới trả lời: “Rất tốt.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “So với Aito thì sao?”

Lâm Thiên nhìn thẳng vào anh ta: “Tốt hơn Aito.”

Nói một câu thật lòng, khi bắt gặp bộ dạng của Lâm Thiên ở bên ngoài cửa hàng flagship, Ninh Duy Khải đoán tâm trạng của cô không vui nên chắc chắn sẽ đấu miệng với anh ta. Ai ngờ cô thản nhiên thừa nhận, Aito không bằng Sa Ưng.

Anh ta lại liếc cô một cái: “Em đã phục chưa?”

Lâm Thiên gật đầu: “Tôi khâm phục khẩu phục rồi.”

Ninh Duy Khải có cảm giác rất hưởng thụ. Sự hưởng thụ này khác lời tán dương của cấp dưới, cũng khác cảm giác thỏa mãn từ sự ngưỡng mộ của Chúc Hàm Dư. Có lẽ bởi vì Chúc Hàm Dư không biết, sản phẩm DH của anh ta vĩ đại đến nhường nào. Lâm Thiên ngược lại hiểu rõ, cô bị tổn thương, tâm phục khẩu phục nhưng cũng không chịu bỏ cuộc, vì vậy bây giờ mới bị anh ta ép đến mức buồn bực sâu não.

Bắt gặp ý cười trong mắt Ninh Duy Khải, Lâm Thiên thừa dịp hỏi: “Lần này Ái Đạt thua, tôi không còn gì để nói. Nhưng tôi muốn biết, rốt cuộc anh làm cách nào khiến Uông Thái Thức trở mặt với chúng tôi?” Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, xen lẫn không cam lòng: “Lợi ích ư? Hiện tại Aito phát triển rất tốt, chúng tôi cũng có thể cho ông ta lợi ích không thua kém anh.”

Thấy cô không che giấu, mà thẳng thắn bộc lộ tâm trạng, Ninh Duy Khải chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Vừa cúi đầu, anh ta liền bắt gặp ngón tay cầm tách cà phê của Lâm Thiên. Ngón tay thon thả, trắng muốt, hơi dùng sức nên nổi gân, nhưng về tổng thể, cả bàn tay vẫn rất mềm mại.

Bộ não anh ta vụt qua một ý nghĩ, nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn không thay đổi, vẫn mềm mại và nữ tính như vậy.

“Lâm Thiên.” Ninh Duy Khải nhìn cô chăm chú, từ tốn mở miệng. Lần này, giọng điệu của anh ta tương đối nghiêm túc: “Đã có ai nói với em, thật ra người phụ nữ như em không thích hợp ở chốn thương trường chưa? Em rất thông minh, cũng rất tài hoa, nhưng em vĩnh viễn không thể làm chuyện trái với đạo đức và lương tâm đúng không?”

Lâm Thiên im lặng nghe anh ta nói.

“Chúng tôi thì có thể.” Ninh Duy Khải tiếp tục lên tiếng: “Những người đàn ông ở trên thương trường như chúng tôi không từ một thủ đoạn nào. Em hỏi tôi về Uông Thái Thức? Đúng vậy, cấp dưới của tôi tốn không ít công sức để “thuyết phục” ông ta. Nhưng tôi không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Còn em...”

Thần sắc Ninh Duy Khải vẫn bình thản, nhưng giọng điệu lại trở nên cứng nhũ: “Em nên ở bên cạnh người đàn ông biết trân trọng em, giao phó tất cả cho anh ta. Em hãy ngoan ngoãn ở nhà, chăm sóc chồng con, đừng tham gia vào những chuyện này.”

Tám giờ tối, Lâm Thiển lái chiếc Land Rover của Lê Trí Thành về ngôi biệt thự. Dừng xe ngoài cửa, cô bắt đầu dọn đồ vào trong nhà.

Đây đều là đồ ở căn hộ thuê của Lâm Thiển. Dù mới thuê chưa đầy một năm nhưng đồ đạc không ít. Ngoài ba chiếc va li kéo, cô đựng hết đồ lặt vặt vào thùng giấy. Thậm chí, cô còn mang cả mấy túi mỳ, nửa bao gạo qua bên này.

Đêm mùa hạ mát rượi, trăng tròn vành vạnh, Lâm Thiển chậm chạp chuyển đồ từ xe ô tô vào nhà. Nghĩ đến lời nói của Ninh Duy Khải buổi trưa nay, cô liền thở dài. Lại nhớ đến Lê Trí Thành, trong lòng cô không rõ là mùi vị gì. Bây giờ cô có thể khẳng định một điều, vụ Uông Thái Thức trở mặt, Lê Trí Thành cũng không ngờ tới.

Lê Trí Thành, Lê Trí Thành. Chỉ gọi thêm cái tên này, trái tim cô tựa hồ bị siết mạnh một cái, trong đầu toàn là hình bóng anh.

Sau khi xuống máy bay, Lê Trí Thành và Cố Diên Chi đều đi thẳng về nhà, hẹn ngày mai mở cuộc họp bàn ở công ty.

Tài xế Tiêu Đường lái xe đưa anh về ngôi biệt thự. Gần tới nơi, Lê Trí Thành đột nhiên mở miệng: “Khoan đã.”

Xe ô tô từ từ dừng lại.

Lê Trí Thành phát hiện ngôi nhà của anh bật đèn sáng, chiếc Land Rover đỗ ngoài cửa, cốp sau mở ra.

Anh đẩy cửa xuống xe: “Cậu về trước đi.”

Tiêu Đường không hỏi nhiều, chỉ gạt đầu rồi lái xe đi mất.

Thời tiết hơi nóng, Lê Trí Thành mặc áo sơ mi, không thắt cà vạt, còn áo comple vắt trên tay. Anh đứng cách mấy mét, lặng lẽ quan sát.

Khoảng mười mấy giây sau, quả nhiên Lâm Thiển đi ra ngoài. Cô mặc quần bò áo phông, buộc tóc đuôi gà, nhẹ nhàng đi đến bên ô tô, bê một cái thùng xuống, quay người đi vào nhà.

Tuy đang lao động chân tay nhưng cô không nhìn ngang nhìn dọc mà cúi mặt xuống đất, rõ ràng đang suy tư. Vì vậy, Lê Trí Thành đứng cách có mấy mét, cô cũng không phát hiện.

Lê Trí Thành không vội gọi Lâm Thiển mà đi đến bên ô tô. Đằng sau xếp đầy thùng lớn thùng nhỏ, còn có hai cái va li lớn.

Lê Trí Thành mỉm cười khi thấy đóng đò. Vừa ngẩng đầu, anh bắt gặp Lâm Thiển đang đứng ở cửa, ngơ ngẩn nhìn mình.

“Sao không đợi anh về mới chuyên?” Anh hỏi.

Lâm Thiển lặng thinh, đi chậm chậm đến bên anh. Lê Trí Thành lập tức ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn.

Nụ hôn vẫn nồng nàn như thường lệ, toàn thân Lâm Thiên mềm nhũn trong giây lát, trái tim cũng tay chảy.

“Có nhớ anh không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Trong hai ngày Lê Trí Thành đi Thâm Quyển, Lâm Thiên rất lo lắng nhưng cô cố gắng đè nén. Vào thời khắc này, sắc mặt anh vẫn bình thản, cứ như đây chỉ là chuyến đi công tác bình thường, trong lòng Lâm Thiên càng hoang mang. Nhưng cô không chủ động hỏi han, chỉ túm áo sơ mi của anh, gật đầu: “Nhớ, anh có nhớ em không?”

Lê Trí Thành không trả lời thẳng câu hỏi, mà chỉ đáp: “Em sẽ biết ngay thôi.”

Câu nói đầy tính ám chỉ khiến Lâm Thiên rung động. Cô ngẩng đầu quan sát sắc mặt Lê Trí Thành nhưng không nhìn ra điều gì.

Lê Trí Thành cầm tay cô, liếc qua đồng hành lý trong xe ô tô: “Chuyến với tốc độ của em thì đến bao giờ mới xong?”

Lâm Thiên hơi xấu hổ: “Em cũng chẳng bận rộn, cứ từ từ chuyển kiểu gì cũng hết.”

Lê Trí Thành đưa áo comple cho cô cầm rồi xắn tay áo: “Vào nhà pha cho anh cốc trà.”

Lâm Thiên gật đầu đi vào nhà. Kết quả khi cô bê trà ra ngoài, Lê Trí Thành đã chuyển hai cái va li lớn và mấy thùng giấy vào phòng khách.

Lâm Thiên tròn mắt: Nhanh như vậy sao?

Cô đưa cốc trà cho anh, Lê Trí Thành uống một hơi cạn sạch. Sau đó, anh đảo mắt qua đồng đồ lộn xộn ở huyền quan: “Em chuyển kiểu gì vậy?”

Lâm Thiên: “Trước khi anh về, em cũng chuyển hơn mười chuyến.” Sức chiến đấu của cô kém anh nhiều, nhưng anh cũng đừng coi thường cô như

vậy chứ?

Lâm Thiên lấy cốc trà trong tay anh rồi quay người bước đi. Ai ngờ vòng eo đột nhiên bị siết chặt, Lê Trí Thành ôm cô từ phía sau, thân thể ấm nóng của người đàn ông áp vào lưng cô.

“Anh sao thế?” Cô ngoảnh đầu hỏi.

Lê Trí Thành không đáp lời, chỉ cúi xuống cắn vào cổ Lâm Thiên một cái mới buông ra: “Em đi tắm trước rồi đợi anh.”

Lâm Thiên lên tầng trên, Lê Trí Thành nhanh chóng chuyển số đồ còn lại từ xe ô tô vào nhà. Nhìn đồng thùng chòng chát, trong đầu anh bỗng dung hiện lên hình ảnh cô lặng lẽ đi đi lại lại chuyển đồ.

Người phụ nữ này mấy ngày trước còn không chịu đồng ý sống chung với anh. Bây giờ bên ngoài đều cho rằng anh “binh bại như núi đổ”, ngược lại cô một mình âm thầm dọn đến nơi này.

Đây mới chính là người phụ nữ của anh.

Khi Lâm Thiên tắm xong xuống dưới nhà, Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa xem tin tức.

Cô im lặng ngồi xuống cạnh anh. Trên tivi vẫn là kênh kinh tế của thành phố Lâm, vẫn là tin tức về ngành túi xách, nhân vật chính đương nhiên là DH – Sa Ứng, quảng cáo với sự góp mặt của ngôi sao hạng A nổi tiếng trong nước. Nghe nói quảng cáo này đã lập kỷ lục hơn một trăm triệu lượt truy cập trên internet. Slogan của bọn họ là: “Càng nhẹ, càng bền, càng chứa nhiều, càng hoàn hảo hơn.”

Lâm Thiên rất mâu thuẫn. Ban đầu cô hùng hồn tuyên bố sẽ không xem cảm nang diêu kế của Lê Trí Thành. Nhưng bây giờ tình hình đã vượt quá

tầm kiểm soát, bên ngoài long trời lở đất, cô làm sao có thể không sốt ruột cơ chứ?

Cô rất muốn... nhưng không thể xem...

Đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng Lâm Thiển giữ im lặng. Chỉ là cô không nhin nổi, nhướn mắt lên quan sát Lê Trí Thành. Ai ngờ anh đang xem tivi nhưng vẫn có phản ứng rất nhanh, lập tức ngoảnh đầu nhìn cô. Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiển cắn môi không lên tiếng.

Như phát giác ra tâm tư của cô, Lê Trí Thành mỉm cười kéo Lâm Thiển ngồi lên đùi mình: “Em cũng nhin giỏi thật đấy.”

Bị anh nói trúng tim đen, Lâm Thiển hừ một tiếng rồi lại lặng thinh. Lê Trí Thành xoay người cô giạng chân qua đùi mình, đối diện anh. Sau đó, anh ôm eo cô, nhìn cô chăm chú.

Tư thế này quá thân mật, dù đã làm nhiều lần nhưng Lâm Thiển vẫn đỏ mặt. Cô giơ tay vẽ vòng tròn trên cổ Lê Trí Thành, không nhin được véo anh một cái, như để phát tiết sự nóng ruột của mình.

“Minh Đức trở mặt rồi.” Lâm Thiển lẩm bẩm.

“Là giả đấy.” Lê Trí Thành trả lời dứt khoát.

Lâm Thiển lập tức ngẩng đầu: “Nhưng...” Ninh Duy Khải nói rất chắc chắn, tựa hồ anh ta phải vô cùng vất vả mới có thể giải quyết Uông Thái Thức.

Lê Trí Thành hiểu cô muốn nói gì, khước mắt vụt qua ý cười: “Không làm giống thật, sao chúng ta có thể lừa Ninh Duy Khải.”

Trống ngực Lâm Thiển đập thình thịch, cô hỏi tiếp: “Nhưng thị phần của Aito đã bị DH cướp mất.”

Lê Trí Thành thản nhiên đáp: “Tất cả nằm trong kế hoạch.”

Lần này Lâm Thiển hoàn toàn không thể thốt ra lời. Lệ Trí Thành càng ôm cô chặt hơn, hai người mặt kề mặt.

“Trước khi đi công tác, anh đã gửi tin nhắn cho em, em vẫn chưa đọc sao?” Anh hỏi.

Đầu óc Lâm Thiển vẫn đang hỗn loạn, cảm giác vui mừng, chấn động, khó tin... ùa vào cùng một lúc. Cô vô thức lấy di động: “Hôm đó có quá nhiều tin nhắn nên em chẳng đọc.”

Hai người cùng cúi đầu xem điện thoại của Lâm Thiển. Cô hồi hộp giờ một loạt tin nhắn, ai ngờ trên màn hình đột nhiên xuất hiện cái tên quen thuộc “Ninh Duy Khải”. Hừm, anh chàng này cũng gửi tin nhắn cho cô. Lâm Thiển có phản ứng rất nhanh, vội vàng lướt sang tin kế tiếp, sau đó liếc Lệ Trí Thành. Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, cũng chẳng rõ vừa rồi có nhìn thấy hay không?

Lâm Thiển tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy tin nhắn anh gửi vào buổi tối hôm đi Thâm Quyển. Lâm Thiển ngẩn người khi đọc hàng chữ đầu tiên: “Trong hư có thực, trong thực có hư.”

Đây chính là cảm nang diệu kế của anh. Bọn họ đã từng thực hiện điều này. Lúc đó anh thành lập bộ phận thị trường của Vinda, trên thực tế là bí mật tiến hành nghiên cứu sản xuất Aito.

Hóa ra anh đã gửi tin nhắn giải thích cho cô, do sợ mấy ngày này cô lo lắng sốt ruột? Vậy mà cô không đọc, chết thật.

Đọc tiếp mấy hàng ở dưới, Lâm Thiển lập tức sững sờ. Bởi vì nội dung tiếp theo là:

“Ném ngói rụng ngọc, muôn nhận phải cho trước;

Thuyền cỏ mượn tên[1]. Âm độ trần thương[2];

Gậy ông đập lưng ông;

Dị quân đột khởi[3], nhất tiễn tam điêu[4];”

[1] “Thuyền cỏ mượn tên” dựa theo điển cố trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Chu Du bắt Khổng Minh chế tạo mười vạn mũi tên trong vòng mười ngày. Khổng Minh mượn hai mươi thuyền cỏ, đi tới khu vực quân Tào trong ngày sương mù dày đặc. Tào quân tưởng địch, bắn tên như ngã rạ.

[2] Âm độ trần thương: Chọn cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

[3] Dị quân đột khởi: Lực lượng mới xuất hiện.

[4] Nhất tiễn tam điêu: Một mũi tên trúng ba đích.

Chương 28

Cùng thời điểm, ở bên Đài Loan, bầu không khí trong doanh nghiệp Minh Đức vừa căng thẳng vừa kỳ lạ.

Uông Thái Thức vốn là người cổ quái. Trước kia, tuy thành tích kinh doanh của nhà máy không tốt nhưng ông rất rộng rãi với công nhân và học sinh của mình. Vì vậy mọi người đều biết, dù khá khó tính nhưng ông là ông chủ tốt.

Thời gian gần đây, công nhân cứ nhìn thấy Uông Thái Thức là đi vòng đường khác, bởi vì sắc mặt ông rất tệ.

Đơn đặt hàng gửi đến tới tấp, lượng tiêu thụ tăng gấp nhiều lần so với trước. Bởi vì không kịp xây dựng nhà máy mới nên Minh Đức tạm thời thu mua các xưởng vật liệu khác ở Đài Loan để mở rộng sản xuất. Giới truyền thông liên tục đưa tin về Minh Đức, khiến công ty nhanh chóng trở thành “con cưng” mới nổi trong giới doanh nghiệp Đài Loan.

Nhưng đồng thời, các loại tin đồn về việc Minh Đức bỏ rơi Ái Đạt, bắt tay với Tân Bảo Thụy cũng lan truyền rộng rãi.

Có người nói, Ông Thái Thức tham danh lợi nên bị mua chuộc. Cũng có người cho biết, ông chẳng qua chỉ là đưa ra sự lựa chọn lý trí hơn. Thậm chí có tin đồn, Ông Thái Thức cũng là vì bất đắc dĩ, bởi người con trai làm trong lĩnh vực đầu tư tài chính của ông có hành vi không đứng đắn, bị người của Tân Bảo Thụy điều tra ra nên uy hiếp...

Nhân viên kỳ cựu của Minh Đức tuyệt đối không tin vị giáo sư già này bị mua chuộc. Bọn họ tin vào tin đồn cuối cùng hơn. Ông Thái Thức buộc phải làm vậy để bảo vệ con trai khỏi vòng lao lý.

Bởi vì mười mấy ngày trước, bọn họ bắt gặp cậu Ông đến công ty, bị bố mắng một trận nên thân. Cách cánh cửa văn phòng, bọn họ đều có thể nghe thấy tiếng quát tháo của Ông Thái Thức.

Ông chủ bắt tay Tân Bảo Thụy với điều khoản hậu hĩnh, khiến người cùng ngành vô cùng ngưỡng mộ, nhưng đám nhân viên đều biết, trong lòng Ông Thái Thức rất âm ức. Tuy gần đây được tăng lương nhưng thấy ông chủ ngày nào cũng buồn bực nhốt mình trong căn phòng nhỏ, phận là cấp dưới, bọn họ vẫn cảm thấy lo lắng, thậm chí phần nộ thay ông chủ.

Lúc này, Ông Thái Thức ngồi trong phòng làm việc nhỏ của mình. Thư ký và trợ lý ở bên ngoài không dám vào làm phiền, để không gian thanh tịnh cho ông già.

Tuy nhiên, trái ngược với sự suy đoán của mọi người, Ông Thái Thức không buồn bực phần nộ, cũng chẳng cần rút lương tâm. Bên tay ông là tách trà thơm ngát, ông chấp hai tay sau lưng, đứng hóng con gió từ cửa sổ thổi vào, đầu lắc đi lắc lại. Bên tai ông xuất hiện chiếc tai nghe vô tuyến rất thời thượng do Cố Diên Chi tặng, ông đang nghe Việt Kịch.

Khóe miệng Ông Thái Thức nở nụ cười nhàn nhạt. Trên bức tường cách đó một mét treo bức tranh hoa cỏ chim chóc sơn thủy dài hai thước. Đây là tác phẩm gốc của họa sỹ Uẩn Băng đời nhà Thanh, cũng là món quà Lê Trí Thành tặng ông khi gặp nhau ở Thâm Quyển.

Thằng nhãi này ra tay vô cùng kinh khủng, bất kể là “nhận” hay “cho”.

Đầu óc Ông Thái Thức bắt giác hiện lên cảnh tượng hôm đầu tiên gặp Lê Trí Thành.

Hôm đó, chàng trai trẻ có khí chất phi phàm nói với ông: “Ông tổng, hãy để tôi nắm cổ phần tuyệt đối ở Minh Đức, tôi sẽ biến nó trở thành doanh nghiệp cung cấp vật liệu số một của châu Á.”

Ông Thái Thức ngó người, sau đó cười nhạt: “Dựa vào cậu? Dựa vào Ái Đạt?” Cuối cùng ông còn thêm một câu: “Dựa vào Minh Đức?”

Một thằng nhãi ranh chưa đến ba mươi tuổi, mới vừa thoát khỏi nghịch cảnh, lãnh đạo doanh nghiệp tư nhân chưa lọt vào Top 5 trên thị trường và một nhà máy vật liệu nhỏ, công nhân chưa đến năm trăm người mà đòi vươn lên vị trí số một châu Á?

Lê Trí Thành mỉm cười: “Chỉ dựa vào chúng ta, đương nhiên không được. Nhưng nếu công thêm Tân Bảo Thụy, công ty sản xuất túi xách số một của Trung Quốc, thuộc Top 3 châu Á thì sao?”

Nghĩ đến chuyện cũ, hồi tưởng lại sự việc xảy ra trong mấy tháng qua, Ông Thái Thức chỉ cảm thấy rung động đến tâm can.

Mọi người đều nói Ông Thái Thức giả bộ thanh cao, không thức thời, có trong tay bằng sáng chế tốt như vậy mà không chịu bán, cũng không chịu bán cổ phần của nhà máy vật liệu... Hừ, bọn họ nào hay biết, tâm huyết của cả cuộc đời ông là loại vật liệu hoàn toàn có thể phân cao thấp với các nhãn hiệu lớn của châu Âu này. Do đó, ông thà giữ chặt Mind trong tay, cũng

không muốn bán cho các doanh nghiệp chỉ chăm chăm vào lợi ích trước mắt ở đại lục.

Bây giờ, cuối cùng cơ hội cũng tới. Ánh mắt Uông Thái Thức dừng lại ở bức tranh sơn thủy thanh đạm trên tường. Có lẽ, ở trong tay Lê Trí Thành, Minh Đức thật sự có thể làm được. Vị trí số một châu Á, giấc mơ không ai là không động lòng.

Cùng một buổi tối, Lâm Thiên ngồi trên người Lê Trí Thành, đọc hết cảm nang diệp kế trong tin nhắn. Tâm trạng sôi sục, cô muốn mở miệng hỏi, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Lẽ nào khoản tiền năm mươi triệu của anh trai em đầu tư vào Minh...” Lâm Thiên chưa nói hết câu, Lê Trí Thành đã giật điện thoại của cô.

Lâm Thiên ngẩn người. Thấy ngón tay anh lướt trên màn hình về khu vực tin nhắn, cô liền hiểu ra vấn đề, vội giơ tay giằng lại: “Không được xâm phạm sự riêng tư của em.”

Phản kháng vô hiệu, sức mạnh đối kháng giữa bộ đội đặc công và cô gái nhỏ lại một lần nữa cho thấy khoảng cách xa vô cùng. Lê Trí Thành chỉ dùng một tay túm chặt hai tay cô, cũng đủ khiến cô không thể nhúc nhích.

“Anh... anh giở trò vô lại.” Lâm Thiên cúi đầu cắn tay anh. Lê Trí Thành không né tránh, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Nhưng Lâm Thiên không nỡ cắn thật, chỉ há miệng ngậm rồi lại nhả ra.

Bắt gặp gương mặt trầm tĩnh chăm chú của anh, lại nghĩ đến ba chữ “Ninh Duy Khải” nổi bật vừa rồi, Lâm Thiên hơi chột dạ, nhưng cũng có chút đặc ý trong lòng. Cho anh tha hồ “ăn giấm”, ai bảo anh độc đoán chuyên chế, ai bảo anh thâm sâu khó lường...

Nhưng Lâm Thiên cũng tò mò muốn biết Ninh Duy Khải gửi tin nhắn gì cho cô. Bây giờ đã bị Lê Trí Thành phát hiện, cô cũng chẳng giấu giếm,

ngẩng đầu cùng anh xem.

Lệ Trí Thành đã tìm thấy tin nhắn đó. Lâm Thiên liếc qua, nội dung rất đơn giản: “Ngày mai em có rảnh không? Lại ra ngoài cùng tôi uống một ly?”

Lâm Thiên đen mặt. Lệ Trí Thành ném điện thoại xuống sofa, ngẩng đầu nhìn cô.

Lần này, Lâm Thiên thật sự oan ức. Cô và Ninh Duy Khải vốn chẳng có gì, vậy mà tin nhắn cứ như có điều gì mờ ám.

“Lại ra ngoài cùng tôi uống một ly?” Trời ạ, sao anh ta tiết lộ chuyện cô từng uống cà phê cùng anh ta?

Lệ Trí Thành không phải người đàn ông đơn giản. Lâm Thiên chợt nhớ mấy tháng trước, khi biết cô và Ninh Duy Khải từng yêu nhau trong quá khứ, anh đã hôn cô “chết đi sống lại” trong xe ô tô, dù lúc đó hai người vẫn chưa chính thức xác định mối quan hệ.

Còn bây giờ... Gương mặt anh không một chút biểu cảm, đôi mắt sâu như động không đáy, khiến tim cô đập mạnh.

Lâm Thiên giơ tay véo sống mũi anh: “Trưa nay em đi thị sát tình hình ở cửa hàng flagship Tân Bảo Thụy, tình cờ gặp anh ta nên cùng uống trà ấy mà.”

Lệ Trí Thành vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn cô chăm chú. Bàn tay đặt ở thắt lưng cô vuốt nhẹ, làm cô vừa nhón nhột vừa dễ chịu.

“Anh ghen đấy à?” Lâm Thiên ôm cổ anh, hỏi nhỏ.

“Ừ.” Lệ Trí Thành bình thản trả lời.

Khóe miệng Lâm Thiên cong lên, cô dụi đầu vào cổ anh: “Anh nói thử xem, em nên trả lời tin nhắn thế nào? Nên đi hay không đi?”

Lệ Trí Thành siết mạnh cánh tay, ôm cô chặt hơn. “Em thử nói xem?” Anh cúi đầu nhìn cô, từ tốn mở miệng.

Lâm Thiên mỉm cười: “Em không nhắn lại.” Đối với những sự việc thế này, cô đều có chừng mực, xét về công hay tư cũng nên bỏ qua. Đây cũng là đáp án trong lòng Lệ Trí Thành, anh chỉ lạnh nhạt “Ừ” một tiếng. Lâm Thiên nghĩ thầm: hôm nay anh “ăn giấm” cũng nhẹ nhàng quá đi. Ai ngờ đúng lúc này, Lệ Trí Thành cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn tương đối thô lỗ, khiến Lâm Thiên cảm thấy hô hấp khó khăn. Tay anh khóa chặt lưng cô, không cho cô động đậy. Trong lòng Lâm Thiên vừa ngọt ngào vừa buồn cười. Trước sự tấn công mạnh mẽ của môi lưỡi anh, trái tim Lâm Thiên dần tan chảy. Cô thở dốc, ra sức phối hợp cùng anh.

Cho đến khi hơi thở của cô toàn là mùi vị của anh, Lệ Trí Thành mới rời môi, nhưng vẫn ôm cô như cũ.

Lâm Thiên bị hôn đến mức đầu óc ngất ngây, ánh mắt mơ màng.

Sau đó, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành vang lên bên tai cô: “Lâm Thiên, anh không chủ động tính kế với người khác.”

“Hả?”

“Nhưng nếu có ai đó nhòm ngó người phụ nữ của anh, anh sẽ khiến hắn chết thảm.”

Ngữ khí của Lệ Trí Thành rất bình tĩnh nhưng lời nói toát ra sự tàn nhẫn. Lâm Thiên giật mình, vô thức nhìn vào mắt anh.

Nhưng Lệ Trí Thành đã buông cô ra, để cô ngồi xuống sofa. Anh cầm cốc trà uống một ngụm, chuyển đề tài: “Năm mươi triệu của em cộng một số cổ

phần của anh ở Vinda và toàn bộ tiền mặt đều đổ vào Minh Đức. Bây giờ anh nắm giữ 51% cổ phần, em chiếm 20%, Uông Thái Thức 29% cổ phần.”

Lâm Thiên sững sờ. Cô đột nhiên nhớ tới hôm ở trên đỉnh núi Nga Mi, Lê Trí Thành nói với cô, chỉ doanh nghiệp xuất sắc nhất mới có khả năng tạo ra “cây cung” hoàn hảo nhất trên thị trường. Lúc đó, cô còn tưởng doanh nghiệp anh ám chỉ là Ái Đạt, nhưng thực tế chứng minh, doanh nghiệp xuất sắc nhất trên thị trường mà ngay cả bản thân cô cũng phải tâm phục khẩu phục chính là Tân Bảo Thụy.

Vì vậy, đây mới là “Ném ngói rụng ngọc, muốn nhận phải cho trước?” Lê Trí Thành cố ý ném “cây cung dài” rất tốt là Aito ra trước mặt Tân Bảo Thụy, dụ bọn họ tạo ra “cây cung dài” hoàn hảo hơn. Sau đó...

“Thuyền cỏ mượn tên. Ám độ trần thương.”

Dù Aito hoàn hảo đến mức nào cũng sẽ bị Tân Bảo Thụy phong tỏa. Điều đó có nghĩa, ngay từ đầu, mục tiêu của Lê Trí Thành chính là thị trường vật liệu chứ không phải thị trường túi xách.

Lê Trí Thành lên tiếng: “Tiền bồi thường, đơn đặt hàng ketch xù của Tân Bảo Thụy và đơn đặt hàng của các doanh nghiệp sản xuất túi xách khác trong nước.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Chỉ tính riêng khoản này, anh và em sẽ thu về hàng trăm triệu vào cuối năm nay.”

Lâm Thiên há hốc mồm. Lâm Mạc Thần bảo anh trả hai trăm triệu, nhưng theo như anh nói, lợi nhuận đâu chỉ con số đó.

Người đàn ông này... quá kinh khủng.

Góc bàn uống trà đặt bàn cờ bằng gỗ mà Lê Trí Thành thường chơi. Anh giơ tay lấy hai quân cờ màu đen.

“Vinda và Mind.” Anh thốt ra hai cái tên này, đồng thời thả hai quân cờ xuống mặt kính. Chỉ một động tác đơn giản nhưng khiến người đối diện có

cảm giác, anh đã nuốt trọn sơn hà.

“Trong bản đồ tương lai của anh, hai quân cờ này đã vào vị trí.”

Nói xong, Lê Trí Thành ngoảnh đầu nhìn Lâm Thiên. Trong lòng Lâm Thiên không rõ là cảm xúc gì, chấn động, bùng tình, kính nể cũng có, thậm chí cả cảm giác chua xót.

Một ý nghĩ mãnh liệt ủa vào bộ não của cô. Thì ra Aito, sản phẩm gửi gắm kỳ vọng của biết bao con người, tâm huyết của biết bao con người từ đầu đến cuối không phải là quân cờ lý tưởng của anh.

Aito chỉ là một quân cờ bỏ đi. Ngay từ đầu, anh đã có ý định bỏ rơi nó, không một chút mềm lòng.

Lâm Thiên máy máy môi nhưng không thể thốt ra lời. Sự thay đổi nhỏ trên nét mặt cô không lọt qua mắt Lê Trí Thành. Anh im lặng nhìn cô, sau đó đột nhiên giơ tay bế cô đặt lên đùi anh.

“Em nghĩ gì vậy?” Lê Trí Thành hỏi.

Lâm Thiên ngồi trong lòng Lê Trí Thành, chống tay vào ngực anh. Người đàn ông này khiến cô rung động, nhưng cũng có một sự kháng cự khó diễn tả. Giống như trên người anh luôn tỏa ra khí chất bức người khiến cô mê đắm, tuy nhiên thỉnh thoảng cũng khiến cô muốn trốn tránh.

Trong lòng rối bời, Lâm Thiên không nói thật, mà hơi chau mày, đánh trống lảng: “Em đang nghĩ, tuy anh không chế thị trường vật liệu, nhưng sản phẩm Sa Ứng của Tân Bảo Thụy bán rất chạy. Ninh Duy Khải cũng sẽ kiếm được nhiều tiền.”

Thật ra, lúc đề cập đến vấn đề này, trong lòng Lâm Thiên đã lờ mờ xuất hiện một số suy đoán. Nhưng cô cảm thấy không thể tin nổi, bởi suy đoán

này quá trời ơi đất hỡi. Đó chính là kế hoạch tiếp theo của Lê Trí Thành: Gậy ông đập lưng ông.

Ban đầu, anh từng nói, mục tiêu của nhãn hiệu mới là cướp thị trường của hai loại sản phẩm túi xách thông thường và túi xách dã ngoại.

Bây giờ Aito bị đánh bại, DH trỗi dậy. Trên cả đất nước Trung Quốc, sản phẩm “túi xách đa chức năng thành phố” tốt nhất là của Tân Bảo Thụy, túi xách thông thường và dã ngoại bán chạy nhất cũng thuộc về Tân Bảo Thụy.

Lê Trí Thành muốn nhãn hiệu mới DH tiêu diệt hai nhãn hiệu cũ của Tân Bảo Thụy?

Giống như nghiệm chứng suy nghĩ của cô, Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Anh đã nói, chỉ có “cây cung” tốt nhất mới có thể bắn xuyên qua toàn bộ thị trường. Bây giờ Tân Bảo Thụy đã tạo ra cây cung đó.”

“Nhưng...” Lâm Thiên lẩm bẩm: “Liệu có thể tiêu diệt không? Dù bây giờ Ninh Duy Khải không nghĩ tới, trong tương lai chắc chắn anh ta sẽ nghĩ tới vấn đề này? Mà tiêu diệt hai sản phẩm kia thì sao chứ?” Kiểu gì cũng là Tân Bảo Thụy kiếm tiền.

Câu trả lời của Lê Trí Thành khiến Lâm Thiên càng cảm nhận một cách sâu sắc, tâm tư của người đàn ông này thâm trầm đến mức nào, cũng lĩnh hội một cách rõ ràng lời nói của Ninh Duy Khải: “Những người đàn ông trên thương trường như chúng tôi không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

Bởi vì Lê Trí Thành lên tiếng: “Một khi Ninh Duy Khải đi tới nước cờ này, những điều xảy ra tiếp theo đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh ta. Anh ta có thể đoán ra DH phát triển đến mức nào hay sao? Một khi anh ta dừng lại giữa chừng, hai bên sẽ đều chịu thiệt. Trong một hai năm tới, đúng là anh ta sẽ kiếm rất nhiều tiền, nhưng tương lai thì sao? Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp có quy mô lớn, trong quá khứ hai sản phẩm túi xách thông thường và túi xách dã ngoại được đầu tư rất nhiều nhân lực và tài lực.

Khi DH một mình độc diễn trên thị trường, hai sản phẩm kia sẽ ngáng chân Ninh Duy Khải một cách nghiêm trọng. Hơn nữa...”

Lệ Trí Thành ngừng vài giây mở miệng: “Cho dù trong tương lai có phải lựa chọn, Ninh Duy Khải cũng sẽ tiếp tục bảo vệ DH.”

Lâm Thiên ngán người, nghe anh nói tiếp: “Các nhãn hiệu chủ đạo của Tân Bảo Thụy đều ra đời từ trước, cổ phần đều nằm trong tay gia tộc Chúc thị. Còn DH do một tay Ninh Duy Khải tạo ra, với địa vị và sức ảnh hưởng của anh ta trong tập đoàn Chúc thị hiện nay, chắc chắn anh ta là cổ đông lớn của DH, thậm chí không chế tuyệt đối...”

Nghe Lệ Trí Thành nói xong, cảm giác của Lâm Thiên vô cùng phức tạp. Cảm giác đó giống như cùng anh khiêu vũ, trong khi bước nhảy của anh vừa nhanh vừa trầm ổn, còn cô thì hỗn loạn.

Cuối cùng, câu nói của Ninh Duy Khải lại vang lên trong đầu Lâm Thiên: “Người phụ nữ như em thật ra không thích hợp ở chốn thương trường.”

Trầm mặc trong giây lát, Lâm Thiên nhảy xuống đất: “Em hiểu rồi. Em... em cần “tiêu hóa” đã. Anh cứ bận việc của anh, em lên lầu trước đây.” Nói xong, không để ý đến ánh mắt sắc bén của anh, cô liền chạy một mạch lên tầng hai, nhưng cô không về phòng ngủ mà vào thư phòng, đóng chặt cửa.

Buổi đêm đầu hạ đẹp đẽ. Bầu trời lấp lánh vì sao, ngọn gió đêm mang theo hương hoa thoang thoảng. Lâm Thiên đứng bên cửa sổ, dõi mắt về phía mấy cây nho mới trồng ở dưới sân. Thân cây nhỏ bé với những phiến lá lớn rung rung trong gió, trông vừa yếu ớt vừa đáng yêu.

Không biết bao giờ chúng mới lớn lên, mới cho quả ngọt?

Lâm Thiên trầm tư một lúc rồi rút di động gọi cho Lâm Mạc Thần. Tính ra, đã một thời gian cô không liên lạc với anh trai. Kể từ lúc cô bận tối mắt tối mũi, Lâm Mạc Thần tựa hồ cũng biệt tăm biệt tích.

Cũng đúng, gọi hay không gọi điện cũng như nhau cả. Anh trai cũng như Lê Trí Thành, đều biết rõ chuyện xảy ra tiếp theo.

Nước Mỹ bây giờ là buổi sáng, giọng của Lâm Mạc Thần tương đối ấm áp và biếng nhác: “Hello, Lâm Thiên”.

Nghe thấy tiếng anh trai, trong lòng Lâm Thiên rất mềm mại: “Anh, cảm ơn anh.”

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây, cười nói: “Em hãy giữ số cổ phần đó trong tay, rõ chưa?”

“Vâng.” Lần này Lâm Thiên không từ chối.

Bây giờ cô đã hiểu tại sao anh trai lại cùng Lê Trí Thành đạt thỏa thuận đầu tư đó. Lợi ích tiền bạc chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn cả, cô đã có cổ phần của Minh Đức. Từ nay về sau, thân phận của cô là cổ đông lớn thứ ba. Ở một góc độ khác, cô và Lê Trí Thành coi như ngang hàng, không còn quan hệ cấp trên và cấp dưới như trước.

Anh trai vì cô, ngay cả điều này cũng nghĩ tới. Hơn nữa, suy xét vấn đề sâu hơn, đối với Lê Trí Thành, số cổ phần cô nắm trong tay là trợ lực nhưng cũng có thể cản trở anh.

Thảo nào hôm ở Đài Loan, vừa gặp cô, Ông Thái Thức liền thốt một câu: “Lê tổng yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân hơn.” Bởi vì ông ta tưởng, Lê Trí Thành nhường 20% cổ phần cho cô.

Lâm Thiên nói nhỏ: “Anh, em không định tính kế với anh ấy.”

Trước câu nói xuất phát từ đáy lòng của em gái, Lâm Mạc Thần tuy thương xót nhưng không tán thành, anh lên tiếng: “Vậy hãy để anh tính kế.”

Lâm Thiên không nhịn được cười, đầu óc cô lại hiện lên hình ảnh hôm ở Minh Đức, Lê Trí Thành bảo cô dùng hết mưu mô trên người anh.

Cô còn nhớ ra, từ đầu đến cuối, Lê Trí Thành đều tỏ thái độ thản nhiên, không một chút thắc mắc về bản thỏa thuận này.

Anh trai có thể tung chiêu, anh cũng có thể đỡ chiêu.

Trong lòng xôn xang, đây là cảm giác Lê Trí Thành thường mang lại cho Lâm Thiên, không biết đã xâm nhập vào cốt tủy từ lúc nào. Cô thật sự rung động bởi sức hút của người đàn ông này.

“Anh, anh xem bây giờ anh ấy đã đủ tư cách chưa?” Lâm Thiên hỏi.

Lâm Mạc Thần đáp: “Cứ quan sát thêm thời gian nữa.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên đứng yên một lúc rồi đi đến bàn làm việc, Lê Trí Thành viết bằng bút máy, chữ rất đẹp, nhưng viết bằng bút lông còn đẹp hơn. Lâm Thiên từng thấy chữ viết của anh, cứng cáp rắn rỏi mà phóng khoáng. Lúc này, ở góc bàn xuất hiện nghiên mực và bút lông.

Lâm Thiên liền trải tờ giấy tuyên cỡ lớn, mài mực, cầm bút lông bắt đầu viết chữ.

Đối với người chưa từng luyện qua thư pháp, chữ viết bằng bút lông thật sự chẳng ra sao. Lâm Thiên viết hàng đầu tiên: “Trong thực có hư, trong hư có thực.”

Khi cô viết tới hàng thứ ba “Thuyền cỏ mượn tên. Âm độ trần thương”, cửa thư phòng vang lên tiếng gõ cộc cộc.

Lê Trí Thành đẩy cửa đi vào. Lâm Thiên im lặng ngẩng đầu nhìn anh.

Chắc anh vừa mới tắm xong, trên người mặc áo phong ngắn tay màu đen và quần dài, mái tóc ngắn ướt rượt dính vào trán. Bộ dạng của anh lúc này giống cậu thanh niên mới đi đánh bóng rổ về nhà.

Nhưng khí chất tỏa ra từ người anh không phải như vậy. Khi anh thông thả đi tới, Lâm Thiên cảm nhận được vẻ thâm trầm hơn bất cứ người đàn ông ba bốn mươi tuổi nào.

Lâm Thiên cúi đầu, tiếp tục viết chữ. Tâm trạng của cô thật ra có chút phức tạp, vừa rồi ở phòng khách, cũng không phải cô cố ý tránh mặt anh. Chỉ là lúc đó... cô muốn ở một mình.

Thấy cô im lặng, giống như đang viết rất tập trung, Lê Trí Thành cũng không vội lên tiếng, mà chậm rãi đi đến bên cô. Nhìn hàng chữ trên giấy, khóe miệng anh cười cười.

Lâm Thiên tuy viết chữ nhưng khóe mắt vẫn không rời khỏi Lê Trí Thành. Bất gặp nụ cười của anh, cô xấu hổ lên tiếng: “Em viết chơi không được sao?”

Lê Trí Thành không đáp lời, chỉ đứng bên cạnh tiếp tục theo dõi. Lâm Thiên không thể viết tiếp, càng nhìn, cô càng thấy mấy chữ vừa rồi thật khó coi. Cô buồn bực buông bút, ai ngờ Lê Trí Thành đã từ đằng sau đặt tay lên mu bàn tay của cô, khiến cô lại nắm lấy chiếc bút lông.

Lâm Thiên đứng yên bất động. Lê Trí Thành chống một tay xuống bàn, để cô trong lòng. Sau đó, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Có thử nữa không?”

“... Vâng.”

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, từ tốn viết câu tiếp theo: Gậy ông đập lưng ông...

Sau khi viết xong, Lê Trí Thành cầm tay Lâm Thiên đặt bút xuống bàn, nhưng vẫn ôm cô từ phía sau, cùng xem mấy hàng chữ đó.

Không thể không thừa nhận, tuy chưa bằng chữ viết của anh, nhưng hàng chữ sau đẹp hơn cô tự viết mấy lần. Lâm Thiên gật đầu: ‘Không tồi, em sẽ

treo bức này lên.”

“Được.” Vừa dứt lời, Lê Trí Thành lập tức xoay Lâm Thiên về phía anh rồi cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa triền miên. Trong khi hôn, anh vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiên, như cố ý dò xét tâm tư của cô. Lâm Thiên nhắm mắt, từ chối sự thăm dò của Lê Trí Thành.

Tuy nhiên, phản ứng của thân thể và tâm lý rất trung thực. Lâm Thiên không thể không chìm đắm trong nụ hôn đó, toàn thân mềm nhũn, lý trí tan rã, tình cảm lạng lẽ dâng trào.

Cô yêu anh biết bao...

Một lúc sau, Lê Trí Thành mới buông Lâm Thiên ra: “Em giận đấy à?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiên lắc đầu.

“Em chỉ là...” Cô nói: “Lê Trí Thành, em có một suy nghĩ rất ngốc nghếch.”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô.

“Người đàn ông như anh...” Ngữ khí của cô có chút cảm thán: “Em có thể hoàn toàn nắm được anh không? Em có thể thật sự chinh phục trái tim anh?” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Aito là quân cờ bỏ đi của anh, điều này em có thể hiểu. Nhưng nó chứa đựng tình cảm và tâm huyết của biết bao con người, vậy mà anh không hề bận tâm, giải quyết dứt khoát. Nếu... nếu một ngày nào đó, anh không còn tình cảm với em, chắc anh cũng sẽ dứt bỏ không một chút lưu luyến. Tới lúc đó, ngay cả việc phản ứng, em cũng không thể.”

Lê Trí Thành còn chưa lên tiếng, Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh: “Lê Trí Thành, đôi khi... anh khiến em cảm thấy hơi khiếp sợ.”

Trong hai mươi mấy năm cuộc đời, chưa từng có người nào nói thẳng với Lê Trí Thành câu này.

Lê Trí Thành, anh khiến em khiếp sợ. Hơn nữa, người này còn là bạn gái của anh.

Khi thốt ra câu đó, giọng điệu của cô rất ôn hòa, vẻ mặt bình thản. Cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng ái mộ, chỉ là trong ánh mắt của cô còn có tia lưỡng lự và bất lực.

Tâm tư của Lê Trí Thành xao động. Một ý nghĩ tinh táo, một khả năng tòi tệ nhất vọt qua đầu óc anh một cách rõ ràng. Nếu Lâm Thiên vì chuyện này mà nảy sinh khoảng cách với anh, trong tương lai hai người nhiều khả năng sẽ ngày càng xa nhau. Cuối cùng, cô sẽ rời bỏ anh.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, ánh mắt Lê Trí Thành thâm lại. Hình ảnh trong quá khứ lướt qua bộ não của anh. Cô luôn đối xử chân thành với anh, khi mọi người cho rằng anh chỉ là một quân nhân giải ngũ vô dụng, cô vẫn đối xử tốt với anh. Cô thương anh, không nỡ để anh trai gây khó dễ cho anh, không nỡ để anh chịu nhiều sức ép, thậm chí không nỡ xem cảm nang diều kếp của anh, chỉ vì lo anh có thể mất thể diện trước mặt cô. Hôm nay, khi anh gặp khó khăn trắc trở, cô còn một mình lặng lẽ chuyển tới nhà anh... Mỗi tình ý cô trao cho anh đều hết sức quý báu, bởi vì cô đã dùng trái tim chân thành nhất.

Nhưng nếu một ngày nào đó, cô quyết định thu hồi tình cảm của mình... Một luồng khí lạnh len lỏi vào trái tim Lê Trí Thành. Anh liền ôm chặt eo cô, kéo cả người cô vào lòng mình. Động tác này quá đột ngột, Lâm Thiên hít sâu một hơi, mở to mắt nhìn anh.

Lê Trí Thành không lập tức mở miệng mà giơ tay vuốt ve má cô.

“Lâm Thiên.” Đôi mắt anh lúc này tối thẫm hơn bầu trời đêm ngoài cửa sổ: “Em đã đánh giá thấp bản thân, đồng thời đánh giá anh quá cao.”

Câu nói vừa rồi của Lâm Thiên trên thực tế là cảm nhận trực quan của cô. Cảm nhận này xuất hiện từ cuộc chiến với Tư Mỹ Kỳ. Vì vậy lúc đó cô mới né tránh Lê Trí Thành, không chịu chấp nhận anh.

Bây giờ thốt ra miệng, trong lòng cô ngược lại hết sức nhẹ nhõm. Nghe Lê Trí Thành nói vậy, Lâm Thiên lờ mờ hiểu ý anh, cô liền mềm lòng, giao tay ôm thắt lưng anh.

“Anh là một người đàn ông trước khi làm một thương nhân.” Lê Trí Thành chậm rãi mở miệng: “Anh cũng có khao khát của một người đàn ông... Đó là một người phụ nữ thông minh, dịu dàng, tài hoa không thua kém đàn ông. Cô ấy không rời xa anh, dù anh gặp khó khăn hoạn nạn.”

Ngữ khí của Lê Trí Thành rất bình thản nhưng Lâm Thiên cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô thủ thỉ: “Em không tốt đẹp như anh nghĩ...”

“Có hay không, trong lòng anh biết rõ.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiên càng ôm chặt thắt lưng người đàn ông: “Ừ... thật ra em khiêm tốn ấy mà. Anh nói tiếp đi...”

“Trước khi trở thành sĩ quan chỉ huy quân sự, điều mà anh được giáo dục đầu tiên không phải là bày mưu lập kế, mà là...” Giọng anh trở nên nghiêm nghị: “Lòng trung thành.”

Khóe miệng Lâm Thiên cong lên. Người đàn ông này thật là... bày tỏ tình cảm cũng không giống người bình thường, nhưng lại khiến đối phương dễ dàng rơi vào lưới tình do anh dệt.

“Lâm Thiên.” Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Anh biết rõ bản thân muốn gì, cũng biết rõ thứ gì có giá trị nhất đối với anh, bất kể là thành quả kinh doanh hay phụ nữ. Anh có thể bỏ Aito mà không chớp mắt, đó là bởi

vì anh biết rõ, tiền bạc không còn, chúng ta có thể kiếm lại, nhãn hiệu sản phẩm sụp đổ, chúng ta có thể tái tạo, bỏ lợi ích cũ sẽ thu về lợi ích mới. Là người đứng đầu Ái Đạt, là một sĩ quan chỉ huy quân sự, chịu trách nhiệm về sự sống còn của hàng trăm hàng ngàn người, anh phải luôn suy tính cân nhắc thiệt hơn.”

Lâm Thiên vô thức gật đầu.

“Nhưng em thì khác.” Lệ Trí Thành nâng mặt cô, đồng thời nói nhỏ: “Người phụ nữ anh phải dùng cả trái tim để đánh đổi, bất luận thế nào anh cũng sẽ không buông tay.”

Chương 29

Màn đêm yên tĩnh. Lâm Thiên nằm trên giường, lắng nghe tiếng động trong nhà tắm. Đến khi có tiếng mở cửa, cô lập tức nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

Lệ Trí Thành rửa mặt, khi đi về phòng ngủ, thấy Lâm Thiên đã nằm im, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng là một quân nhân, nhãn lực của anh rất tốt, tấm bia di động nằm ngoài phạm vi một trăm mét anh còn bắn trúng nữa là người phụ nữ cách anh có mấy mét. Hàng mi của cô rung rung, rõ ràng vẫn chưa say giấc nồng.

Lệ Trí Thành đi đến bên giường, lặng lẽ cởi quần áo. Giống như phần lớn đàn ông, anh chỉ mặc quần lót khi đi ngủ. Lâm Thiên hé mắt, lờ mờ nhìn thấy anh kéo chăn nằm xuống.

Lâm Thiên tiếp tục nằm im bất động. Sau đó, Lệ Trí Thành từ từ áp sát, đặt tay lên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Em ngủ chưa?”

“Rồi.” Lâm Thiên trả lời một từ, mắt vẫn không mở ra.

“Em đã “tiêu hóa” xong chưa?” Lệ Trí Thành lại hỏi.

Vừa rồi trong thư phòng, sau mấy câu tâm tình của anh, Lâm Thiên tuy đạt dào cảm xúc nhưng vẫn cứng miệng: “Em hiểu rồi, em cần “tiêu hóa” thêm”.

Thật ra phụ nữ là vậy, một khi bạn muốn “chiến tranh lạnh” với người đàn ông của mình, cho dù anh ta giải thích rất có lý, lý trí đã chấp nhận nhưng bạn vẫn không muốn giảng hòa ngay.

Lâm Thiên là người phụ nữ tinh táo. Cô hiểu rõ, Lê Trí Thành làm vậy mới là sự lựa chọn đúng đắn. Anh từng nói, anh không chủ động tính kế với người khác. Anh cũng nói, nếu không chủ động tấn công Tân Bảo Thụy, Ninh Duy Khải trước sau gì cũng sẽ tung ra nhãn hiệu mới, tiêu diệt nhãn hiệu vừa khởi sắc Vinda. Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đang chìm trong niềm hân hoan khi công ty trở mình thành công, chỉ có Lê Trí Thành nhìn ra mặt nguy hiểm ở đằng sau. Do đó, anh mới đi một nước cờ vô cùng táo bạo.

Nhưng lý trí là một đằng, tình cảm là một nẽ. Lâm Thiên quay lưng về phía anh: “Chưa, em còn phải nghĩ vài ngày.”

Một khi đã là người dùng trái tim đánh đổi, vậy thì cô cũng có quyền tùy ý phát tiết đúng không?

Cô nên sớm xem cảm nang diệu kế của anh, để sau này đỡ rơi vào tình trạng mờ mịt rồi lo lắng không đâu.

Lâm Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn không nên xem thì hơn.

Tuy từ trước đến nay, Lê Trí Thành đều giành thắng lợi, nhưng con đường này không phải không có mạo hiểm và gian nan. Nếu anh không tìm được doanh nghiệp vật liệu chất lượng tốt giá rẻ như Minh Đức, nếu ông chủ Minh Đức không chấp nhận bán cổ phần cho anh; hoặc Ninh Duy Khải không trúng kế, không tung ra sản phẩm Sa Ứng... liệu anh có ngày hôm nay?

Chắc chắn anh phải chịu áp lực gấp nhiều lần người bình thường, từng bước đi như trên lớp băng mỏng. Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thiển lại mềm đi mấy phần.

Lúc này, cảm nhận thấy Lê Trí Thành hít thở đều đều, bàn tay đặt trên eo mình bất động, Lâm Thiển chăm chú lắng nghe. Không phải anh ngủ say rồi đấy chứ?

Hừ, cô còn đang ra sức tìm lý do tha thứ cho anh, anh cứ thế đi ngủ luôn. Lâm Thiển lại tiếp tục vênh tai lên nghe, quả nhiên không có động tĩnh. Cô không nhin nổi, liền ngoảnh mặt về phía anh.

Ai ngờ vừa quay đầu, cô liền bắt gặp đôi mắt sáng ngời, không biết Lê Trí Thành yên lặng nhìn cô bao lâu rồi.

Lâm Thiển lại mềm lòng, nghe anh nói: “Mấy ngày đi công tác, anh rất nhớ em.”

Viên mắt Lâm Thiển đột nhiên hơi cay cay, cô đáp khẽ: “Em cũng vậy.”

Em luôn nhớ anh, từng giây từng phút.

Không rõ ai chủ động hôn trước, chỉ biết buổi tối hôm nay, sự đụng chạm của Lê Trí Thành dịu dàng hơn bất cứ lần nào trước đó, phản ứng của Lâm Thiển cũng kịch liệt hơn bất cứ lần nào trước đó. Bờ môi anh từ từ di chuyển xuống dưới, anh hôn lên mỗi tác da trên toàn thân cô, còn cô ôm chặt cổ hoặc thắt lưng anh. Tâm trạng ám ức, buồn phiền, lo lắng, hụt hẫng và nhớ nhung trong mấy ngày qua hoàn toàn tan biến trong bàn tay và môi lưỡi của anh.

Cuối cùng, khi thân thể hai người hòa quyện để cùng nhau giải phóng, Lâm Thiển chợt có cảm giác như được giải thoát. Cô nghĩ, hóa ra là vậy, thân thể gắn bó sẽ khiến linh hồn của hai người càng xích lại gần nhau hơn.

Bởi vì trong tình yêu, hai người mới bộc lộ sự nguyên thủy nhất, chân thực nhất của bản thân, mới bộc lộ dự vọng trần trụi nhất trong nội tâm.

Bởi vì hy vọng có anh một cách triệt để nên em mới thất vọng, mới sầu não. Bởi vì em hy vọng chúng ta không có khoảng cách, không xa lạ.

Trung thành hay xảo quyệt cũng thế, bày mưu tính kế cũng vậy. Đó là vì em yêu anh, em muốn trở thành người hiểu anh nhất trên thế giới này. Em muốn kể vai anh, chứ không phải đứng trong sương mù ngược nhìn anh.

Vì vậy, em sẽ không trốn tránh, không sợ hãi nữa. Từ nay về sau, em muốn thấy con người chân thực nhất của anh, như vậy em mới không đau lòng.

Ngoài cửa sổ, sao trời lấp lánh. Lâm Thiển đã vô cùng mệt mỏi, cô tựa vào vai Lê Trí Thành, mơ hồ hỏi: “Sau này, em muốn xem trước cảm nang diệp kế của anh.”

“Được.”

“Nếu thất bại, anh không được cảm thấy mất thể diện đâu đấy.”

Anh cười: “Không đâu.”

“Lần này Aito thất bại, công nhân viên của Ái Đạt chắc sẽ rất đau lòng.”

“Chỉ là tạm thời, anh sẽ bù đắp.” Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Em sẽ quên kể cuối cùng “Dị quân đột khởi” rồi hay sao? Vào thời điểm này sang năm, chúng ta sẽ mở rộng toàn diện nhãn hiệu Aito để chiếm lấy thị trường túi xách thông thường và túi xách dã ngoại của Tân Bảo Thụy.”

Lâm Thiển lặng thinh. Thì ra Aito không phải quân cờ bỏ đi, mà là một quân cờ có tác dụng, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi.

Hai người lại nằm yên một lúc, Lâm Thiên đột nhiên hỏi: “Lần trước anh nói, anh có hứng thú với em từ lần gặp đầu tiên?”

Vài giây sau, Lê Trí Thành mới trả lời: “Ừ.”

“Em cũng thế.”

Lê Trí Thành không lên tiếng, lại cúi đầu hôn cô.

Ngày hôm sau, trời vẫn chưa sáng hẳn, Lâm Thiên đã tỉnh giấc. Nhiều năm ngủ một mình quen rồi, bây giờ bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, thật ra cô vẫn chưa thích ứng.

Đàn ông quả nhiên thích ứng với hoàn cảnh nhanh hơn phụ nữ. Lâm Thiên ngấm gương mặt trong giấc nồng của Lê Trí Thành ở khoảng cách gần. Hơi thở của anh phả vào trán, mang theo một mùi hương khiến cô xôn xang.

Nghĩ đến cuộc trò chuyện vào buổi tối hôm qua, cô chợt có cảm giác như một giấc mơ. Sau khi tỉnh mộng, trong lòng hơi trống trải. Nhưng khi bắt gặp ánh bình minh ngoài cửa sổ, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, trong lòng cô dường như tràn đầy động lực và hy vọng.

Có lẽ, đây chính là tình yêu? Tình yêu khiến con người buồn vui, nhưng không thể dứt ra.

Lâm Thiên lại ngấm thêm anh một lúc, mới chuẩn bị xuống giường. Lê Trí Thành tuy ngủ say nhưng vẫn có sự cảnh giác cao độ. Cô vừa động dậy, anh liền mở mắt nhìn cô.

“Chào buổi sáng...” Giọng Lâm Thiên nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Chào buổi sáng.” Anh lật người đè cô xuống dưới thân.

Nặng quá, trọng lượng của người đàn ông đè hết lên người Lâm Thiên, bảo sao không nặng. Cô luồn tay vào mái tóc đen của anh, thủ thỉ: “Anh... lại muốn rồi?” Hầu như sáng nào anh cũng có ham muốn, cô đã quen từ lâu. Cô hỏi câu này bằng giọng điệu vô cùng dịu dàng.

Lê Trí Thành không trả lời, chỉ vén áo ngủ của Lâm Thiên, bắt đầu hôn lên ngực cô.

Lâm Thiên quen mặc quần áo đi ngủ. Vì vậy, sau mỗi cuộc ái ân, cô đều mặc váy ngủ và quần lót. Thật ra, hai người mới chung chăn gối năm sáu buổi tối, nhưng sáng nào anh cũng lột đồ của cô một lần.

Thương thức xong bộ ngực, quả nhiên Lê Trí Thành di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cởi quần cô. Lâm Thiên rên khẽ một tiếng, tưởng anh sẽ dùng ngón tay như thường lệ. Ai ngờ anh tách hai đùi cô rồi cúi đầu xuống nơi riêng tư của người phụ nữ.

Lâm Thiên cứng đờ người. Lúc này, anh đã hôn lên nơi tiêu hồn đó. Lâm Thiên không chịu nổi, vội đẩy đầu anh: “Đừng chạm vào chỗ đó...”

Một khi Lê Trí Thành đã quyết chí, làm sao có thể bị cô dao động? Anh đáp khẽ: “Đừng động đây.” Đầu lưỡi tiến vào sâu hơn.

Cảm giác như bị điện giật không biết từ đâu dội về, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Lâm Thiên, cuối xùng đánh vào trái tim cô. Lâm Thiên liền co chân theo phản xạ. Tuy biết đây là một trong những phương thức ái ân nhưng đối với người phụ nữ chưa có kinh nghiệm như cô, cảnh tượng này đúng là quá chấn động.

Đặc biệt, đối tượng vào thời khắc này không phải ai khác, mà chính là người cầm trịch ở Ái Đạt, người đàn ông luôn lạnh nhạt mạnh mẽ khiến nhân viên kính nể, là doanh nhân quay “anh cả” của ngành Tân Bảo Thụy như chong chóng.

“Sao anh lại làm vậy...” Lâm Thiên thở dốc.

Lệ Trí Thành đáp: “Có người không yên tâm về anh. Anh cần phải chứng minh sự trung thành của mình.”

Lâm Thiên ngậy ra, khóe miệng cong lên, nhưng do xấu hổ, cô lại một lần nữa đẩy đầu Lệ Trí Thành: “Trung thành với chuyện này có quan hệ gì? Logic của anh kiểu gì thế không biết?”

Lệ Trí Thành tỏ ra kiên quyết: “Lâm Thiên, hãy chuyên tâm.”

Lâm Thiên: “Em cần chuyên tâm làm gì cơ chứ?”

“Cảm nhận.”

Nói xong hai từ này, Lệ Trí Thành tiếp tục công cuộc khơi gợi khoái cảm của người phụ nữ. Một dòng khí nóng từ nơi sâu trong thân thể trào ra, Lâm Thiên đỏ bừng mặt, toàn thân cô chỉ còn cảm giác dễ chịu và kích thích. Dưới tác động của anh, cô ngày càng đánh mất phương hướng, mất đi khả năng ngôn ngữ, chỉ còn hơi thở gấp gấp và từng tiếng nấc nghẹn.

Nơi sâu trong cơ thể Lâm Thiên tựa hồ bùng nổ, khiến cô như bị chôn vùi trong đó. Cô giãy giụa, muốn đạp Lệ Trí Thành, nhưng dường như anh biết rất rõ làm thế nào mới khiến cô hoàn toàn mê loạn. Anh giữ chặt hai chân cô, tiếp tục tấn công nơi nhạy cảm nhất, cho đến khi cô bị đẩy lên hết đỉnh cao này tới đỉnh cao khác.

Cuối cùng, kích tình dần tiêu tan, Lệ Trí Thành nằm bên cạnh, ôm cô vào lòng. Lâm Thiên cho rằng, sau khi khiến cô thỏa mãn, anh sẽ tiến vào như mọi bữa. Nào ngờ anh không hành động, mà nằm nghiêng người nhìn cô chăm chú.

“Có dễ chịu không em?” Anh hỏi.

Lâm Thiên đỏ mặt, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, cô lí nhí đáp: “Vâng.” Sau đó, cô giơ tay che mặt, liếc trộm Lê Trí Thành qua kẽ ngón tay: “... Rất dễ chịu.”

Khóe mắt Lê Trí Thành ẩn hiện ý cười. Vẻ mặt của anh dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Thiên đột nhiên hiểu ra vấn đề. Anh cũng muốn cô dùng cách vừa rồi với anh. Lâm Thiên lập tức quay đầu sang một bên, giả bộ thản nhiên như không: “Anh còn ngủ nữa không? Máy giờ rồi?”

“Bây giờ. Chúng ta dậy đi.”

Lâm Thiên lập tức gạt đầu: “Vâng.”

Lê Trí Thành ngồi dậy, bật đèn đầu giường, bắt đầu mặc quần áo. Lâm Thiên vẫn nằm nguyên một chỗ, lặng lẽ quan sát anh. Thấy anh tỏ ra bình thản, không nhắc tới dự niệm vừa rồi, cô lại có chút thương xót.

Thật ra... cô không bài xích chuyện đó, chỉ là cảm thấy xấu hổ. Sáng nay, cô được giải phóng, còn anh phải kiềm chế từ đầu đến cuối. Vậy sau này... cô cũng sẽ thỏa mãn anh.

Sau này là từ khiến con người rung động biết bao. Cô và anh vẫn còn rất nhiều “sau này.” Hai người sẽ ngày càng xích lại gần nhau, sẽ càng yêu nhau hơn.

Rất lâu sau này, khi hồi tưởng lại cuộc trò chuyện chân thành vào buổi tối hôm đó, trong lòng Lâm Thiên vẫn còn cuộn sóng. Cô cảm thấy may mắn vì khi xuất hiện mâu thuẫn, cả cô và Lê Trí Thành đều không giấu giếm, mà dùng phương thức giao lưu thẳng thắn nhất, để hai bên thấu hiểu và trân trọng nhau.

Cô nghĩ, thật ra Lê Trí Thành đã nói sai một câu. Không phải cô đánh giá cao anh, mà là đánh giá thấp anh. Giống như anh nói, bởi vì bụng dạ thâm

sâu nên anh càng nhìn thấu đáo cuộc đời và tình yêu hơn người bình thường. Đằng sau những ích lợi, sự cám dỗ phù hoa, anh thật sự không đòi hỏi nhiều, chỉ cần cô ở bên cạnh anh đến đầu bạc răng long là đủ.

Tình yêu của hai người sau mâu thuẫn nhỏ, tiếp tục phát triển ổn định. Sự nghiệp của Ái Đạt cũng bước vào giai đoạn mới theo định hướng của Lê Trí Thành.

Ngày hôm sau đi làm, tầng lớp quản lý của công ty thảo luận sôi nổi. Có người đề nghị cứ tiến hành cạnh tranh trực tiếp với Sa Ứng, nhưng cũng không ít người lo lắng, chống lại Tân Bảo Thụy chẳng khác nào trứng chọi đá. Máy lãnh đạo cấp cao biết rõ nội tình đều giữ thái độ im lặng.

Cuối cùng, Lê Trí Thành tổng hợp ý kiến của mọi người, đưa ra sách lược “Bảo vệ thành quả kinh doanh hiện thời, không đối đầu trực diện với Sa Ứng.”

Vào cuối năm đó, ngoài nhãn hiệu Vinda mang lại lợi nhuận ổn định, Aito tuy bị thu hẹp thị phần nhưng khoản lãi khổng lồ trong mấy tháng đầu tiên cộng với tiền bồi thường vi phạm hợp đồng của Minh Đức, tính ra cũng không bị lỗ.

Trong khoảng thời gian đó, Lê Trí Thành tập trung tinh lực vào việc nâng cao trình độ quản lý nội bộ và nghiên cứu sáng tạo. Đến hết tháng mười hai, tổng doanh thu của Ái Đạt đã khôi phục mức trước khi xuống dốc, giành lại vị trí thứ hai trên thị trường, công nhân viên nhận được tiền thưởng hậu hĩnh.

Trong khi đó, cục diện ngành sản xuất túi xách cũng có sự thay đổi mới.

Một năm sau.

Đài Loan vào tháng bảy, thời tiết nóng bức, từng cơn gió biển mang theo mùi tanh tanh thổi tới, khiến con người cảm thấy dính nhom nhóp từ đầu đến chân.

Lâm Thiên mặc áo sơ mi kiểu bộ đội ngắn tay và quần short, đầu đội mũ che nắng màu trắng. Cô đang lái một chiếc xe Jeep, phóng nhanh trên con đường nhỏ xuyên qua rừng cây rậm rạp. Ánh nắng như từng miếng vàng, dát trên lối đi phía trước.

Lái thêm mười mấy phút là đến một dãy nhà nhỏ màu trắng tĩnh mịch, Lâm Thiên dừng ô tô trước cửa một ngôi nhà, cầm túi đồ ăn sáng xuống xe rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sáng sủa, không khí thoang thoang hương trà thơm ngát.

Lê Trí Thành đang ngồi đọc sách ở chiếc ghế tựa bên cửa sổ, bộ dạng thoải mái và biếng nhác. Nghe tiếng động, anh liền nhướng mắt nhìn Lâm Thiên.

Lâm Thiên mỉm cười với anh.

Lê Trí Thành cũng mặc áo sơ mi xanh theo phong cách bộ đội, trông vô cùng tuấn tú. Không thể không thừa nhận, thân hình vai rộng, eo nhỏ, chân dài của anh rất thích hợp với quân trang, ngắm bao nhiêu lần cũng không biết chán.

Có điều, thân dưới của anh... khụ khụ khụ, là một quần short bãi biển hoa văn màu xanh lá cây.

Quần short này không hợp với khí chất của Lê Trí Thành, nhưng Lâm Thiên cảm thấy, Boss nhà cô rất có phong độ, dù mặc đồ đường phố, anh vẫn đầy phong cách và nổi bật.

Lâm Thiên gật đầu đi đến bên anh: “Không tồi.” Cô nở nụ cười đắc ý: “Không ngờ anh cũng chịu mặc bộ đồ này.”

Hôm qua khi cô mua về, Lê Trí Thành chỉ chau mày nhìn cô, chẳng nói có mặc hay không. Hôm nay anh đã chủ động khoác lên người.

Lê Trí Thành đặt quyển sách xuống bàn: “Em nghĩ điển cố “Đốt lửa giỡn chư hầu”[1] là ở đâu ra?”

[1] Đốt lửa giỡn chư hầu (Phong hỏa hí chư hầu) là điển cố xuất phát từ thời Tây Chu. Chu U Vương là bạo quân khét tiếng, có một ái phi tên Bao Tự. Bao Tự vô cùng xinh đẹp, được nhà vua sủng ái, nhưng nàng không bao giờ cười. Chu U Vương tuyên bố: “Nếu ai khiến nương nương cười sẽ được thưởng một núi vàng.” Sau đó có người hiến kế trò “đốt lửa giỡn chư hầu” để đổi lấy nụ cười của Bao Tự. Chu U Vương dẫn Bao Tự lên tháp cao, sau đó sai người đốt lửa. Chư hầu ở xung quanh tưởng giặc Tây Nhung xâm lược, vội vàng đến cứu viện. Thấy cuộc sống trong thành vẫn bình thường, các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau rồi lục tục kéo quân về. Chứng kiến cảnh tượng này, Bao Tự bật cười. Nhưng sau đó, khi giặc Tây Nhung thật sự xâm lược, Chu U Vương đốt lửa cầu cứu, các chư hầu tưởng ông ta giỡn chơi như trước nên không mang quân ứng cứu. Cuối cùng, Chu U Vương bị giết chết, nhà Tây Chu diệt vong.

Lâm Thiên hơi ngậy ra, sau đó cười tủm tỉm. Câu nói của Lê Trí Thành có nghĩa là mặc bộ đồ này để đổi lấy nụ cười của hồng nhan.

Lúc này, Lê Trí Thành ngồi thẳng người, giơ tay kéo Lâm Thiên ngồi xuống đùi anh, sau đó cất giọng trầm trầm: “Lừa đảo.”

Lâm Thiên mỉm cười. Cô đến Đài Loan từ mấy hôm rước để theo dõi việc sản xuất vật liệu mới, còn Lê Trí Thành tới qua mới tới.

Đúng như Lê Trí Thành dự đoán, một năm nay, sự phát triển của Minh Đức bùng bùng như vũ bão. Minh Đức không chỉ nhận được đơn đặt hàng

không lò từ Tân Bảo Thụy, mà còn cung cấp vật liệu cho một số doanh nghiệp sản xuất túi xách ở trong nước và Đông Nam Á. Sản lượng ngày càng tăng cao, quy mô nghiệp vụ ngày càng mở rộng nên Lê Trí Thành và Lâm Thiên thường phải sang Đài Loan công tác.

Tuy nhiên, bọn họ không bận tới mức tới mũi như thời kỳ Vinda và Aito tung ra thị trường vào năm ngoái. Bây giờ hai người nhàn rỗi hơn nhiều, đúng là “ngồi nhà đợi đếm tiền” như lời phát biểu của Cố Diên Chi.

Nghĩ đến khoảng thời gian vất vả mệt nhọc, Lâm Thiên và Lê Trí Thành đều cảm khái vô hạn.

Còn tình cảm của hai người thì sao?

Nói ra cũng kỳ lạ, một năm nhanh chóng trôi qua, tình cảm của họ vẫn rất tốt đẹp. Hai người mỗi ngày cùng đi làm và tan sở, thỉnh thoảng cùng đi công tác, có lúc mỗi người một nơi, xa nhau dăm bữa đến nửa tháng.

Lúc ở bên nhau quấn quýt ngọt ngào, xa nhau nỗi nhớ nhưng tăng gấp bội. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, tựa hồ chẳng có gì thay đổi, cô vẫn thích anh như thuở ban đầu, còn anh vẫn khao khát cô như vậy.

Liệu có phải khi chìm đắm trong biển tình thời gian đều trôi rất nhanh?

Tối qua, Lê Trí Thành xuống máy bay, đến ngôi nhà nghỉ mát ở gần nhà máy đã hơn một giờ sáng. Tiểu biệt thảng tân hôn, Boss đại nhân tất nhiên đòi hỏi nhưng Lâm Thiên thương anh cả ngày mệt mỏi, khuyên anh đi nghỉ sớm. Đồng thời cô hứa, sáng mai... nhất định sẽ thỏa mãn anh.

Kết quả, sáng nay khi cô tỉnh giấc, Lê Trí Thành vẫn chưa thức dậy. Lâm Thiên chợt nhớ ra, công nhân của nhà máy từng giới thiệu với cô, gần thị

trần nhỏ có một quán đồ ăn Đài Loan bán món bánh cuộn rau rất ngon. Thế là cô hớn hờ lái xe đi mua.

Vì vậy vào thời khắc này, Lê Trí Thành mới nói với cô “lừa đảo”.

Lâm Thiên giơ túi đồ ăn đến trước mặt anh: “Tại em muốn thỏa mãn mồm miệng anh ấy mà.”

Lê Trí Thành nhìn túi đồ ăn, lại dời mắt sang gương mặt ửng hồng của người phụ nữ: “Đút cho anh đi.”

Lâm Thiên: “...Vâng.”

Cô mở túi giấy, cầm bánh cuộn đưa vào miệng Lê Trí Thành. Anh thuận theo tay cô, cắn một miếng. Một tay anh ôm eo Lâm Thiên, một tay gõ nhẹ trên đầu gối cô.

Lâm Thiên trừng mắt với Lê Trí Thành, có ăn cái bánh anh cũng bày ra bộ dạng thản nhiên, không chế toàn cục diện.

Hơn nữa, sau một thời gian dài chung sống, cuối cùng cô cũng phát hiện trên con người Boss có một “thói hư tật xấu” được che giấu rất kỹ. Thật ra ngay từ đêm đầu tiên, “thói hư tật xấu” này đã có dấu hiệu bộc lộ. Lúc đó chẳng phải anh bắt cô cởi quần áo của anh? Ngoài quần áo trên người mình, cô còn phải cởi quần áo cho anh. Lúc bấy giờ Lâm Thiên cảm thấy hơi kỳ lạ, Lê Trí Thành ở trên giường nắm quyền chủ đạo từ đầu đến cuối, tại sao mỗi việc cởi quần áo lại để cô làm? Hơn nữa, chẳng phải đàn ông rất thích lột đồ phụ nữ? Sao đến lượt anh lại hoàn toàn trái ngược?

Sau đó, Lâm Thiên dần phát hiện, tuy bình thường Boss rất kiệm lời, bất kể trên giường hay dưới giường cũng đều không chế tuyệt đối, nhưng trên thực tế, anh... khụ khụ, cũng hơi bám người. Chỉ là đặc điểm này ẩn giấu dưới vỏ bọc trầm mặc mạnh mẽ, là chuyện rất nhỏ không đáng kể, nếu không tinh ý sẽ chẳng thể phát hiện.

Ví dụ, Lê Trí Thành rất thích cô ngồi lên đùi anh. Bình thường nhàn rỗi ở nhà, ai làm việc người nấy, Lâm Thiển tự nhiên bị anh kéo ngồi lên đùi. Lúc đầu, cô còn tưởng anh muốn “giao lưu sâu hơn”, ai ngờ anh chỉ ôm cô, trong khi vẫn cúi đầu đọc sách. Kết quả anh đọc rất chăm chú, còn cô không thể tập trung tinh thần.

Ví dụ, Lê Trí Thành thích cô cởi quần áo cho anh, cũng thích cô hôn cằm anh. Tuy Lâm Thiển từng nói, đây là bộ phận cô thích nhất, nhưng không phải mỗi lần thân mật, cô đều hôn chỗ đó. Thế là có lúc, anh trực tiếp ấn cô xuống dưới cằm anh, hỏi nhỏ: “Chẳng phải em nói thích nơi này hay sao?”

Lại ví dụ, kết thúc mỗi chuyến công tác, dù muộn đến mức nào, anh cũng sẽ về nhà ngay. Buổi sáng thức dậy, nếu không bận rộn, anh sẽ bày tỏ “sự trung thành” của mình... Ví dụ bây giờ, anh để cô ngồi trong lòng anh, tự tay đút cho anh ăn.

Lê Trí Thành nhanh chóng ăn xong, Lâm Thiển nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong: “Mùi vị thế nào?”

“Bình thường.” Anh đáp.

“Thế à?” Lâm Thiển ném túi giấy vào thùng rác. Vừa quay đầu, Lê Trí Thành đã cúi xuống hôn cô.

“Chẳng phải em nói muốn thỏa mãn mồm miệng anh hay sao?” Anh cắn cổ cô một cái.

Lời nói đầy tính ám chỉ, mặt Lâm Thiển nóng ran. Liếc đồng hồ thấy thời gian còn sớm, cô giơ tay ôm cổ anh: “Anh muốn... thỏa mãn thế nào?”

Lê Trí Thành bế cô đứng dậy, đi về phía chiếc giường lớn.

...

“Có nhớ anh không?”

“Lệ Trí Thành, chúng ta ở bên nhau hơn một năm rồi. Sao em ngày càng nhớ anh hơn thế nhỉ?”

Căn phòng tràn ngập ánh ban mai trong xanh, xung quanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có đôi nam nữ triền miên quấn quýt.

Mười giờ sáng, Lệ Trí Thành và Lâm Thiên đến văn phòng của Ông Thái Thức đúng hẹn.

Nhìn thấy hai người, Ông Thái Thức cũng không khách sáo, hỏi thân tình: “Cô cậu đã ăn sáng chưa? Chưa ăn thì đi căn tin của công nhân viên đi?”

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Chúng tôi ăn rồi, bánh cuốn rau, mùi vị rất ngon.”

Ông Thái Thức cười, lại giới thiệu với anh các món ăn ngon của Đài Loan. Lâm Thiên đứng bên cạnh, trong lòng xôn xang.

Sáng nay anh nói, mùi vị của bánh cuốn rất bình thường. Câu vừa rồi của anh có nghĩa, “mùi vị của cô rất tồi.”

Kết luận của cô quả nhiên chính xác, người đàn ông này ngày càng “xấu xa”, đặc biệt đối với cô.

Lô vật liệu mà Minh Đức mới sáng chế đã đi vào sản xuất. Lô vật liệu này không chỉ có tính năng thông thường như chống thấm, chống bắn... mà nhẹ và bền hơn. Đây chính là vật liệu Lệ Trí Thành dùng vào mẫu túi xách mới trong tương lai.

Ba người đi vòng quanh dây chuyền sản xuất một lúc, Lệ Trí Thành lên tiếng: “Nhà máy mới ở khu vực Hoa Trung và Hoa Nam đã xây xong, còn khu vực Hoa Bắc và Hoa Đông bắt đầu đào móng, Ông tổng hãy sắp xếp thời gian đi thăm quan một chuyến.”

Ông Thái Thức không đáp lời, mà nhìn đôi nam nữ đối tác trước mặt rồi phóng tầm mắt về phía khu nhà xưởng đã mở rộng gấp mấy lần so với trước kia, ông đột nhiên có chút cảm khái.

“Trí Thành, Lâm Thiên.” Ông từ tốn mở miệng: “Không ngờ Ông Thái Thức tôi đến lúc tuổi già còn có thể “bay cao”.”

Lê Trí Thành và Lâm Thiên đều cười. Ông Thái Thức nói tiếp: “Cô cậu đừng vội quay về, ở Đài Loan chơi vài ngày. Tối nay bà nhà tôi nấu lẩu, cô cậu đến ăn cơm cho vui.”

Lê Trí Thành lập tức nhận lời.

Buổi chiều rảnh rỗi, Lê Trí Thành và Lâm Thiên tay trong tay đi dạo phố như những cặp tình nhân bình thường.

Trong năm vừa qua, Lâm Thiên chủ yếu phụ trách mảng vật liệu nên cô thường xuyên đi Đài Loan, do đó thông thuộc nơi này hơn Lê Trí Thành. Thế là cô dẫn anh đi lang thang trên đường phố sầm uất.

Cảnh sắc xung quanh không quan trọng, người qua đường cũng không quan trọng, quan trọng là người ở bên cạnh bạn và tâm tình của bạn. Trước kia, đi dạo ngoài phố cùng Lê Trí Thành, mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy ngọt như đường mật. Còn bây giờ, tâm tình của cô cũng có sự thay đổi. Ở bên cạnh anh có cảm giác tương tự vị mật ong hơi ngọt, nhưng thẩm thấu toàn thân cô, trở thành thói quen không thể dứt bỏ.

Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, hai người bắt giắc đi tới khu vực sầm uất nhất thành phố. Nơi này tập trung một số nhãn hiệu túi xách nổi tiếng châu Á. Hai người đi dưới ánh đèn nhấp nháy của tòa trung tâm thương mại, nhìn thấy quảng cáo của DH trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn treo trên đỉnh tòa nhà đối diện. Quảng cáo rất ấn tượng và thời thượng, bên dưới xuất hiện dòng chữ: Lượng tiêu thụ năm đứng đầu châu Á.

Lâm Thiên lặng lẽ xem một lúc, trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ của Ninh Duy Khải. Không biết bây giờ anh ta thế nào rồi?

Cô lại ngẩng đầu về phía trước. Thật tình cờ, cách đó không xa là một tấm biển quảng cáo của Minh Đức. Trên màn hình màu đen là bốn chữ MIND màu bạc đơn giản sáng trưng.

Lâm Thiên quay sang Lê Trí Thành: “Tuần sau anh định gặp Ninh Duy Khải thật sao?”

Lê Trí Thành gật đầu. Lâm Thiên thở dài: “Chắc anh ta sẽ muốn đánh anh một trận.”

Khóe miệng Lê Trí Thành nhếch lên: “Sớm muộn Ninh Duy Khải cũng biết anh và em là cổ đông lớn của Minh Đức.” Anh liếc cô một cái: “Không có bạn bè vĩnh viễn...”

Lâm Thiên tiếp lời: “Cũng không có kẻ địch mãi mãi.”

Đàn ông trên thương trường chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Lâm Thiên biết rõ nguyên nhân tại sao Lê Trí Thành lại sắp xếp cuộc gặp với Ninh Duy Khải vào thời điểm này.

Bởi vì trong một năm qua, Sa Ứng và Minh Đức đã bị ràng buộc vào nhau. Lâm Thiên không rõ Lê Trí Thành có dự liệu trước cục diện này, nhưng hai nhãn hiệu đúng là phát triển với tốc độ nhanh chóng mặt.

Tuy nhiên, theo cá nhân Lâm Thiên, Minh Đức phát triển tốt hơn Sa Ứng một chút. Giống như việc chip vi xử lý Intel có mặt trong máy tính của các nhãn hiệu lớn, nó đã đẩy danh tiếng đến tận tầng lớp người tiêu dùng. Vì vậy cuối cùng, Intel không chỉ đơn giản là công ty cung cấp linh kiện mà nhãn hiệu ngày càng củng cố địa vị của mình.

Bây giờ Minh Đức cũng vậy. Kể từ lúc Aito mới ra đời vào năm ngoái, Lê Trí Thành đã chú trọng việc quảng bá nhãn hiệu Mind. Hiện tại, người tiêu dùng đều biết, vật liệu sản xuất túi xách Minh Đức của Đài Loan có chất lượng tốt nhất châu Á.

Mặc dù chuyện Lâm Thiên và Lê Trí Thành là cổ đông lớn của Minh Đức được giữ bí mật nhưng người sáng suốt như Ninh Duy Khải không biết chừng đã sớm phát giác.

Chỉ có điều, bây giờ anh ta và Sa Ứng chắc cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Cùng ngày, Ninh Duy Khải đứng bên cửa sổ văn phòng CEO, phóng tầm mắt ra xa.

Anh ta vừa kết thúc buổi tổng kết kinh doanh quý của Sa Ứng. Tất cả mọi người, từ nhân viên, tâm phúc của anh ta đến nhà cung ứng, đại diện khách hàng lớn... đều tỏ ra phấn khởi. Bởi vì đây là lần đầu tiên một sản phẩm đơn hàng của Tân Bảo Thụy leo lên vị trí quán quân châu Á.

Nghĩ đến đây, Ninh Duy Khải mỉm cười. Nhưng nụ cười không thật vui vẻ, bởi vì vào thời khắc này, trên bàn làm việc của anh ta còn bản báo cáo thành kinh doanh tổng thể của Tân Bảo Thụy trong quý vừa qua. Ngược lại với thành tích của Sa Ứng, lượng tiêu thụ hai sản phẩm túi xách thông thường và túi xách dã ngoại giảm một cách rõ rệt. Vì vậy xét về mặt tổng thể, công ty không đạt lợi nhuận trong quý vừa rồi.

Đứng bất động hồi lâu, cuối cùng Ninh Duy Khải thở dài.

Đúng lúc này, Nguyên Tuấn gõ cửa đi vào, sắc mặt hơi khó coi: “Ninh tổng, đã đến lúc đi trụ sở Chúc thị họp rồi.” Không biết vô tình hay hữu ý,

người trợ lý theo Ninh Duy Khải nhiều năm bây giờ luôn thêm từ “Chúc thị” vào sau trụ sở hay tập đoàn.

Ninh Duy Khải gạt đầu, đi đến bên bàn làm việc, cầm áo comple vắt ở thành ghế thông thả mặc vào người. Nguyên Tuấn nhìn anh ta, viền mắt đột nhiên hơi cay cay. Anh ta liền ngoảnh mặt đi chỗ khác, cố gắng đè nén tâm trạng.

Trong đầu Ninh Duy Khải lại nghĩ đến một số cuộc điện thoại vào buổi tối hôm qua, từ những người trong nội bộ Chúc thị có mối quan hệ thân thiết với anh ta. Những cuộc điện thoại này đều có mục đích chung là ngầm ám chỉ cho anh ta biết:

“Duy Khải, cuộc họp Hội đồng quản trị vào ngày mai nhiều khả năng “nổi gió”.”

“Duy Khải, tình hình bất lợi đối với cậu.”

“Duy Khải, sau này anh có dự định gì?”

...

Ninh Duy Khải đồng thời nhớ ra, sáng nay rời khỏi nhà, Chúc Hàm Dư đi chân đất, đứng ở huyền quan nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, chứa đựng sự ái mộ, áy náy, hoang mang, bất lực...

Cuối cùng, anh ta thất cà vạt, mặt vô cảm cùng Nguyên Tuấn xuống lầu.

Chương 30

Lâm Thiên có một giấc mơ.

Trong mơ, Lê Trí Thành ngồi ở thư phòng làm việc. Cô pha cốc trà nóng cầm sang cho anh, anh giơ tay ôm cô vào lòng. Cảnh tượng này rất quen thuộc, xảy ra vô số lần trong một năm qua, đến mức cô không nhận được, cười tủm tỉm trong giấc mộng.

Sau đó cô đột nhiên nằm trên giường, Lê Trí Thành phủ người xuống, trước mắt Lâm Thiên chỉ còn lại đường nét thân thể anh. Còn anh thì thằm bên tai cô: “Lâm Thiên... cả cuộc đời này anh sẽ không để em rời khỏi anh.”

Lâm Thiên mở mắt, nhận ra mình vẫn đang ở trong ngôi nhà nghỉ ở Đà Loan. Ngoài trời nắng chói chang.

Giữa ban ngày ban mặt, sao cô lại có giấc mơ như vậy? Câu nói “buồn nôn”: “Cả cuộc đời này anh sẽ không để em rời khỏi anh” không thể thốt ra từ miệng Lê Trí Thành. Dù ý nghĩa tương tự, nhưng câu của anh cũng đầy khí thế, đại loại “Người anh dùng trái tim để đánh đổi, dù thế nào anh cũng không buông tay.”

Lâm Thiên mỉm cười, xuống giường, liền nhìn thấy Lê Trí Thành đang ngồi ở ngoài ban công.

Lâm Thiên bất giác cảm thán, chặc chặc... Cố Diên Chi nói đúng thật đấy, cô và anh bây giờ chỉ cần ở nhà thu tiền. Trước kia đều bận bù đầu bù óc, còn bây giờ một người ngủ trưa, một người phơi nắng.

Lâm Thiên đi dép lên đến bên Lê Trí Thành, cúi đầu hôn lên má anh một cái.

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô: “Mơ thấy anh đúng không?”

Lâm Thiên kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Lê Trí Thành cười cười, kéo cô cùng ngồi xuống ghế mây, chậm rãi đung đưa. Ghế mây có từ lâu đời nên bóng loáng, sờ vào rất dễ chịu.

Thật ra, Lê Trí Thành nghe thấy Lâm Thiên gọi: “Trí Thành, Trí Thành...” trong giấc mơ. Sau đó, khóe miệng cô cong cong.

Tuy nhiên, anh trả lời: “Trực giác.”

Lâm Thiên tròn mắt. Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Anh giỏi quá.” Kỳ thực bộ não cô bật ra câu: “Thân thể và tâm linh tương thông.” Nhưng đối với Lê Trí Thành, câu này chẳng khác nào một lời mời mờ ám. Vì vậy, cô lại nuốt xuống cổ họng.

Chắc không có người phụ nữ nào không bị câu nói trên cảm động, Lâm Thiên chớp mắt, ôm cổ anh: “Công nhận hai chúng ta ăn ý thật.”

Lê Trí Thành ngẫm gương mặt cô ở cự ly gần: “Bởi vì thân thể và tâm linh tương thông?”

Lâm Thiên liền bịt miệng anh bằng một nụ hôn.

Kết thúc nụ hôn nồng nàn, Lâm Thiên ngồi trong lòng Lê Trí Thành, cùng ngắm đồng ruộng và khu nhà xưởng ở phía xa xa.

Cô và anh quả thật ăn ý, bây giờ hai người đúng là một đôi trời sinh. Không giống một năm trước, lúc mới ở bên nhau, họ vẫn còn xảy ra mâu thuẫn. Thời gian đã dần hóa giải mọi khúc mắc giữa hai người.

Mâu thuẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong đầu Lâm Thiên không phải vụ cô phát hiện Aito trở thành quân cờ bỏ đi, mà là ba tháng sau đó, giữa hai người xuất hiện ý kiến bất đồng.

Lúc bấy giờ, Ái Đạt bắt đầu bí mật nghiên cứu sản phẩm túi xách thông thường mới cho năm sau. Lâm Thiên và nhóm thị trường của cô vẫn chịu trách nhiệm về phương án marketing.

Dù ăn ý đến mấy, cũng không phải lần nào ý tưởng của bọn họ cũng gặp nhau. Lần này, phương án của nhóm Lâm Thiên bị Lê Trí Thành bác bỏ. Hơn nữa, thái độ của anh ta kiên quyết, chỉ bằng bốn từ ngắn gọn: “Không được, làm lại.”

Thật ra phương án đó không phải Lâm Thiên đưa ra ý tưởng chính, mà là một cấp dưới có năng lực của cô thức thâu đêm làm ra. Đó là một cô gái trẻ,

nghe Boss lớn phê bình trong cuộc họp, viền mắt cô gái đỏ hoe. Mấy lãnh đạo cấp cao như Cố Diên Chi hay Lưu Đồng không bao giờ quan tâm đến tâm trạng của cấp dưới, cũng thản thảng phê bình.

Bắt gặp bộ dạng ủ rũ của cô nhân viên, Lâm Thiên thương xót trong lòng. Thật ra, cô cảm thấy phương án này rất tốt, phục tùng mệnh lệnh của cấp trên không thành vấn đề, nhưng cô cũng cần bày tỏ quan điểm của mình. Thế là Lâm Thiên đứng dậy phát biểu.

Như Lệ Trí Thành từng nói, tính cách của Lâm Thiên đôi lúc còn quyết đoán hơn đàn ông, khi tranh luận càng thể hiện rõ điều này. Cô đưa ra một hai ba bốn năm sáu quan điểm sắc bén, chứng minh phương án thật ra rất khá.

Sau khi cô phát biểu xong, phòng hội nghị im lặng như tờ. Cũng không phải người phản đối trước đó đều bị thuyết phục, mà là Lâm Thiên bất thành linh bùng nổ khả năng hùng biện, phân tích đâu ra đấy, khiến mọi người nhất thời không biết phản bác thế nào.

Lệ Trí Thành nhìn cô, khước mắt thấp thoáng ý cười. Sau đó, anh bình tĩnh mở miệng: “Rất có lý, nhưng định vị sản phẩm không phù hợp với chiến lược chúng ta đặt ra ban đầu, cũng không phải là thứ tôi cần. Hãy làm lại bản khác.”

Anh nói trúng chỗ hiểm, người xung quanh gật đầu tán thành. Cũng có người đứng về phía Lâm Thiên, giữ thái độ im lặng. Lâm Thiên cười không nổi, chau mày ngồi xuống, lạnh nhạt trả lời: “Vâng.”

Về nhà, Lâm Thiên làm mặt lạnh với Lệ Trí Thành. Đương nhiên, cô biết thái độ của mình hơi trẻ con nhưng bởi vì trong lòng vẫn còn bực tức. Cô nghĩ bụng, tuy hai người công tư phân minh nhưng dù thế nào cô cũng là phụ nữ, ít nhất anh cũng phải giữ thể diện cho cô trước đám đông. Thế là

lúc ăn cơm, đi tắm, xem tivi, thậm chí đến khi lên giường, Lâm Thiên cũng không để ý đến Lệ Trí Thành.

Còn Lê Trí Thành thì sao? Thật ra anh chẳng để chuyện này trong lòng. Về nhà, thấy Lâm Thiên tức giận, anh cũng không sót ruột, còn chẳng nói chẳng rằng thuận theo ý cô.

Lâm Thiên gọi đồ ăn bên ngoài nhưng chỉ đặt một suất của mình. Lê Trí Thành lập tức gọi điện thoại, kêu một suất giống hệt Lâm Thiên, sau đó ngồi ăn bên cạnh cô. Cô buồn bực né tránh, anh liền kéo cô vào lòng, khiến cô không thể động đậy. Cuối cùng, cô chỉ có thể ngồi trên đùi anh ăn cơm.

Lâm Thiên đi tắm, khóa trái cửa, còn đặt cái ghế chắn ngang cửa. Lê Trí Thành vẫn dùng chìa khóa mở cửa như thường lệ, đồng thời dễ dàng dẹp chướng ngại vật, đi vào nhà tắm. Anh cũng không làm gì, chỉ đứng bên bồn nhìn cô chăm chú. Lâm Thiên muốn lấy khăn mặt, anh liền cầm đưa cho cô. Lâm Thiên muốn dùng sữa rửa mặt, nhưng cố nhịn, vẫn giữ vẻ mặt khó đăm đăm.

Sau đó là tiết mục lên giường đi ngủ. Lâm Thiên quay lưng về phía Lê Trí Thành. Anh hỏi: “Anh có nên lại bày tỏ sự trung thành?” Mặt Lâm Thiên nóng ran: “Không cần.”

“Em chắc chắn?”

“Ừ.”

“Vậy quay người lại đây.” Anh đưa ra điều kiện trao đổi.

Lâm Thiên đành quay người về phía Lê Trí Thành, nhưng nhắm mắt không nhìn anh.

“Em đã nghe qua câu nói “đầu giường cãi nhau, cuối giường giảng hòa” chưa?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiên lặng thinh.

Sau đó, bị anh hôn và vuốt ve một lúc, ý chí của cô cũng tan chảy...

Khi hết tức giận, Lâm Thiên nghĩ ra một chiêu để hòa giải mâu thuẫn tương tự trong tương lai.

Cô nói: “Em biết chúng ta cần công tư phân minh, nhưng em là phụ nữ. Phụ nữ luôn cần giữ thể diện, phụ nữ rất cảm tính, không thể lý trí và tỉnh táo như anh. Vì vậy, em có một kiến nghị, từ nay về sau phàm là phương án em đưa ra ở cuộc họp, dù phủ nhận nhưng anh không được tỏ thái độ trực tiếp. Chúng ta quy định ám hiệu, anh hãy sờ lông mày bên trái và nói: “Phương án này không tồi, nhưng tôi hy vọng nhìn thấy phương án tốt hơn.” Anh làm thế là em hiểu, ý của anh thật ra là: “Phương án này rất tệ, hãy làm lại đi cô gái”.”

Lâm Thiên chớp mắt nhìn Lê Trí Thành: “Anh thấy có được không?”

Lê Trí Thành ôm cô vào lòng, khước mắt cười cười: “Tuân lệnh.”

Tuy nhiên sau đó, Lê Trí Thành không một lần sờ lông mày bên trái. Một hôm, anh phát biểu tại cuộc họp: “Phương án này không tồi, nhưng tôi hy vọng nhìn thấy phương án tốt hơn”, khiến Lâm Thiên lo ngay ngáy. Về nhà, cô lập tức hỏi anh: “Hôm nay anh... quên sờ lông mày?”

Lê Trí Thành cười: “Đâu có.”

Lúc này Lâm Thiên mới bừng tỉnh, thở phào nhẹ nhõm, cũng biết người đàn ông này trêu chọc cô.

Thật ra Lâm Thiên cũng dần thay đổi. Cô ý thức được, một số mâu thuẫn là do cô không chín chắn. Hai người vừa là quan hệ cấp trên cấp dưới, vừa là đôi tình nhân, nếu đem công việc về nhà sẽ ảnh hưởng đến tình cảm. Ví dụ vụ Aito lần trước, ví dụ mâu thuẫn ở cuộc họp về phương án marketing. Sau đó cô chủ động đề nghị, về đến nhà, cô và anh sẽ không thảo luận công việc. Lê Trí Thành đương nhiên đồng ý.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói đàn ông trầm ấm chọt vang lên bên tai Lâm Thiên, kéo cô trở về thực tại. Lâm Thiên ngoảnh đầu về phía anh: “Không có gì, em đang nhớ xem trước kia anh bắt nạt em thế nào.”

Lệ Trí Thành đã quen với sự nói một đằng nghĩ một nẻo của người phụ nữ này. Tuy cô giữ vẻ mặt bình thản nhưng khóe mắt vụt qua ý cười gian xảo.

Lệ Trí Thành gật đầu. Người phụ nữ của mình hoài niệm ký ức bị “bắt nạt”, tất nhiên anh sẵn lòng phối hợp.

“Tôi nay có muốn anh ‘bắt nạt’ em tại cái ghế này không?” Lệ Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiên đỏ mặt, mắng anh: “Luu manh.”

Ánh hoàng hôn bao trùm cả con đường. Lệ Trí Thành lái xe chở Lâm Thiên đến nhà Ông Thái Thức. Lâm Thiên ngồi ở ghế lái phụ, không có việc gì làm nên gọi điện cho anh trai.

Đầu kia vẫn là giọng nữ nói tiếng Anh máy móc.

Cô cúp điện thoại, quay sang Lệ Trí Thành: “Anh trai em không biết gần đây bận gì, gọi điện đều không được. Mỗi lần có dự án lớn, anh ấy đến người thân họ hàng cũng chẳng thèm nhận.”

Lệ Trí Thành chỉ cười cười.

Lâm Thiên chống cằm nhìn anh: “Thật ra anh cũng thế thôi.”

“Anh không giống anh ấy.” Lệ Trí Thành đáp.

Câu nói đầy thâm ý khiến Lâm Thiên hơi ngáy ra. Cô từng kể cho Lệ Trí Thành nghe về quá khứ của Lâm Mạc Thần. Vậy ý của anh là...

Lệ Trí Thành liếc cô một cái: “Anh sẽ không bao giờ để mất người phụ nữ mình yêu thương.”

Lâm Thiên im lặng. Ngẫm nghĩ mới thấy, Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần đều là những người đàn ông đầy thủ đoạn trên thương trường. Nhưng anh trai cô sau khi trải qua nỗi đau bị rút gân lột da nên mới nhận ra tình cảm chân thực của mình. Còn Lê Trí Thành lại trao trái tim của anh cho cô trước. Qua một thời gian chung sống, cô có thể nhận ra, Lê Trí Thành ngày càng nắm giữ cô chặt hơn.

“Cũng không nhất định.” Lâm Thiên đáp lại bằng thái độ kiêu ngạo: “Cần xem xét biểu hiện của anh sau này.”

Nhà của Uông Thái Thức là một ngôi nhà hai tầng nhỏ nằm bên đường. Đèn đường bật sáng, chiếu xuống bậc cầu thang và hàng cây trước ngôi nhà, tạo cảm giác ấm áp tĩnh mịch. Lê Trí Thành xách hai chai rượu Mao Đài, Lâm Thiên khoác tay anh, cùng đi lên bấm chuông.

Người ra mở cửa là con trai của Uông Thái Thức, cũng chính là người đầu tư tài chính gặp vấn đề, Ninh Duy Khải dùng để uy hiếp bố anh ta như tin đồn. Anh ta có ngoại hình đẹp hơn bố, trắng trẻo nho nhã, đeo cặp kính gọng vàng. Anh ta mời hai người vào trong nhà, đồng thời ngẩng đầu gọi bố ở tầng trên: “Bố, anh Lê và chị Lâm đến rồi.”

Lâm Thiên không nhịn được, lại liếc Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành và Uông Thái Thức đối xử ngang hàng, vì vậy con cái nhà họ Uông tuy cùng lứa tuổi với anh nhưng rất khách sáo. Mỗi lần Lê Trí Thành và Uông Thái Thức ở cùng một chỗ uống trà trò chuyện, con cái ông đều cung kính ngồi bên cạnh.

Là người phụ nữ ở bên cạnh anh, mỗi khi bắt gặp vẻ trầm ổn, ung dung, già dặn tỏa ra từ Lê Trí Thành, tim Lâm Thiên vẫn đập loạn nhịp.

Vợ Uông Thái Thức cũng là giáo sư đại học đã về hưu. Nhưng không giống ông chồng cao ngạo lập dị, bà Uông đáng yêu hơn nhiều. Bà có dáng người nhỏ bé, ăn mặc tinh tế, gương mặt lúc nào cũng để lộ nụ cười. Cả đời

sống trong vòng tay yêu thương của chồng nên cách nói chuyện của bà lộ vẻ ngây thơ.

Khi mọi người ngồi bên bàn ăn với nồi lẩu thơm phức, bà hỏi Lâm Thiên: “Tiểu Lâm, hai người định bao giờ kết hôn?”

Lâm Thiên đang uống nước hoa quả, nghe hỏi vậy chỉ “Dạ?” một tiếng, mỉm cười không đáp lời.

Ông Thái Thức lập tức mở miệng: “Thanh niên bây giờ chỉ coi kết hôn là hình thức, con trai bà còn chưa cưới vợ, bà đã lo chuyện người khác.” Nói xong, ông quay sang con trai, khéo léo chuyển đề tài: “Lúc nào có bạn gái, anh nhớ dẫn về nhà.”

Cậu Ông cười cười, hàm hồ gạt đầu: “Vâng thưa bố, con đang cố gắng.”

Lâm Thiên biết rõ tại sao Ông Thái Thức lại chuyển đề tài. Trong số những người ngồi ở đây, chắc chỉ có bà Ông không hiểu. Tất nhiên không phải không thể bàn đến đề tài này, mà vì nó quá riêng tư, không biết đối phương nghĩ thế nào. Trên thực tế, những người đàn ông như Ông Thái Thức, Lê Trí Thành hay Lâm Mạc Thần luôn tỏ ra chùng mịch trong các mối quan hệ xã giao.

Lâm Thiên cũng không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng mọi người đã bỏ qua đề tài này. Ai ngờ Lê Trí Thành đột nhiên cầm ly rượu kính bà Ông, đồng thời lên tiếng: “Khi nào kết hôn, chúng tôi nhất định gửi thiệp mời cho bà.”

Người xung quanh đều cười. Bà Ông vỗ tay, cầm ly rượu chạm với Lê Trí Thành rồi ngoảnh đầu trừng mắt với chồng mình, ý là: Ông thấy chưa, đề tài này hay ho thế cơ mà, ông câu nệ quá.

Ông Thái Thức chỉ cười cười.

Nghe câu nói của Lê Trí Thành, Lâm Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh cũng nhướng mắt nhìn cô.

Do khói ở nồi lẩu bốc nghi ngút, đôi mắt anh như phủ lớp sương mờ. Ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn pha lê trên đỉnh đầu tựa hồ thu vào đáy mắt hun hút của anh.

Lâm Thiên bỗng nhớ tới câu nói của Lê Trí Thành lúc mới theo đuổi cô: Đây là lần đầu tiên, tôi muốn giành lấy một người phụ nữ.

Bao nhiêu ngày tháng trôi qua, hôm nay anh lại nhìn cô bằng ánh mắt đó, tựa hồ âm thầm nói với cô, anh muốn giành được cô.

Lâm Thiên cúi đầu, tiếp tục uống hoa quả.

Đúng lúc này, di động của Lê Trí Thành đổ chuông. Anh liếc qua màn hình, lên tiếng: “Các vị cứ ăn đi, tôi nhận điện thoại.” Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Lâm Thiên bắt giác dõi mắt theo bóng Lê Trí Thành. Mọi người tựa như cũng cảm giác ra điều gì đó, không còn trò chuyện nhiệt tình như trước đó. Uông Thái Thức cũng nhẫn nại chờ đợi.

Lê Trí Thành nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại, mở cửa ban công, nháy mắt với Lâm Thiên. Lâm Thiên cười cười, đứng dậy đi về phía anh.

Uông Thái Thức chắc cũng “tâm linh tương thông”, cùng đứng dậy đi ra ban công. Sau đó, ông mở miệng hỏi trước: “Có tin vui à?”

Lê Trí Thành cười: “Uông tổng đúng là đoán việc như thần. Chúc thị vừa công bố quyết định mới của Hội đồng quản trị, Ninh Duy Khải không được tiếp tục quản lý Tân Bảo Thụy mà bị điều đi làm giám đốc công ty con trực tuyến mới thành lập. Tuy nhiên, cổ phần của Sa Ứng vẫn nằm trong tay anh ta. Tân Bảo Thụy bây giờ do cậu hai nhà họ Chúc quản lý.”

Lâm Thiên và Uông Thái Thức đều lặng thinh.

Dù một năm nay, thị trường túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy có bị thu hẹp nhưng kể cả khi Ái Đạt phát động cuộc “tấn công” quy mô lớn, bọn họ vẫn cứ đối đầu trực diện. Bởi vì có Ninh Duy Khải nên Tân Bảo Thụy luôn đứng vững trước mọi sóng gió.

Bây giờ mất Ninh Duy Khải, Tân Bảo Thụy khác nào chim ưng bị chặt cánh. Cậu hai nhà họ Chúc tuy có năng lực kinh doanh nhưng so với Ninh Duy Khải còn thua mấy bậc. Hơn nữa, quá trình tiếp quản cũng cần có thời gian thích ứng, đợi anh ta vượt qua giai đoạn này, Ái Đạt đã bay lên trời cao từ lâu.

Lê Trí Thành đương nhiên nghĩ ngay ra vấn đề, anh mỉm cười nói với Ông Thái Thức: “Ông tổng, có thể đưa sản phẩm túi xách thông thường trực thuộc nhãn hiệu Aito của chúng ta vào sản xuất rồi.”

Rời khỏi nhà Ông Thái Thức về ngôi nhà nghỉ đã hơn chín giờ tối, Lê Trí Thành uống không ít rượu nên Lâm Thiển lái xe. Gương mặt anh ửng đỏ nhưng ánh mắt vẫn còn tỉnh táo. Vừa vào nhà, anh liền ngồi xuống ghế, giơ tay bóp trán.

Lâm Thiển pha cho anh một cốc trà giải rượu rồi lấy khăn mặt ẩm.

Lê Trí Thành uống một ngụm trà, Lâm Thiển vừa lau mặt cho anh vừa hỏi: “Anh uống bao nhiêu vậy?”

“Bảy, tám chén.”

Lâm Thiển lại cởi cúc áo sơ mi của Lê Trí Thành rồi lau cổ cho anh.

Vừa nãy ở nhà Ông Thái Thức, vì nhận được tin vui nên đám đàn ông càng uống nhiệt tình. Lê Trí Thành cụng hết ly này đến ly khác với bố con họ Ông. Thỉnh thoảng, bà Ông chen vào một ly, Lâm Thiển cũng không can ngăn.

Cô không lo lắng không phải vì tử lượng của anh, mà vì anh có khả năng tự kiềm chế rất mạnh nên chẳng cần người khác nhắc nhở. Nhiều đàn ông uống rượu hay quá đà, Lê Trí Thành tuyệt đối không tồn tại điều đó. Nếu cảm thấy đủ, anh sẽ dừng lại, người khác mời thế nào, anh cũng sẽ không uống thêm dù chỉ một ly.

Lâm Thiên chưa từng chứng kiến Lê Trí Thành say khướt bao giờ, cùng lắm là mặt đỏ bừng. Về điểm này, Lâm Mạc Thần cũng giống anh. Có lẽ loại đàn ông như bọn họ luôn yêu cầu bản thân giữ đầu óc tỉnh táo ở mọi lúc mọi nơi.

Lau xong mặt và tay, thấy anh nhắm mắt tựa vào thành ghế, Lâm Thiên nói nhỏ: “Anh lên giường đi ngủ đi.”

“Ừ.” Lê Trí Thành đáp khẽ.

Lâm Thiên đỡ anh đứng dậy, trọng lượng nửa người anh đè vào cô. Vừa về giường, Lê Trí Thành liền giơ tay kéo cô nằm xuống.

“Anh làm gì vậy?” Cô cười: “Em còn phải đi tắm nữa.”

Lê Trí Thành lật người, đè cô xuống dưới thân. Hơi rượu nhàn nhạt phả vào mặt cô, đôi mắt anh sáng rực một cách lạ thường.

“Lâm Thiên.” Anh mở miệng: “Hãy nói với anh trai em, Lê Trí Thành anh sắp đứng trên đỉnh cao của ngành. Từ nay về sau, em sẽ hoàn toàn thuộc về anh, chuyện cưới xin là tự do, người bên cạnh không được can thiệp.”

Lâm Thiên phì cười.

Có câu rượu chưa say người đã say, đến người chín chắn trầm tĩnh như Lê Trí Thành cũng có lúc ngông cuồng ngạo mạn.

Lâm Thiên ôm cổ Lê Trí Thành, thủ thỉ: “Được, từ nay về sau em sẽ cam tâm tình nguyện thuộc về anh.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Em chỉ làm

người phụ nữ của anh, ở bên anh trọn đời. Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, sống vui vẻ và thân mật mỗi ngày, được không anh?”

“Được.” Anh nói từ tốn: “Một lời đã định.”

Lâm Thiên rung động trong lòng, Lê Trí Thành cúi xuống hôn cô. Có lẽ chuyện tương lai của hai người rộng mở khiến Lâm Thiên vô cùng hưng phấn, cũng có lẽ bởi vì mùi rượu trên người anh làm cô chéng choáng... Thân thể và trái tim cô dường như đặc biệt kích thích. Hai người chìm trong biển ân ái cuồng nhiệt.

Cùng một buổi tối, có nhiều người vui mừng, như Lê Trí Thành, Lâm Thiên, Ưng Thái Thức, Cố Diên Chi và cán bộ công nhân viên của Ái Đạt.

Nhưng cũng có người không vui.

Có kẻ bày mưu tính kế.

Vào thời khắc này, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong văn phòng của mình ở nước Mỹ xa xôi. Anh vừa kết thúc một cuộc họp liên quan đến dự án đầu tư quan trọng, mệt mỏi dãi mắt ra thành phố náo nhiệt ở ngoài cửa sổ, đồng thời giờ tay bóp trán.

Vừa cầm điện thoại, Lâm Mạc Thần liền nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Lâm Thiên. Anh ngẩng đầu xem đồng hồ treo tường, Trung Quốc bây giờ là nửa đêm. Thế là anh lại đặt điện thoại xuống bàn, cầm tờ báo lên đọc.

Ở thành phố Lâm, Ninh Duy Khải đã rời khỏi tòa cao ốc Tân Bảo Thụy. Ngày mai sẽ là ngày đi làm cuối cùng của anh ta tại nơi này. Sau khi hoàn tất thủ tục bàn giao, anh ta sẽ tiếp quản cương vị mới.

Lúc này, Trần Tranh vẫn đang ở trong phòng làm việc của mình, trầm tư suy nghĩ. Anh ta đã nhận được tin Ninh Duy Khải bị “lưu đày”. Năm vừa

qua, Sa Ung tràn ngập trên thị trường, khiến thị trường túi xách thông thường của Tân Mỹ Kỳ bị tổn thất nghiêm trọng. Năm qua cũng là năm tệ hại đối với Trần Tranh, bởi anh ta làm gì cũng không thuận lợi. Bây giờ, Trần Tranh đã có thể mỉm cười, bởi cơ hội vùng lên cuối cùng cũng xuất hiện.

Chương 31

Sáng sớm ngày hôm sau, có lẽ là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Ninh Duy Khải mặc đồ bình thường ngồi ở văn phòng của mình.

Anh ta vẫn giữ thái độ bình tĩnh, bên tay là tách cà phê, trên tay là quyển tạp chí điện ảnh. Nguyên Tuấn đang chỉ huy hai cô thư ký thu dọn tài liệu và đồ vật của Ninh Duy Khải đóng vào thùng giấy. Một đồng thùng xếp ngay ngắn ở cửa ra vào. Đây chính là toàn bộ của cải của vị CEO điều khiển doanh nghiệp đầu ngành có tài sản hàng tỷ nhân dân tệ này.

Nguyên Tuấn cũng tỏ ra bình thản, trong khi hai cô thư ký không dám thở mạnh, động tác vô cùng cẩn thận. Bầu không khí trong phòng hết sức tĩnh mịch.

Bọn họ nhanh chóng dọn xong đồ. Hai cô thư ký vội vàng đi ra ngoài, Nguyên Tuấn ho khẽ hai tiếng: “Ninh tổng, thu dọn xong rồi ạ.”

“Ừ.” Ninh Duy Khải lạnh nhạt trả lời, trong khi vẫn cúi đầu đọc tạp chí, có vẻ rất tập trung.

Nguyên Tuấn không lên tiếng, đứng bên cạnh chờ đợi.

Thu dọn xong nhưng vẫn chưa đi, không hiểu CEO còn dự định gì? Nguyên Tuấn không cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ chờ mệnh lệnh là đủ.

Ánh nắng mùa hè chói chang, chiếu qua lớp kính thăm, hắt xuống nền đá hoa bóng loáng. Ninh Duy Khải và Nguyên Tuấn giữ nguyên tư thế bất

động, để từng giây từng phút trôi qua.

Khi kim giờ đồng hồ vừa chỉ đến con số mười, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập và tạp loạn, xem ra rất đông người.

Nguyễn Tuấn đi mở cửa. Người đầu tiên xuất hiện là một vị phó tổng của Tân Bảo Thụy, sau lưng anh ta là người phụ trách nhãn hiệu con Sa Ứng, tiếp theo là giám đốc bộ phận Mua sắm vật tư, giám đốc bộ phận Nhân lực, Thị trường, Thông tin kỹ thuật...

Sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị. Trong khi đó, Ninh Duy Khải vẫn cúi đầu đọc tạp chí, giống như không phát hiện ra sự có mặt của mọi người.

Nguyễn Tuấn để mọi người vào phòng rồi đưa mắt ra hiệu cô thư ký ở bên ngoài. Cô thư ký giơ tay, cho biết không còn ai khác. Nguyễn Tuấn liền đóng cửa.

Lúc này, Ninh Duy Khải mới ngẩng đầu. Trong con mắt của tất cả mọi người, vị CEO tiền nhiệm dù chỉ mặc bộ đồ bình thường nhưng vẫn phong độ ngời ngời.

“Sao thế? Mọi người đến tiễn tôi à?” Ninh Duy Khải cười: “Đang là giờ làm việc, sao lại rời khỏi vị trí hết thế này?”

Đám đông đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí trong văn phòng trầm xuống một cách kỳ lạ.

Vị phó tổng lên tiếng trước: “Ninh tổng, sau này anh có dự định gì?” Mọi người phụ họa: “Đúng vậy, chúng tôi muốn biết”, “Anh không thể lặng lẽ bỏ đi như vậy.”

Ninh Duy Khải đứng dậy, đi đến trước mặt mọi người.

“Tạm thời tôi chưa nghĩ đến vấn đề này.”

Câu trả lời của anh ta rất khéo léo, làm mọi người không biết tiếp lời thế nào. Đúng lúc này, giám đốc nhãn hiệu Sa Ứng mở miệng. Anh ta ngoài ba mươi tuổi, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, là người thông minh và quyết đoán, cũng là một trong những người quản lý xuất sắc của Tân Bảo Thụy nên được Ninh Duy Khải một tay bồi dưỡng và đề bạt.

“Ninh tổng, tôi đã chuẩn bị sẵn đơn xin từ chức, là của cá nhân tôi.” Anh ta rút một phong bì từ túi áo, đưa cho Ninh Duy Khải: “Ninh tổng, sếp đi đâu tôi đi đó.”

Ninh Duy Khải liếc qua, không nhận phong bì cũng không lên tiếng.

Những người khác tuy không tỏ thái độ kiên quyết như giám đốc nhãn hiệu Sa Ứng nhưng thấy Ninh Duy Khải lặng thinh, bọn họ lần lượt mở miệng.

“Đúng vậy Ninh tổng, chúng tôi theo sếp bao năm, sếp không thể nói đi là đi.”

“Chúng ta không thể đề xuất với Hội đồng quản trị sao? Toàn thể nhân viên Tân Bảo Thụy sẽ viết đơn yêu cầu.”

“Ninh tổng, công ty trực tuyến đó chỉ có mười mấy người, vốn điều lệ mấy chục triệu, có gì hay? Sao anh không tách ra thành lập công ty riêng?”

Sau khi một ai đó nêu ra ý kiến này, tất cả mọi người im lặng trong giây lát rồi mở miệng tán thành.

“Đúng vậy, về phương diện kỹ thuật, nhà cung ứng vật tư, nguồn khách hàng lớn đều nằm trong tay chúng ta. Chúng ta tách ra làm một nhãn hiệu riêng là được.”

“Nhân lực cũng không thành vấn đề. Nhân viên trong công ty, ai không phục Ninh tổng? Chỉ cần sếp nói một câu, ít nhất toàn bộ nhân viên và mối quan hệ của bộ phận Mua sắm vật tư chúng tôi sẽ đi theo anh.”

“Ninh tổng, trên thực tế tôi đã muốn khuyên anh tách ra từ lâu. Với địa vị của anh trong ngành, nói một câu thật lòng, là Tân Bảo Thụy dựa vào anh, chứ không phải anh dựa vào Tân Bảo Thụy.”

...

Trong cả quá trình, Ninh Duy Khải giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Nhưng mọi người đều không lấy làm lạ. Bởi đây là thói quen xưa nay của anh ta. Ninh Duy Khải luôn đề cập dưới phát biểu trước, bất luận đúng sai, anh ta đều không trách mắng hay phủ nhận, tuyệt đối không khiến nhân viên khó xử. Anh ta sẽ suy nghĩ kỹ càng, sau đó nói cho mọi người biết quyết định cuối cùng của mình.

Mà quyết định này thường đưa Tân Bảo Thụy đến phương hướng đúng đắn nhất. Cho dù sự thành công của Sa Ung khiến lợi nhuận của các nhãn hiệu trực thuộc khác suy giảm, nhưng người tinh tường đều biết, đây là kết quả tốt nhất mà vị CEO này giành được trong hoàn cảnh chịu nhiều áp lực từ nội bộ cũng như bên ngoài.

Bản thân Ninh Duy Khải không biết, mấy ngày trước, sau khi Hội đồng quản trị công bố quyết định, nhiều nhân viên cảm thấy buồn, phẫn nộ và bất bình. Uy danh của một người lãnh đạo thành công luôn tồn tại khắp mọi nơi trong doanh nghiệp. Mỗi ngày, công nhân viên đều ngược nhìn Ninh Duy Khải, chứng kiến tài năng và sự quyết đoán của anh ta. Hơn nữa, cảm nhận trực tiếp nhất của bọn họ chính là khoản tiền thưởng mỗi năm một hậu hĩnh hơn, công ty ngày càng có địa vị cao trong ngành. Đối với bọn họ, Ninh Duy Khải là một biểu tượng.

Anh ta đại diện cho sự sáng tạo, chí tiến thủ, luôn chiếm giữ vị trí đầu ngành của Tân Bảo Thụy.

Một ngày nào đó, vị lãnh đạo này đột nhiên rời khỏi chức vụ, mọi công nhân viên, kể cả người chưa từng gặp anh ta cũng sẽ cảm thấy trong lòng trống trải, cảm thấy hoang mang. Họ có cảm giác, Tân Bảo Thụy trong tương lai sẽ không còn là Tân Bảo Thụy của trước kia.

Ninh Duy Khải đảo mắt một lượt. Anh ta nhắm đếm trong lòng, trong công ty có tất cả hai mươi tư bộ phận, mười sáu người phụ trách có mặt ở đây hôm nay, bộ phận quan trọng đều xuất hiện. Đúng là dấu hiệu tốt lành.

Anh ta mỉm cười.

Nụ cười của Ninh Duy Khải khiến mọi người dấy lên tia hy vọng. Trợ lý Nguyễn Tuấn hơi hồi hộp, lẽ nào Boss đã sớm có dự định? Tốt quá!

Không ngờ, câu trả lời của Ninh Duy Khải nằm ngoài dự liệu của mọi người.

“Tôi rất cảm kích mọi người đã đến tiễn tôi hôm nay. Cũng cảm ơn quý vị tin tưởng Ninh Duy Khải tôi như vậy.” Anh ta vỗ vai giám đốc nhãn hiệu Sa Ứng, mắt hướng về Phó tổng: “Tôi xin nhận tâm ý của quý vị, cũng sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Mấy ngày qua, tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, thứ mà tôi muốn là gì? Tiền bạc, danh lợi hay quyền lực?”

Mọi người im lặng lắng nghe, Ninh Duy Khải lắc đầu: “Không, tất cả đều không phải. Nếu tôi muốn những thứ này, đi đâu mà chẳng giành được.” Anh ta ngoảnh đầu, dõi mắt ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ và khu nhà xưởng rộng lớn của Tân Bảo Thụy, miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “Tân Bảo Thụy là tâm huyết của tôi trong nhiều năm qua. Đặc biệt là Sa Ứng, tuy mới thành lập một năm nhưng nhãn hiệu này là nguồn thu chủ yếu của công ty, từ nay về sau sẽ còn không gian phát triển rất lớn.”

Ninh Duy Khải lại quay về phía mọi người: “Vì vậy, hy vọng duy nhất của tôi bây giờ là quý vị hãy ở lại Tân Bảo Thụy, nỗ lực làm việc, đạt thành tích xuất sắc hơn trước, ổn định vị thế của công ty trên thị trường, chứ không phải lo lắng đến vấn đề cá nhân tôi đi hay ở, để rồi hủy hoại “giang sơn” mà chúng ta bao năm vất vả mới tạo ra. Nhìn từ góc độ khác, tôi vẫn là cổ đông lớn của Sa Ứng, các vị làm tốt, tôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền.

Về dự định của tôi... Nếu tương lai tôi có thật sự tách riêng, thì đó cũng phải là lĩnh vực tốt và rộng mở hơn, mới có thể kéo mọi người đi cùng, mới không phụ lòng tin và kỳ vọng của mọi người đối với tôi.”

Trước khi đi nhậm chức ở công ty trực tuyến nhỏ, Ninh Duy Khải xin phép nghỉ một tháng. Do đó, sau khi từ biệt đám tâm phúc ở Tân Bảo Thụy, anh ta chẳng có việc gì để làm. Ninh Duy Khải bảo Nguyên Tuấn lái xe dạo loanh quanh trong thành phố một ngày, tầm chạng vạng tối mới về nhà.

Ninh Duy Khải sống ở khu biệt thự đắt nhất trong thành phố. Khu vực này vô cùng đẹp đẽ và xa hoa, ngay cả đèn đường cũng được nạm pha lê, tỏa ánh sáng mờ ảo, khiến ngôi nhà của anh ta như thế ngoại đảo nguyên trong giấc mộng.

Ninh Duy Khải đẩy cửa vào nhà. Trong phòng sáng dịu dịu, không một bóng người. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, anh ta mới phát hiện bụng đói cồn cào.

Nghe tiếng động, Chúc Hàm Du lập tức từ nhà bếp chạy ra ngoài. Cô mặc bộ váy dài màu rượu vang, đi chân đất, trông duyên dáng mà yếu ớt, giống một công chúa xinh đẹp không biết tự chăm sóc bản thân.

“Mau đi dép vào.” Ninh Duy Khải nói.

Chúc Hàm Dư “Vâng” một tiếng, cúi người tìm dép đi trong nhà dưới sofa. Nhưng dù cô cúi thấp đầu, Ninh Duy Khải vẫn phát hiện viền mắt cô đỏ hoe, chứng tỏ ban ngày cô đã khóc không ít.

Trong lòng Ninh Duy Khải đột nhiên trào dâng cảm giác mệt mỏi chưa từng có.

Buổi sáng ở Tân Bảo Thụy, anh ta rời đi trước mặt cấp dưới, dáng vẻ vẫn rất ung dung, phong độ và bình thản. Những lời hào hiệp và chính trực mà Ninh Duy Khải nói với bọn họ là suy nghĩ chân thực, nhưng không phải toàn bộ suy nghĩ của anh ta.

Trong tiềm thức của Ninh Duy Khải, một ngày nào đó đương nhiên anh ta sẽ tách ra làm riêng, không tiếp tục bán mạng cho Chúc thị.

Nhưng không phải là bây giờ. Anh ta vừa bị Chúc thị hạ bệ, nguyên khí tổn thương.

Anh ta không vội, nhẫn nại đợi thời cơ tốt hơn mới trở lại.

Ở bên ngoài, Ninh Duy Khải luôn giữ lý trí tỉnh táo, nhưng về đến nhà, nhìn thấy người vợ hiền, vỏ bọc lập tức tan biến. Toàn thân anh ta chỉ còn lại sự mệt mỏi và bất lực.

Trước đây, mỗi khi bắt gặp bộ dạng đau buồn của vợ, Ninh Duy Khải sẽ đi đến, ôm cô vào lòng dỗ dành, hoặc lên giường tình cảm một hồi.

Chẳng phải cô là công chúa của anh ta hay sao?

Nhưng hôm nay, anh ta thật sự không muốn mở miệng.

“Anh đi ngủ đây.” Ninh Duy Khải chỉ buông một câu rồi quay người về phòng.

Chúc Hàm Dư kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh... anh không ăn tối sao?”

“Không, anh ăn rồi.”

Ninh Duy Khải nói ngủ là ngủ thật. Anh ta kéo rèm cửa sổ rồi nằm xuống giường. Căn phòng tối mờ mờ, anh ta nhắm mắt, ý thức trở nên mơ hồ.

Đã lâu rồi anh ta mới được ngủ yên lành như vậy.

Ai ngờ, Ninh Duy Khải vừa mới chợp mắt một lúc, đột nhiên có người nằm sấp trên ngực, khiến anh ta giật mình tỉnh giấc.

Là Chúc Hàm Dư. Thân thể cô hết sức mềm mại, đôi mắt long lanh như hồ nước mùa thu nhìn anh ta chăm chú, sắc mặt đầy lo lắng.

Ninh Duy Khải giơ tay ôm cô vào lòng. Anh ta thật sự không muốn nói chuyện, nên dùng động tác này bày tỏ sự mệt mỏi, phiền chán và áy náy của mình.

Hy vọng cô có thể thông cảm.

Hai người trầm mặc một lúc, Chúc Hàm Dư lên tiếng, giọng điệu có ý thăm dò nhưng không che giấu vẻ bi thương: “Duy Khải, anh... anh có chống lại bố và các anh trai không?”

Ninh Duy Khải lập tức mở mắt nhìn vợ. Đột nhiên anh ta cảm thấy không chịu nổi.

Ở giây tiếp theo, anh ta đẩy người Chúc Hàm Dư, xuống giường mặc áo khoác đi ra ngoài. Giọng Chúc Hàm Dư từ phía sau truyền tới: “Duy Khải, anh...”

Anh ta đã ra đến cửa, rời khỏi nhà.

Nhận được điện thoại của Ninh Duy Khải, Nguyên Tuấn vô cùng kinh ngạc. Bởi vì bao nhiêu năm qua, Ninh Duy Khải không bao giờ tự dung đến những nơi vui chơi giải trí như quán bar, hộp đêm. Kể cả khi công việc bắt buộc, không thể từ chối, anh ta cũng chỉ ngồi đến chín giờ là đứng dậy cáo từ. Có người đàm tiếu sau lưng Ninh Duy Khải, nói anh ta dựa hơi nhà vợ, chẳng dám ra ngoài chơi bời, làm đàn ông mà phải quy củ như anh ta đúng là rất bí bách.

Nguyên Tuấn biết không phải do nguyên nhân đó. Với thủ đoạn của Ninh tổng, nếu thật sự muốn giở trò ở ngoài, chắc chắn có thể giấu cô tiểu thư Chúc Hàm Dư hiền lành. Vì vậy Nguyên Tuấn kết luận, Ninh Duy Khải không bừa bãi là do tình cảm của hai vợ chồng sâu đậm và tốt đẹp.

Vậy mà hôm nay, Ninh Duy Khải lại kêu anh ta cùng đi quán bar.

Tuy nhiên, Nguyên Tuấn nhanh chóng thông suốt vấn đề. Sự nghiệp gặp trắc trở như vậy, chẳng người đàn ông nào không bị đả kích. Sếp muốn phóng túng một chút cũng không có gì đáng trách.

Hai người nhanh chóng có mặt tại một quán bar.

Ninh Duy Khải vẫn giữ bộ dạng nho nhã ôn hòa. Vì vậy Nguyên Tuấn tạm thời yên tâm. Anh ta gọi một két bia, hai người lặng lẽ uống.

Đây là quán bar nổi tiếng nhất thành phố Lâm. Quả nhiên danh bất hư truyền, không chỉ trong sàn nhảy mà chỗ nào trong quán bar cũng có thanh niên trai gái lắc lư theo điệu nhạc.

Ninh Duy Khải mỉm cười: “Đã lâu lắm tôi không đến quán bar thư giãn. Lần trước còn đang học đại học.”

Nguyên Tuấn cười: “Vâng. Bởi vì anh bận rộn công việc đúng không?”

Ninh Duy Khải trầm ngâm vài giây, lắc đầu: “Không, bởi vì một lần chơi quá hăng ở quán bar, tôi đã phạm phải sai lầm không mong muốn. Lúc đó còn trẻ, nhất thời kích động nên tôi đã thề độc, không bao giờ đặt chân vào quán bar nữa. Nhắc đến mới nhớ, hóa ra tôi đã giữ mình bao nhiêu năm rồi.”

Nguyên Tuấn không biết Ninh Duy Khải còn có quá khứ như vậy, cũng không dám hỏi nhiều. Hai người tiếp tục im lặng dõi mắt về phía sàn nhảy.

Từ trước đến nay, quán bar luôn là nơi tìm vui. Ninh Duy Khải có ngoại hình tuấn tú, người tinh tường nhìn quần áo của anh ta và chiếc chìa khóa xe ô tô Mercedes trên bàn, sẽ đoán ra anh ta là người có tiền. Thêm vào đó, anh ta không có phụ nữ bên cạnh. Vì vậy, rất nhanh có một cô gái tiến tới bắt chuyện.

Đối tượng đương nhiên cũng phải tự tin về bản thân mới dám bắt chuyện với Ninh Duy Khải. Người vừa xuất hiện là một cô gái xinh đẹp, tuổi đôi mươi, trông giống sinh viên đại học. Đôi mắt cô trong veo sạch sẽ. Cô mặc bộ váy dài sắc sỡ, toát ra vẻ phong tình thoát tục. Cô ngồi xuống cạnh Ninh Duy Khải, cất giọng thánh thót: “Anh này, anh đang xem gì thế?”

Nguyên Tuấn chau mày, định đuổi cô gái đi chỗ khác. Ninh Duy Khải đưa mắt ra hiệu, ngăn anh ta lại. Nguyên Tuấn nghi hoặc ngậm miệng.

“Tôi không xem gì cả.” Ninh Duy Khải cất giọng lịch sự.

Cô gái giơ tay về phía anh ta: “Em tên Lydia.”

Ninh Duy Khải nhẹ nhàng bắt tay cô: “Cái tên không quan trọng.”

Lydia phì cười: “Anh chẳng có phong độ gì cả.” Cô đột nhiên ghé sát tai Ninh Duy Khải, thì thầm: “Anh đừng tưởng em cố tình bắt chuyện với anh. Em thấy anh có vẻ buồn bã nên tạo cho anh một cuộc gặp gỡ tươi đẹp. Tâm trạng của anh đã đỡ hơn chưa?” Nói xong, cô gái đột ngột đứng dậy bỏ đi mất, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Nguyên Tuấn hồ nghi dõi theo bóng cô. Ninh Duy Khải bật cười khẽ một tiếng.

Tại sao lại cười? Bởi vì anh ta cảm thấy bản thân rất nực cười.

Người đàn ông ba mươi tuổi để lộ sự chán nản ra ngoài mặt, khiến một cô gái trẻ dễ dàng nhận ra, sau đó tặng anh ta cái gọi là “cuộc gặp gỡ tươi đẹp.”

Trong khi đó, bà xã của anh ta nhìn không thấy, nhận không ra.

Nhiều năm trước cũng từng có một cô gái trong sáng, tinh ý như vậy yêu anh ta.

Cô biết rõ tham vọng của anh ta, cũng hiểu rõ khó khăn của anh ta. Một câu nói của anh ta cũng có thể khiến cô cười khúc khích. Lúc anh ta sàu sảo vì công việc, cô chau mày ngồi bên cạnh cùng nghĩ cách. Lúc tương lai của anh ta còn mờ mịt, cô không ghét bỏ, ngược lại tỏ ra hùng hực khí thế, động viên anh ta: “Không sao, hai chúng ta đâu phải không có tài cán gì, gây dựng sự nghiệp ở thành phố Lâm chắc không vượt quá tầm tay.”

Cô còn chí khí, hăng hái hơn anh ta.

Bây giờ, tuổi thanh xuân đã qua, tình yêu đó chỉ còn lại hình bóng mơ hồ trong ký ức. Đối với Ninh Duy Khải, Lâm Thiên chỉ là một nhân chứng của thời trai trẻ, không thể làm gọn sóng cuộc sống hiện tại của anh ta. Ninh Duy Khải biết rõ, anh ta yêu vợ mình, yêu vẻ đẹp của cô, yêu sự đơn thuần, sự yếu đuối và cả sự giàu có của cô.

Nhưng rốt cuộc anh ta đã đánh mất thứ gì?

Với tài sản hiện có, dù bị Chúc thị lật đổ, anh ta vẫn hoàn toàn có thể thua keo này bày keo khác. Nhưng tại sao anh ta lại ảo não như một cậu bé mới

lớn, đột nhiên không nhìn thấy tương lai của mình trong đêm tối bình thường thế này?

Trong lúc Ninh Duy Khải sa sút tinh thần, người hả lòng hả dạ nhất trong ngành túi xách ở thành phố Lâm lại không phải là nhân viên của Ái Đạt mà là Trần Tranh.

Lúc này, anh ta đang đứng ở nhà xưởng của Tư Mỹ Kỳ, theo dõi đám công nhân bận rộn và một đồng sản phẩm mới vừa rời khỏi dây chuyền sản xuất.

Đằng sau anh ta là các giám đốc bộ phận của Tư Mỹ Kỳ. Đối với trận “sống mái” lần này của “thái tử” kiêm CEO, bọn họ nơm nớp bất an nhưng cũng đầy lòng tin. Trong con mắt của bọn họ, vì sự thất bại của nhãn hiệu Aito trong năm ngoái nên thành tích của Ái Đạt làng nhàng; Tân Bảo Thụy tự đập vào chân mình, đánh mất thị trường túi xách thông thường. Bây giờ trên thị trường, tốc độ tiêu thụ của Sa Ứng đã bước vào xu thế ổn định. Đây chính là thời cơ tốt để chiếm lấy thị trường túi xách thông thường.

Tất nhiên, bọn họ có ý nghĩ đó là do không biết Ái Đạt chính là ông chủ thật sự của công ty vật liệu Minh Đức. Bọn họ thậm chí còn từng mua vật liệu của Minh Đức. Thấy chất lượng rất tốt, bộ phận mua sắm của Tư Mỹ Kỳ còn dự định đề xuất hợp tác lâu dài.

Vào thời khắc này, Trần Tranh đang có tâm trạng sôi sục.

Trong năm qua, Ái Đạt và Tân Bảo Thụy thay nhau xuất chiêu. Dưới sự “đàn áp” của Vinda, Aito và Sa Ứng, Tư Mỹ Kỳ liên tiếp gặp tai bay vạ gió. Sản phẩm đồ da trung cấp, túi xách thông thường và dã ngoại bị thu hẹp thị phần. Tư Mỹ Kỳ trở thành doanh nghiệp có tồn thất nghiêm trọng nhất trong ba công ty.

Bây giờ, anh ta đã thế chấp hết tài sản để vay ngân hàng, tiến hành trận chiến một chết một còn. Anh ta hạ quyết tâm: không thành công cũng thành nhân, nhất định vùng lên, kéo Tư Mỹ Kỳ khỏi đáy vực, đáp trả Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

Chương 32

Quảng cáo này gần như không có âm thanh.

Màn hình xuất hiện cảnh gia đình ba người rất ấm áp. Ngôi nhà trang trí theo phong cách hiện đại đơn giản, ông bà chủ trẻ tuổi mặc bộ đồ ở nhà thoải mái, cùng cậu con trai sáu bảy tuổi ngồi ở sofa xem tivi.

Khán giả thường xem quảng cáo chắc sẽ có ấn tượng, cậu bé trong CF này trông rất quen.

Đúng vậy, cậu chính là nhân vật nam chính trong quảng cáo Aito Kids hơn một năm trước. Một năm trôi qua, cậu đã cao lên không ít, nhưng gương mặt vẫn đáng yêu như ngày nào.

“Oa, ngày mai được đi du xuân rồi!” Cậu bé mừng rỡ thốt lên, nhảy xuống đất, chạy vào phòng mình.

Cặp bố mẹ trẻ nhìn nhau cười. Đây cũng là lời thoại duy nhất của toàn bộ quảng cáo.

Màn hình chuyển cảnh, người đàn ông vào phòng ngủ, lấy một cái ba lô màu đen từ tủ quần áo, bắt đầu xếp đồ. Chiếc ba lô được thiết kế đơn giản phóng khoáng, vật liệu có vẻ rất mềm mại chắc chắn.

Bên dưới màn hình xuất hiện hàng chữ: “Đàn ông chỉ cần một kiếu.”

Hình ảnh lại chuyển sang phòng quần áo. Người phụ nữ đứng trong phòng ngó nghiêng. Trên cái giá phía trước mặt cô bày một dãy bảy tám cái túi xách có màu sắc, phong cách khác nhau, tất cả đều tinh tế đẹp đẽ.

Dưới màn hình xuất hiện hàng chữ: “Phụ nữ đáng được sở hữu nhiều kiểu.”

Cuối cùng, ông kính chuyển đến căn phòng của cậu con trai. Trên bàn học của cậu có một máy tính xách tay phong cách thiếu nhi. Cậu bé điều khiển con chuột rất thành thạo, nhanh chóng vào trang web chứa đầy hình ảnh ba lô trẻ em. Cậu bắt đầu chọn màu sắc của ba lô, hình hoạt họa trong số con gấu, chó săn, hổ, vị trí túi ngoài, màu sắc của khóa kéo... Những hình ảnh này vụt qua rất nhanh, cuối cùng, cậu điền tên mình vào ô trống: Hạt đậu nhỏ.

Tiếp theo là hình ảnh nhân viên phát chuyển nhanh đến nhà, hai tay đưa cho Hạt đậu nhỏ một cái ba lô trẻ em. Bố mẹ cậu bé đứng đằng sau mỉm cười.

Màn hình xuất hiện dòng chữ: “Hàng đặc biệt dành cho con yêu, độc nhất vô nhị.”

Âm nhạc nổi lên, cả gia đình lái xe ra ngoại thành. Xung quanh đều là cây cối hoa cỏ mát mắt, nắng vàng rực rỡ. Ba chiếc ba lô để ở hàng ghế sau xe ô tô.

Hình ảnh biến mất, một hàng chữ vụt qua:

Ba lô Ái Nhĩ (Aier) khiến cuộc sống vừa rực rỡ vừa đơn giản như vậy.

Góc phải màn hình xuất hiện hàng chữ: Nhân hiệu con thuộc công ty Aito.

Khi quảng cáo này được phát trên internet và các đài truyền hình, khi nhân hiệu mới Ái Nhĩ (Aier) tràn ngập đông tây nam bắc, Ninh Duy Khải đã ngồi ở phòng làm việc mới, tạm thời cáo biệt ngành túi xách mà anh ta hô mưa gọi gió nhiều năm.

Công ty trực tuyến mà anh ta tiếp quản có quy mô rất nhỏ nhưng ít nhất cũng là công ty công nghệ cao. Vì vậy, văn phòng nằm ở tòa nhà có giá thuê đắt đỏ nhất trong thành phố.

Vào thời khắc này, Ninh Duy Khải đang chăm chú đôi mắt về màn hình quảng cáo cực lớn treo trên tòa nhà đối diện. Trên đó đang phát CF túi xách Aier.

Anh ta xem một lúc, cuối cùng nở nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục cắm cúi vào tập tài liệu ở trên bàn.

Đúng lúc này, di động rung rung báo hiệu có tin nhắn mới. Ninh Duy Khải mở ra xem, màn hình xuất hiện tấm ảnh tự chụp của một cô gái. Cô gái mặc bộ váy dài màu xanh lá cây, ôm chiếc ba lô Aier cùng màu, nở nụ cười đắc ý trước ống kính. Bộ dạng của cô rất tinh nghịch và đáng yêu.

Bên dưới có hàng chữ: Đừng để bị hạ gục. Em tặng anh cái này, muốn đắm đuối đá trút cảm phần tùy anh – Lydia.

Ninh Duy Khải mỉm cười, nhắn lại cho cô: Em đang ở đâu? Khi nào tan sở, tôi đi đón em.

Cùng lúc đó, Trần Tranh đang ngồi trong phòng làm việc sang trọng của anh ta. Trong tay anh ta là bản kế hoạch quảng bá sản phẩm túi xách thông thường mới trên toàn quốc.

Các giám đốc bộ phận và lãnh đạo cao cấp đứng ở phía đối diện. Ai nấy sắc mặt nặng nề và bất lực.

“Mọi người ra ngoài trước đi.” Trần Tranh cất giọng lạnh nhạt.

Các giám đốc lặng lẽ đi ra ngoài.

Trần Tranh cầm cốc trà trên bàn, ném mạnh xuống đất, sau đó là quyển lịch bàn, hộp danh thiếp, cuối cùng là tập kế hoạch quảng bá sản phẩm trong tay anh ta.

Nếu nói Lâm Thiên từng vô cùng chán động và tuyệt vọng khi nhìn thấy sản phẩm Sa Ưng lúc Tân Bảo Thụy mới tung ra thị trường, đồng thời thấy nó vượt trội hơn hẳn Aito của mình, thì vào thời khắc này, Trần Tranh cũng có cảm giác tương tự.

Ngọn lửa phần nộ bùng cháy, nhưng cũng chẳng thể giúp anh ta thoát khỏi cảnh cùng đường mặt lộ.

Đúng lúc này, di động đổ chuông, Trần Tranh cầm lên. Nhìn thấy số điện thoại, anh ta ồ định lại hơi thở mới bắt máy: “Bố.”

Đầu kia truyền đến giọng nói tức giận chưa từng thấy của bố anh ta: “Anh đúng là đồ ngu xuẩn. Tâm huyết cả cuộc đời tôi đã bị hủy hoại trong tay anh.”

Màn đêm dần buông xuống, cả thành phố lấp lánh ánh đèn.

Lâm Thiên cầm điện thoại, đứng trước gương thay bộ váy ngắn màu tím và đôi giày cao gót đen.

Đầu kia điện thoại là giám đốc công ty “săn đầu người”. Anh ta nói một thôi một hồi, vẫn không chịu bỏ cuộc: “Giám đốc Lâm, cô thật sự không suy nghĩ lại hay sao? Ái Đạt tuy là công ty sản xuất túi xách lớn trong nước nhưng JJ là tập đoàn đa quốc gia, Top 500 toàn cầu, doanh nghiệp hàng đầu trong ngành túi xách trên thế giới. Cô làm tổng giám sát thị trường khu vực Trung Quốc, mức lương ít nhất tăng gấp đôi, cô lại có thể tự chọn địa điểm

làm việc ở Hồng Kông hay Bắc Kinh. Tôi thật sự cho rằng, công ty này thích hợp với sự phát triển nghề nghiệp của cô hơn.”

Lâm Thiên cười: “Cảm ơn anh, nhưng hiện tại tôi không có ý định đổi công việc.”

Giám đốc công ty “săn đầu người” lại nói khéo vài câu, làm Lâm Thiên đành nhận lời anh ta, nếu muốn đổi công việc khác, nhất định cô sẽ liên lạc với anh ta ngay. Thấy Lâm Thiên nhận lời, anh ta nói mấy câu lấy lòng: “Nghe nói giám đốc Lâm chính là người đưa ra kế hoạch quảng cáo cho Aito và Aier, sức sáng tạo của cô quả là tuyệt vời. Đây cũng là yếu tố thu hút lãnh đạo cấp cao của JJ. Tóm lại, chúc cô thành công trong sự nghiệp, hy vọng có cơ hội hợp tác với cô trong tương lai.”

Sau khi cúp điện thoại, khóe miệng Lâm Thiên vẫn còn đọng nụ cười, cô thong thả soi gương buộc tóc.

Xong xuôi, cô quay người nhìn Lệ Trí Thành. Hôm nay anh cũng chọn mặc comple chỉnh tề, áo sơ mi và cà vạt là do Lâm Thiên chọn, màu sắc sáng hơn bình thường.

“Lại đây.” Anh giơ tay về phía cô.

Lâm Thiên đi đến bên anh, Lệ Trí Thành lập tức kéo cô vào lòng.

“Thì ra anh không chỉ cần đề phòng người đàn ông khác.” Anh lên tiếng: “Mà còn phải đề phòng cả công ty khác nữa.”

Lâm Thiên phì cười, cố ý giả vờ rộng lượng vỗ vai anh: “Em có thể thông cảm, ai bảo bạn gái anh quá xuất sắc, anh có cảm giác nguy hiểm cũng là lẽ thường tình, thôi anh cứ cố tự khắc phục đi.”

Lệ Trí Thành ngấm người phụ nữ trong lòng. Bộ váy ngắn màu tím càng tôn thêm vóc dáng thanh mảnh mềm mại của cô, đôi mắt đen láy vừa thông minh vừa tinh nghịch.

Anh gia nhập chốn thương trường gần hai năm, cô cũng ở bên anh gần hai năm.

Anh rất hiếm khi đưa cô đi tiếp khách ở bên ngoài. Không giống những người đàn ông khác, quan chức cũng vậy, doanh nhân cũng thế, bên cạnh thay hết cô này đến cô khác.

Đối với những người đàn ông có quyền lực và tiền bạc, giành được quá dễ dàng, dù phụ nữ trẻ trung xinh đẹp đến mấy, một khi đã hết hứng thú, họ bỏ rơi không một chút nuối tiếc.

Đó là bởi vì bọn họ không gặp người con gái tỏa sáng lung linh như Lâm Thiển. Đàn ông càng thâm sâu, gặp người phụ nữ như cô sẽ càng không thể buông tay.

Buổi tiệc tối nay là tiệc mừng công, được tổ chức tại khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình ở trung tâm thành phố.

Lê Trí Thành đi trước, Lâm Thiển tự lái ô tô đến sau, đây là quyết định của Lâm Thiển. Hơn một năm trôi qua, việc chưa chính thức công khai mối quan hệ của hai người cũng là ý của cô.

Đại cuộc chưa ngã ngũ nên cô không hy vọng mối quan hệ cá nhân của bọn họ thu hút sự chú ý của mọi người. Bởi như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng người lãnh đạo của Lê Trí Thành.

Tuy công ty luôn đề cao tinh thần tiết kiệm nhưng tiệc mừng công tối nay được tổ chức tại phòng tiệc của một tầng khách sạn sang trọng, đèn đóm rực rỡ. Công ty còn mời đơn vị nghệ thuật ở bên ngoài đến biểu diễn văn nghệ.

Mở màn là một điệu vũ la tinh sôi động, mấy cô gái mặc váy đỏ giống nhau nhảy rất nhiệt tình trên sân khấu phía trước, thu hút ánh mắt của những người có mặt, cũng thành công khuấy động không khí trong buổi tiệc.

Lâm Thiên ngồi ở bàn tròn thuộc dãy thứ tư. Hai ba bàn bên cạnh đều là nhân viên thuộc bộ phận do cô quản lý. Cao lương mỹ vị đã bày hết lên bàn nhưng tạm thời chưa có ai động đũa, bởi vì bọn họ chờ CEO phát biểu. Lâm Thiên vừa uống nước hoa quả vừa đưa mắt lên bàn ở vị trí chính giữa hàng đầu tiên. Lê Trí Thành ngồi quay lưng về phía cô, anh đã cởi áo comple, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản nhưng vẫn nổi bật.

Màn biểu diễn nhanh chóng kết thúc. Ánh đèn tối hẳn, một luồng sáng tập trung lên sân khấu. Ở bên dưới, phòng tiệc đầy ắp người trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Người chủ trì là một cô gái xinh đẹp của bộ phận Hành chính. Cô cầm micro, uyển chuyển đi lên sân khấu.

“Các vị lãnh đạo, các vị đồng nghiệp, chào buổi tối.”

Mọi người hưng phấn vỗ tay rào rào. Cô MC nói những lời chúc phúc rồi tóm tắt thành tích huy hoàng của Vinda và Aier. Mỗi khi cô ta đọc một con số, bên dưới lại nổi lên tiếng vỗ tay. Lâm Thiên ngồi giữa đám đông náo nhiệt, trong lòng cũng hết sức phấn chấn.

Ái Đạt, Ái Đạt của anh, của cô và tất cả mọi người từng có thời rơi xuống đáy vực. Lúc bấy giờ, chẳng ai nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Hơn một năm trước, toàn bộ số tiền trên sổ sách của bọn họ chưa đến mười triệu. Vậy mà ngày hôm nay, bọn họ tổ chức tiệc mừng công tại khách sạn sang trọng nhất thành phố. Bây giờ, các đối thủ cạnh tranh trong ngành nghe đến tên Ái Đạt là nom nớp kiêng dè.

Tất cả những điều này đều do một người tạo ra.

Giọng nói xúc động của cô MC vang lên: ‘Tiếp theo, xin mời Tổng giám đốc Lê Trí Thành lên phát biểu.’

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Thậm chí còn có người đứng lên, vỗ tay nhiệt liệt.

Cuối cùng, tất cả mọi người vô thức đều đứng dậy. Người đàn ông ngồi ở vị trí chính giữa đầu tiên cũng thông thả đứng lên, cảm ly rượu đi lên sân khấu.

Khi anh đứng dưới ánh đèn, đưa mắt một lượt quanh phòng tiệc, bên dưới im lặng như tờ trong giây lát.

Lâm Thiên ngắm gương mặt lấp lánh dưới đèn. Anh đứng ở đó, cao lớn nổi bật.

Tim Lâm Thiên đột nhiên đập thành thịch trong lồng ngực.

“Tôi từng cho rằng, cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ dính dáng đến kinh doanh.” Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp ôn hòa.

“Bởi vì anh trai tôi, anh ấy đã lãnh đạo Ái Đạt tạo ra một thời kỳ huy hoàng.” Anh nói tiếp.

Lúc này, rất nhiều nhân viên lâu năm của công ty chợt nhớ tới CEO trẻ tuổi xuất sắc quá cố. Tài năng của người đàn ông đó có lẽ không nổi trội như Lê Trí Thành, nhưng anh cũng dẫn dắt doanh nghiệp phát triển với tốc độ cao trong một thời gian dài.

Bọn họ cũng ý thức được, CEO chưa đến ba mươi tuổi trước mặt còn một thân phận khác, đó là người kế thừa sự nghiệp của gia đình, thực hiện di

nguyện của anh trai.

Điều này khiến vị CEO thâm trầm, lạnh nhạt và khó gần đột nhiên trở nên chân thực sống động hơn nhiều.

Tuy chưa từng gặp người anh trai quá cố của Lê Trí Thành, nhưng Lâm Thiên là người hiểu Lê Trí Thành hơn ai hết.

Lê Trí Thành không thích bộc lộ tình cảm trước mặt người khác. Càng là người anh trân trọng, anh càng đặt sâu trong tim.

Vào thời khắc này, đột nhiên nhắc đến anh trai, có phải bởi vì khi đứng trên đỉnh cao của ngành, anh chợt nhớ tới lời phó thác của anh trai?

Anh như vậy khiến cô cảm thấy rất xót thương.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Lúc mới tiếp quản Ái Đạt, tôi cũng gây ra trò cười, bị người khác hiểu nhầm là nhân viên bảo vệ, còn sai đi bê đồ...”

Bên dưới vang lên tiếng cười rần rần. Có người mạnh dạn nói to: “Lê tổng, ai vậy, hãy trừ tiền thưởng của anh ta.”

Lâm Thiên không rời mắt khỏi Lê Trí Thành. Mặt cô hơi ửng đỏ, trong lòng rất ngọt ngào. Anh cố ý nói vậy.

Lê Trí Thành quả nhiên đảo mắt qua bên này. Chỉ là phạm vi quá rộng nên không một ai chú ý. Duy chỉ có Lâm Thiên âm thầm chạm mắt anh, tim lại đập loạn nhịp.

“Năm ngoái vào thời điểm này, mọi người đều nói khó có thể cứu sống Ái Đạt. Năm nay, chúng ta giành được vị trí quán quân trong ngành.

Năm ngoái, lúc Vinda tung ra thị trường, trang chủ bị hack, phải bồi thường hai mươi triệu, các đồng nghiệp của bộ phận Thông tin Kỹ thuật

khóc dở mếu dở. Năm nay, Vinda trở thành sản phẩm đơn có lượng tiêu thụ lọt vào Top 5, người của bộ phận Kỹ thuật nhận phong bao lớn...”

Bên dưới lại vang lên tiếng cười.

Sắc mặt Lê Trí Thành hết sức trầm tĩnh, đôi mắt anh phản chiếu ánh đèn, như đại dương không thấy đáy, khiến trái tim mọi người càng sôi sục.

“Vinda và Aito của chúng ta.” Anh từ tốn mở miệng: “Đã đạt đến thành công huy hoàng nhất trong ngành. Mọi người hãy cùng tôi, tiếp tục tiến bước.”

Khi Lê Trí Thành kết thúc bài phát biểu, bên dưới vô cùng tĩnh lặng. Nhưng ở giây tiếp theo, tiếng vỗ tay vang lên như sấm động. Sắc mặt mọi người để lộ sự xúc động và hưng phấn, ánh mắt đầy tự hào.

Lâm Thiển không rời mắt khỏi Lê Trí Thành. Lúc này, anh mỉm cười giơ cao ly rượu với mọi người, sau đó một hơi uống cạn. Cô chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh chưa từng thấy.

Trong tiếng hoan hô không ngừng nghỉ, Lâm Thiển chỉ nhìn thấy một người.

Cô đột nhiên nhận ra một sự thật. Hóa ra cô không chỉ yêu anh, mà trên thực tế, cô sùng bái anh giống mọi người trong công ty.

Cho dù từng sorn gai ốc trước trí tuệ của anh, nhưng cô cũng sùng bái một cách sâu sắc trí tuệ đó.

Là anh khiến cô hiểu ra, cuộc chiến thương mại còn có thể “lướt gió tung mây” như vậy, là anh đã khơi gợi nhiệt huyết và tiềm năng của cô, là anh đã khiến cô có cảm giác sáng khoái khi chiến thắng hết đối thủ này đến đối thủ khác.

Thì ra đối với cô, anh không chỉ đơn giản là người yêu. Ở trong trái tim cô, anh đã sớm không còn gì có thể sánh bằng.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Lâm Thiên ở lại trò chuyện với một số đồng nghiệp có quan hệ thân thiết trong công ty đến hơn mười giờ tối.

Tối nay Ái Đạt thuê phòng lớn trong khách sạn để nhân viên nghỉ lại qua đêm, buổi tối tự tìm hoạt động giải trí. Lâm Thiên lặng lẽ lên phòng Lê Trí Thành ở tầng trên cùng. Cô vừa gõ nhẹ hai tiếng liền bị anh kéo vào trong.

Lê Trí Thành đã cởi cà vạt, trên người tỏa ra mùi rượu nồng nàn. Anh trực tiếp đê Lâm Thiên vào cánh cửa rồi cúi xuống hôn cô.

Lâm Thiên cười khẽ một tiếng, đồng thời đá bay giày cao gót. Lê Trí Thành bế cô lên, đi đến bên giường ngồi xuống.

“Em uống rượu đây à?” Anh hỏi.

Lâm Thiên thè lưỡi. Thôi xong rồi, cô quên bém đi mất.

Lâm Thiên vốn không thích uống rượu, người đàn ông như Lê Trí Thành càng không thích bạn gái của mình uống rượu. Hai người thỏa thuận, từ nay về sau, cô không động đến rượu. Nếu anh ở bên cạnh, anh sẽ uống đỡ cho cô. Nếu anh không có mặt...

“Em sẽ tự xử lý.” Lâm Thiên cất giọng quả quyết: “Anh yên tâm đi, khả năng tự kiểm chế của em rất tốt, lại biết ăn nói, ai có thể ép em uống?” Lúc mới sống chung, cô còn định ra một số quy tắc, thể hiện vị trí bà chủ nhà. Về vụ uống rượu, cô chủ động viết lên giấy: Nếu Lâm Thiên động đến rượu, uống một ly sẽ phạt dọn nhà một tuần.

Lâm Thiên chớp mắt nhìn Lê Trí Thành. Anh mặc kệ, tiếp tục lên tiếng: “Uống mấy cốc?”

“Ba cốc. Nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, đây là em cổ vũ cho anh...” Thật ra có nhiều nhân viên nữ chỉ uống nước hoa quả, sau khi nghe lời phát biểu của anh, cô nhất thời xúc động nên mới uống rượu.

“Biện pháp trừng phạt là gì nhỉ?” Lê Trí Thành hỏi.

Nghĩ đến chuyện phải dọn nhà một tuần, Lâm Thiên liền đau đầu. Nhà của anh rộng như vậy, mỗi lần dọn mệt chết. Cô đảo tròn mắt, ghé lại gần Lê Trí Thành. Đầu mũi của hai người chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện.

Có lẽ do ánh đèn trong phòng quá mờ ám. Có lẽ do chất cồn trong người phát huy tác dụng, cũng có thể do người đàn ông trước mặt quá đỗi cuốn hút, Lâm Thiên vô thức lên tiếng: “Chúng ta... đôi phương thức trừng phạt có được không?”

Lê Trí Thành hơi ngẩn người.

Cô đẩy Lê Trí Thành nằm xuống giường, bò xuống giữa hai đùi anh, từ từ cởi quần cho anh rồi cúi đầu xuống thấp...

Lâm Thiên cũng không rõ, tại sao cô lại có hành động này.

Trước đây, Lê Trí Thành từng gợi ý với cô. Nhưng vì ngưng ngưng hay do vấn đề tâm lý, cô giả bộ ngốc nghếch, còn anh cũng không ép buộc.

Tối nay, trong đầu cô toàn là hình bóng anh lúc đứng trên sân khấu phát biểu. Cứ nghĩ người đàn ông này là người mình yêu, là người mình sùng bái, cô chỉ muốn làm tất cả vì anh, chỉ muốn anh được thỏa mãn theo cách anh mong muốn.

“Em sùng bái anh...” Lâm Thiên lẩm bẩm: “Hôm nay em mới hiểu, em sùng bái anh biết bao, Lê Trí Thành.”

Không người đàn ông nào có thể cưỡng lại lời nói từ đáy lòng của người phụ nữ mà anh yêu thương. Đặc biệt đối phương còn là cô gái kiêu ngạo như Lâm Thiên. Vào giờ phút này, cô cam tâm tình nguyện cùng anh làm chuyện thân mật nhất.

Cuối cùng, khi dục vọng được giải phóng, Lê Trí Thành giơ tay kéo Lâm Thiên vào lòng. Cô như đứa trẻ nằm gọn trên người anh.

Một lúc sau, anh khôi phục bình tĩnh, lật người đè cô xuống dưới thân. Hai má Lâm Thiên đỏ hây hây, đôi mắt sáng như sao trời.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiên lên tiếng: “Anh đã cảm nhận sự trung thành của em chưa?”

Lê Trí Thành cười tươi. Nụ cười từ khoe miệng lan tỏa đến tận đáy mắt vốn không bao giờ gọn sóng của anh.

“Vô cùng cảm kích, nhưng anh chẳng có gì để báo đáp.” Lê Trí Thành vuốt ve mặt cô: “Chỉ có thể trao cho em sự trung thành gấp bội của anh.”

Lâm Thiên mấy giây sau mới có phản ứng: “Này, này, anh không cần báo đáp bằng sự trung thành đâu, thật đấy!”

Nhưng đã muộn, Lê Trí Thành vén váy cô rồi cúi thấp xuống. Lời từ chối của Lâm Thiên nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, cô lẩm bẩm: “Anh đúng là xấu xa.”

Kích tình qua đi, đêm đã rất khuya. Có lẽ đêm nay quá tuyệt vời, dù tiêu hao nhiều thể lực nhưng Lê Trí Thành và Lâm Thiên vẫn không buồn ngủ. Anh ôm cô tựa vào đầu giường, ngắm cảnh sắc lung linh ngoài cửa sổ.

Lâm Thiên: “Lúc nào chúng ta công khai?”

Lê Trí Thành cúi đầu nhìn cô: “Đồng ý để anh “thấy ánh sáng” rồi à?”

Lâm Thiên cười tủm tỉm, gật đầu.

Bởi vì ra Tết, trọng tâm công việc của cô sẽ chuyển hoàn toàn sang công ty vật liệu Minh Đức, mặc dù về nghiệp vụ vẫn còn dính dáng đến Ái Đạt nhưng cũng coi như tách rời. Vì vậy, Lâm Thiên cho rằng đây là thời cơ tốt để công khai mối quan hệ của hai người.

“Anh định dùng cách gì để công bố quan hệ của chúng ta?” Lâm Thiên hỏi. Nghĩ đến chuyện từ nay về sau sẽ trở thành tâm điểm chú ý, cô thấy hơi căng thẳng.

Lê Trí Thành chỉ liếc cô một cái, không đáp lời. Ánh mắt của anh có vẻ kỳ lạ, thâm trầm, mang hàm ý nào đó mà cô không hiểu.

Sau đó anh nói: “Túi áo comple của anh có một thứ, hãy cầm lại đây.”

“Vâng”. Lâm Thiên không nghĩ ngợi nhiều, nhồm dậy thò tay vào túi áo comple đặt ở mép giường.

Tay vừa chạm vào cái hộp nhỏ, cô liền lôi ra ngoài. Là một cái hộp nhung đen.

Tim Lâm Thiên đột nhiên đập mạnh.

Lê Trí Thành giơ tay từ đằng sau, vừa ôm cô vào lòng vừa cầm tay cô mở hộp. Một chiếc nhẫn kim cương màu bạc xuất hiện ở trong đó.

“Dùng cách này được không em?” Anh hỏi nhỏ bên tai cô.

Khi mặt trời lên cao, mặt đất lại bắt đầu một ngày mới.

Có người vẫn hạnh phúc ôm nhau ngủ, có người bận rộn với công việc nhàm chán, có người nằm dưới chăn ấm đệm êm nhưng nội tâm trống trải.

Cũng có kẻ chờ đón bước chuyển ngoặt của số phận với tâm trạng phức tạp. Phía trước có lẽ là vực sâu vạn trượng, nhưng cũng có thể là một cuộc đời mới.

Mới sáng sớm, Trần Tranh đã dẫn các giám đốc bộ phận của Tư Mỹ Kỳ đứng ở cửa ra sân bay chờ đợi.

Đám cấp dưới người tỏ ra hưng phấn, người có thần sắc nghiêm trang, còn Trần Tranh không để lộ bất cứ biểu cảm nào.

Người bọn họ chờ đợi nhanh chóng xuất hiện.

Đó là một nhóm người đàn ông mặc comple chỉnh tề, trong đó có bốn năm gương mặt châu Á, một người da đen, một người da trắng mắt xanh. Vài người trong bọn họ đeo kính râm đen, trông rất thời thượng.

Thật ra Trần Tranh ghét nhất người của doanh nghiệp nước ngoài. Trời nóng chảy mỡ còn diện comple, bộ dạng cứ như đứng trên đầu thiên hạ.

Nhóm đàn ông vừa nhập cảnh nhanh chóng tiến lại gần. Trần Tranh và các giám đốc đi tới nghênh đón, miệng nở nụ cười tươi. Anh ta đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở một người trong số đó.

Đó là một người đàn ông cao lớn có vàng trán rộng, đôi mắt nhỏ dài, sống mũi thẳng, ngũ quan tuần tú lộ vẻ bức người. Bộ comple đen chỉnh tề hoàn toàn phát họa đường nét thân hình anh. Anh có chiều cao như người phương Tây nhưng lại tỏa ra vẻ nho nhã của người phương Đông.

Vào thời khắc này, anh đang dò xét đối phương. Ánh mắt anh lạnh nhạt và thông suốt, ẩn hiện ý cười, khiến người đối diện khó nắm bắt.

Trần Tranh đã đọc tư liệu về con người này.

Jason Lin, phó tổng giám đốc công ty đầu tư MK, nhân vật có tiếng ở phố Wall, nghe nói cũng là nhân vật có ảnh hưởng trong cộng đồng người Hoa ở Bắc Mỹ.

Cô phiên dịch của Trần Tranh nhanh chóng dùng tiếng Anh chào đón đoàn người, đồng thời giới thiệu hai bên với nhau. Đầu tiên, đương nhiên là giới thiệu CEO Trần Tranh của công ty Tư Mỹ Kỳ và Phó tổng giám đốc Jason Lin của phía đối phương.

Trần Tranh giơ tay, nói bằng tiếng Anh: “Xin chào Mr Lin! Rất vui được gặp anh!”

Người đàn ông mỉm cười, cất giọng trầm thấp đầy từ tính, nhưng anh nói tiếng Trung: “Trần tổng, chúng ta đều là người Trung Quốc, không cần khách sáo như vậy. Anh gọi tôi là Jason hay Lâm Mạc Thần đều được.”

Cuối cùng, hai bên lần lượt bắt tay nhau.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Chương 33

Trước mặt Lâm Thiên là một bản đề án cơ cấu lại công ty Ái Đạt.

Kể từ khi Lệ Trí Thành tiếp quản Ái Đạt đến nay, trong con mắt người ngoài, một loạt động thái như phân chia cổ phần nội bộ, cải tổ bộ máy công ty tương đối hỗn loạn. Nhưng Lâm Thiên biết rõ, hành động của Lệ Trí Thành đã khiến Ái Đạt “thay da đổi thịt” từ lâu. Ái Đạt bây giờ không còn là Ái Đạt trước kia nữa.

Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nhìn thấy rõ bố cục của tương lai như thời khắc này.

Mấy tháng nữa, tập đoàn Ái Đạt mới sẽ ra đời. Tập đoàn Ái Đạt mới gồm bốn công ty trực thuộc, là Vinda, Aito, Mind và Ái Đạt cũ. Hiện tại, Lê Trí Thành nắm giữ cổ phần tuyệt đối của ba công ty Vinda, Aito, Mind. Chỉ có Ái Đạt cũ là anh sở hữu một số ít cổ phần. Tuy nhiên, Lâm Thiên có thể dự đoán, trước khi tiến hành điều chỉnh, anh sẽ thu mua cổ phần để giành quyền kiểm soát cả công ty Ái Đạt cũ.

Tối qua, sau khi cầu hôn Lâm Thiên, Lê Trí Thành đã đưa bản đề án bí mật này cho cô.

“Em có bằng lòng làm nữ chủ nhân của nó không?” Anh hỏi.

Lâm Thiên đặt tập tài liệu xuống bàn, giơ tay ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út.

Một người đàn ông đặt đế quốc thương mại của mình trước mặt một người phụ nữ để cầu hôn đúng là một phương thức quá kích thích, cũng đánh trúng tử huyệt của Lâm Thiên. Bởi từ trước đến nay, tâm nguyện của cô là xuất hiện một người đàn ông đủ mạnh, có thể chinh phục được cô.

Lâm Thiên đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: “Hoa thơm phải bẻ liền tay[1].”

[1] Câu thơ đầy đủ là: “Hoa thơm phải bẻ liền tay. Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô” trong bài Kim Lâu Y của Đỗ Thu Nương đời Đường, có nghĩa lúc cần ra tay thì phải hành động ngay.

Trước đây, cô chưa bao giờ cảm nhận thấy, tình cảm giữa cô và Lê Trí Thành lại đẹp đẽ như vậy, tình sâu nghĩa nặng, rung động đến tâm can.

Đang chìm trong suy tư, đột nhiên có người gõ cửa, Lâm Thiên liền cất tập văn bản vào ngăn kéo, ngồi thẳng người: “Mời vào.”

Là một nhân viên nòng cốt dưới trướng của cô, đồng thời cũng là một chàng trai trẻ có kinh nghiệm phong phú về marketing. Anh ta ngồi xuống

phía đối diện, sắc mặt nghiêm túc, ngập ngừng một lúc mới mở miệng: “Giám đốc Lâm, tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Ngữ khí này thường là dấu hiệu chẳng lành, Lâm Thiên hơi chau mày, mỉm cười: “Được, cậu nói đi.”

Đối phương đến xin từ chức, tiết lộ có một cơ hội nghề nghiệp khác nên muốn rời khỏi công ty. Không thể phủ nhận, khi nghe tin này, tâm trạng của Lâm Thiên chùng xuống trong giây lát. Nhân tài xuất sắc bỏ đi là điều mà bất cứ người quản lý nào cũng không muốn gặp phải. Nhưng cô biết rõ, nhân viên này là một người chín chắn, anh ta đề xuất xin nghỉ, có nghĩa anh ta đã suy nghĩ kỹ càng.

Lâm Thiên không gây khó dễ cho đối phương, nhưng vẫn cố gắng níu kéo. Cô hỏi anh ta có điều gì không hài lòng, nhằm tìm ra vấn đề khúc mắc. Dù sao gần đây Ái Đạt cũng phát triển rất tốt, tỷ lệ nhân viên bỏ việc hay nhảy việc là rất thấp.

Cậu nhân viên trẻ tuổi tương đối kính nể Lâm Thiên. Trò chuyện vài câu, anh ta cho biết: “Giám đốc Lâm, chị đừng hiểu nhầm, Ái Đạt rất tốt, Lệ tổng không có gì đáng phàn nàn, chị cũng đối xử với chúng tôi rất tốt. Tôi rời khỏi Ái Đạt thật sự vì cơ hội phát triển nghề nghiệp, tới một doanh nghiệp thích hợp với tôi hơn. Về việc đi công ty nào, bây giờ tôi không tiện tiết lộ, mong chị thông cảm.”

Lâm Thiên gật đầu, nghĩ bụng: Nói thế nào cũng tốn công vô ích.

Tuy nhiên, cô cũng hiểu đạo lý, một doanh nghiệp xuất sắc nổi lên, đối thủ cạnh tranh kiểu gì cũng sẽ “ve vãn” đội ngũ nhân tài của công ty đó, hiện tượng nhảy việc là điều dễ hiểu.

Cô chỉ có thể an ủi bản thân, do Ái Đạt gần đây quá nổi, người chiến thắng cũng có phần nào của người chiến thắng. Cho tới thời điểm này,

nghiệp vụ của công ty tương đối thuận lợi, cô không gặp khó khăn lớn. Có lẽ trong tương lai, cô sẽ phải thường xuyên đối phó những vấn đề tương tự trong quản lý.

Thấy đối phương tỏ thái độ kiên quyết, Lâm Thiên gật đầu: “Được thôi, tôi hiểu suy nghĩ của cậu. Vậy đi, cậu hãy bàn giao toàn bộ công việc trước khi nghỉ làm, có việc gì cần hãy nói với tôi một tiếng. Khi nào cậu muốn quay về, tôi luôn hoan nghênh. Lúc rảnh rồi nhớ liên lạc với tôi và các đồng nghiệp, cùng ăn bữa cơm, uống tách trà.” Ngừng một lát, cô cất giọng dịu dàng: “Tôi chúc cậu phát triển thuận lợi ở công ty mới.”

Cậu nhân viên trẻ tuổi gật đầu lia lịa, vội vàng cảm ơn. Cuối cùng, anh ta lên tiếng: “Giám đốc Lâm, tôi cũng chúc chị và Lệ tổng hạnh phúc đến đâu bạc răng long.” Nói xong, ánh mắt anh ta dừng lại ở chiếc nhẫn trên tay cô.

Lâm Thiên: “Cảm ơn cậu.”

Sau khi cậu nhân viên rời đi, Lâm Thiên xoay ghế, đổi mắt về phía tòa nhà cao tầng ở bên ngoài cửa sổ.

Cổ nhân nói đúng, trên đời này chẳng có bức tường nào là gió không thổi qua. Lâm Thiên cũng lờ mờ nhận ra, tuy cô và Lệ Trí Thành chưa công khai nhưng trong công ty đã có nhiều người biết chuyện. Cô không rõ, mối quan hệ của cô và anh đã lan truyền đến mức nào?

Xem ra, việc Lệ Trí Thành trực tiếp đeo nhẫn cho cô lại là cách đơn giản nhất, đỡ phiền phức nhất, cũng bảo vệ thể diện của cô.

Trên thực tế, nhiều trường hợp phụ nữ bị mất thể diện là do đàn ông cư xử chẳng ra sao.

Lâm Thiên lại giơ tay bàn tay đeo nhẫn soi dưới ánh mặt trời. Gần đây cô và Lệ Trí Thành đúng là rất thuận lợi, thương trường đặc ý, tình trường cũng dạt dào, người xung quanh chắc ngưỡng mộ chết thôi.

Sau khi tan sở, Lâm Thiên lái xe đến một quán trà trong thành phố. Lệ Trí Thành hẹn gặp Ninh Duy Khải ở đó.

Đường phố trong giờ tan tầm đông như mắc cửi, Lâm Thiên đi vòng vèo qua mấy con đường nhỏ tới điểm hẹn. Đúng là oan gia ngõ hẹp, lúc đi qua một ngã ba tương đối vắng người, cô chợt nhìn thấy ô tô của Ninh Duy Khải đỗ ngoài cửa một trung tâm thương mại.

Một cô gái trẻ lạ mặt từ ghế lái phụ xuống xe, đi vào trong trung tâm thương mại.

Ninh Duy Khải cũng xuống xe. Anh ta vẫn giữ bộ dạng thoải mái như thường lệ, dường như sự thất bại trong công việc không gây bất cứ ảnh hưởng nào đến anh ta. Anh ta tựa vào cửa xe ô tô, nửa cười nửa không dõi theo bóng cô gái.

Cô gái đi vài bước lại quay đầu về phía Ninh Duy Khải, sắc mặt lộ vẻ thân thiết.

Ninh Duy Khải nói câu gì đó, cô gái đột nhiên cầm túi xách quay lại đánh anh ta một cái, khước mắt cô tràn ngập ý cười.

Ninh Duy Khải cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lâm Thiên lập tức giảm tốc độ, dừng xe ở đầu đường bên này, không tiếp tục tiến về phía Ninh Duy Khải. Đợi anh ta lái ô tô đi xa, cô mới nổ máy, phóng theo anh ta.

Lệ Trí Thành đương nhiên không để Lâm Thiên cùng gặp Ninh Duy Khải. Cô tự mình đến, thuận túy là vì lòng hiếu kỳ.

Khi cô lên quán trà, liền nhìn thấy Tường Viên đợi ở ngoài.

“Hai người đang nói chuyện.” Anh ta mỉm cười: “Tôi dẫn cô đi phòng VIP nghỉ ngơi.”

Lâm Thiên gật đầu. Tuy Lê Trí Thành biết cô đến đây, nhưng cô không thể trực tiếp tham gia cuộc trò chuyện của bọn họ. Lâm Thiên cũng cảm thấy không cần thiết, cô ở bên ngoài chờ Lê Trí Thành là được.

Tầng hai của quán trà bài trí trang nhã, từng phòng VIP đóng chặt cửa. Không khí tràn ngập hương trà thơm nồng, tiếng nhạc du dương. Tưởng Viên dẫn Ninh Duy Khải vào một gian rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy áo comple của Lê Trí Thành vắt trên thành ghế, Lâm Thiên mỉm cười ngồi xuống. Cô vừa uống trà vừa ngắm cây cối dưới sân. Bất chợt nghĩ đến cảnh tượng ở ngoài phố vừa rồi, trong lòng cô hơi phức tạp.

Cho đến bây giờ, có lẽ Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải là những người hiểu rõ thủ đoạn của đối phương nhất. Nhưng đây là lần đầu tiên họ ngồi cùng nhau, quan sát đối thủ ở cự ly gần.

Hôm nay Lê Trí Thành làm chủ. Vì vậy, sau khi Tưởng Viên rót trà, anh mỉm cười nâng chén: “Ninh tổng, nghe danh không bằng gặp mặt, tôi dùng trà thay rượu mời anh.” Nói xong, anh ngửa đầu uống cạn chén trà.

Nói một câu thật lòng, Ninh Duy Khải cảm thấy người đàn ông trước mặt rất hợp khẩu vị của anh ta. Người này có dáng vẻ ung dung, khí chất trầm ổn, không lạnh lùng ngạo mạn, cũng không cố ý nhiệt tình hồ hởi.

Người đàn ông như vậy mới thật sự thâm sâu khó lường.

Ninh Duy Khải cũng nâng chén trà uống cạn. Sau đó, anh ta đi thẳng vào vấn đề: “Tuy bây giờ tôi nắm giữ không ít cổ phần của Sa Ứng, nhưng quyền kiểm soát vẫn nằm trong tay Chúc thị. Không biết Lê tổng tìm tôi có mục đích gì? Nếu là vì việc hợp tác giữa Sa Ứng và Minh Đức, thì cuộc gặp này không cần thiết.”

Lê Trí Thành gật đầu, không đáp mà hỏi lại: “Anh nhìn nhận thế nào về tương lai của ngành túi xách?”

Ninh Duy Khải hơi ngẩn người, mỉm cười: “Từ trước đến nay, ngành nghề truyền thống luôn phát triển bình ổn, không nổi sóng gió lớn. Có điều...” Anh ta liếc Lê Trí Thành: “Mấy chiêu của Lê tổng đã làm đảo lộn kết cấu sẵn có, khiến mọi người đều bị đả kích. Tương lai thế nào, chẳng ai có thể biết trước.”

Lời nói của Ninh Duy Khải vừa châm biếm vừa có chút cảm khái. Lê Trí Thành cũng không tức giận, anh từ tốn hỏi tiếp: “Vậy anh cho rằng, một doanh nghiệp túi xách chuyển sang sản xuất vật liệu có phải là quyết định sáng suốt hay không?”

Ninh Duy Khải trầm mặc hồi lâu.

Chắc Lâm Thiên cũng không ngờ, cuộc gặp gỡ giữa hai người đàn ông không hề xảy ra tình trạng đối chọi gay gắt cũng không hề căng thẳng. Hai người gọi một ấm trà, mấy đĩa đồ ăn nhẹ, trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Bọn họ không nhắc tới ân oán trong quá khứ mà chỉ bàn về sự thịnh suy, lên xuống của ngành túi xách.

Cho đến khi đẩy cửa ra về, Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải cũng không thảo luận một câu về việc hợp tác hay tiếp tục đối chọi trong tương lai.

Tuy nhiên, người thông minh đôi khi chẳng cần phải nói quá rõ ràng. Qua buổi gặp gỡ này, Ninh Duy Khải đã hiểu rõ dụng ý của Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành chủ động hẹn gặp anh ta không phải vì sự hợp tác cụ thể, mà là bày tỏ thái độ cầu hòa.

Anh mạnh, tôi cũng chẳng yếu. Anh là đối thủ duy nhất mà tôi coi trọng. Từ nay về sau, nếu chúng ta tiếp tục đấu một mất một còn, tôi và anh ta đều bị tổn thương nguyên khí, sẽ chẳng có lợi cho ai.

Nếu có cơ hội trở thành đồng minh, về lâu về dài, nhất định đây sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai bên, cũng tốt cho sự phát triển của cả ngành nghề.

Hai người đạt được thỏa thuận ngầm này, cuộc gặp hôm nay đã rất có giá trị. Còn việc hợp tác cụ thể, cần phải xem sau này có duyên hay không.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, Lê Trí Thành thông minh và có tham vọng hơn anh ta tưởng.

Lê Trí Thành tiễn Ninh Duy Khải ra cửa phòng VIP. Đợi anh ta đi rồi, anh liền đẩy cửa bước vào gian bên cạnh.

Lâm Thiên đang ngồi bên cửa sổ, tay chống cằm, dỗi mắt ra xa. Thấy anh đi vào, cô cười híp mắt hỏi anh: “Tình hình thế nào rồi?”

“Không tồi.” Anh đáp.

Lâm Thiên hơi bất ngờ, nhưng cô lập tức thông suốt vấn đề.

Người có thể khiến Lê Trí Thành cảm thấy “trò chuyện không tồi”, ngoài Khang tổng của Minh Thịnh, Ưông Thái Thức, Lâm Mạc Thần, bây giờ lại thêm đối thủ Ninh Duy Khải.

Lâm Thiên hiểu rõ, việc Lê Trí Thành định bắt tay với Ninh Duy Khải trong tương lai thật ra là các bên cùng có lợi, nhưng cô vẫn không nhịn được, nói xấu đối phương: “Ninh Duy Khải không đơn giản đâu.”

Lê Trí Thành bình thản trả lời: “Lẽ nào anh là người đơn giản hay sao?”

Lâm Thiên phì cười. Ngược nhìn gương mặt tuấn tú của anh, lại nghĩ đến Ninh Duy Khải, cô đột nhiên có chút cảm thán.

“Này, người khác thay lòng đổi dạ, nhưng anh thì không được đâu đấy!”
Cô giờ tay nâng cằm Lê Trí Thành: “Anh mà thay lòng đổi dạ, em sẽ...”

Lê Trí Thành liền cầm tay Lâm Thiên, hỏi bằng giọng điệu đầy hứng thú: “Em sẽ làm sao?”

Lâm Thiên đảo tròn mắt: “Em sẽ bán cổ phần của Minh Đức do em sở hữu, một đồng một cổ phiếu, cho anh tức chết. Em sẽ đăng tin trên mạng, mắng anh bỏ rơi người vợ từ thuở hàn vi, mắng người phụ nữ kia là hồ ly tinh cướp chồng người khác.”

Lâm Thiên nói rất hùng hồn, Lê Trí Thành lặng lẽ nhìn cô.

“Giả thiết này không có khả năng trở thành hiện thực.” Anh từ tốn mở miệng.

Trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào, kết quả nghe anh nói tiếp: “Em đã nhắc anh một điều. Nếu trong tương lai em thích người khác, anh nhất định sẽ khiến hấn khuynh gia bại sản, mãi mãi không thể trở mình. Anh nói được làm được, tuyệt đối không nương tay.”

Lâm Thiên: “Còn lâu em mới thay lòng đổi dạ.”

Ninh Duy Khải đi đến chỗ rẽ đầu hành lang trên tầng hai, nhưng anh ta không xuống dưới mà vào nhà vệ sinh.

Khi anh ta đi ra ngoài, vừa đi vài bước, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc từ đằng sau vọng tới.

Ninh Duy Khải dừng bước, quay đầu, liền nhìn thấy Lâm Thiên khoác tay Lê Trí Thành từ đầu kia hành lang đi tới. Đi hai bước, Lâm Thiên đột nhiên

dừng lại, nói câu gì đó rồi kiễng chân hôn lên má Lê Trí Thành. Tiếp theo, Lê Trí Thành kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn cô.

Hành lang dài vô cùng tĩnh mịch, chỉ có đôi nam nữ mãi hôn nhau nồng nàn nên không phát hiện ra sự có mặt của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải cười cười, thu hồi tầm mắt, thong thả đi xuống tầng dưới.

Ngồi lên ô tô, anh ta kiểm tra điện thoại theo thói quen. Màn hình hiển thị cuộc gọi nhờ từ trợ lý Nguyễn Tuấn, Chúc Hàm Dư và Lydia. Ngoài ra còn có hai tin nhắn mới.

Một tin nhắn của Chúc Hàm Dư: “Anh à, tối nay anh có về nhà ăn cơm không? Em làm món cá hồi hun rượu trắng và canh hải sản. Nhớ anh nhiều.”

Một tin nhắn của Lydia: “Anh, shop của em xong rồi, anh vẫn bàn công chuyện ở gần đây à? Anh có thời gian làm tài xế, đưa em về nhà không? PS: Em sẽ không nói cho anh biết, em mua quà cho anh. Anh thử đoán xem là gì ^_^”

Ninh Duy Khải bỏ điện thoại lên bàn lái, khởi động ô tô.

Đi đến ngã rẽ phía trước, anh ta từ từ đánh tay lái, rẽ về hướng nhà mình, đồng thời gọi điện cho Lydia. Anh ta cất giọng trầm trầm đầy ý cười: “Tiểu thư, tối nay tôi bận việc, em tự giải quyết đi.”

Lydia xì một tiếng: “VẬY em tự bắt xe về.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp, giọng điệu rất đặc ý: “Tối nay em nấu món mì cực thơm cực cay, anh không có phúc ăn rồi.”

Ninh Duy Khải mỉm cười, cúp điện thoại.

Mọi biến cố thường xảy ra vào thời khắc bình yên nhất. Về đến nhà, nhân lúc Lệ Trí Thành đi tắm, Lâm Thiên một mình vào thư phòng.

Cô cúi đầu ngấm chiếc nhẫn trên ngón áp út. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cô phải thông báo với anh trai, em gái của anh đã đính hôn rồi.

Cứ nghĩ đến chuyện này là cô lại cảm thấy hưng phấn.

Điện thoại kết nối, chuông đồ máy máy hồi, Lâm Mạc Thần mới bắt máy: “A lô!”

Lâm Thiên cười: “Anh đã thức dậy chưa? Bên Mỹ bây giờ chắc là buổi sáng?”

Ngoài dự liệu cả Lâm Thiên, Lâm Mạc Thần cười cười: “Bây giờ là chín giờ tối. Xin lỗi, anh không thức dậy vào giờ này.”

Lâm Thiên ngẩn người, nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ đúng số chín. Hả?

“Anh cũng đang ở thành phố Lâm.” Lâm Mạc Thần thản nhiên tung “trái bom hạng nặng.”

Lâm Thiên tròn mắt, há hốc miệng trong giây lát.

Nghe anh trai nói tiếp: “Lâm Thiên, bởi vì chúng ta là anh em ruột, bây giờ thân phận của hai bên và quan hệ lợi ích tương đối nhạy cảm nên thời gian này em đừng liên lạc với anh. Tạm biệt.” Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Lâm Thiên vẫn chưa kịp phản ứng, sững sờ nhìn điện thoại trong tay.

Tuy nhiên, bởi vì rất hiểu anh trai nên Lâm Thiên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Mỗi giây mỗi phút của Lâm Mạc Thần đều rất đắt giá, vì vậy phải có chuyện gì quan trọng anh mới đến thành phố Lâm.

Còn không cho cô liên lạc với anh, vì thân phận hai bên nhạy cảm?

Lâm Thiên suy ngẫm tỉ mỉ lời nói của anh trai. Công ty đầu tư của Lâm Mạc Thần gồm nghiệp vụ đầu tư chứng khoán cổ phiếu, thỉnh thoảng rót vốn cho những người mới lập nghiệp, ngoài ra còn tiến hành những vụ thu mua sáp nhập cho các tập đoàn đa quốc gia.

Ái Đạt chưa lên sàn chứng khoán, cũng không phải công ty mới thành lập. Vậy thì chỉ còn lại một khả năng.

Lòng Lâm Thiên nặng trĩu. Cô cảm thấy khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt cô. Không ngờ anh trai... sao anh có thể...

Đúng lúc này, cửa thư phòng mở ra, Lê Trí Thành đi vào. Thấy Lâm Thiên cắn môi, sắc mặt căng thẳng, anh ngồi xuống, kéo cô lên đùi mình rồi nhìn cô chăm chú: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Thiên vẫn chưa định thần: “Anh trai em đến thành phố Lâm rồi.”

Lê Trí Thành cũng hơi bất ngờ.

Lâm Thiên kể lại cho anh nghe toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại vừa rồi mà không bỏ sót một từ.

Ánh mắt Lê Trí Thành trở nên thâm trầm khó đoán.

Lâm Thiên từ tốn mở miệng: “Anh ấy ngầm ám chỉ cho em biết, một công ty đa quốc gia nào đó đã ủy thác công ty đầu tư của anh ấy tiến hành vụ thu mua “ác ý” nhằm vào chúng ta.” Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Căn cứ vào những vụ thu mua doanh nghiệp Trung Quốc?”

Tại sao các công ty đa quốc gia lại cần thu mua doanh nghiệp Trung Quốc?

Bởi vì thị trường Trung Quốc vô cùng hấp dẫn?

Rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài do không hợp thủy thổ hay cạnh tranh không nổi các doanh nghiệp trong nước nên đã gặp thất bại khi nhảy vào thị trường Trung Quốc. Chính vì vậy, thu mua công ty trở thành thủ đoạn thâm nhập và mở rộng hữu hiệu nhất.

Một mặt, công ty nước ngoài có thể trực tiếp sử dụng mạng lưới tiêu thụ, thị trường sẵn có, đội ngũ nhân tài và nguồn khách hàng của doanh nghiệp trong nước. Mặt khác, thu mua đối thủ cạnh tranh tức là có cơ hội tiêu diệt đối thủ, “đóng băng” các nhãn hiệu của đối thủ. Trong quá khứ, một số nhãn hiệu quen thuộc như mỹ phẩm Mininurse, đồ uống Robust, phim cuộn Nhạc Khái... cũng bị nước ngoài thu mua. Bây giờ chúng ở đâu?

Ngoài ra, việc thu mua mấy công ty đứng đầu toàn ngành sẽ trực tiếp hình thành sự lũng đoạn thị trường.

Tình trạng này từng xảy ra trong các ngành đồ dùng sinh hoạt, xi măng, thực phẩm, chế tạo máy móc. Cạnh tranh không nổi thì bỏ tiền mua đứt, đây là thủ đoạn thường thấy của các công ty nước ngoài tại Trung Quốc.

Bây giờ, bọn họ đã “thò tay” vào ngành sản xuất túi xách.

Trong con mắt của Lâm Mạc Thần, đây chỉ là kết quả tất yếu của quá trình kinh tế hóa toàn cầu.

Anh không có ý nghĩ, tôi là người Trung Quốc, cần bảo vệ thương hiệu của dân tộc, yêu nước quan trọng hơn tất cả. Anh chỉ cho rằng, doanh nghiệp Trung Quốc muốn tham gia cạnh tranh quốc tế, cần phải trải qua thử

thách tàn khốc này. Nếu giữ được, đó là bản lĩnh của anh. Không giữ được là do anh kém cỏi, sao có thể oán trách người khác?

Sự tàn nhẫn và tham vọng của các quốc gia Âu Mỹ trên thương trường chẳng khác nào cuộc chiến tranh xâm lược Trung Quốc hơn một trăm năm là bao. Dù hôm nay anh không đại diện tập đoàn DG thu mua các doanh nghiệp túi xách Trung Quốc, ngày mai cũng sẽ có công ty đa quốc gia khác đến tranh cướp miếng thịt béo bở này.

Công ty Ái Đạt của Lâm Thiên sớm muộn cũng sẽ phải đối diện với thử thách to lớn này, không liên quan đến chuyện anh có can dự hay không. Anh không thể thay đổi số phận của em gái lần Ái Đạt.

Sau khi nhận ủy thác của khách hàng, Lâm Mạc Thần không thể trực tiếp tiết lộ thông tin này với em gái. Đây là đạo đức nghề nghiệp của anh.

Tuy nhiên, tỏ thái độ “lạnh nhạt” và vạch rõ ranh giới với Lâm Thiên là hành vi hợp tình hợp lý.

Mười giờ sáng, lãnh đạo Tư Mỹ Kỳ, người phụ trách công ty đầu tư MK và đại diện tập đoàn DG ngồi quanh bàn tròn hội nghị.

Trải qua mười mấy ngày đàm phán căng thẳng, cuối cùng ba bên cũng đạt được thỏa thuận chung: Tập đoàn DG mua 51% cổ phần của Tư Mỹ Kỳ, nắm quyền kiểm soát công ty, đồng thời đầu tư một khoản tiền tương đối lớn, hai bên cùng dốc sức trên thị trường túi xách, nỗ lực biến Tư Mỹ Kỳ trở thành doanh nghiệp hàng đầu ở khu vực Châu Á Thái Bình Dương.

Trong con mắt Trần Tranh, lần “bán thân” này tuy không còn sự lựa chọn nào khác nhưng cũng có khả năng là một sự khởi đầu mới. Bởi vì dựa theo điều khoản trong bản thỏa thuận, tập đoàn DG tuy cử người tham gia Hội đồng quản trị và việc kinh doanh nhưng Tổng giám đốc công ty vẫn là anh

ta. Ngoài việc giành được nguồn vốn “cứu mạng” lớn, Tư Mỹ Kỳ còn có thể nhập khẩu kỹ thuật tiên tiến. Mặc dù đối phương đưa ra nhiều điều kiện khắt khe nhưng trong vụ hợp tác này, thực ra hai bên cùng có lợi như giới truyền thông ca tụng.

Theo quan điểm của Lâm Mạc Thần, Tư Mỹ Kỳ gần như đã bước vào con đường tận số. Bởi vì ý định của DG khi thu mua Tư Mỹ Kỳ không phải muốn nâng đỡ công ty, mà chỉ nhằm mục đích mượn vỏ bọc để tiến vào thị trường Trung Quốc. Chẳng bao lâu sau, anh sẽ làm theo sự ủy thác của khách hàng, sử dụng một số thủ đoạn đi sâu không chế Tư Mỹ Kỳ, tước đoạt quyền quản lý của Trần Tranh. Nhãn hiệu Tư Mỹ Kỳ sẽ nhanh chóng bị “đóng băng” và dần dần biến mất khỏi thị trường.

Việc dễ dàng “nuốt trọn” Tư Mỹ Kỳ khiến Lâm Mạc Thần cảm thấy hơi vô vị.

Nhóm của Lâm Mạc Thần sống ở khách sạn sang trọng nhất trong thành phố. Tối nay, anh không về khách sạn mà tới một căn hộ chung cư. Đây là căn hộ anh mua khi về thành phố Lâm vào mấy năm trước, để thỉnh thoảng về nước có chỗ riêng tư.

Ngoài ra, căn hộ này cũng giành cho Lâm Thiên. Bất kể cuộc sống hay công việc có thuận lợi hay không, ít nhất cô cũng có chốn đi về.

Căn hộ của Lâm Mạc Thần nằm ở tầng trên cùng. Vừa mở cửa, anh phát hiện trong nhà bật đèn sáng trưng, huyền quan xuất hiện một đôi giày cao gót nữ.

Lâm Mạc Thần không vội vàng, thong thả đi vào nhà, đảo mắt xung quanh. Nền nhà và đồ đạc sạch bóng, xem ra Lâm Thiên đã thuê người đến

dọn dẹp. Lại nhìn hai chậu hoa lan ngoài ban công, Lâm Mạc Thần chau mày. Hoa đã héo khô, thân cây đen sì như khúc xương nhỏ.

Rõ ràng bình thường Lâm Thiên chẳng bao giờ đến đây, lần này anh trở về, cô mới tới quét dọn theo kiểu đôi phó.

Phòng khách không một bóng người, phòng ngủ bật đèn sáng, có thể lờ mờ thấy bóng Lâm Thiên ở bên trong. Biết anh đã về nhưng cô vẫn không ra ngoài.

Lâm Mạc Thần cảm thấy bất thường, lập tức đi nhanh vào phòng ngủ.

Lâm Thiên đang lục tung ngăn kéo và tủ quần áo. Vừa đi làm về là cô đến đây ngay, xắn tay áo sơ mi mở tủ lục lọi đồ của anh.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Thiên chỉ ngoảnh đầu liếc anh một cái, ánh mắt đầy vẻ giận dữ.

Sau đó, cô tiếp tục tìm kiếm. Lâm Mạc Thần sa sầm mặt: “Đây là cách em chào đón anh hả? Chưa cho phép đã tự tiện động vào đồ của anh, hơn nữa còn ngay trước mặt đương sự?”

Chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ. Trước đây Lâm Thiên thường xuyên bay đi Mỹ thăm anh nhưng không bao giờ vào thư phòng, cũng chưa từng động đến đồ của anh.

Lâm Thiên “hừ” một tiếng: “Đối với sự xâm lược của chủ nghĩa đế quốc, người Trung Quốc khỏi cần giữ phép tắc lễ nghĩa.”

Lâm Mạc Thần hiểu ra vấn đề, em gái đang tìm hồ sơ về vụ thu mua.

Trầm mặc vài giây, Lâm Mạc Thần đi tới, kéo tay em gái, lôi cô ra phòng khách, đẩy xuống sofa.

“Càn quấy.” Anh chau mày.

Thật ra kể từ lúc biết tin Lâm Mạc Thần đại diện cho công ty nước ngoài đến thu mua Ái Đạt, Lâm Thiên cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Lẽ nào anh không nhận người thân, bất chấp sự sống chết của cô? Nếu anh đích thân tham gia vụ thu mua, không biết Lệ Trí Thành có thể ứng phó. Nếu bọn họ thật sự đôi đầu, cô và Lệ Trí Thành sẽ ra sao? Tình cảm của hai người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, sau đó vì người anh trai “đen tối” của cô mà chia tay?

Lâm Thiên thậm chí từng có ý nghĩ, lẽ nào Lâm Mạc Thần nhận vụ này là để thực hiện lời hứa, khiến Lê Trí Thành chịu nỗi đau rút gân lột da? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy hoang đường, Lâm Mạc Thần chẳng phải loại người công tư không rõ ràng. Hơn nữa, anh cũng không thể đi ngược lại ý nguyện của cô, “giáo dục” Lê Trí Thành một cách cưỡng ép.

Lâm Thiên cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Trong lòng cô luôn tồn tại một sự tín nhiệm cao hơn tất cả. Anh trai dù tàn nhẫn với người xung quanh nhưng tuyệt đối không làm chuyện ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô, hay chỉ vì lợi ích mới ra tay với Ái Đạt.

Do đó hôm nay Lâm Thiên đến đây với mục đích làm rõ dụng ý và lập trường của anh trai. Đồng thời, cô cũng muốn tìm tài liệu để xem tình hình cụ thể.

“Anh, tại sao anh lại làm vậy?” Lâm Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Mạc Thần rất không thích bộ dạng hùng hổ này của em gái, nhưng anh cũng không hy vọng giữa hai anh em có sự hiểu nhầm. Anh từ tốn ngồi xuống phía đối diện Lâm Thiên, chậm rãi rót cho mình một tách trà, không bận tâm đến em gái.

Đến khi đôi mắt cô sắp bốc lửa, Lâm Mạc Thần mới mở miệng: “Công ty không chỉ một mình anh làm chủ. Lẽ nào bởi vì em gái của mình, anh bảo những người chung vốn khác từ bỏ vụ thu mua lên đến cả trăm triệu đô la Mỹ? Lâm Thiên, hãy chín chắn một chút đi.”

Biết đây là một trong những nguyên nhân, Lâm Thiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng cô vẫn cất giọng trách móc: “Vậy anh cũng nên thông báo sớm với bọn em, để bọn em có sự chuẩn bị.”

Về yêu cầu không hợp lý này, Lâm Mạc Thần chẳng thêm bận tâm.

“Nhưng anh tham gia thu mua Ái Đạt thật sao?” Lâm Thiên hỏi: “Tuy công là công, tư là tư nhưng bọn em phải làm thế nào? Anh có từng suy nghĩ đến vấn đề này không?”

Lâm Mạc Thần nhìn em gái, ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

“Lâm Thiên.” Anh không trả lời thẳng câu chất vấn của cô, mà chuyển đề tài: “Em nên nhận thức một sự thật. Nếu anh không tham gia vụ thu mua lần này, người khác cũng sẽ làm. Công ty bọn anh không nhận, cũng sẽ có công ty khác nhận. Dù hôm nay DG không ra tay, tương lai cũng sẽ có công ty khác đến thu mua.”

Lâm Thiên ngẩn người. Lời nói này có vẻ đặc biệt lạnh lùng và vô tình, nhưng ý của anh trai là, một khi sớm muộn cũng bị xử lý, vậy thì để anh xử lý còn tốt hơn người khác?

Anh đang ám chỉ, sẽ chừa lại một con đường cho cô và Lệ Trí Thành sao?

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Lâm Thiên chắc sẽ đoán ra ý của Lâm Mạc Thần, sẽ không tiếp tục truy vấn. Bởi anh trai cô là người có nguyên tắc nghề nghiệp, một số lời anh không thể nói quá rõ ràng với em gái, hai người tự biết trong lòng là được. Từ trước đến nay, cô luôn là người thông minh và bất ý rất nhanh.

Nhưng liên quan đến Lệ Trí Thành và Ái Đạt lại là vấn đề khác. Nghe câu nói lập lờ của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiên cảm thấy không hài lòng.

Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ cô lý giải không chuẩn xác, ý của anh trai là: Đẳng nào Ái Đạt cũng không vượt qua cửa ải này, để người khác kiếm tiền chi bằng để anh kiếm? Với tính cách cứng rắn của anh, rất có khả năng là ý này.

Trong lúc lòng dạ Lâm Thiên rối bời, Lâm Mạc Thần tiếp tục lên tiếng: “Còn việc gì nữa không? Không còn thì em mau về đi.”

Lâm Thiên đương nhiên bỏ qua câu đuổi khách của anh trai, quyết định tung chiêu mạnh hơn.

Cô rút bàn tay phải khỏi túi áo giơ ra trước mặt Lâm Mạc Thần. Chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út sáng lấp lánh.

Lâm Mạc Thần sa sầm mặt.

“Anh, em và Lệ Trí Thành đã đính hôn rồi.” Lâm Thiên lên tiếng: “Anh hãy nói cho rõ ràng, rốt cuộc anh có giúp bọn em không? Nếu không giúp, hại em khó xử giữa hai người thì đừng trách em nhận anh ấy mà không nhận anh. Em nói được làm được.”

Câu này quá nặng nề, dù Lâm Thiên tỏ ra bình tĩnh nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc bén của anh trai, cô vẫn giật mình thon thót.

Vào giây phút nhìn thấy chiếc nhẫn, cảm giác đầu tiên của Lâm Mạc Thần là không hài lòng.

Em gái cũng là người thân duy nhất của anh bỗng dung trở thành vị hôn thê của người đàn ông khác mà không báo với anh một tiếng.

Bây giờ, cô còn dùng phương thức này uy hiếp anh, dám nói nhận Lệ Trí Thành chứ không nhận anh?

Hừ...

“Ok.” Lâm Mạc Thần vô cảm đứng dậy: “Vậy thì bảo thằng đó hãy nằm chờ chết đi.”

Nói xong, anh liền quay người đi vào phòng ngủ.

Lâm Thiên đờ người.

Thật ra, mục đích của Lâm Thiển khi thốt những câu vừa rồi là để Lâm Mạc Thần nhìn rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Dù sao trái tim con người cũng là máu thịt, dù lời nói của cô khiến anh tức giận, nhưng là người có tâm tư thấu đáo, chắc chắn anh sẽ hiểu ý cô. Trong tương lai nếu anh thật sự đối phó Lệ Trí Thành, vì nể cô, anh cũng sẽ nương tay. Lâm Thiển thừa nhận, cô thiên vị Lệ Trí Thành.

Mặt khác, Lâm Thiển muốn ép anh trai nói lời thật lòng. Rốt cuộc Lâm Mạc Thần có chịu giúp bọn họ hay không? Nếu có thì giúp bằng cách nào?

Xem ra, hiệu quả hoàn toàn ngược lại, cô đã chọc giận anh trai, thậm chí khiến anh thốt ra câu tàn nhẫn: “Bảo thằng đó nằm chờ chết đi.”

Lâm Thiển ở phòng khách ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy vừa rồi bản thân quá lỗ mãng, khiến anh trai đau lòng. Thế là cô lặng lẽ đi vào phòng ngủ tìm Lâm Mạc Thần.

Lâm Mạc Thần đang ngồi ở ghế, xem biểu đồ thị trường chứng khoán ở Mỹ trên điện thoại di động.

Lâm Thiển ngồi xuống mép giường cạnh anh trai, gọi một câu: “Anh.”

Lâm Mạc Thần tiếp tục coi cô như người vô hình.

Lâm Thiển khoác tay anh: “Anh... em sai rồi. Thật ra em biết, chắc chắn vì lo cho bọn em nên anh mới nhận vụ này. Tại đầu óc em hỗn loạn quá nên...”

Lâm Mạc Thần nhướn mắt nhìn em gái: “Muộn rồi, em về đi. Bây giờ anh đã thay đổi ý định, vài ngày nữa anh sẽ đích thân phát động vụ thu mua. Thằng đó chấp nhận cũng được, không chấp nhận càng tốt, anh sẽ chủ động đề nghị liên kết với tập đoàn DG, dùng cái vỏ Tư Mỹ Kỳ, gắp Ái Đạt của bọn em trên thị trường. Vào giờ này sang năm, nếu trên thị trường không còn nhãn hiệu Ái Đạt, cô Lâm cũng đừng bắt ngờ. Tạm biệt.”

Lâm Thiên khóc dở mếu dở, anh trai còn “chủ động đề nghị liên kết” nữa chứ.

“Anh, em sai rồi, các anh đừng “chém giết” lẫn nhau.” Cô ôm chặt cánh tay anh trai: “Vị hôn phu quan trọng, anh trai càng quan trọng hơn. Nếu anh đối xử với em như vậy, bố chúng ta ở trên thiên đường liệu có vui nổi không? Chúng ta cách cả một đại dương, xa nhau bao nhiêu năm trời. Mười sáu tuổi, anh mới về nước tìm người em gái này, anh nỡ lòng lại bỏ rơi em hay sao?”

Câu nói rất tình cảm, cũng có ý nhận lỗi. Mặc dù ý định ban đầu là đồ ngọt anh trai nhưng vì nhắc đến chuyện cũ, ánh mắt cô để lộ tám chân tình.

Lời nói và thần sắc của Lâm Thiên đã chạm vào trái tim Lâm Mạc Thần. Anh hừ một tiếng, không tiếp tục thốt ra những câu lạnh lùng.

Lâm Thiên biết tính anh trai, nhân đà nói mấy câu ngon ngọt. Cuối cùng, khóe mắt anh cũng vụt qua ý cười.

“Bởi vì mối quan hệ giữa anh và em nên anh sẽ không nhúng tay vào vụ mua Ái Đạt. Vụ này do một đồng nghiệp của anh phụ trách. Đây cũng là thỏa thuận ban đầu với những người chung vốn khác.” Lâm Mạc Thần cuối cùng cũng tiết lộ thêm thông tin: “Anh chỉ phụ trách Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy.”

Nghe câu này, phản ứng đầu tiên của Lâm Thiên là quá tốt, anh trai né tránh Ái Đạt, cô và Lệ Trí Thành sẽ không vì vấn đề này mà nảy sinh mâu thuẫn.

Suy nghĩ thứ hai là Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ rơi vào tay Lâm Mạc Thần, chắc chắn sẽ chết rất thảm...

Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn anh trai: “Anh, nếu là đồng nghiệp của anh thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Lệ Trí Thành rất

lợi hại, nếu thật sự đôi đầu, đồng nghiệp và khách hàng của anh chịu thiệt, anh đừng xót xa nhé.”

Lâm Mạc Thần cười cười: “Thân mình còn lo chưa xong, đã lo cho người khác. Em hãy về làm rõ một vấn đề, rốt cuộc Lê Trí Thành có muốn bán hay không? Điều kiện thu mua Ái Đạt chắc chắn tốt nhất trong ba công ty. Lê Trí Thành là thương nhân thực tế và tinh táo hơn em, em chắc chắn cậu ta không động lòng?”

Lâm Thiên không khỏi sửng sốt.

Trên thực tế, Lâm Thiên chưa từng nói chuyện với Lê Trí Thành về vấn đề anh có muốn bán Ái Đạt hay không.

Hôm đó, sau khi tìm ra manh mối qua cuộc điện thoại với Lâm Mạc Thần, cô hăng hái mở miệng: “Em sẽ đi tìm anh trai em làm rõ mọi chuyện.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Nếu không tiện cũng đừng miễn cưỡng.”

Trực giác báo cho Lâm Thiên biết, anh nhất định không bán, bởi đây là sản nghiệp của gia đình anh. Cô chưa bao giờ phân tích vấn đề được mất trong đó. Bây giờ nghe Lâm Mạc Thần nói vậy, cô có chút không chắc chắn.

Dù sao Lê Trí Thành từng vứt bỏ Aito mà không thêm nhú mày. Anh cũng từng cho biết, anh sẵn sàng bỏ lợi ích này để đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Không biết chừng anh cũng từng nghĩ đến vấn đề bán Ái Đạt ấy chứ.

Tâm trạng của Lâm Thiên trở nên phức tạp trong giây lát, không hẳn là thất vọng mà đột nhiên có chút hoang mang.

Nghĩ đến đây, cô rút điện thoại gọi cho Lê Trí Thành.

“Em rời khỏi nhà anh trai rồi, anh đang ở đâu?”

Giọng nói trầm tĩnh của Lê Trí Thành từ đầu kia truyền tới: “Anh vừa rời công ty. Em đang ở đâu, anh đến đón em.”

Dù phát hiện ra thông tin thu mua nhưng Lê Trí Thành không hề tỏ ra lo lắng, sốt ruột hay hoảng hốt. Giọng nói bình thản của anh lúc này khiến Lâm Thiên an tâm phần nào.

“Không cần đâu.” Cô từ chối: “Em sẽ bắt xe về thẳng nhà, cũng gần thôi.”

“Được.” Lê Trí Thành nói khẽ: “Về nhà bàn sau.”

Lâm Thiên cúp điện thoại, đi đến bãi đỗ xe, chợt nhìn thấy một hình bóng quen mắt từ phía xa đi tới.

Khốn kiếp thật, Lâm Thiên chửi thầm một câu: Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trần Tranh không bất ngờ khi gặp Lâm Thiên ở nơi này. Mấy ngày trước, anh ta tình cờ nghe người của công ty đầu tư tiết lộ, Lâm tổng còn một em gái tên Lâm Thiên cũng đang sống ở thành phố Lâm. Lúc đó, tâm trạng của anh ta chấn động và phức tạp.

Điều đầu tiên Trần Tranh nghĩ tới là cái tát dành cho Lâm Thiên. Sau đó, anh ta nhớ đến vụ anh ta và Lê Trí Thành tranh giành hợp đồng của Minh Thịnh, có người tiết lộ, Lâm Thiên nhờ ai đó giới thiệu giúp Lê Trí Thành. Lúc bấy giờ, anh ta còn nghĩ, không ngờ Lâm Thiên có mối quan hệ rộng như vậy.

Bây giờ mới biết, người đó chính là anh trai cô, cũng là nhà đầu tư đại diện công ty nước ngoài đến thu mua Tư Mỹ Kỳ.

Nếu lúc đó anh ta theo đuổi Lâm Thiên thành công, có lẽ hiện tại Tư Mỹ Kỳ không mất nhiều cổ phần mà vẫn có thể hồi sinh?

“Lâm Thiên.” Trần Tranh gọi cô, thần sắc tỏ ra tự nhiên: “Đến tìm anh trai em đây à?” Anh ta cũng biết được địa chỉ Lâm Mạc Thần từ miệng đồng nghiệp của anh nên mới tìm đến đây.

Trần Tranh chẳng có mục đích nào khác ngoài việc tăng thêm mối quan hệ tình cảm với nhà đầu tư có ảnh hưởng lớn này.

Lâm Thiên đại khái cũng đoán ra ý đồ của Trần Tranh. Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt không che giấu sự chán ghét. Sau đó, cô chẳng nói chẳng rằng quay người bỏ đi.

Trần Tranh giơ tay ngăn Lâm Thiên, mỉm cười: “Em trốn tránh tôi làm gì? Tôi và anh Lâm cũng là chỗ quen biết, sau này là đối tác làm ăn, chúng ta có thể bỏ qua khúc mắc trước kia hay không?”

Lâm Thiên: “Đồ thần kinh.”

“Lâm Thiên.” Trần Tranh tỏ ra bất lực: “Cái tát đó không phải là ý của tôi. Tôi theo đuổi em lâu như vậy, em vừa quay người liền lao vào vòng tay Lê Trí Thành. Thử hỏi thằng đàn ông nào chịu nổi? Tôi chỉ bảo bọn họ dọa em, ai ngờ bọn họ ra tay thật sự?”

Lâm Thiên không dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt lừa gạt. Cô chau mày nhìn anh ta, không lên tiếng.

Trần Tranh cúi thấp đầu tiến lại gần cô: “Em cũng tát tôi một cái, chúng ta coi như hòa được không? Em tưởng tôi muốn bán Tư Mỹ Kỳ cho anh trai em? Nếu không phải bọn em và Tân Bảo Thụy đánh nhau kẻ còn người mất, làm loạn cả thị trường, Tư Mỹ Kỳ có đến mức rơi vào tình cảnh ngày hôm nay? Em làm việc ở Tư Mỹ Kỳ ba năm, tôi đối xử với em cũng không tệ. Nể mặt tình nghĩa cũ, em hãy tát tôi một cái, sau này chúng ta không nhắc lại chuyện trước kia. Dù sau cũng đều là công ty Trung Quốc, sau này

em hãy nói giúp tôi một câu trước mặt anh trai em, Trần Tranh tôi cảm ơn em suốt đời.”

Trần Tranh nói đâu ra đấy, ánh mắt vô cùng chân thành. Có thể thấy, chưa bao giờ anh ta hạ mình như vậy.

Lâm Thiên cắn môi. Về tình cảm, cô rất ghét con người này. Nhưng nghe câu “Em tưởng tôi muốn bán Tư Mỹ Kỳ”, lại nghĩ đến tình cảnh tương tự mà Ái Đạt có thể phải đối mặt trong tương lai, cô lại có chút cảm thán.

“Bạt tai thì thôi đi, tôi không có sở thích đó.” Lâm Thiên cất giọng lạnh nhạt: “Anh trai tôi ở nhà đấy, nhưng xin lỗi, tôi và anh ấy công tư rõ ràng, từ trước đến nay không can thiệp vào công việc của nhau nên không thể giúp anh.” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

Trần Tranh vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn cô lái xe rời đi. Sắc mặt anh ta dần trở nên tối sầm.

Thật ra Trần Tranh không biết, từ đầu đến cuối, Lâm Thiên không hề đa động với Lâm Mạc Thần chuyện ân oán cá nhân giữa cô và anh ta, bao gồm cả cái tát đó.

Nhưng nghĩ đến những điều kiện khắt khe mà Lâm Mạc Thần đưa ra trong hợp đồng thu mua và các loại áp lực dồn xuống Tư Mỹ Kỳ, trong lòng anh ta lại bốc lên ngọn lửa.

Nhất định là vì cái tát đó nên Lâm Mạc Thần mới chĩa mũi nhọn vào Tư Mỹ Kỳ. Đây chính là, nhân việc công trả thù riêng.

Mẹ kiếp, Lâm Thiên, Lâm Mạc Thần, đừng để tôi tìm được cơ hội, thù này không báo không phải là quân tử.

Trần Tranh cười nhạt một tiếng, quay người đi lên cầu thang máy. Đến trước cửa nhà Lâm Mạc Thần, anh ta nở nụ cười lịch sự rồi giơ tay bấm chuông.

Chương 34

Buổi đêm yên tĩnh. Lâm Thiên đi vào sân trước ngôi biệt thự, tới bên mấy cây nho cô trồng hôm nào.

Mấy cây nho đã cao ngang người, những phiến lá lớn đung đưa trong gió. Sang năm, chắc nó đã có thể leo kín giàn ở trên cao.

Có lẽ do tâm trạng nặng nề và rối bời, Lâm Thiên không lập tức vào nhà mà rút điện thoại chụp hình mấy cây nho làm kỷ niệm. Sau đó, cô mới thở dài, đẩy cửa đi vào trong nhà.

Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa xem tivi. Nhìn thấy cô, anh vỗ nhẹ mặt ghế, ra hiệu cô ngồi xuống cùng anh.

Lâm Thiên bị tin tức trên truyền hình thu hút sự chú ý. Kênh kinh tế đang đưa tin về vụ tập đoàn DG của Mỹ bỏ khoản tiền khổng lồ thu mua Tư Mỹ Kỳ.

Tất nhiên, những thông tin này không mấy có giá trị. Bởi vì quá trình hợp tác tương đối âm thầm lặng lẽ nên tin tức giới truyền thông kiếm được đều là vu vơ hời hợt.

Bản thân việc công ty nước ngoài thu mua doanh nghiệp trong nước là đề tài nhạy cảm nên các bên đều tránh rình rang.

Nhưng chỉ xem thông tin này, lại hồi tưởng những lời Trần Tranh nói hôm nay, tâm trạng của Lâm Thiên càng tệ hơn.

Cô quay sang Lê Trí Thành, hỏi thẳng: “Anh sẽ không bán Ái Đạt đây chứ?”

Lê Trí Thành cầm điều khiển tắt tivi. “Em nghĩ sao?” Anh không đáp mà hỏi lại.

Lâm Thiên thú thật: “Em không biết.”

“Hôm nay em nói chuyện gì với anh trai em thế?” Lê Trí Thành lại hỏi.

Lâm Thiên lặp lại toàn bộ lời nói của Lâm Mạc Thần. Tất nhiên, cô bỏ qua đoạn anh trai bảo anh “nằm chờ chết”. Lê Trí Thành nghe xong, gật đầu, chuyển đề tài khác: “Em đã nói với anh ấy chuyện hai chúng ta đính hôn chưa?”

Nghĩ đến phản ứng của anh trai, cô đương nhiên không nói thật, chỉ đáp: “Em nói rồi, anh ấy có chút không vui, vì em không báo trước với anh ấy. Tuy nhiên, về cơ bản anh rất vui mừng, còn chúc phúc chúng ta.”

Khóe mắt Lê Trí Thành thấp thoáng ý cười: “Thật không?”

Lâm Thiên hơi chột dạ, nhưng vẫn giả bộ thản nhiên: “Tất nhiên là thật rồi, bằng không anh ấy có thể làm gì?” Cô nghĩ bụng: Vậy mà anh cũng đoán ra phản ứng của anh trai em. Em thừa nhận, ngu tầm ngu mã tầm mã, anh mới là người hiểu anh ấy nhất trên đời.

May mà hai người đàn ông này không đấu với nhau.

Lê Trí Thành cũng không hỏi nhiều, mà chỉ nói: “Đợi sau khi vụ thu mua kết thúc, anh và bố anh ẽ chính thức đi thăm người thân của em.”

Lâm Thiên đỏ mặt: “Tùy anh.”

Nhắc đến đề tài này, không khí trong phòng tựa hồ trở nên mờ ám trong giây lát. Hai người nhìn nhau, Lê Trí Thành giơ tay kéo cô vào lòng rồi vuốt ve mặt cô.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Thiên lên tiếng.

“Em nên gọi anh là gì nhỉ?” Lê Trí Thành hỏi lại.

Lâm Thiên ngẩn người, vài giây sau mới hiểu ý anh. Dù sao cũng là lần đầu tiên, cô rất khó mở miệng. Hơn nữa, gọi người đàn ông chững chạc thâm trầm như anh bằng xưng hô thân mật, cô cảm thấy hơi kỳ kỳ.

“Anh gọi trước đi.” Lâm Thiên đá “trái bóng” về phía anh.

Lê Trí Thành cúi đầu hôn lên trán cô, cất giọng vô cùng dịu dàng: “Vợ à.”

Trái tim Lâm Thiên như bị thứ gì đó chạm vào.

Cô không ngờ, một xưng hô hết sức bình thường, thốt ra từ miệng anh cũng khiến cô rung động đến thế.

Lâm Thiên giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành, gọi khẽ: “Chồng ơi.”

Gương mặt anh gần kề, đôi mắt sâu hun hút nhìn cô. Hai người nhất thời im lặng, nhiệt độ không khí dường như tăng lên, khiến toàn thân cô nóng ran.

Một lúc sau, Lâm Thiên lên tiếng: “Anh còn chưa nói, rốt cuộc anh có bán Ái Đạt hay không?”

Sắc mặt Lê Trí Thành lộ vẻ nghiêm nghị trong giây lát. Anh giơ tay kéo cả bàn cờ và hộp đựng quân cờ ở góc bàn uống trà ra trước mặt.

Lâm Thiên tỏ ra hứng thú: “Anh định bố trí quân cờ hay sao?”

Lê Trí Thành không trả lời, mà cầm bốn quân cờ màu đen, thả xuống bàn cờ.

“Nếu từ chối đề nghị thu mua của tập đoàn DG, Ái Đạt sẽ phải đối mặt với bốn sự uy hiếp chủ yếu. Thứ nhất là vấn đề tài chính. Tài lực của DG

hùng hậu hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần. Nếu triển khai cuộc cạnh tranh trên thị trường, chúng ta sẽ rất thiệt thòi.

Lâm Thiên gật đầu. Đây cũng là điều cô lo lắng. Trước kia đấu với công ty có thực lực hơn hẳn là Tân Bảo Thụy, Ái Đạt phải dốc hết sức lực mới có thể chiếm thế thượng phong. DG là tập đoàn sản xuất túi xách hàng đầu thế giới, tài chính đương nhiên mạnh hơn Tân Bảo Thụy nhiều.

“Thứ hai”, Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “... là cái vỏ Tư Mỹ Kỳ. Trước đây DG nhảy vào thị trường Trung Quốc không thành công là do không hợp thủy thổ, không xây dựng được đội ngũ marketing, mạng lưới thị trường của mình. Nhưng bây giờ, những khiếm khuyết “chết người” của bọn họ đã có Tư Mỹ Kỳ bổ sung.”

Lâm Thiên gật đầu, không nhịn nổi mắng một câu: “Trần Tranh đúng là đồ ngu xuẩn.”

“Thứ ba là tâm lý người tiêu dùng.” Ánh mắt Lê Trí Thành lạnh nhạt đi mấy phần, Lâm Thiên tiếp lời: “Đúng vậy, không ít người tiêu dùng cho rằng sản phẩm của nước ngoài tốt hơn sản phẩm nội địa. Điều này trở thành một ưu thế của bọn họ.”

Nhắc tới mới nhớ, hình như Lâm Thiên cũng thích hàng ngoại hơn.

Lê Trí Thành rõ ràng nghĩ tới đồng mỹ phẩm, quần áo, giày dép... của cô, anh âm thầm liếc cô một cái, Lâm Thiên chau mày: “Anh cũng có bao nhiêu thứ còn gì?”

Lê Trí Thành đáp rất nhanh: “Anh chỉ có trang bị dã ngoại.”

Lâm Thiên ngẩn người, ngẫm nghĩ một lúc. Hình như đúng vậy, ngoài quần áo, giày mũ, lều bạt dành cho chuyến đi dã ngoại, vật phẩm cá nhân khác của Lê Trí Thành đều là hàng nội địa.

“Land Rover.” Cô chợt nghĩ đến xe ô tô của anh.

“Là xe của công ty.”

Cũng đúng... Lâm Thiên vắt óc nghĩ tiếp. Đột nhiên mắt cô lóe sáng, nhưng sắc mặt hơi xấu hổ: "... Còn bao cao su nữa."

Đại khái Lê Trí Thành không ngờ cô tính cả thứ này. Khóe mắt anh vụt qua ý cười: "Được, cái này anh thừa nhận."

Lâm Thiên ngượng ngùng quay đi chỗ khác. Anh đúng là đáng ghét thật.

"Sự uy hiếp thứ tư là gì?" Cô hỏi.

Lê Trí Thành gơ tay véo má cô: "Lòng người."

Lâm Thiên ngây ra, nghe anh nói tiếp: "DG muốn thu mua chúng ta, đương nhiên sẽ đưa ra các điều kiện hấp dẫn, khiến nhiều người động lòng. Thiên hạ đua chen và tranh giành cũng chỉ vì chữ lợi. Việc người của Ái Đạt bị dao động trước cám dỗ là thực tế chúng ta không thể ngăn chặn."

Lâm Thiên im lặng. Lê Trí Thành cầm một quân cờ màu trắng đặt xuống phía đối diện quân cờ đen.

"Đây là gì vậy?" Lâm Thiên hỏi.

"Ích lợi đạt được khi đồng ý bán cổ phần."

Lâm Thiên tròn mắt nhìn Lê Trí Thành. Anh cũng suy tính đến khả năng bán cổ phần ư?

"Bất kể sự uy hiếp nào trong bốn cái trên cũng có khả năng đẩy Ái Đạt vào đường cùng." Anh nói từ tốn: "Nếu chúng ta đồng ý bán cổ phần, kết quả sẽ rất đơn giản. Chúng ta sẽ nhận được khoản tiền vô cùng lớn. Ngành sản xuất túi xách là ngành nghề truyền thống, lợi nhuận mỏng. Nếu chúng ta dùng số tiền này đầu tư vào lĩnh vực bất động sản hay tài chính tiền tệ... Anh nghĩ sẽ đạt được lợi nhuận cao hơn sản xuất túi xách gấp nhiều lần."

Lâm Thiên hoàn toàn á khẩu.

Cô tin vào lời nói của Lê Trí Thành. Với con mắt và năng lực của anh, làm nghề gì mà chẳng kiếm được tiền. Nhưng nghĩ tới việc bán Ái Đạt, tâm trạng của cô vô cùng nặng nề.

Lâm Thiên lại cúi đầu quan sát năm quân cờ trên bàn cờ rồi ngẩng lên nhìn Lê Trí Thành.

Vì vậy, quyết định của anh là?

“Anh từng nghĩ đến chuyện bán Ái Đạt.” Lê Trí Thành nhìn vào mắt Lâm Thiên, đồng thời khẳng định suy đoán của cô.

Lâm Thiên giật mình, anh từng nghĩ đến chuyện bán Ái Đạt? Câu này có nghĩa là...

Lê Trí Thành tựa vào thành ghế, xoay người cô đối diện anh. Sau đó, anh ôm eo cô, ánh mắt thâm trầm.

“Sáng nay anh đã thu thập trên internet tư liệu về công ty nước ngoài thu mua và sáp nhập các doanh nghiệp trong nước.” Anh nói.

Lâm Thiên có dự cảm, lời anh sắp thổ lộ rất quan trọng. Cô bất giác gạt đầu: “Vâng, sau đó thì sao?”

“Thì ra rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng thuộc mọi ngành nghề đã bị nước ngoài thu mua. Đối diện với cuộc tấn công của doanh nghiệp đa quốc gia, sự lựa chọn và kết cục của bọn họ chỉ có một.”

“Vâng.” Lâm Thiên không phải là thành phần đặc biệt yêu nước, nhưng mỗi lần thấy tin tức kiểu này, trong lòng cô vẫn khó chịu. Cho dù nước ngoài mang tới nhân tài và kỹ thuật tiên tiến nhưng nhãn hiệu đó suy cho cùng cũng không còn là nhãn hiệu Trung Quốc. Hơn nữa, đúng là có rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng trong nước đã biến mất trên thị trường.

Lê Trí Thành chuyển đề tài: “Duy chỉ có một ngành, cả tập thể ngăn chặn sự thu mua của nước ngoài.”

Lâm Thiên tiếp lời: “Ngành điện gia dụng.” Cô từng đọc qua tin tức liên quan đến vụ này.

Lê Trí Thành gật đầu: “Tài liệu cho biết, các doanh nghiệp Trung Quốc và tập đoàn điện gia dụng quốc tế đối kháng nhiều năm, bọn họ phải trả cái giá rất đắt mới có thể đẩy lui sự xâm nhập của nước ngoài. Mà kết quả là...”
Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Trong cuộc cạnh tranh gay gắt đó, kỹ thuật và thực lực của doanh nghiệp Trung Quốc không ngừng nâng cao. Hiện tại, rất nhiều sản phẩm điện gia dụng lọt vào top đầu toàn cầu. Công ty nước ngoài nhìn thấy sản phẩm điện gia dụng Trung Quốc là nể sợ.”

Lâm Thiên không biết mở miệng thế nào, cô chỉ cảm thấy máu nóng trên toàn thân từ từ sôi sục. Lê Trí Thành gơ tay gạt hết quân cờ vào hộp.

Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn cô, nói rành rọt từng từ một: “Lẽ nào doanh nghiệp của anh không thắng nổi công ty nước ngoài? Không thể đạt đến top đầu toàn thế giới?”

Đêm đã rất khuya.

Lâm Thiên nằm trên giường, đầu óc cô chỉ lặp đi lặp lại câu nói của Lê Trí Thành, trong lòng vẫn chưa hết xúc động.

Tuy bây giờ Ái Đạt là công ty đứng đầu Trung Quốc, nhưng muốn lọt vào vị trí hàng đầu thế giới vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Không hiểu tại sao, khi nghe Lê Trí Thành bình thản nói mục tiêu xa vời đó, Lâm Thiên không hề cảm thấy ngoài tầm tay, mà cô chỉ có một cảm giác nhiệt huyết dâng tràn, sôi sục ý chí chiến đấu.

Lúc này, Lê Trí Thành mở cửa nhà tắm đi ra ngoài. Bộ dạng của anh mỗi khi tắm xong trông rất gợi cảm, Lâm Thiên càng ngắm càng thích. Không đợi anh tiến lại gần, cô đã nhảy xuống giường lao tới ôm anh.

Thấy người phụ nữ của mình đột nhiên chủ động lao vào vòng tay, Lê Trí Thành dừng bước. Anh phản ứng rất nhanh, ôm người bé cô lên.

Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên cất giọng dịu dàng và kiên định: “Em vẫn muốn làm phó tướng của anh. Cúc cung tận tụy, xông pha trận mạc.”

“Được.” Lê Trí Thành nhẹ nhàng đáp: “Phu nhân muốn làm gì cũng được.”

Lâm Thiên không nhịn được cười, “xì” một tiếng: “Em chỉ muốn làm phó tướng thôi.” Cô cất giọng nũng nịu: “Trưởng quan đại nhân, xin hãy nói cho em biết cảm nang diệu kế tiếp theo của anh đi.”

Lê Trí Thành đặt cô xuống giường, anh cũng nằm bên cạnh rồi ôm cô vào lòng: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Anh cần phải đi sâu tìm hiểu tình hình của đối phương đã.”

Lâm Thiên gật đầu, cô hiểu điều này. Trước khi bước vào trận chiến, các tướng lĩnh đều phải tìm hiểu kỹ càng tình hình binh lực, lương thảo, thói quen dụng binh của đối phương, mới có thể bách chiến bách thắng. Trước đó Lê Trí Thành thắng hai trận, cũng bởi vì anh nắm rõ bản tính của Trần Tranh và Ninh Duy Khải.

Ngẫm nghĩ một lúc, Lâm Thiên lên tiếng: “Trước đây em từng tiếp xúc với mấy người của công ty anh trai em, em cũng đã thu thập tư liệu về tập đoàn DG, để em nói cho anh nghe.”

“Được. Cảm ơn phó tướng Lâm.”

Lâm Thiên mỉm cười, tựa vào lòng anh, bắt đầu chất lọc thông tin quan trọng:

“Mấy người chung vốn và cấp dưới của anh trai em, có thể dùng từ xảo quyệt và tàn nhẫn để hình dung. Bọn họ thường đưa ra nhiều điều kiện hạn chế trong hợp đồng thu mua. Bình thường, anh sẽ thấy không quan trọng nhưng đến khi xảy ra chuyện, ví dụ doanh nghiệp kinh doanh kém hay điều kiện bên ngoài thay đổi, những điều khoản xoàng xĩnh đó liền phát huy tác dụng. Bọn họ có lý do chính đáng, từ từ nuốt doanh nghiệp của anh. Những điều khoản này là hợp pháp và anh chẳng thể làm gì bọn họ. Không thể không thừa nhận, về phương diện thu mua tài chính, doanh nghiệp trong nước thua xa doanh nghiệp quốc tế về mặt kinh nghiệm.”

Lê Trí Thành gật đầu. Lâm Thiên thở dài: “Em đoán Trần Tranh chắc chắn rơi vào bẫy của bọn họ.”

Nhắc đến Trần Tranh, Lê Trí Thành không một chút mềm lòng: “Anh ta gieo gió gặt bão.” Lâm Thiên nháy mắt với anh. Thật ra Trần Tranh nói không sai, Tư Mỹ Kỳ bị Lê Trí Thành kéo xuống nước mới rơi vào cảnh đường cùng.

Lượng tiêu thụ túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy giảm sút, tạo ra khoảng trống rất lớn. Tư Mỹ Kỳ đương nhiên nhảy vào, không ngờ bị nhãn hiệu Aier của Ái Đạt đánh bại. Chiêu “một mũi tên trúng ba đích” của Lê Trí Thành chính là chỉ thị trường vật liệu, thị trường túi xách thông thường và giải quyết Tư Mỹ Kỳ.

Lâm Thiên không nhịn được lại liếc Lê Trí Thành một cái.

Lúc cô bị người của Trần Tranh cho một bạt tai, Lê Trí Thành nói, anh sẽ ghi nhớ giọt nước mắt của cô.

Cô thật sự không ngờ, sau một thời gian dài như vậy, anh vẫn không quên tặng Tư Mỹ Kỳ một đòn chí mạng, coi như trả thù cho cô.

Hờ hờ... cái tát của Trần Tranh có cái giá đắt thật đấy.

“Mấy quản lý cao cấp và nhân viên thị trường của tập đoàn DG khu vực Châu Á Thái Bình Dương cũng có đặc điểm riêng.” Lâm Thiển nói tiếp: “Một số thạo về lĩnh vực thương mại điện tử, vì vậy bọn họ làm rất tốt nghiệp vụ tại khu vực Hồng Kông, Đài Loan. Chúng ta phải đặc biệt cẩn thận những hoạt động marketing quy mô lớn trên internet của bọn họ.

Đội ngũ quảng cáo của DG cũng rất xuất sắc. Nói thật là chúng ta không thể nào sánh bằng. Mỗi khi xem quảng cáo của bọn họ, em đều cảm thấy chấn động.”

Ngoài ra, quy trình vận hành của bọn họ cũng nhanh chóng và đạt hiệu quả cao. Dựa theo cách làm của bọn họ ở những nước khác, nhiều khả năng sau khi chuẩn bị đâu vào đấy, họ sẽ phát động “cuộc chiến tia chớp” trên thị trường.”

Đêm khuya tĩnh mịch, hai người thì thầm thảo luận rất lâu. Lâm Thiển nhận thức một cách sâu sắc, con đường phía trước gập ghềnh và trắc trở. Bởi vì bọn họ sắp phải đối mặt với một đối thủ mạnh chưa từng thấy. Xác suất thắng lợi là bao nhiêu, vẫn còn là điều bí ẩn.

Cùng lúc đó, kế hoạch thu mua của Lâm Mạc Thần cũng đang tích cực xúc tiến.

Mục tiêu thứ hai của anh là Tân Bảo Thụy.

Khi nhận được tin tập đoàn DG đã trở thành một trong những cổ đông lớn của Tân Bảo Thụy, Ninh Duy Khải cảm thấy hơi bất ngờ.

Bởi vì bố con nhà họ Chúc từng tuyên bố, sẽ không bao giờ bán cổ phần của Tân Bảo Thụy. Vậy mà mới một thời gian anh ta rời khỏi công ty, gió đã xoay chiều khác.

Ninh Duy Khải chẳng tốn nhiều công sức đã có thể tìm hiểu ngọn ngành. Hóa ra đối phương ra tay với cổ đông vừa và nhỏ trước. Những cổ đông này đều là họ hàng hoặc nhân viên kỳ cựu của Tân Bảo Thụy, trước đây cùng chủ tịch Chúc tạo dựng giang sơn, nên được sở hữu một số cổ phần của công ty. Bây giờ bọn họ đã không thể đạt lợi ích nhiều hơn từ Chúc thị nên trước đề nghị mua cổ phần với giá cao của DG, bọn họ rất khó giữ vững lập trường.

Tuy nhiên, người thật sự khiến Tân Bảo Thụy rơi vào nguy cơ chính là hai anh em nhà họ Chúc.

Đại diện thu mua của tập đoàn DG là một người gốc Hoa tên Lâm Mạc Thần. Anh ta bí mật hẹn gặp riêng hai anh em nhà họ Chúc. Một ngày sau, anh ta mua được 10% cổ phần trong tay hai người. Như vậy, DG chiếm đến 30% cổ phần, trở thành cổ đông lớn của Tân Bảo Thụy.

Trước sự thật này, Ninh Duy Khải chỉ muốn chửi thề một câu.

Chắc không phải do một tay gây dựng nên bọn họ không xót xa. Về việc tại sao hai anh em nhà họ Chúc đồng ý bán cổ phần, Ninh Duy Khải nghĩ đến nhiều nguyên nhân.

Thứ nhất, anh ta nắm giữ Tân Bảo Thụy nhiều năm nên có ảnh hưởng rất lớn, rất sâu sắc. Có lẽ hai vị công tử này không biết làm thế nào với doanh nghiệp và một đám nhân viên không tin phục bọn họ.

Thứ hai, anh em nhà họ Chúc chuyên quản lý ngành bất động sản và tài chính tiền tệ. Họ không có hứng thú với ngành sản xuất túi xách lợi nhuận mỏng. Do đó, bọn họ mới bán cổ phần trong tay rồi dùng khoản tiền lớn đó phát triển công ty của mình. Làm vậy, có thể nâng cao tầm ảnh hưởng trong nội bộ Chúc thị. Bởi dù sao sau khi Ninh Duy Khải bị đánh đổ, ứng cử viên thừa kế chỉ còn lại hai anh em bọn họ.

Hơn nữa, một khi bán Tân Bảo Thụy, sau này Ninh Duy Khải muốn làm lại từ đầu cũng rất khó. Đây chính là một đòn nhắm vào anh ta.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, nếu ở vào vị trí của bọn họ, anh ta cũng sẽ bán cổ phần Tân Bảo Thụy.

Tình hình hiện tại tương đối phức tạp. Chủ tịch Chúc Bác Vân sở hữu 20% cổ phần. Anh em họ Chúc mỗi người đã bán 5% nên chỉ còn lại 10%, không loại trừ khả năng họ sẽ bán tiếp. Chúc Hàm Dư sở hữu 15% cổ phần. Ngoài ra, còn 15% cổ phần phân tán trong tay các cổ đông nhỏ, những cổ đông này lại là người của Ninh Duy Khải nên họ án binh bất động.

Tập đoàn DG chiếm giữ 30% cổ phần. Cuối cùng ai có thể giành được quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy vẫn còn là điều bí ẩn.

Về phần Chúc Hàm Dư, Ninh Duy Khải hiểu rõ tại sao cô không bán. Nghe nói Lâm Mạc Thần từng tìm cô, nhưng cô đều từ chối gặp mặt.

Chúc Hàm Dư tuy chẳng biết gì nhưng cô cũng có sự cố chấp của mình. Chắc cô không ngờ cổ phần trong tay mình bây giờ quan trọng như vậy. Cô chỉ đơn thuần không muốn bán thứ thuộc về Chúc thị.

Ninh Duy Khải ngược nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, lặng lẽ thờ dài.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Nguyên Tuấn gõ cửa đi vào, sắc mặt hơi kỳ lạ: “Ninh tổng, phu nhân của anh đến rồi.”

Ninh Duy Khải hơi ngần người, liền nhìn thấy Chúc Hàm Dư từ đằng sau Nguyên Tuấn đi vào.

Bốn mắt chạm nhau, sắc mặt Ninh Duy Khải không chút thay đổi, trong khi ánh mắt Chúc Hàm Dư chứa đựng rất nhiều tâm tình. Hai tay cô nắm chặt túi xách, đứng yên một chỗ nhìn anh ta.

Ninh Duy Khải lên tiếng: “Nguyên Tuấn, chú ra ngoài trước đi.” Anh ta đứng dậy, mỉm cười tiến lại gần vợ: “Hàm Dư, sao em lại đến đây?”

Đây là lần đầu tiên cô bước chân ra khỏi nhà, đặt chân tới nơi làm việc của anh ta kể từ khi kết hôn tới nay.

Chúc Hàm Dư cụp mi, né tránh ánh mắt của chồng, đáp lí nhí: “Ba ngày nay anh không về nhà, em đến xem anh thế nào?”

Ninh Duy Khải nhìn cằm cổ trắng ngần hơi cúi xuống của cô. Anh ta chưa thấy một người phụ nữ nào có cái cổ nõn nà đẹp đẽ như vậy. Hôm nay Chúc Hàm Dư chỉ mặc bộ váy dài bình thường, nhưng đứng giữa văn phòng của anh ta, cô vẫn tỏa ra khí chất cao quý trang nhã, rung động lòng người.

Người vợ của anh ta là một công chúa trời sinh. Nàng công chúa luôn sống trong tháp ngà ảo mộng, từng là nàng công chúa mà anh ta mơ ước.

Ninh Duy Khải kéo tay cô về bàn làm việc. Chúc Hàm Dư ngần ngợ đi theo anh ta, không nói một lời.

Ninh Duy Khải ngồi xuống ghế, để vợ ngồi lên đùi mình. Chúc Hàm Dư không thoải mái: “Đây là phòng làm việc...”

“Không sao đâu.” Ninh Duy Khải hôn nhẹ lên cổ cô: “Bọn họ sẽ không vào đây.” Anh ta giải thích: “Mấy ngày nay xảy ra vụ thu mua âm ỉ ở bên

ngoài, chắc em cũng nghe nói rồi. Vì vậy anh mới không có thời gian về nhà.”

Nhiều lúc, lời giải thích chẳng hề có giá trị. Trước kia dù bận đến mức nào, chỉ cần ở thành phố Lâm, Ninh Duy Khải đều về nhà với vợ.

Nhưng Chúc Hàm Dư vẫn gật đầu, rút một tập giấy từ túi xách đưa cho anh ta: “Em đến... để đưa cho anh cái này.”

Ninh Duy Khải cầm lên xem, sững sốt trong giây lát: “Đây là...”

Đây là một bản ủy thác cổ phần, bên trên viết: “Chúc Hàm Dư ủy thác toàn bộ 15% cổ phần của Tân Bảo Thụy cho Ninh Duy Khải. Ninh Duy Khải thay cô thực hiện mọi quyền lợi của một cổ đông. Bên dưới là chữ ký và con dấu của Chúc Hàm Dư, chữ ký mảnh mai và yếu ớt như con người của cô.”

Ninh Duy Khải nhướng mắt nhìn vợ: “Em biết hành động này có ý nghĩa như thế nào không?”

Có nghĩa, anh ta sẽ là người quyết định ai trong số gia tộc Chúc thị hoặc tập đoàn DG có thể nắm quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy.

Ánh mắt Chúc Hàm Dư vụ qua tâm tình mơ hồ, cô đáp khẽ: “Có nghĩa là, với số cổ phần Sa Ứng trong tay anh cộng thêm số cổ phần này, ít nhất có thể bảo vệ Sa Ứng và các nhãn hiệu khác, đúng không?”

Ninh Duy Khải gật đầu, hôn cô: “Đúng vậy. Cảm ơn em, Hàm Dư.”

Chúc Hàm Dư đột nhiên trào nước mắt. Cuối cùng, cô cũng buông hết lòng tự tôn yếu ớt, ôm cổ chồng nghẹn ngào: “Duy Khải, không phải em đứng về phía bố và anh trai. Em chỉ hy vọng mọi người không trở mặt, em muốn mọi chuyện tốt đẹp...”

Tim Ninh Duy Khải như bị siết mạnh, anh ta ôm chặt vợ: “Anh hiểu, em đúng là ngốc...”

Ninh Duy Khải còn chưa dứt lời, cửa văn phòng vang lên hai tiếng gõ cửa cộc cộc rồi bị đẩy ra.

“Ninh tổng, em đã hoàn thành nhiệm vụ, đến báo cáo với anh.” Một giọng phụ nữ lạnh lạnh cất lên.

Ninh Duy Khải và Chúc Hàm Dư đồng thời quay đầu về phía cửa ra vào.

Một cô gái trẻ tuổi thanh tú, mặc áo sơ mi trắng và váy công sở đang đứng ở cửa. Bất gặp cảnh hai người trong phòng ôm nhau, cô chớp chớp mắt. Nguyễn Tuấn đứng sau lưng cô gái, nghiêm giọng: “Lydia, Ninh tổng và phu nhân đang nói chuyện, cô ra ngoài đi đã.” Nói xong, không đợi phản ứng của cô gái, anh ta lập tức đóng cửa.

Trong phòng khôi phục bầu không khí yên tĩnh.

Ninh Duy Khải và Chúc Hàm Dư lại hướng ánh mắt về phía đối phương. Anh ta cúi xuống định hôn vợ, cô liền đẩy anh ta đứng dậy, nở nụ cười miễn cưỡng: “Anh cứ bận việc đi, em không làm phiền nữa.” Cô ngập ngừng: “Tối nay anh có về...”

“Anh về.” Ninh Duy Khải cướp lời Chúc Hàm Dư, giơ tay xoa đầu cô: “Đợi anh.”

Chúc Hàm Dư gật đầu, lại liếc anh ta một cái rồi quay người đi ra ngoài.

Ninh Duy Khải tiễn vợ khỏi văn phòng, đi ra thang máy. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của thư ký ở gian ngoài, ánh mắt Chúc Hàm Dư vô tình dừng lại ở cô gái trẻ đang cúi đầu ngồi ở đó.

Cô ta không nhìn cô, cô cũng nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác.

Cho đến khi lên xe ô tô, gơ tay vẫy chào Ninh Duy Khải, tới khi xe chạy qua ngã rẽ, không còn nhìn thấy hình bóng chồng, Chúc Hàm Dư mới ôm miệng khóc nức nở.

Việc Ninh Duy Khải giành được 15% cổ phần của Tân Bảo Thụy nhanh chóng lan truyền rộng rãi. Ngay lập tức có rất nhiều người tìm anh ta, cũng có nhiều người chờ xem hành động tiếp theo của anh ta. Ninh Duy Khải chẳng gặp một ai, bao gồm cả Lâm Mạc Thần, người đàn ông bây giờ đã có tiếng tăm trong ngành túi xách.

Vài ngày sau, anh ta hẹn gặp Lê Trí Thành.

Tại cuộc gặp gỡ lần này, hai bên đã có mục đích hết sức rõ ràng. Đối với Ninh Duy Khải mà nói, hiện tại anh ta chỉ có khả năng kiểm soát nhãn hiệu Sa Ứng. Tình hình bên trong và bên ngoài đều rất khó khăn, đây là thời cơ giúp anh ta đổi đời, nhưng cũng có thể là vực thẳm khiến anh ta đánh mất “lá bài” cuối cùng.

Vì vậy, Ninh Duy Khải cần tìm một chỗ dựa vững chắc.

Lê Trí Thành biết rõ hoàn cảnh của Ninh Duy Khải. Đồng thời, anh cũng cần trợ lực từ anh ta.

Buổi chiều hai người đàn ông gặp nhau ở quán trà lân trước. Chỉ có điều lần này, trên xe của Ninh Duy Khải không có Lydia, còn Lê Trí Thành không dẫn theo Lâm Thiên.

Ninh Duy Khải chủ động rót trà cho Lê Trí Thành, cười cười: “Nghe nói DG cũng tỏ thái độ muốn mua Ái Đạt, không biết tình hình tiến triển đến đâu rồi?”

Lê Trí Thành trả lời ngắn gọn: “Mấy hôm nữa sẽ có câu trả lời chính thức cho bọn họ.”

Ninh Duy Khải gạt đầu, không hỏi han nhiều. Anh ta cầm chén trà sứ, xoay xoay trong tay: “Tôi tưởng anh là kẻ phá rối lớn nhất trong ngành, không ngờ chúng ta đều thành món ăn trong đĩa của công ty nước ngoài.”

“Cũng chưa chắc.” Lê Trí Thành cất giọng bình tĩnh: “Nếu doanh nghiệp Trung Quốc đều tẩy chay vụ thu mua, anh nhìn nhận thế nào về cục diện trong tương lai.”

Ninh Duy Khải đương nhiên từng suy nghĩ về vấn đề này, anh ta mỉm cười đáp: “Theo suy đoán thông thường, chúng ta có thể thắng trong thời gian ngắn, nhưng thời gian dài chắc chắn thất bại.”

Lê Trí Thành cầm chén trà uống một ngụm: “Anh đã đọc qua tin tức về ngành điện gia dụng của Trung Quốc chưa?”

Ninh Duy Khải đáp: “Ngành của chúng ta khác bọn họ. Trong việc đối kháng nước ngoài, chúng ta có lợi cũng có hại.”

“Tôi xin lắng nghe.”

“Lợi ở chỗ, ngành túi xách tuy có hàm lượng kỹ thuật nhưng không cao như ngành điện gia dụng, hơn nữa chất lượng và kỹ thuật giữa các công ty không cách biệt quá lớn như ngành kia. Vì vậy, chúng ta chẳng cần khổ sở nghĩ cách không ngừng nghiên cứu, không ngừng nâng cao, để rồi lợi nhuận bị ép xuống đến mức thấp nhất. Hại ở điểm, ngành điện gia dụng chú trọng chất lượng tính năng, chỉ cần nhãn hiệu tạm tạm, người tiêu dùng sẽ quan tâm đến mức giá. Còn túi xách là vật phẩm thường ngày, nói trắng ra, túi xách thể hiện địa vị và đẳng cấp của một cá nhân. Một khi DG lợi dụng mạng lưới tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ, tiến vào thị trường Trung Quốc, một khi người tiêu dùng đã làm quen và chấp nhận nhãn hiệu quốc tế này thì chúng ta làm gì cũng vô ích, cạnh tranh về giá cả hay nâng cao chất lượng đều vô dụng. Ví dụ, dù đắt hơn vài chục, thậm chí vài trăm nhân dân tệ, người tiêu

dùng cũng sẽ sẵn lòng bỏ tiền mua sản phẩm thuộc thương hiệu hàng đầu thế giới, chứ ai mua sản phẩm nội địa. Hơn nữa, trong cuộc chiến giá cả, chưa chắc chúng ta đã thắng đối phương. Đến lúc xu thế lớn qua đi, tôi và anh chỉ còn nước đóng cửa, trở thành thương hiệu loại hai đứng sau DG.”

Câu nói này tuy có vẻ bốn cột chân biếm theo phong cách thường thấy của Ninh Duy Khải nhưng “đánh trúng chỗ hiểm”, chỉ rõ thiệt hơn. Nói xong, Ninh Duy Khải ngồi im nhìn Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Một lúc sau, Lê Trí Thành mở miệng: “Vì vậy, nếu muốn thắng DG, bảo vệ thị phần, chúng ta chỉ có một điểm quyết thắng then chốt, đó là ngăn chặn người tiêu dùng làm quen và chấp nhận nhãn hiệu này.”

Ninh Duy Khải chau mày. Nói một câu thật lòng, anh ta có cảm giác vô cùng dễ chịu khi trò chuyện với Lê Trí Thành. Câu nói vừa rồi của Lê Trí Thành cũng là suy nghĩ trong lòng anh ta. Có lẽ đây chính là cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ?

Ninh Duy Khải cười thầm một tiếng.

“Anh định làm thế nào?” Ninh Duy Khải đi thẳng vào vấn đề.

Lê Trí Thành hiển nhiên đã có dự tính từ trước, anh đặt hai chén trà đến trước mặt Ninh Duy Khải: “Tôi định tiến hành hai bước. Bước thứ nhất anh làm chủ, tôi phối hợp, tăng thêm áp lực cho đối phương từ vòng ngoài, khiến bọn họ phải chịu áp lực lớn trong quá trình thâm nhập vào thị trường Trung Quốc.”

Ninh Duy Khải hiểu ý Lê Trí Thành, “vòng ngoài” là chỉ mạng lưới tiêu thụ, nhà cung ứng, các đại lý, công ty vận chuyển trên cả nước. Hiện tại, anh ta vẫn là Chủ tịch Hiệp hội túi xách, có mối quan hệ trong ngành. Ban đầu, anh ta định dùng chiêu này để phong tỏa Aito. Bây giờ Lê Trí Thành

lại bảo anh ta áp dụng chiêu này vào đối thủ nước ngoài, nghĩ lại cũng thấy nực cười.

Trước sự trầm mặc của Ninh Duy Khải, Lê Trí Thành nói tiếp: “Trong bước này, toàn bộ nguồn lực của Ái Đạt sẽ ủng hộ anh.”

Cái gọi là “ủng hộ” có nghĩa nguồn lực của cả hai công ty đều nằm trong tay Ninh Duy Khải, nghe theo sự sắp xếp của anh ta. Như vậy, hai công ty sẽ phải đối mặt với áp lực cạnh tranh và chịu tổn thất như nhau. Đồng thời đây cũng là cơ hội tích lũy mối quan hệ và danh tiếng, giúp ích cho việc làm lại từ đầu của anh ta sau này. Ninh Duy Khải thầm cân nhắc tính toán trong lòng. Anh ta không vội nhận lời, mà hỏi lại: “Bước thứ hai thì sao?”

Lê Trí Thành tựa vào thành ghế ở phía sau, bình thản đáp: “Bước đầu tiên sẽ khiến DG bị tổn thương nguyên khí, cũng là giả vờ tiến công. Bước tiếp theo, tôi sẽ chịu trách nhiệm tạo nên bức tường ngăn chặn hàng ngoại trong lòng người tiêu dùng.”

Lê Trí Thành về công ty Ái Đạt vào lúc chạng vạng tối, nhân viên đã tan sở gần hết. Tường Viên ngồi ở gian ngoài, liền đứng dậy khi thấy anh: “Giám đốc Lâm đến rồi.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Cậu về trước đi.”

Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành liền nhìn thấy Lâm Thiển đứng bên giá sách, đang xem quyển Binh pháp Tôn Tử của anh. Cô quay đầu mỉm cười với anh, đồng thời rút tờ diệp kế thứ ba mà anh mới viết cách đây không lâu.

“Để em giữ cái này cho anh được không?” Cô hỏi.

Lê Trí Thành đương nhiên không vấn đề gì. Lâm Thiển gấp cẩn thận, bỏ vào ví tiền luôn mang theo người, đồng thời cố ý cất giọng nghiêm nghị:

“Em phải hết sức cẩn thận mới được, bị người khác nhìn thấy là hỏng bét. Tất nhiên, em cũng sẽ không cho anh trai xem.”

Lê Trí Thành mỉm cười, đi tới ôm cô cùng ngồi xuống ghế.

“Tuần sau em thu xếp đi thành phố A được không?” Anh hỏi.

Lâm Thiên hơi bất ngờ: “Chẳng phải theo kế hoạch, đầu tháng sau em mới đi hay sao?”

Kế hoạch mà cô nhắc tới đã được định ra từ trước, Lâm Thiên đi chi nhánh công ty Minh Đức ở thành phố A. Từ nay về sau, cô sẽ tiếp quản mọi công việc của Minh Đức ở đại lúc, coi như rời khỏi Ái Đạt.

“Cuộc chiến sắp xảy ra.” Lê Trí Thành ôm cô: “Em cứ ở bên đó, xong việc anh sẽ đón em về.”

Lâm Thiên im lặng. Cô hiểu ý Lê Trí Thành, giống như Lâm Mạc Thần tránh mặt khỏi vụ thu mua Ái Đạt, việc cô rời khỏi công ty sẽ càng ổn thỏa hơn. Mấy ngày trước, Lâm Thiên tuyên bố làm phó tướng của anh, nhưng đó cũng chỉ là lời nói trong lúc hưng phấn, bản thân cô đã sớm chuẩn bị tinh thần đứng ngoài cuộc.

Tuy nhiên, Lâm Thiên không ngờ mình phải đi nhanh như vậy.

“Được thôi.” Lê Trí Thành đã quyết định, chắc chắn có suy tính của anh. Lâm Thiên ôm cổ anh: “Anh cần bao nhiêu thời gian?”

“Ba đến năm tháng.”

Lâm Thiên tròn mắt: “Ba đến năm tháng ư?” Cô và anh sẽ không gặp mặt?

Bất gặp vẻ sột ruột của Lâm Thiên, Lê Trí Thành mỉm cười, giờ tay đỡ gáy rồi cúi xuống hôn cô.

“Tuần nào anh cũng sẽ đến thăm em, bất kể mưa gió bão bùng.”

Vài ngày sau, Lâm Thiên đáp chuyến bay đi thành phố A.

Đôi với chuyến đi lần này, cô vừa hưng phấn vừa bịn rịn. Vừa rời Lệ Trí Thành tiễn cô ra sân bay, nhìn hình bóng cao lớn của anh giữa đám đông, viền mắt cô ngân nước.

Tuy nhiên, hai người sống chung lâu ngày, bây giờ được sống một mình cũng khá thoải mái dễ chịu. Hơn nữa, Lệ Trí Thành hứa mỗi tuần sẽ đi thăm cô một lần, chắc chắn anh sẽ làm được.

Lúc ngồi ở phòng đợi, Lâm Thiên gọi điện chào Lâm Mạc Thần. Lâm Mạc Thần hơi bất ngờ: “Chẳng phải tháng sau mới đi sao?”

Lâm Thiên thờ dãi: “Anh đã né tránh thì em cũng nên tránh mặt đúng không?”

“Cũng tốt. Em là nhược điểm duy nhất của Lệ Trí Thành, em lui về đằng sau, anh cũng yên tâm hơn.” Lâm Mạc Thần đáp.

Lâm Thiên ngẩn người, cái gì mà “em là nhược điểm duy nhất của Lệ Trí Thành”? Rõ ràng cô luôn là một mãnh tướng dưới trướng của anh, tự dung trở thành điểm yếu từ lúc nào thế?

Anh trai đã nghĩ vậy, lẽ nào Lệ Trí Thành cũng có ý nghĩ tương tự?

Cho đến lúc lên máy bay, trong lòng Lâm Thiên vẫn không thoải mái. Nhưng khi máy bay lao vào tầng mây, bên ngoài cửa sổ tràn ngập ánh nắng chói lòa, Lâm Thiên tạm thời gạt bỏ mọi chuyện ra khỏi đầu óc.

Cô vừa ngắm phong cảnh, vừa rút tờ cảm nang diêu kế khỏi ví tiền.

Mấy ngày trước, khi Lâm Thiên và Lê Trí Thành thảo luận về kế hoạch tiếp theo, anh đã nắm tay cô, cùng cô viết dòng chữ này. Tuy nét chữ vẫn chưa được xuất sắc nhưng không ảnh hưởng việc thương lãm.

Kế thứ nhất là: Dự định tiến sâu.

Xem một lúc, Lâm Thiên lại gấp tờ giấy bỏ vào túi xách. Bởi vì đây là lần đầu tiên nắm rõ toàn bộ kế hoạch của Lê Trí Thành nên trong lòng cô hơi xúc động. Cô lặng lẽ nhắm mắt, lần này nhất định sẽ thuận lợi, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề nào.

Bọn họ nhất định sẽ thắng.

Chương 35

Khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào phòng, Lâm Thiên mở mắt, ngắm người đàn ông nằm bên cạnh. Mái tóc ngắn đen nhánh phủ xuống trán, hốc mắt rất sâu, sống mũi thẳng và xương gò má đầy đặn, tạo thành đường nét gương mặt đầy nam tính. Ánh mắt Lâm Thiên dừng lại ở cái cằm luôn sạch sẽ mà cô yêu thích.

Lâm Thiên động lòng, chống tay vào ngực anh, nâng đầu hôn lên nơi đó. Bờ môi vừa chạm vào làn da, Lê Trí Thành đã giơ tay ôm cô, đè cô xuống dưới thân.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, Lâm Thiên lập tức đọc hiểu ánh mắt đó.

“Anh lại muốn nữa à?” Cô hỏi nhỏ.

“Ừ.” Lê Trí Thành nhẹ nhàng thúc cô một cái.

Phòng của Lâm Thiên ở tầng trên cùng khách sạn, từ cửa sổ có thể ngắm con sông chảy qua thành phố. Bây giờ là mùa thu đẹp nhất ở thành phố A, ngọn gió đầu thu mát rượi thổi qua dòng sông và rừng cây, giống một bàn tay dịu dàng lướt qua người bạn, cuối cùng chỉ còn lại sự tĩnh mịch thanh thản.

Lâm Thiên và Lê Trí Thành chìm trong cuộc ái ân ngọt ngào khi anh đến đây vào buổi tối ngày hôm qua. Thời gian như bị lãng quên ở căn phòng này. Mới một tuần không gặp, nhưng cô cảm thấy đôi mắt của anh, đường nét gương mặt anh càng cuốn hút, càng đi sâu chiếm trọn trái tim cô.

Vận động một lúc, Lê Trí Thành rời khỏi người Lâm Thiên, giơ tay cầm bao cao su ở đầu giường.

Lâm Thiên cười híp mắt trêu anh: “Anh vẫn còn dùng hàng Nhật cơ à? Chắc chắc, Lê tổng nhớ đừng để người khác biết, bằng không sao có thể kêu gọi cả ngành tẩy chay công ty nước ngoài...”

Lâm Thiên đã quên mất một điều quan trọng, cần phải suy nghĩ kỹ trước khi thách thức Lê Trí Thành. Anh liếc cô một cái, đột nhiên ném bao cao su xuống đất rồi lại tiến vào: “Anh không dùng nữa.”

Lâm Thiên: “...”

Thấy anh tiếp tục vận động, Lâm Thiên vội lên tiếng: “Em sai rồi, em sai rồi được chưa nào? Anh mau đeo vào đi.”

Ai ngờ anh nhìn cô chăm chú, đồng thời nâng mặt cô: “Không dùng được không em?”

Giọng nói của anh vô cùng trầm âm, tim Lâm Thiên đập rộn ràng.

Anh có ý định rất nghiêm túc.

Tuy hai người đã lên kế hoạch kết hôn vào bốn tháng sau, trước đó cũng từng thảo luận muốn sinh con trai hay con gái, Lê Trí Thành nói thích con gái. Nhưng một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi, đang đứng trên đỉnh cao sự nghiệp như anh, vừa đính hôn đã muốn có con, sớm hơn những người đàn ông trên thương trường khác. Ninh Duy Khải đã ba mươi còn chưa có con.

Lê Trí Thành quả nhiên chỉ có “cái vỏ” của tuổi hai mươi, bên trong là người đàn ông trung niên chững chạc.

Nghĩ tới kết luận này, Lâm Thiên không nhịn được cười.

“Em cười gì thế?” Lê Trí Thành hỏi.

Lâm Thiên đương nhiên không nói thật, có điều, về chuyện con cái, cô cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên là được. Do đó cô gật đầu: “Vậy thì không dùng nữa.”

Ánh mắt Lê Trí Thành lập tức biến đổi, xuất hiện tâm tình khó diễn tả. Chắc là... do xúc động.

Bắt gặp vẻ xúc động trong mắt anh là một điều vô cùng hiếm thấy. Ngay cả cảm xúc đó cũng thâm trầm, kiềm chế, không dễ phát giác. Nếu không phải quen thuộc từng biểu cảm nhỏ của anh, Lâm Thiên chắc cũng không nhận ra. Điều này cũng khiến cô rung động.

Cuối cùng khi đạt tới cao trào, Lâm Thiên mới phát hiện, lúc giữa hai người không có bất cứ ngăn cách nào, chất dịch ấm nóng của anh chảy trong người cô, cảm giác đó hoàn toàn khác bình thường.

Trong lòng Lâm Thiên vô cùng cảm động. Trước đây, đọc sách gặp từ “tươi nước”, cô chẳng hề để ý. Nhưng vào thời khắc này, hóa ra thật sự chỉ hai từ “tươi nước” mới có thể khái quát cảm nhận của cô lúc này.

Anh “tưới nước” cho cô bằng phương thức thân mật nhất, đẹp đẽ nhất của người đàn ông và người đàn bà.

Gò má Lâm Thiên lại ửng đỏ. Sự thay đổi thần sắc ấy không lọt qua mắt Lê Trí Thành, anh để cô gãi đầu lên cánh tay mình, hỏi nhỏ: “Em lại nghĩ linh tinh gì thế?”

Lâm Thiên không nhịn được cười, nói cho anh nghe lý luận “tưới nước.”

Lê Trí Thành nghe xong, miệng cười cười, nhưng ánh mắt nhìn cô ngày càng thâm trầm, nơi nào đó lại thức tỉnh.

Lâm Thiên tròn mắt: “Anh lại...”

“Là em khơi gợi trước.” Lê Trí Thành cất giọng trầm khàn.

“Em đâu có.”

Lê Trí Thành im lặng nhìn cô, tất nhiên là có. Câu trắng trợn như “anh tưới nước cho em” được cô nói bằng một giọng thản nhiên ngây thơ. Thử hỏi, liệu người đàn ông nào chịu nổi?

Bởi vì sắp tới giờ ra sân bay, Lâm Thiên lại quá mệt mỏi nên cuối cùng Lê Trí Thành đành đi tắm nước lạnh để hạ nhiệt.

Trong lúc tiễn anh xuống dưới khách sạn, đón xe đi sân bay, thân thể Lâm Thiên vẫn có cảm giác lạ thường. Thứ anh để lại trong cơ thể cô, nhắc nhở cô rằng, người đàn ông bên cạnh đã trở thành người thân mật nhất của cô trên thế giới này.

“Anh hãy chú ý an toàn, đừng để mệt quá.” Lâm Thiên ngẩng đầu hôn anh.

Lê Trí Thành ôm chặt cô, thì thầm: “Em hãy lên phòng ngủ thêm một lát.”

“Vâng.”

Anh buông người cô, lên xe taxi. Ô tô nhanh chóng rời khỏi khách sạn, biến mất khỏi tầm mắt.

Đây đã là tuần thứ tư kể từ khi hai người xa nhau, mỗi lần tiễn anh rời đi, Lâm Thiên vẫn cảm thấy trống trải. Cô kéo vạt áo khoác, quay người đi vào trong khách sạn.

Phòng khách sạn không còn Lê Trí Thành tựa hồ khôi phục sự xa lạ trong giây lát. Lâm Thiên sắp xếp lại đồ dùng cá nhân, tùy tiện mở quyển catalog áo cưới đặt trên bàn.

Bởi vì quá bận rộn, Lê Trí Thành giao toàn bộ việc chuẩn bị hôn lễ, từ chọn áo cưới, khách sạn và nơi hưởng tuần trăng mật cho cô. Nhưng Lâm Thiên biết, anh không muốn cô lo nghĩ nhiều nên mới làm vậy.

Anh thật sự muốn cô ở lại nơi này, đợi anh giải quyết mọi chuyện rồi đến đón cô.

Lâm Thiên thờ dài, lật giở quyển catalog, ánh mắt dừng lại ở một kiểu trên đó. Bộ váy này trễ ngực, hở vai, thắt eo, bên dưới là tầng tầng lớp lớp xếp li. Bộ váy như bông hoa nở rộ, vây quanh cô dâu.

Đây là kiểu Lê Trí Thành ưng ý. Bởi vì anh thích nên cô cũng thấy đẹp.

Hôm nay là thứ hai, Lâm Thiên đến văn phòng lúc chín giờ sáng.

Bởi vì mấy nhà máy của Minh Đức ở đại lục đều mới xây dựng, rất quy củ nên công tác quản lý của cô cũng rất thuận lợi, công việc tương đối nhàn rỗi.

Lâm Thiên mở máy tính xem tin tức, trên mạng quả nhiên tràn ngập thông tin mấy nhãn hiệu chủ lực của DG thâm nhập vào các trung tâm

thương mại lớn và bắt đầu tiêu thụ ở cửa hàng chuyên kinh doanh sản phẩm Tư Mỹ Kỳ.

Tình hình này không thể tránh khỏi, người trong ngành đều biết, Hiệp hội ngành túi xách do Ninh Duy Khải đứng đầu không ngừng gây áp lực cho DG. Các đại lý và đơn vị hợp tác bị kẹp giữa hai bên rất khó xử. Vì vậy, bước tiến của DG ở thị trường Trung Quốc không phải dễ dàng và thuận lợi.

Vào thời khắc then chốt, anh chàng Ninh Duy Khải cũng có nghĩa khí ra phết, Lâm Thiên nghĩ bụng. Có bài báo còn gọi anh ta là thương nhân yêu nước.

Ninh Duy Khải đúng là đã đòi đời.

Tuy nhiên, Lâm Thiên biết rõ, đây chỉ là bước đầu tiên, chỉ có thể ngăn cản tiết tấu tiến vào thị trường của DG. Cuộc chiến thực sự vẫn chưa bắt đầu.

Lại xem một lúc, thư ký mang đến một cái đĩa: “Giám đốc Lâm, đoạn băng video quay cuộc họp chiến lược vào tuần trước đã làm xong, có thể lưu hồ sơ rồi.”

“Được, để tôi xem đã.” Lâm Thiên bỏ cái đĩa vào ổ cứng máy tính.

Đây là cuộc họp chiến lược của toàn thể tầng lớp quản lý Ái Đạt vào tuần trước, nhằm mục đích thảo luận về việc đối phó với hành động thu mua của DG. Ngay cả chủ tịch Từ Dung, bố Lê Trí Thành cũng tham gia.

Lâm Thiên từng gặp ông bố chồng tương lai hai lần. Sau khi sống chung, Lê Trí Thành đưa cô đi viện điều dưỡng thăm ông. Ông Từ Dung đối xử với cô hòa nhã thân thiện. Hai bên có ấn tượng khá tốt về nhau nhưng vẫn chưa tiếp xúc sâu hơn.

Lâm Thiên bấm nút play, màn hình xuất hiện nhiều người: Lê Trí Thành, Cố Diên Chi, Lưu Đồng, Tiết Minh Đào... và chủ tịch Từ Dung, ông già tóc bạc quắc thước ngồi ở vị trí đầu tiên. Hai bố con Lê Trí Thành tương đối giống nhau, đều có vóc dáng cao lớn và gương mặt cương nghị.

Ông Từ Dung nhanh chóng phát biểu. Ông là người có vị trí cao nhất, từng đại diện cho quyền uy và tín ngưỡng trong lòng nhân viên Ái Đạt. Ông chậm rãi hồi tưởng lại quá trình lập nghiệp của mình. Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, Lê Trí Thành ngồi bên cạnh cũng rất tập trung.

Sau đó, ông chuyển đề tài: “Nghe nói gần đây tập đoàn DG của Mỹ đề xuất mua Ái Đạt, điều kiện rất hấp dẫn. Họ cũng âm thầm liên lạc với các cổ đông nhỏ của công ty.”

Không khí trong phòng họp trở nên căng thẳng trong giây lát.

“Thời trẻ, tôi từng đi Mỹ khảo sát, cũng có đến thăm quan DG.” Ngữ khí của ông Từ Dung rất thoải mái: “Tập đoàn này đúng là không tồi, nằm trong Top 500 toàn cầu, là doanh nghiệp túi xách hàng đầu thế giới. Trước kia, bọn họ triển khai ở thị trường Trung Quốc ba năm mà không thành công. Vì vậy, bây giờ họ nghĩ ra cách đơn giản hơn là mua lại doanh nghiệp.”

Ông vừa dứt lời, mọi người đều cười ồ. Khóe mắt Lê Trí Thành cũng thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Ông Từ Dung nói tiếp: “Ái Đạt có nên bán cho bọn họ hay không?” Ông đảo mắt một vòng, toàn thể im lặng như tờ.

“Không bán.” Ông nói chắc như đinh đóng cột: “Giá cao đến mức nào cũng không bán. Một người con trai của tôi phấn đấu một đời dù ngần ngại vì Ái Đạt, cuối cùng mất trên đường đi công tác. Một người con trai của tôi...” Ông quay sang Lê Trí Thành: “Từ bỏ quân ngũ để về quản lý Ái Đạt.

Ái Đạt chứa đựng toàn bộ tâm huyết của hai con trai tôi, cũng chứa đựng tâm huyết và tình cảm của mấy ngàn công nhân viên, bao gồm cả các vị ngồi đây. Vì vậy, tôi sẽ không bao giờ bán Ái Đạt.”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, bầu không khí trở nên sôi động trong giây lát. Đặc biệt, những “cựu thần” như Lưu Đồng đều lộ vẻ mặt phấn chấn.

Đợi tiếng vỗ tay chấm dứt, ông Từ Dung đảo mắt một vòng quanh phòng họp, đồng thời cất giọng nghiêm nghị: “Hôm nay tôi đến đây, một là tỏ rõ lập trường, cũng là thống nhất suy nghĩ của các vị. Tôi không bán, các vị cũng đừng bán, bởi vì Ái Đạt thuộc về mọi người. Nếu có người bán cổ phần trong tay, tôi chỉ có thể nói, từ nay về sau, người đó không còn là bạn của Từ Dung tôi, không còn là nhân viên của tôi, cũng không còn là người của Ái Đạt. Người đó đứng về phía đối lập Ái Đạt, thậm chí có thể nói, phản bội sản phẩm của dân tộc. Người như vậy, Từ Dung tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ.”

Cuộc họp kết thúc trong tiếng vỗ tay không dứt của mọi người. Bây giờ xem lại đoạn băng này, Lâm Thiên vẫn thấy cảm động trước lời phát biểu đầy sức lay động lòng người của bố chồng tương lai.

Quả nhiên hồ phụ sinh hồ tử.

Đầu óc cô chột vụt qua một ý nghĩ khác, chắc ông Từ Dung không biết thân phận của anh trai cô là nhà đầu tư đại diện cho phía Mỹ tới thu mua doanh nghiệp túi xách. Với thái độ cứng rắn của ông, một khi biết được, thể nào trong lòng ông cũng sẽ nảy sinh khoảng cách với cô.

Chắc chắn Lệ Trí Thành sẽ giấu bố anh.

Điều mà lúc này Lâm Thiên không ngờ tới, nhiều ngày sau, khi cô cho rằng sẽ không xảy ra lại lần lượt xảy ra.

Thậm chí ngay cả Lệ Trí Thành cũng không kịp đề phòng.

Dưới ánh nắng chói chang, Trần Tranh đưa một đoàn người do Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của tập đoàn DG dẫn đầu đi thăm quan nhà máy sản xuất của Tư Mỹ Kỳ ở ngoại ô phía đông thành phố Lâm.

Đang là buổi chiều, các dây chuyền sản xuất chạy hết công suất, công nhân mặc đồng phục màu xanh lam tất bật luôn tay luôn chân. Chứng kiến cảnh tượng này, đám người nước ngoài liên tục gật đầu, bày tỏ sự hài lòng.

Đối với tình hình hiện tại của Tư Mỹ Kỳ, Trần Tranh cũng tương đối hài lòng. Sau khi tin tức Tư Mỹ Kỳ bị DG mua cổ phần được công bố, các nhà cung ứng và đại lý trước đó vốn tỏ ra lạnh nhạt với Tư Mỹ Kỳ lần lượt thay đổi thái độ. Tuy họ không đến mức ân cần niềm nở, nhưng ít nhất cũng không dám đắc tội anh ta.

Còn người tiêu dùng cũng có tâm lý sinh ngoại. Kể từ khi Tư Mỹ Kỳ trở thành công ty được nước ngoài bỏ vốn đầu tư, lượng tiêu thụ tại các cửa hàng tăng đáng kể. Sau khi DG rót tiền, nhà máy của anh ta bắt đầu hoạt động lại.

Một vòng tuần hoàn tốt đẹp như vậy, nếu không phải nhờ những người nước ngoài có vẻ lịch sự nhưng thực chất tham lam và ngạo mạn này, Trần Tranh khó có thể làm được.

Có câu mời thần dễ, tiễn thần khó, Trần Tranh tưởng cuộc thị sát hôm nay kết thúc tốt đẹp, anh ta có thể che mắt đám người nước ngoài. Ai ngờ lúc đi ra cổng nhà máy, Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của DG cất giọng nghiêm nghị:

“Ben, anh có thể giải thích với tôi, số hàng để ở kho số Năm là thế nào không?”

Ben là tên tiếng anh mà Trần Tranh tự đặt vào mấy hôm trước, để tiện giao lưu với người nước ngoài. Anh ta giật mình nhưng vẫn không thừa nhận: “Ngài Charles, đó là sản phẩm túi xách thông thường của chúng tôi.”

Charles là người Australia cao to ngoài bốn mươi tuổi. Anh ta có đôi mắt xanh biếc, sống mũi cao và làn da trắng trơn láng. Những yếu tố này khiến bộ dạng của anh ta có phần trẻ con.

Charles lắc đầu: “Ben, anh không nói thật rồi. Tôi đã xem báo cáo kiểm nghiệm của lô hàng đó, tỷ lệ sản phẩm không đạt yêu cầu rất cao. Nhiều sản phẩm có sự chênh lệch về màu sắc, đường may bên trong lộn xộn. Thậm chí một số còn không phù hợp với tờ giới thiệu sản phẩm, sử dụng vật liệu kém chất lượng. Tôi đoán... lô hàng này làm vội đúng không?”

Anh ta nói xong, tất cả mọi người đều im lặng. Đám nhân viên của Trần Tranh đưa mắt nhìn nhau.

Trần Tranh chột dạ, vì lô hàng này đúng là làm rất vội.

Nửa năm trước, khi thị trường túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy thu hẹp, Trần Tranh cầm cố tài sản để vay ngân hàng, tạo ra series sản phẩm túi xách thông thường này. Lúc bấy giờ, bởi vì Tư Mỹ Kỳ đã rơi xuống đáy vực, nhiều công nhân bỏ việc, quay vòng vốn gặp khó khăn. Vì vậy, chất lượng sản phẩm mới giảm sút.

Tuy nhiên, phần lớn sản phẩm của lô hàng này vẫn được dùng loại vật liệu tốt. Nếu không để ý kỹ, người tiêu dùng tuyệt đối không phát hiện ra vấn đề.

Hôm nay Charles đến thị sát, Trần Tranh đặc biệt dặn dò nhân viên nhà kho, bỏ những sản phẩm tốt lên trên.

Tài liệu mà Tư Mỹ Kỳ chuyên giao cho phía nước ngoài có thể xếp đầy nhà, Trần Tranh tưởng Boss lớn như Charles sẽ không xem kỹ. Ai ngờ anh ta đã xem bản báo cáo kiểm nghiệm ở đâu đó.

Trần Tranh hơi ảo não, lần này anh ta quá sơ ý.

Lúc này, mấy người nước ngoài bắt đầu thảo luận. Bọn họ đến từ nhiều quốc gia khác nhau, tiếng Anh mang khẩu âm khác nhau, âm ã đến mức Trần Tranh đau cả đầu.

“Quý vị.” Anh ta nở nụ cười tươi, cố ngang lời bọn họ: “Tôi có thể giải thích vài câu được không?”

Đôi phương lập tức im lặng.

Trần Tranh mỉm cười: “Lô hàng này đúng là tồn tại vấn đề nhất định về chất lượng, vì vậy chúng tôi không định tiêu thụ ở thành phố cấp một, mà định bán ở thị trường cấp hai, cấp ba với giá thấp...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, Charles lại một lần nữa lắc đầu: “Ben, sao anh có thể nghĩ như vậy? Chất lượng luôn là mục tiêu hàng đầu mà DG theo đuổi. Kể cả sản phẩm giá rẻ cũng phải đảm bảo chất lượng. Không được, tôi không đồng ý.”

Trần Tranh cố nhẫn nhịn, tiếp tục giữ nụ cười trên môi: “Charles, anh có thể nghe tôi nói hết câu?”

Charles mở to mắt nhìn anh ta.

Trần Tranh tiếp tục lên tiếng: “Sở dĩ các vị có hứng thú với Tư Mỹ Kỳ chúng tôi, một mặt do chúng tôi là công ty lớn, có mạng lưới tiêu thụ rộng khắp cả nước. Những thành phố cấp ba, thậm chí làng xã, nơi mà Ái Đạt và Tân Bảo Thụy còn chưa đặt chân tới, chúng tôi đều có đại lý. Đây là điều rất quan trọng đối với việc DG chiếm lĩnh thị trường Trung Quốc trong tương lai.

Mặt khác, chúng tôi hiểu tình hình trong nước hơn các anh. Trung Quốc không giống nước Mỹ và Australia. Các thành phố của chúng tôi phát triển không đồng đều. Khu vực giàu có như cầu của khu vực giàu, khu vực nghèo có phương thức tiêu thụ của khu vực nghèo. Theo kinh nghiệm của tôi, những sản phẩm mà các anh cho rằng chất lượng không đạt yêu cầu, nhưng bán đến thành phố cấp hai, cấp ba, hoàn toàn không thành vấn đề. Thậm chí nó còn tiêu thụ rất tốt, mang lại lợi nhuận cao. Hơn nữa, việc này không mâu thuẫn với việc tiêu thụ sản phẩm cao cấp của chúng ta.”

Trần Tranh nói đâu ra đấy, nhưng Charles và mấy người nước ngoài vẫn nhăn mặt nhíu mày.

“Không, Ben!” Charles lên tiếng: “Anh nói rất có lý, nhưng những sản phẩm này đi ngược lại tôn chỉ doanh nghiệp mà DG theo đuổi trong hơn một trăm năm qua. Nếu những sản phẩm như vậy xuất hiện mạng lưới của DG, chúng tôi không thể giải thích với công ty mẹ bên Mỹ, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình hình của tập đoàn. Vì vậy, tôi cho rằng, lô sản phẩm này phải lập tức rút khỏi thị trường. Chúng tôi không thể vì lợi nhuận nhất thời mà bỏ qua nguyên tắc. Chuyện này không thể thương lượng, mong anh hãy...” Anh ta chuyển sang nói bằng thứ tiếng Trung ngọng nghịu: “Lập tức giải quyết cho tôi.”

Kể từ khi DG mua cổ phần của Tư Mỹ Kỳ đến nay, đây là lần đầu tiên hai bên xảy ra bất đồng về vấn đề kinh doanh.

Tất nhiên, tình trạng tương tự sau này còn xuất hiện nhiều lần. Đây là nỗi đau mà gần như những doanh nghiệp tư nhân Trung Quốc “bán thân” cho nước ngoài nào cũng phải đối mặt.

Vào thời khắc này, Trần Tranh nhận thức một cách sâu sắc nỗi đau đó.

Mấy người nước ngoài ở phía đối diện thì thầm thảo luận, còn nhìn anh ta bằng ánh mắt không tán thành. Người nước ngoài nhiều lúc thật sự không

biết làm người, thẳng thắn đến mức khiến người khác muốn thổ huyết.

Một số cấp dưới người Trung Quốc đứng sau Trần Tranh giữ thái độ trầm mặc. Bởi vì ông chủ mất hết thể diện, bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Im lặng vài giây, Trần Tranh mỉm cười: “Được thôi, tôi đồng ý với quan điểm của anh. Tôi sẽ lập tức cử người xử lý ngay.”

Charles nghe xong nở nụ cười tươi, vui vẻ ôm vai anh ta.

“Ben, cảm ơn anh đã thông cảm cho chúng tôi.” Charles cất giọng niềm nở: “Tôi tin chúng ta sẽ hợp tác rất tốt.”

Trần Tranh bật cười thành tiếng: “Đó là lẽ đương nhiên.”

Những người xung quanh đều cười. Trần Tranh cùng bọn họ đi ra ngoài, trong lòng thầm chửi thề một câu.

Vài tiếng đồng hồ sau, Trần Tranh và mấy tâm phúc đứng ở cổng nhà máy, nhìn đồng hàng “không đạt yêu cầu” đang được đóng lên ô tô.

Đám tâm phúc cũng xót ruột, một người lên tiếng: “Trần tổng, ít nhất cũng sáu đến bảy mươi phần trăm số sản phẩm của lô hàng này có thể đem tiêu thụ bình thường.”

Một người khác nói: “Lô hàng này do chúng ta đầu tư sản xuất, tổn thất cũng do chúng ta gánh chịu. Hơn nữa vào cuối năm nay, sổ sách công ty không ra sao, theo bản thỏa thuận, Trần tổng sẽ bị tước quyền quản lý. Không phải mấy người Australia có ý này đấy chứ?”

Sắc mặt Trần Tranh rất tệ. Anh ta đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, anh ta đứng trước dây chuyền sản xuất lô hàng này với tinh thần phấn chấn. Trong con mắt của anh ta lúc bấy giờ, thị trường túi xách thông thường là miếng thịt béo ngậy nhả ra từ miệng người khác. Ai ra tay trước, kẻ đó sẽ giành phần thắng.

Nhưng sự thật bao giờ cũng tàn khốc.

Series túi xách thông thường Aier của Lê Trí Thành sớm không ra, muôn không ra, mà tung đúng lúc toàn bộ sản phẩm của Trần Tranh đã được sản xuất, chuẩn bị đưa vào thị trường. Nếu Aier ra sớm hơn một chút, anh ta sẽ không có nhiều hàng tồn như vậy, nếu muôn một chút, không biết chừng anh ta đã chiếm lĩnh thị trường.

Chuyện cũ đã trở thành ký ức không thể thay đổi, Trần Tranh cất giọng lạnh lùng: “Lẽ nào tôi không biết Charles có ý đồ gì? Mặc kệ bọn họ, hãy chuyển lô sản phẩm này đến các cửa hàng thuộc khu vực hẻo lánh xa xôi. Cử người theo dõi đám Charles, nếu bị phát hiện thì bảo các cửa hàng tạm thời gỡ hàng xuống, để mọi chuyện qua đi là được.”

Sáng ngày hôm sau, nghe tin Trần Tranh đã xử lý toàn bộ lô phế phẩm, Charles rất vui mừng. Đồng thời, anh ta cũng triệu tập cuộc họp chiến lược bàn kế hoạch tiếp theo.

Phòng hội nghị lớn ngồi kín người, Charles ngồi ở vị trí đầu tiên, hào hứng phát biểu: “Người Trung Quốc có câu “mã thủ thị thiêm[1]”. Bây giờ Lê Trí Thành chính là “đầu ngựa” của ngành túi xách Trung Quốc.”

[1] “Mã thủ” có nghĩa là “Đầu ngựa”. “Mã thủ thị thiêm”: thời xưa, binh lính thường xem đầu ngựa của chủ tướng để quyết định tiến hay lùi. Câu này có nghĩa: hành động theo người khác, bắt chước theo người khác.

Phòng hội nghị yên lặng như tờ. Mọi người đều biết sự ví von của anh ta rất chuẩn xác.

Ái Đạt từ chối bán cổ phần, thái độ của Tân Bảo Thụy lập lờ không rõ ràng. Vì vậy, hoạt động thu mua của DG gặp trở ngại toàn diện. Mọi người đều biết rõ, Tân Bảo Thụy đang quan sát Ái Đạt. Không riêng bọn họ, các doanh nghiệp túi xách khác cũng vậy.

Muốn hoàn thành kế hoạch thu mua, DG phải giải quyết Ái Đạt trước.

Theo thông lệ của tập đoàn đa quốc gia này, nếu trực tiếp thu mua không thành công, họ sẽ triển khai cuộc tấn công trên thị trường.

DG sẽ lợi dụng ưu thế tuyệt đối của mình, đánh bại doanh nghiệp bản xứ, cuối cùng mua lại cổ phần với giá rẻ.

“Trung Quốc còn một câu nói nữa, là mềm không xong thì chơi rắn.” Charles có phần dương dương tự đắc, tựa hồ bản thân anh ta cho rằng câu nói này rất thú vị. Đại diện phía Trung Quốc do Trần Tranh dẫn đầu ngồi im, sắc mặt không một chút biểu cảm.

“Căn cứ vào mạng lưới tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ và hiện trạng tiêu dùng của Trung Quốc, tôi và Ben đã thảo luận và quyết định, đưa những nhãn hiệu loại hai và ba trực thuộc DG vào thị trường Trung Quốc trước.” Nhắc đến nghiệp vụ, Charles tỏ ra nghiêm túc: “Mấy nhãn hiệu này cũng mang lại lợi nhuận rất lớn cho DG. Chúng tôi tin tưởng sẽ được đại đa số người tiêu dùng Trung Quốc chấp nhận.”

Mọi người vỗ tay hoan hô, Trần Tranh mỉm cười. Sản phẩm của mấy nhãn hiệu này bất kể về chất lượng hay mẫu mã cũng đều bảo đảm. Không thể không thừa nhận, nhãn hiệu quốc tế đúng là nhãn hiệu quốc tế, sản phẩm khác hoàn toàn. Một khi tung ra thị trường, nhất định sẽ hạ gục Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải. Tư Mỹ Kỳ của anh ta có thể nhân cơ hội này, đoạt lại vị trí trên thị trường.

Lúc này, Charles quay sang Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh. Là người đại diện của phía nước ngoài, anh cũng được mời tham gia cuộc họp ngày hôm nay.

“Jason!” Ngữ khí của Charles hết sức thân mật: “Anh cho rằng cách làm này của chúng tôi có khả thi không?”

Lâm Mạc Thần cười cười: “Tôi làm nghề đầu tư, không tiện phát biểu ý kiến về công việc kinh doanh.”

“Come on” Charles cười: “Jason, ai mà chẳng biết trước khi bước vào lĩnh vực đầu tư, công ty của anh ta đã lên sàn chứng khoán NASDAQ[2], bây giờ ủy thác cho người khác quản lý. Cho tôi ý kiến đi, được không?”

[2] Là một sàn giao dịch chứng khoán của Mỹ. Đây là sàn giao dịch lớn nhất Mỹ hiện nay.

Đây là lần đầu tiên mọi người, gồm cả Trần Tranh nghe nói đến vụ này. Bọn họ lại nhìn Lâm Mạc Thần bằng con mắt khác.

Lâm Mạc Thần cũng không từ chối, gật đầu nói: “Tôi không hiểu rõ về ngành này nên không thể phát biểu ý kiến cụ thể. Có điều, anh chọn nhãn hiệu loại hai, ba là rất phù hợp với thị trường Trung Quốc, cũng đem lại lợi nhuận lớn hơn.”

Charles sáng mắt: “Anh đã nói trúng những suy nghĩ trong lòng tôi. Jason, tại sao anh chỉ phụ trách thu mua Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy, mà không phụ trách Ái Đạt? Nếu anh tham gia, tôi tin hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

Lời nói vừa dứt, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lâm Mạc Thần. Trần Tranh cũng im lặng nhìn anh.

Ai ngờ Lâm Mạc Thần dường như phát giác ánh mắt của Trần Tranh, lập tức liếc anh ta một cái.

Trần Tranh giật mình, bởi ánh mắt của Lâm Mạc Thần như thông suốt, như coi thường, cũng giống... cảnh cáo.

Lâm Mạc Thần nhanh chóng thu hồi ánh mắt, mỉm cười với Charles: “Là vấn đề cá nhân. Hơn nữa tinh lực của tôi có hạn, để đồng nghiệp của tôi làm càng thích hợp hơn.”

Lại tới buổi chiều ngày thứ Sáu. Lâm Thiên mặc bộ đồ xanh công nhân, đứng trước một dây chuyền sản xuất. Bên cạnh cô là bốn, năm thợ lành nghề, đang cho cô xem mấy loại vật liệu.

Lâm Thiên xem đếm loại nào cũng lắc đầu.

“Không được, cái này dày quá.”

“Cái này chỉ số chống mài mòn quá thấp.”

“Vật liệu này thực sự không đẹp...”

Bốn, năm loại vật liệu đều không đạt yêu cầu, tổ trưởng công nhân có chút bất lực: “Giám đốc Lâm, rốt cuộc cô muốn loại vật liệu như thế nào?”

Lâm Thiên ngẫm nghĩ, đáp: “Tôi muốn loại vật liệu nhẹ nhất, bền nhất, cũng đẹp nhất, phụ nữ nhìn là thích ngay.”

Tổ trưởng công nhân: “...”

Lâm Thiên phì cười: “Là tôi nói chung chung quá. Vậy đi, tôi sẽ chọn mấy màu sắc và loại hình vật liệu, các anh thử cải tiến xem sao. Đây là tôi nhờ các anh làm với danh nghĩa cá nhân. Tôi sẽ phát tiền thưởng riêng cho các anh, bảo đảm khiến các anh hài lòng. Nhưng các anh nhớ giữ bí mật giùm tôi.”

Mọi người đều cười, kêu giám đốc Lâm không cần khách sáo, có việc gì nói một câu là được. Bọn họ đều biết, kể từ khi Lâm Thiên tiếp quản chi nhánh công ty Minh Đức ở đại lục đến nay, phong cách quản lý của cô dứt khoát nhưng cũng thân thiện, không bao giờ nuốt lời. Cô tuyên bố tiền thưởng khiến bọn họ hài lòng, vậy thì nhất định sẽ là một khoản hậu hĩnh. Sự nhờ vả này lại không tốn nhiều công sức, đám công nhân cầu còn không được ấy chứ.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiên mới rời nhà xưởng. Vừa đi ra ngoài, điện thoại của cô đổ chuông.

Mỗi tuần vào giờ này, đương nhiên là Lê Trí Thành gọi tới.

Trái tim Lâm Thiên dường như đập nhanh hơn. “Anh đến thành phố A rồi à?”

Không ngờ lần này Lê Trí Thành khiến cô thất vọng: “Anh vẫn đang ở thành phố Lâm, phải đi công tác bây giờ.”

“VẬY Ạ?” Lâm Thiên đáp: “Hẹn gặp anh vào tuần sau.”

“Không.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên ở đầu kia điện thoại: “Em đến đây đi.”

Lâm Thiên: “Hả?”

“Anh đã đặt vé máy bay đi Bắc Kinh vào tối nay cho em rồi. Nếu bây giờ em lập tức đi sân bay thì vẫn còn kịp đấy.” Lê Trí Thành tỏ ra bình thản.

Nhưng Lâm Thiên không bình tĩnh nổi: “Bây giờ? Em còn chưa thu dọn hành lý.”

“Ở nhà có.” Anh trả lời ngắn gọn: “Anh đã giúp em thu dọn rồi.”

Trống ngực Lâm Thiên đập thành thịch. Sao cô có cảm giác cùng anh trốn nhà ra đi thế này?

“Em có đi không?” Lê Trí Thành hỏi.

Sao có thể không đi cơ chứ?

Lúc máy bay tới thành phố Bắc Kinh, đêm đã về khuya. Lâm Thiên mặc bộ áo sơ mi trắng và váy công sở đơn giản, xách túi đi ra ngoài. Cô nhanh chóng nhìn thấy Lê Trí Thành ở cửa ra sân bay.

Anh đã cởi bỏ bộ comple quen thuộc, mặc đồ bình thường, hai tay đút túi quần, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên đi tới: “Sao gấp gấp thế?”

Lệ Trí Thành giơ tay ôm eo cô: “Xuân tiêu khổ đoán[3].”

[3] Xuân tiêu khổ đoán: đêm xuân đẹp đẽ luôn ngăn ngủi, thường hình dung thời khắc ngọt ngào của cặp vợ chồng mới cưới.

Lâm Thiên không nhịn được cười. Xem ra gần đây công việc tiến triển thuận lợi nên tâm trạng của anh rất tốt. Vì vậy, anh mới nói câu suồng sã này.

Khách sạn nằm ở gần sân bay, Lâm Thiên hơi bất ngờ: “Sao chúng ta không ở trong thành phố.”

Lệ Trí Thành đáp: “Ngày mai chúng ta còn bay đi nơi khác.”

Nửa đêm, sau một hồi “tiểu biệt thắng tân hôn”, Lệ Trí Thành đè Lâm Thiên dưới thân, vuốt ve tấm lưng trần của cô. Còn Lâm Thiên nằm sấp trên giường, xem thông tin về vật liệu trên điện thoại.

Một lúc sau, cô quay đầu về phía anh, ánh mắt lấp lánh: “Chồng ơi, em có một ý tưởng.”

“Gì cơ?”

“Em muốn tự mình làm một nhãn hiệu.”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Lâm Thiên mỉm cười: “Có phải anh cho rằng đề xuất của em quá xa vời? Em biết bây giờ thị trường đã bão hòa, rất khó có chỗ đứng cho nhãn hiệu mới. Nhưng...” Cô liếc anh một cái: “Em muốn thử, dựa vào khả năng của mình, tạo ra một nhãn hiệu hoàn toàn thuộc về em.”

“Được.” Lệ Trí Thành cắt ngang lời cô.

Lâm Thiên chớp mắt, không lên tiếng.

“Em có thể thử sức.” Lệ Trí Thành lật người Lâm Thiên, vuốt ve gương mặt cô: “Bạn gái anh muốn chia một miếng bánh thị trường sao? Vậy thì với tư cách là người đứng đầu anh có nên tiêu diệt nhãn hiệu mới này hay không?”

Một câu trêu ghẹo rất “tàn nhẫn” và mạnh mẽ. Lâm Thiên trừng mắt với anh: “Anh dám? Sau này nơi nào có sản phẩm của Lâm Thiên, mời Lệ Trí Thành tránh xa ba trượng không được xâm phạm.”

Lệ Trí Thành cúi đầu hôn cô: “Đề anh nắm giữ cổ phần.”

Lâm Thiên giơ tay đẩy người anh: “Không. Đây là nhãn hiệu của riêng em, không liên quan đến anh. Hơn nữa sau khi em làm ra, anh cũng không được phát biểu ý kiến. Em sẽ hoàn toàn dựa vào khả năng của mình. Nếu thất bại, em cũng sẽ chấp nhận. Nếu thành công...” Cô nhìn anh bằng ánh mắt đặc ý: “Anh đừng có thèm muốn sản phẩm của em, đến lúc đó em có thể cho anh tham gia cổ phần.”

Lâm Thiên không nói thật. Từ hôm nghe anh trai nói “em là nhược điểm duy nhất của cậu ta”, cô cứ canh cánh trong lòng. Tài năng của cô đương nhiên không thể sánh bằng Lệ Trí Thành, nhưng cô cũng không tệ.

Cô luôn tôn sùng Lệ Trí Thành, muốn đứng bên cạnh anh, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy tự ti. Nhưng câu nói của Lâm Mạc Thần đã khơi gợi một tâm tình nào đó mà cô bỏ qua đã lâu ở trong lòng. Thật ra, khi đứng dưới vầng hào quang sáng chói lợi của một người nào đó trong một thời gian dài, bạn cũng sẽ thấy mệt mỏi, tự ti, hoang mang và sợ đánh mất bản thân.

Vì vậy, ý tưởng tạo dựng một nhãn hiệu thuộc về bản thân dần hình thành trong đầu óc Lâm Thiên. Mục đích không phải vì kiếm tiền, mà chỉ muốn

nhận rõ bản thân.

Điều này không liên quan đến Lê Trí Thành.

Người phụ nữ của mình có tham vọng lập nghiệp, lại chỉ cho phép mình tham gia cổ phần, cảm giác của Lê Trí Thành giống như trái tim đang bình lặng bị cô bóp nhẹ một cái.

Lê Trí Thành có chút không thích ứng, bởi từ trước đến nay Lâm Thiên luôn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Nhưng điều này cũng khiến anh nhìn thấy một người phụ nữ tự do và mới mẻ hơn. Từ đó, cô càng khơi gợi dự vọng chiếm hữu mãnh liệt từ nơi sâu thẳm trong nội tâm của anh.

“Được.” Anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Anh sẽ chờ đợi. Nhưng anh không bảo đảm sẽ không cưỡng ép thu mua trong tương lai.”

Lâm Thiên: “Đồ xấu xa.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiên bị Lê Trí Thành bế xuống giường.

“Chuyến bay sớm như vậy sao?” Lâm Thiên nghi hoặc, cô vốn tưởng còn ở Bắc Kinh nghỉ ngơi một ngày, đến tối mới lên đường.

Lê Trí Thành cười cười, thu dọn hành lý của hai người, nắm tay cô đi ra cửa.

Đến lúc làm thủ tục lên máy bay, Lâm Thiên tròn mắt: “Chúng ta đi châu Âu sao?”

Họ chiếu của cô để ở nhà, nên visa làm từ lúc nào cô cũng không hay biết. Cô cũng nghe nói kế hoạch đi công tác châu Âu của anh trong thời gian gần đây, bởi đó là một bước quan trọng trong tầm nhìn diệp kế.

Nhưng không ngờ anh chẳng nói chẳng rằng đã “bắt cóc” cô đi cùng anh.

Tất nhiên kể cả vì công việc, chuyến đi châu Âu của hai người cũng sẽ trở thành hành trình ngọt ngào.

Lâm Thiên liếc Lê Trí Thành, anh cũng bám người thật đấy.

Chương 36

Một bên khách sạn là con ngõ nhỏ chìm trong cơn mưa bàng bạc, một bên là quảng trường ẩm ướt. Xung quanh quảng trường là nhà thờ màu xám trắng, tháp chuông cổ kính. Phía xa xa là dòng sông Arno đục ngầu. Trên sông xuất hiện một cây cầu cổ kính thấp thoáng trong mưa.

Lâm Thiên chưa từng đặt chân đến Florence[1], nhưng đã nghe danh nơi này từ lâu. Bây giờ sắp bước vào cuộc chiến căng thẳng, cô và Lê Trí Thành chạy đến thị trấn nhỏ nơi chân trời góc bể này, phảng phất như cách biệt với thế giới, tâm trạng đặc biệt tĩnh lặng.

[1] Florence: thành phố nằm ở miền Trung Italy.

Cô đang ngồi trên giường ở khách sạn, sắp xếp lại đồ trong va li. Lê Trí Thành ngồi bên cạnh quan sát cô.

Quần áo là do anh mang từ thành phố Lâm tới, Lâm Thiên nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Cô cầm đồng váy đưa đến trước mặt Lê Trí Thành: “Tại sao anh toàn mang váy cho em thế?”

Lê Trí Thành bình thản trả lời: “Bởi vì chân em đẹp.”

Lâm Thiên “xì” một tiếng, không nhịn được cười. Đi công tác ở bên ngoài, không có bộ quần áo nào cũng bất tiện.

Vừa treo váy vào tủ, cô vừa nghĩ: Từ trước đến nay chưa bao giờ anh thu dọn quần áo cho cô. Hôm nay mới biết, hóa ra sở thích của anh đơn điệu như vậy.

Nhưng Lâm Thiên nhanh chóng phát hiện, kết luận trên là sai lầm. Bởi vì đồng quần áo lót của cô đủ loại màu sắc trong khi của anh chỉ một màu đen.

Lâm Thiên đếm: đỏ, đen, tím, xanh lam, trắng, nâu... Cô liền quay đầu nhìn Lê Trí Thành, tìm đủ loại màu sắc trong ngăn đồ lót cũng không dễ dàng.

“Đây là gì vậy?” Lâm Thiên chỉ vào đồng đồ lót: “Bảy sắc màu, anh tưởng anh đang sưu tập bi ve đây à?”

Lê Trí Thành gồng hai tay lên đầu, tựa vào thành ghế phía sau: “Anh tiện tay lấy thôi.”

Xi, ai tin chứ, tiện tay mà thu thập đủ loại màu sắc.

Lúc xuống dưới nhà, Lâm Thiên chợt có một ý nghĩ: con người Lê Trí Thành trông có vẻ thâm sâu, chín chắn, già dặn, nhưng ở trên giường cũng rất thích tình thú... Nghĩ đến đây, mặt cô hơi nóng ran. Được rồi, sau này cô sẽ chiều anh.

Lúc này, Lê Trí Thành đang đứng dưới mái hiên gọi điện thoại: “Ok, see you later[2]”. Anh cúp máy, ngoảnh đầu nói với Lâm Thiên: “Xe của bên đó sắp đến đón chúng ta rồi.”

[2] Được, lát nữa gặp.

Lâm Thiên gật đầu. Cô đột nhiên có phản ứng, mở to mắt nhìn anh: “Anh biết nói tiếng Anh?”

Cô có nghe nhầm không đấy? Tiếng Anh của anh rất lưu loát, chẳng thua kém cô là bao.

Lê Trí Thành bỏ hai tay vào túi áo, thản nhiên đáp: “Anh tự học.”

Hừ, lần trước đi Mỹ ai kêu mình không biết tiếng Anh? Hai năm nay chưa bao giờ thấy anh động đến sách tiếng Anh bao giờ, còn nói tự học?

Lại “giả heo ăn thịt hổ”. Quả nhiên lúc đó anh dùng mọi chiêu để theo đuổi cô.

Lâm Thiên trừng mắt với Lê Trí Thành, anh mỉm cười ôm cô lên xe.

Trên thực tế, Lê Trí Thành nói tiếng Anh rất giỏi. Hai ngày tiếp theo, anh trực tiếp đàm phán với hai công ty sản xuất đồ da và túi xách thông thường mà không cần Lâm Thiên làm phiên dịch. Cũng chẳng cần nhờ đến sự giúp đỡ của cô, anh đã ký thành công hợp đồng độc quyền với hai công ty này ở khu vực châu Á.

Cả hai công ty đều là doanh nghiệp địa phương, quy mô không lớn. Một công ty chưa từng bán sản phẩm ra ngoài biên giới Italy, một công ty chỉ phát triển ở miền Nam nước Ý. Vì vậy, khi Lê Trí Thành đến bàn chuyện hợp tác, bọn họ hết sức vui mừng, chi phí đại lý cũng không cao. Lê Trí Thành ký hợp đồng độc quyền trong năm năm, đồng thời ký hai đơn đặt hàng có thể nói rất lớn đối với bọn họ.

Lúc rời khỏi tòa nhà văn phòng của đối phương đã là tầm chạng vạng tối. Thị trấn nhỏ đèn đóm sáng rực, con đường dài ở phía trước là phố thương mại, tập trung những nhãn hiệu nổi tiếng toàn cầu.

Lâm Thiên khoác tay Lê Trí Thành, liếc qua túi tài liệu màu đen của anh, có chút đắc ý: “Chúng ta cũng giàu quá đi, đến tận châu Âu đặt hàng.”

Lê Trí Thành mỉm cười, đôi mắt về phía trước: “Một ngày nào đó, Ái Đạt cũng sẽ có cửa hàng ở nơi này.”

Lê Trí Thành rất hiếm khi thổ lộ suy nghĩ trong lòng, Lâm Thiển cũng cảm thấy sôi sục nhiệt huyết. Cô chỉ tay về dãy cửa hàng xa xỉ: “Trong tương lai nhãn hiệu của em cũng mở ở đây, ngay bên cạnh cửa hàng của anh.”

Lê Trí Thành đột nhiên dừng bước, kéo Lâm Thiển vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Ở nơi đất khách quê người, xung quanh đều là người xa lạ không cùng màu da, anh đứng giữa phố ôm hôn cô, trong làn mưa bụi lất phất, không bị một ai làm phiền.

Bữa tối được giải quyết tại một quán ăn nhỏ trên phố. Chỉ là món bít tết và rượu vang đơn giản nhưng mùi vị rất ngon. Lâm Thiển uống đến mức đầu óc hơi tây tây, cô rút bản hợp đồng vừa xem vừa hỏi: “Anh đã ký được với mấy công ty rồi?”

“Cộng thêm quyền đại lý do mấy doanh nghiệp trong nước chuyển nhượng, tất cả có năm công ty.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiển xem kỹ tư liệu về năm công ty này. Có công ty lớn của Đức doanh số hàng trăm triệu Euro, cũng có doanh nghiệp địa phương nhỏ như ở Florence vừa rồi. Có doanh nghiệp chuyên đồ da, cũng có công ty chuyên sản xuất túi xách thông thường. Mức giá của những công ty này thuộc loại tầm tầm bậc trung, cũng có sản phẩm rất rẻ. Tuy nhiên, chất lượng không đến nỗi quá tệ.

Các doanh nghiệp này đều có một đặc điểm chung: bọn họ đều có lịch sử lâu đời, ít nhất năm mươi đến một trăm năm.

Điểm này tương tự tập đoàn DG, Lâm Thiển nghĩ thầm.

Ăn xong, Lê Trí Thành cầm tay cô: “Chúng ta đi thương lượng với công ty cuối cùng.”

Lâm Thiên có chút bất ngờ: “Muộn như vậy sao?”

Cuộc sống về đêm của thị trấn nhỏ đã bắt đầu, các quán bar và hộp đêm trong ngõ sáng rực. Những nghệ sĩ đường phố đội mũ lưỡi trai, đứng tựa vào bờ tường thổi kèn saxophone.

Lê Trí Thành dẫn Lâm Thiên đi bộ vòng vèo, tới khu dân cư. Anh dừng lại trước một cánh cửa nhỏ, ngoài cửa còn treo đèn lồng Trung Quốc.

Một người đàn ông tóc vàng trẻ tuổi xuất hiện sau cánh cửa. Nhìn thấy Lê Trí Thành, anh ta nhiệt tình đi tới nghênh đón: “Hi! Lê!”

Lê Trí Thành mỉm cười: “Hi! David!”

Lâm Thiên đứng bên cạnh, hơi ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông ôm nhau.

Lê Trí Thành chơi với người nước ngoài từ bao giờ, sao cô không biết nhỉ?

Hai người đàn ông chào hỏi một hai câu rồi đồng thời quay sang Lâm Thiên.

“Đây là Lâm, vợ chưa cưới của tôi.” Lê Trí Thành giới thiệu.

David tỏ ra nhiệt tình: “Xin chào cô gái xinh đẹp, tôi là David, rất vui được gặp cô.”

Ba người bước vào một cửa hàng nhỏ. Sau vài câu trò chuyện, Lâm Thiên mới biết, Lê Trí Thành tình cờ quen David khi đi khắp châu Âu tìm vật liệu thích hợp cho “cây cung dài”. Hai người hợp cạ nên trở thành bạn bè.

Lần này Lê Trí Thành đến Ý là để ký hợp đồng đại lý đặc quyền sản phẩm đồ da thủ công gia truyền của nhà anh ta.

Vào bên trong, Lâm Thiển mới biết diện tích cửa hàng rất lớn, hẹp nhưng sâu. Bên ngoài trông bình thường nhưng trông cửa hàng trang trí tinh tế và bắt mắt. Hai bên là tủ kính chứa đầy túi xách da tinh xảo. Lâm Thiển là người trong nghề nên chỉ liếc qua cũng biết là hàng thượng đẳng chất lượng cao.

“Cửa hàng rộng như vậy chỉ có mình anh thôi sao?” Lâm Thiển hỏi.

“Không.” David cười: “Có năm cô nhân viên bán hàng và mười tám công nhân. Tôi chỉ phụ trách thiết kế.”

Lâm Thiển gật đầu tán thưởng: “Đẹp quá. Đây là sản phẩm xuất sắc nhất mà tôi gặp kể từ khi tới Florence.”

David phấn khởi lấy một cái túi xách từ trong tủ đưa cho cô: “Tặng cô. Cảm ơn lời khen tặng.”

Lâm Thiển vội xua tay: “Quý giá quá.”

David quay sang Lê Trí Thành. Dù tính cách đơn thuần thoải mái nhưng anh ta khá tinh ý.

Lê Trí Thành cười: “Không sao, em cứ nhận đi.”

Lâm Thiển đành cảm ơn và nhận túi, trong lòng vô cùng thích thú.

Mặc dù David kế thừa cửa hàng từ người cha nhưng do tính cách tự do thoải mái, anh ta thích thì mở cửa, khi nào đi du lịch liền đóng cửa, cho công nhân nghỉ phép. Tuy nhiên, thiết kế và tay nghề của anh ta rất nổi tiếng ở Florence. Vì vậy dù một năm chỉ làm ăn một hai tháng, anh ta vẫn có thể nuôi sống bản thân.

Nhiều công ty túi xách nổi tiếng muốn mời David và nhãn hiệu của anh ta gia nhập nhưng đều bị anh ta từ chối. Bởi vì anh ta không thích cuộc sống quá căng thẳng mệt mỏi.

Lần này Lê Trí Thành đến nước Ý, một mặt ký hợp đồng đại lý độc quyền với David, hợp tác xây dựng nhà máy sản xuất, mặt khác cũng muốn mời anh ta đi Trung Quốc chơi một chuyến, đồng thời giám sát quá trình sản xuất.

Nhắc đến đi chơi, David đương nhiên vui vẻ nhận lời.

Ba người ngồi ở quầy bar sâu trong cửa hàng. Lê Trí Thành rút tập hợp đồng từ túi xách đưa cho David: “Anh hãy xem đi, có ý kiến gì thì tiếp tục bổ sung.”

Nào ngờ David xua tay: “Không cần đâu. Khoản tiền anh bao tôi đi Trung Quốc đủ để mua quyền đại lý rồi. Gia đình tôi làm ăn tuyệt đối công bằng.”

Lâm Thiển tròn mắt nhìn anh ta.

Cuối cùng, Lê Trí Thành và David trực tiếp ký tên vào bản hợp đồng mà anh soạn thảo.

Cho đến ngày hôm sau lên máy bay, Lâm Thiển vẫn còn buồn cười về chuyện này.

Cô tựa vào thành ghế, liếc người đàn ông bên cạnh: “Anh lợi hại thật đấy, một chuyến du lịch đổi được quyền đại lý sản phẩm.”

Lê Trí Thành cười cười “Âu cũng là duyên phận.”

Lâm Thiển gật đầu.

Lúc này, David thò đầu qua, hỏi Lê Trí Thành: “Lê, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Tất nhiên.”

“Tại sao anh mua quyền đại lý sản phẩm của tôi?” David lên tiếng: “Đừng nói với tôi là vì mục đích kiếm tiền. Sản phẩm của tôi tuy xuất sắc nhưng ngoài địa bàn Florence, hầu như chẳng có người nào biết tới.”

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới trả lời: “Vì sự cạnh tranh.”

Anh ngẩng đầu, dời mắt ra ngoài cửa sổ: “Có một thương hiệu quốc tế chuẩn bị tiến vào đất nước chúng tôi, mua doanh nghiệp của tôi, cướp thị trường của tôi.”

David nhún vai: “Vì vậy tôi mới nói, mở rộng là chuyện buồn cười nhất. Nó biến đồ thủ công mỹ nghệ trở thành mặt hàng thương mại, vừa vô vị vừa vô tình. Tôi ghét những kẻ xâm lược, tôi ủng hộ anh.”

Lê Trí Thành và Lâm Thiên mỉm cười. Lê Trí Thành nói tiếp: “Ở Trung Quốc, nhiều người tiêu dùng có quan niệm, sản phẩm nước ngoài có chất lượng tốt hơn hàng nội địa, càng thể hiện đẳng cấp của con người hơn.”

David cắt ngang lời: “Thật hoang đường.”

Lê Trí Thành: “Vì vậy một nhãn hiệu nước ngoài vào thị trường Trung Quốc, sản phẩm trong nước sẽ bị đem ra so sánh. Một khi người tiêu dùng chấp nhận nó, hàng nội địa sẽ rơi vào tình trạng vô cùng khó khăn. Vì vậy, chúng tôi không thể để tình hình đó xuất hiện.”

Lâm Thiên xếp mấy cái cốc trên bàn thành hàng, tiếp lời: “Lấy một ví dụ, vài năm trước Trung Quốc có một nhãn hiệu đồ ăn nổi tiếng gọi là “Bánh nướng thịt vụn”. Bởi vì có mùi vị rất ngon nên nó nhanh chóng thịnh hành ở nhiều thành phố. Sau đó, các nơi xuất hiện cửa hàng tương tự, chất lượng giảm sút. Người tiêu dùng cũng không biết làm thế nào để phân biệt cửa hàng nào mới là chính thống, họ ăn ở cửa hàng nào cũng không đúng vị. Sau đó, bọn họ quyết định không ăn “Bánh nướng thịt vụn” nữa. Sản phẩm này ngày càng tệ, cuối cùng bị đào thải khỏi thị trường. Bây giờ, mọi người rất hiếm khi nhìn thấy loại bánh đó.”

David hiểu ra vấn đề, há hốc mồm: “Hai người ký hợp đồng độc quyền nhiều thương hiệu như vậy, nhằm mục đích khiến người tiêu dùng không biết “cái bánh” nào mới là hàng chính thống?”

Lâm Thiên gật đầu: “Đúng. Tuy nhiên, không phải chúng tôi đánh giá chất lượng sản phẩm của anh không tốt. Sản phẩm của anh rất tốt, chúng tôi sẽ tiêu thụ thành sản phẩm cao cấp. Người Trung Quốc gọi chiêu này là...”
Cô nhìn Lê Trí Thành.

“Thừa nước đục thả câu.” Lê Trí Thành từ tốn tiếp lời.

Tháng tư năm nay là thời điểm rất có ý nghĩa với Charles, Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của DG. Bởi vì bốn nhãn hiệu chủ lực của DG chính thức tiến vào thị trường Trung Quốc.

Nhưng đối với Charles, mấy tháng sau đó cũng là khoảng thời gian u ám. Bởi vì anh ta gặp phải tình hình tiêu thụ ảm đạm nhất kể từ khi làm việc ở DG đến nay.

Ảm đạm đến mức nào?

Thành tích kinh doanh khiến anh ta suýt không tin nổi vào mắt mình. Anh ta thậm chí nghi ngờ báo cáo đánh nhầm, bọn họ viết thiếu hai số không.

Sự việc sao có thể phát triển đến mức này?

Đầu tháng tư, công ty DG Trung Quốc bắt đầu triển khai hoạt động quảng cáo rầm rộ trên truyền hình, internet, quảng cáo ngoài trời. Quảng cáo chủ lực cũng được phát sóng vào khung giờ vàng, với tần suất dày đặc trên các kênh truyền hình lớn.

Tại một hòn đảo thơ mộng, một cô gái tóc vàng đang uống cà phê trên thảm cỏ. Đột nhiên có một chàng trai tóc nâu mắt đen mặc bộ đồ kỵ sĩ cưỡi ngựa đi đến. Hai người kinh ngạc nhìn nhau, chàng trai bắt cô gái lên ngựa đưa cô đi.

Màn hình chuyển cảnh sang vũ hội trong tòa lâu đài cổ như ở thế kỷ trước. Trong phòng, nhiều người hầu giúp cô gái thay váy dạ hội, đeo đồ trang sức, cuối cùng đưa cho cô một cái xách tay. Cô gái nhận lấy, uyển chuyển đi vào cửa.

Trước mắt là vũ hội lung linh, chàng trai đứng cách đó vài bước, giơ tay về phía cô gái.

Hai người xoay tròn theo điệu nhạc dưới ánh đèn mộng ảo.

Cuối cùng là hình ảnh cô gái mặc bộ váy ngủ, tóc xõa ngang vai, giống cô bé nhà bên, tỉnh dậy từ chiếc giường của mình.

Cô như hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua, thần thờ cầm xách tay đi đến bên cửa sổ. Cửa kính phản chiếu dung nhan xinh đẹp của cô, giống như sự vĩnh hằng.

Phụ đề cùng lời thuyết minh đồng thời xuất hiện: “DG, my dream[3].”

[3] DG, giấc mơ của tôi.

Không chỉ Charles và cấp dưới của anh ta, ngay cả Trần Tranh khi xem CF này cũng phải thừa nhận, quảng cáo rất thú vị. Quảng cáo xuất hiện tình tiết vượt thời gian phục cổ, phù hợp với khẩu vị của người Trung Quốc.

Bọn họ đều cho rằng, lần này DG nhất định sẽ xâm nhập thị trường Trung Quốc thành công.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của một sản phẩm không làm thị trường ngay lập tức bùng nổ, đặc biệt là vật dùng hàng ngày như túi xách. Người tiêu dùng cần một khoảng thời gian để làm quen và chấp nhận sản phẩm này.

Vì vậy, Charles và Trần Tranh tự tin chờ đợi sự bùng nổ trên thị trường.

Sau đó, kết quả mà bọn họ nhận được không phải sự bùng nổ, mà là một đồng “hàng nhái”.

Hơn mười ngày sau, khi lượng tiêu thụ của DG bắt đầu có chút khởi sắc, một hiện tượng đáng sợ xảy ra.

Sáu nhãn hiệu nước ngoài không biết từ đâu chui ra, đột ngột xuất hiện trên thị trường. Hơn nữa, quảng cáo của bọn họ đều cố ý mô phỏng DG, đến mức không thể chịu nổi.

Nhãn hiệu đầu tiên gọi là “Rain”. Quảng cáo kể câu chuyện một thiếu nữ đang câu cá trên bán đảo Penisola. Đột nhiên có một chàng trai lái con tàu nhỏ đi đến. Thiếu nữ ngơ ngẩn nhìn chàng trai rồi đưa tay cho anh ta, lên con tàu của anh ta. Màn hình chuyển cảnh xuống dưới đáy biển, hai người tự do đi lại dưới nước như loài cá, cảnh sắc lung linh rực rỡ như trong giấc mộng.

Hình ảnh vụt qua, thiếu nữ nằm bên bờ biển tron ướt, trên trời mưa lất phất, xung quanh tối mờ mờ. Bên cạnh cô chỉ có một cái túi xách tay. Đôi mắt cô ngấn nước, dãi ra đại dương mênh mông. Cô không xinh đẹp tuyệt trần nhưng có một vẻ thuần khiết rung động lòng người.

Quảng cáo vang lên câu nói: “Rain, that’s my heart[4].”

[4] Mưa, đó là trái tim tôi.

Có không ít khán giả cho rằng, quảng cáo này ấn tượng hơn quảng cáo của DG. Thực tế chứng minh, cho đến cuối tháng sáu, lượng tiêu thụ của Rain xấp xỉ DG. Tất nhiên, lượng hàng bán ra của cả hai không phải cao lắm.

Những quảng cáo như vậy liên tiếp xuất hiện. Có CF khác DG, nhưng lời quảng cáo đầy ác ý.

Ví dụ, một nhãn hiệu tên “David” được nhân mạnh sáng lập từ năm 1890, sớm hơn DG mười năm. Sau khi biết chuyện này, Charles vô cùng tức giận, lập tức sai người điều tra. Kết quả, anh ta nhận được câu trả lời: đối phương đúng là có từ năm 1890, là một cửa hàng gia truyền tại một thị trấn nhỏ ở Florence. Không biết nguyên nhân vì sao, cửa hàng này lại chạy đến Trung Quốc gây lộn xộn.

Cảm nhận của người tiêu dùng về tình trạng này là thế nào?

Cùng một lúc, bọn họ nhìn thấy vô số quảng cáo của nhãn hiệu nước ngoài trên khắp nẻo đường ngõ phố. Mà những quảng cáo này rất khó phân biệt, có thương hiệu DG lại còn có cái tên David; có người nói tôi ra đời 109 năm (chính là tập đoàn DG), có người nói tôi sáng lập 120 năm. Có người nói tôi là hàng Italy chính thống, có người nói là sản phẩm cổ xưa nhất ở bán đảo Penisola.

Về phần giá cả và chất lượng càng chẳng biết đâu mà lần. Có sản phẩm trông rất bình thường nhưng bán tới ba nghìn nhân dân tệ.

Đúng như Lê Trí Thành và Lâm Thiển dự liệu, một loạt thông tin dội vào người tiêu dùng cùng một lúc, khiến họ hoang mang và nghi hoặc.

Trước mặt bọn họ vốn chỉ có một cửa hàng “bánh nướng thịt vụn”, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện mười cửa hàng làm bọn họ thành ra chẳng có ấn tượng với cửa hàng nào.

Tất nhiên, DG là thương hiệu quốc tế nổi tiếng, có lượng khách hàng nhất định. Nhưng bán vào thị trường Trung Quốc chỉ là nhãn hiệu hạng hai, hạng ba chứ không phải sản phẩm hàng đầu nên phần lớn người tiêu dùng đều không biết đến.

Thậm chí có khách hàng tới cửa hàng DG hỏi: “Các cô chính là nhãn hiệu con của tập đoàn David đúng không? Tôi rất thích sản phẩm của thương hiệu đó. À... không phải sao, thế thì thôi, tôi không mua nữa.”

Có người bỏ ra cả ngàn tệ mua một cái túi xách DG, hớn hờ mang đi làm. Kết quả đồng nghiệp nhìn thấy, cười nói: “Tôi cũng mua một cái túi xách của Italy, bán khuyến mại ở cửa siêu thị, có hai trăm tệ thôi, trông cũng chẳng khác là bao.”

Trong cuộc họp tổng kết quý vào cuối tháng Sáu, người có tính cách hòa nhã như Charles cũng đập bàn, chửi một câu trước mặt đám đông: “Người Trung Quốc vô liêm sỉ.”

Cùn một thời điểm, Lâm Thiên và Lê Trí Thành ở trong khách sạn quen thuộc bên sông Tương. Cô tựa vào lòng anh, vừa thương thức quảng cáo của mình, vừa tự nhủ: mình đúng là vô liêm sỉ.

Lâm Thiên liếc người đàn ông bên cạnh một cái, tất cả đều do anh dạy hư.

Trong cục diện hỗn loạn đó, người nắm rõ tình hình nhất, ngoài Lê Trí Thành và Lâm Thiên còn có Ninh Duy Khải.

Một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, anh ta đứng trước bức tường kính, ngắm nhìn thành phố yên ả ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

Lúc bắt tay với Lê Trí Thành, vị “tướng soái” trẻ tuổi này nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm dựng lên bức tường ngăn chặn hàng ngoại trong lòng người tiêu dùng.”

Cụ thể thế nào, Lê Trí Thành không nói rõ, Ninh Duy Khải cũng không hỏi. Bởi vì lòng tin của hai bên có hạn, anh ta sẽ không yêu cầu Lê Trí Thành tiết lộ với mình kế hoạch liên quan đến sự sống còn của doanh nghiệp và bản thân đối phương.

Bây giờ hồi tưởng lại, Ninh Duy Khải càng nghĩ càng thấy thú vị.

Không phải sao? Lê Trí Thành nói “ngăn hàng ngoại” chứ không phải “ngăn DG”. Bây giờ Lê Trí Thành tạo ra sự hỗn loạn trên thị trường, mọi sản phẩm nước ngoài quả nhiên bị chặn ở bên ngoài tư tưởng của người tiêu dùng.

Để hạ bệ một thương hiệu, Lê Trí Thành đã xử lý tất cả.

Nhĩ đến đây, Ninh Duy Khải có chút khó chịu. Bởi vì anh ta phát hiện, ý tưởng cạnh tranh trời ơi đất hỡi này không phải là sở trường của anh ta. Nếu ở cương vị người phụ trách của DG, chỉ e anh ta cũng không nghĩ ra thủ đoạn này.

Ninh Duy Khải cầm ly cà phê, uống một ngụm. Trong tương lai, Lê Trí Thành vẫn là đối thủ rất mạnh của anh ta. Hay là anh ta nên kết thành đồng minh với Lê Trí Thành, nước sông không phạm nước giếng thì hơn?

Ninh Duy Khải đang chìm trong suy tư, bên ngoài chợt có người gõ cửa. Là tiếng gõ đều đều mạnh mẽ, tiết tấu riêng của Lydia.

Ninh Duy Khải quay người, đặt tách cà phê xuống bàn: “Vào đi.”

Kể từ hôm Lydia xông vào đúng lúc Chúc Hàm Dư có mặt, Ninh Duy Khải đã ra lệnh cấm cô thư ký thực tập này không được tự tiện vào phòng làm việc của anh ta.

Lydia đẩy cửa đi vào. Cô mặc bộ áo vest và váy ngắn màu xanh nhạt, đi giày boots cao gót. Gương mặt mộc không son phấn khiến cô giống em gái

nhà hàng xóm.

Mặc dù trong mối quen hệ với Lydia, Ninh Duy Khải giữ thái độ mờ ám không rõ ràng từ đầu đến cuối, nhưng anh ta không thể không thừa nhận, khi dáng vẻ tràn đầy sức sống của Lydia xuất hiện trong căn phòng, tầm nhìn dường như cũng sáng rực.

Cô chớp chớp mắt, miệng cười tủm tỉm: “Này, đã hết giờ làm việc rồi?”

Ninh Duy Khải cũng mỉm cười: “Sao thế? Vị tiểu thư này có cần gì sai khiến ông chủ của em?”

Trước câu trêu chọc của Ninh Duy Khải, Lydia hừ một tiếng: “Là em muốn giúp anh thư giãn tinh thần, giảm bớt áp lực. Tôi nay em có người bạn mở triển lãm tranh ở đường Mân Ngoại, anh có muốn đi xem không? Nhưng em nói trước, bạn em rất nghèo, bữa tối chỉ có thể mời hai chúng ta mỳ sợi.”

Ninh Duy Khải hơi mím môi, lặng lẽ nhìn Lydia.

Nhiều lúc, anh ta thật sự không hiểu cô gái này. Rõ ràng tốt nghiệp loại ưu của trường danh tiếng nhưng cô lại thích lêu lợt ở các quán bar đường phố. Rõ ràng vô tâm vô tư nhưng có lúc cô thông minh thấu đáo đến mức khiến người khác phải nhìn bằng con mắt khác.

Ví dụ lúc mới quen nhau ở quán bar, giữa bao nhiêu người như vậy, cô gái này vẫn nhận ra sự đơn lặc lợng của anh ta.

Ví dụ thời gian này, ngành túi xách long trời lở đất, bề ngoài có vẻ chẳng liên quan gì đến anh ta. Vậy mà cô vẫn nhìn ra, anh ta cần “giảm bớt áp lực.”

Ninh Duy Khải nhanh chóng liên tưởng đến buổi tối hôm qua ở nhà mình, điều Chúc Hàm Dư quan tâm là, cô làm hai loại bánh ga tô, loại nào thích hợp với khẩu vị của anh ta hơn.

Ninh Duy Khải nhướn mắt nhìn Lydia. Khi bốn mắt chạm nhau, bên trong nổi cơn sóng ngầm mà chỉ hai người mới hiểu.

“Tôi nay tôi không đi được.” Anh ta nói: “Hàm Dư đã chuẩn bị bữa tối.”

Lydia lặng thinh.

Ánh mắt của cô khiến Ninh Duy Khải bỗng có chút không dễ chịu. Ánh mắt đó rất bình tĩnh, tựa hồ không một chút biểu cảm.

Sau đó, cô nhún vai bất cần: “Được thôi, vậy em đi một mình.”

Lúc ra về, Ninh Duy Khải đã lái xe khỏi bãi đỗ của công ty đi một đoạn, nhưng anh ta đột nhiên quay đầu.

Xe ô tô đỗ lại bên lề đường phía xa xa, Ninh Duy Khải dõi mắt về trạm xe buýt ở gần cổng công ty. Lydia nhanh chóng đi ra ngoài, cô đã thay bộ váy công sở, mặc áo khoác màu hồng, trông rất trẻ trung và nhanh nhẹn.

Xe buýt tới nơi, Lydia vội vàng theo dòng người lên xe. Chân bỗng bước hụt một cái, làm cô suýt ngã. Lúc này Ninh Duy Khải mới phát hiện, hôm nay cô đi giày cao gót.

Bình thường, Lydia không thích mang những đôi giày như vậy, nhưng mỗi lần cùng anh ta đi chơi, cô luôn thay giày cao gót. Cô giải thích: “Tại anh cao quá, em quá nhỏ bé ở bên anh là không được.”

Ninh Duy Khải ngồi trong xe một lúc, cho đến khi xe buýt chở Lydia đi xa, anh ta mới quay đầu, lái về hướng nhà mình.

Vốn chỉ là một cô gái quen ở quán bar, vốn chỉ coi cô là em gái, để ở bên cạnh như “hạt dẻ cười”, có tác dụng điều tiết không khí. Vậy mà tình cảm có sự thay đổi từ bao giờ? Lại là lúc không nên thay đổi nhất.***

Cùng lúc này, trong tòa nhà văn phòng DG là bầu không khí ảm đạm.

Tại phòng hội nghị ở tầng trên cùng, Charles đang triệu tập cuộc họp chiến lược với toàn thể nhân viên quản lý cao cấp. Trải qua những ngày tháng đầu đầu vừa qua, sắc mặt của doanh nhân người Australia có tính cách lạc quan vui vẻ này u tối đi mấy phần. Hai quầng mắt thâm sì khiến anh ta như con gấu trúc vạm vỡ.

Trần Tranh ngồi bên tay trái. Lâm Mạc Thần tham dự với tư cách một người bạn, đồng thời cũng là khách mời, ngồi bên tay phải anh ta.

Mặc dù khoảng cách rất gần nhưng Lâm Mạc Thần “bơ” Trần Tranh từ đầu đến cuối.

Lần này, Trần Tranh biết điều, cũng không để ý đến người đàn ông khó phân biệt địch hay bạn này.

Charles giở tập báo cáo, đồng thời cất giọng nghiêm túc. “Sau khi thương lượng với công ty mẹ bên Mỹ và thảo luận với những người quản lý Trung Quốc, tôi quyết định điều chỉnh chiến lược của công ty, không tiếp tục thúc đẩy sản phẩm loại hai, loại ba với quy mô lớn nữa, mà tập trung vào Zamon, nhãn hiệu hàng đầu của chúng ta.”

Mọi người trong phòng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Zamon là nhãn hiệu túi xách nổi tiếng toàn cầu. Ở Trung Quốc chắc cũng ít người không biết đến nhãn hiệu này. DG đã đưa Zamon vào thị trường Trung Quốc từ ba năm trước. Cũng giống như những nhãn hiệu xa xỉ khác, Zamon rất được người tiêu dùng ưa thích. Nhưng dù sao thị trường xa xỉ phẩm cũng có hạn, nên chỉ ở phạm vi nhỏ hẹp và không mang lợi nhuận lớn cho công ty.

Bây giờ Charles tuyên bố, tập trung vào việc đẩy mạnh Zamon.

Một nhân viên phân tích chiến lược bắt đầu phát PPT[5], đồng thời giải thích với mọi người chiến lược lần này. Đầu tiên, trên màn hình xuất hiện hàng chữ Trung Quốc: “Dùng cách của người để trị lại người.”

[5] PPT viết tắt của từ Power Point, một ứng dụng văn phòng do hãng Microsoft phát triển.

Thì ra hành vi làm rối loạn thị trường của người Trung Quốc đã gợi ý cho bộ phận chiến lược của công ty mẹ ở Mỹ. Bọn họ đề xuất một biện pháp có tính mũi nhọn.

Một khi đối phương dùng nhãn hiệu vớ vẩn, hạ bệ nhãn hiệu loại hai, loại ba của chúng ta. Vậy thì chúng ta có thể dùng nhãn hiệu tốt nhất, kéo các nhãn hiệu khác ra khỏi vũng bùn.

Cụ thể làm thế nào?

Zamon là thương hiệu nổi tiếng toàn cầu, không một nhãn hiệu nào của Trung Quốc có thể sánh bằng, thậm chí còn kém xa. Chỉ cần dựa vào tiếng tăm của Zamon, doanh nghiệp Trung Quốc làm gì cũng vô ích.

Một nhãn hiệu xa xỉ không phải dựa vào đồng tiền và mấy trò ba lăng nhăng là có thể tạo ra.

Vì vậy lần này, DG Trung Quốc tiến hành hai công việc. Một mặt, tích cực tuyên truyền thương hiệu Zamon ở Trung Quốc, nỗ lực chiếm lĩnh thị trường túi xách xa xỉ. Mặt khác, bọn họ sẽ làm một đoạn quảng cáo mới, chủ yếu tập trung vào Zamon, đồng thời “đánh bóng” lại các nhãn hiệu loại hai, ba kia.

Bởi vì Zamon đã thiết lập hình tượng cao cấp vững chắc trong lòng người tiêu dùng nên thông qua hoạt động quảng cáo “đánh bóng”, bọn họ sẽ không nhầm lẫn DG với các nhãn hiệu bình dân khác.

Tất nhiên, để làm được điều này cần một khoản đầu tư rất lớn, đồng thời đặt cược cả tương lai của DG Trung Quốc.

Charles đặt tên cho “chiến dịch” lần này là “nghiền nát”. Với cỗ xe tăng lớn Zamon, dẫn dắt các nhãn hiệu khác, nghiền nát thị trường túi xách Trung Quốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trần Tranh cố ý ngồi lại trò chuyện với mấy người quản lý nước ngoài. Thấy Charles tiễn Lâm Mạc Thần ra thang máy rồi quay về văn phòng của mình, anh ta lập tức đi theo.

“Charles.” Trần Tranh gõ cửa vào phòng: “Tôi có một tin tức quan trọng cần báo cáo với anh.”

Cho đến bây giờ, Charles tương đối hài lòng về người cấp dưới Trung Quốc này, anh ta mỉm cười: “Mời ngồi, có tin tức quan trọng gì muốn chia sẻ với tôi thế?”

Trần Tranh trầm ngâm vài giây mới mở miệng: “Tại sao Lâm tiên sinh lại không tiếp nhận việc thu mua Ái Đạt, bên trong có một nguyên nhân quan trọng, anh có biết không?”

Charles lắc đầu: “Anh ta chỉ nói là lý do cá nhân. Liên quan đến vấn đề riêng tư, tôi đương nhiên không hỏi.”

Trần Tranh cười: “Anh và Lâm tiên sinh đều là người công tư phân minh, về điểm này tôi rất khâm phục. Có điều...” Anh ta hạ giọng: “Trung Quốc có một câu gọi là “việc quân cơ không ngại đối trá”. Sở dĩ Lâm tiên sinh không nhận vụ Ái Đạt là vì em gái Lâm Thiển của anh ta làm quản lý cấp cao ở Ái Đạt. Tay Lê Trí Thành, CEO đương nhiệm của Ái Đạt, đồng thời cũng là mối phiền phức lớn của chúng ta chính là vị hôn phu của con bé đó.”

Charles há hốc miệng: “Thì ra là vậy.”

Sau khi tiết lộ bí mật, Trần Tranh đương nhiên cho rằng, Charles sẽ hiểu cần phải làm gì. Nhưng một lúc sau, Charles chau mày hỏi: “Ben, anh nói với tôi chuyện này làm gì?”

Trần Tranh đột nhiên cảm thấy chán ghét người đàn ông trước mặt.

Hình như Charles cố ý để anh ta tiết lộ. Người nước ngoài có vẻ thích giả bộ ngây thơ? Đúng là đồ giả dối.

Nhưng con người đôi khi buộc phải cúi đầu, Trần Tranh vẫn nói ra kế sách của mình: “Ý của tôi là, bây giờ chúng ta đấu với Lê Trí Thành, nếu công khai mối quan hệ của Lâm Thiên và Lâm Mạc Thần, nhất định người của Ái Đạt sẽ bị đá kích nặng nề. Thậm chí chúng ta có thể phao tin, Lâm Thiên chính là người của công ty cài vào Ái Đạt. Như vậy, cô ta sẽ bị cơ quan công an điều tra. Lê Trí Thành không chỉ mất đi một trợ thủ đắc lực, mà còn đánh mất lòng tin của mọi người. Dù vụ này không thể đánh bại anh ta nhưng chắc chắn cũng có lợi cho DG Trung Quốc chúng ta.”

Charles nghe rất nhập tâm. Anh ta dường như dao động, cũng hơi khó xử. Một lúc sau, anh ta lắc đầu: “Không được, Ben, tôi không thể làm vậy, vì đi ngược đạo đức nghề nghiệp của tôi và phản bội tình bạn giữa tôi và Jason.”

Trần Tranh ngẩn người. Anh ta không ngờ người nước ngoài lại không thông suốt như vậy.

Thế là anh ta mở miệng thuyết phục: “Charles, anh có thể xác định Jason không giúp em gái anh ta? Tri nhân tri diện bất tri tâm[6]. Thời gian qua chúng ta gặp nhiều khó khăn như vậy, không biết chừng Jason ở đằng sau giở trò cũng nên.”

[6] Biết người, biết mặt, khó biết lòng.

Bôi nhọ người khác là hành vi không cần bỏ vốn. Hơn nữa, con người Lâm Mạc Thần luôn khiến Trần Tranh có cảm giác không đáng tin cậy.

Nào ngờ lần này, Charles lại càng không tin lời anh ta: “Ben, anh nhầm rồi. Jason là người bạn trung thành nhất của tôi. Hơn nữa, anh cũng đừng coi thường anh ta. Thân phận của anh ta không đơn giản chỉ là nhà đầu tư ở phố Wall. Một Ái Đạt bé tý, anh chẳng thèm để vào mắt. Có người đánh giá, tài sản của Jason lên đến...” Charles đưa ra một con số bằng đô la Mỹ.

Trần Tranh hít một hơi sâu, trong lòng thâm chửi thề một tiếng.

Charles nói tiếp: “Tôi tiết lộ cho anh thêm một bí mật, chắc anh sẽ yên tâm về Jason. Mấy ngày trước, tôi có hỏi ý kiến của Jason về tình hình thị trường hiện tại. Anh ta nói mình chỉ phụ trách vấn đề đầu tư, thân phận nhạy cảm, không tiện phát biểu ý kiến. Sau đó khó chối từ, anh ta liền viết một tờ giấy, gấp lại và đưa cho tôi, bảo tôi đợi ý kiến của công ty mẹ rồi mở ra, xem có giống ý kiến của anh ta hay không?”

Anh thử đoán xem mọi chuyện diễn ra thế nào? Sau khi nhận được chỉ thị về chiến thuật “nghiên nát” từ công ty mẹ, tôi liền mở tờ giấy của Jason. Trên đó viết đúng câu hôm nay chúng ta nhìn thấy: Dùng cách của người để trị lại người.

Ben, ý kiến Jason đưa ra giống hệt công ty mẹ. Ban đầu tôi còn phân vân, nhưng có ý kiến của anh ta, tôi càng kiên định làm theo chiến thuật “nghiên nát”. Hơn nữa, lẽ nào công ty mẹ sẽ hại DG Trung Quốc? Vì vậy, anh có thể yên tâm hoàn toàn về Jason.”

Mấy phút sau, Trần Tranh rời khỏi văn phòng của Charles.

Nghĩ tới lời nói cử chỉ của Lâm Mạc Thần, Trần Tranh cảm thấy vô cùng mờ mịt. Lẽ nào Lâm Mạc Thần là người tàn nhẫn, mặc kệ em gái, đứng về phía DG?

Nhưng sao lại trùng hợp như vậy? Anh ta vừa tố cáo với Charles, Lâm Mạc Thần đã sớm hơn một bước, giành được sự tín nhiệm tuyệt đối của

Charles, còn khiến người đàn ông này không muốn hãm hại em gái của bạn.

Tại sao anh ta bỗng có cảm giác bản thân bị rơi vào bẫy?

Tuy nhiên, Trần Tranh không đoán ra, rốt cuộc Lâm Mạc Thần đề phòng nên mới tính kế anh ta, hay là tính kế cả với Charles và DG?

Chương 37

Trong thời điểm “gươm tuốt vỏ” vô cùng căng thẳng, mỗi người đều có tín ngưỡng của riêng mình, đều cố gắng hết sức lực.

Lê Trí Thành và Lâm Thiên đang nỗ lực đẩy lui hàng ngoại.

Trần Tranh nỗ lực bảo vệ chức vụ Tổng giám đốc và lợi ích của mình.

Charles cũng hết sức cố gắng, với hy vọng việc kinh doanh của DG Trung Quốc ngày càng tốt đẹp. Anh ta cho rằng làm vậy không chỉ hoàn thành mục tiêu của công ty mẹ, còn có thể mang đến sản phẩm hàng đầu thế giới cho người tiêu dùng Trung Quốc. Đây là một việc làm có giá trị.

Các giám đốc đầu tư của Lâm Mạc Thần cũng đang nỗ lực. Tuy việc thu mua Ái Đạt không có tiến triển nhưng nhóm đầu tư xuất sắc này đang tìm mọi cách đi sâu vào tầng lớp cổ đông của hai doanh nghiệp. Bất cứ “lỗ hổng” nào hay đối phương chỉ tỏ ra một chút lung lay, bọn họ sẽ nắm bắt cơ hội, luồn lách đến mục tiêu như con rắn độc.

Sau khi kết thúc cuộc họp chiến lược của Charles, Lâm Mạc Thần trở về văn phòng của mình ở thành phố Lâm. Lúc này, trời đã sẩm tối.

Phòng làm việc của anh ở cuối hành lang. Khi đi ngang qua phòng hội nghị bật đèn sáng trưng, Lâm Mạc Thần nhìn thấy một người đàn ông mặc

comple chính tề đang ngồi trò chuyện với nhóm nhân viên phụ trách thu mua Ái Đạt.

Lâm Mạc Thần liếc qua người đàn ông trẻ tuổi đó. Đối phương trông hơi quen quen. Bởi vì Lâm Thiên nên trước đây anh từng xem hồ sơ tất cả nhân viên quản lý cao cấp của Ái Đạt.

Vì vậy, Lâm Mạc Thần nhanh chóng đối chiếu người đàn ông này với một cái tên tồn tại trong bộ não của anh.

Là một nhân vật hết sức quan trọng của Ái Đạt.

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, sắc mặt không thay đổi. Anh cũng chẳng dừng bước, tiếp tục đi về phòng làm việc của mình.

Sau khi ngồi yên vị, anh gọi thư ký pha một cốc cà phê, xem xét báo cáo phân tích một lúc mới tựa vào thành ghế, cầm điều khiển mở tivi treo trên tường.

Đúng tám giờ tối, các đài truyền hình lớn đều phát sóng quảng cáo mới của nhãn hiệu túi xách cao cấp Zamon.

Lại một trận “mưa máu gió tanh” sắp bắt đầu.

Tại sao trước đó, Lâm Mạc Thần chỉ đường vẽ lối cho Charles.

Bởi vì sau khi Lê Trí Thành thực hiện chiến thuật dùng số đông tiêu diệt đối thủ, Lâm Mạc Thần gần như có thể xác định, công ty mẹ DG ở bên Mỹ sẽ sử dụng Zamon để cứu vãn các nhãn hiệu khác. Đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, vậy thì việc anh chỉ cho Charles cũng không gây ảnh hưởng đến cục diện, còn có thể củng cố mối quan hệ cá nhân giữa anh và Charles, đề phòng sự chia rẽ của tên tiểu nhân Trần Tranh.

Ngoài ra, với trí tuệ của Lê Trí Thành, chiến thuật “nghiền nát” của DG chắc chắn nằm trong sự tính toán của cậu ta. Đã như vậy, anh thuận nước đẩy thuyền, không biết chừng còn đúng ý cậu ta với Lâm Thiển, hơn nữa không vi phạm quy tắc nghề nghiệp của anh.

Tuy nhiên, theo những gì anh vừa chứng kiến, nội bộ Ái Đạt dường như có kẻ phản bội. Lâm Mạc Thần sẽ không tiết lộ điều này với Lâm Thiển, bởi đây là chuyện thường thấy trong quá trình thu mua. Nếu anh nói ra, sẽ vi phạm nghiêm trọng đạo đức nghề nghiệp.

Nếu biến cố của ngày hôm nay khiến Ái Đạt bị đả kích nặng nề, vậy thì có thể vượt qua cửa ải này hay không, chỉ dựa vào bản thân họ mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Lê Trí Thành không thể ứng phó với những trò đối trá thường thấy trên thương trường, vậy thì cậu ta có thể cuốn xéo khỏi em gái anh được rồi.

Đầu tháng chín, thành phố A nóng như lò lửa.

Buổi chiều ánh nắng chói chang, Lâm Thiển vẫn mặc bộ đồ công nhân màu xanh dày cui, đội mũ lưỡi trai, tóc buộc sau gáy, cùng mấy nhân viên kỹ thuật và công nhân đứng bên dây chuyền sản xuất, kiểm tra thành quả thí nghiệm.

Không giống mấy tuần trước, sản phẩm mẫu lần này đã đạt đến yêu cầu của Lâm Thiển. Điều này có nghĩa là, chỉ cần thuê nhà xưởng, mua sắm thiết bị, tuyển công nhân là nhãn hiệu mới của cô có thể chính thức đi vào sản xuất.

Lâm Thiển có chút xúc động, mở miệng nói: “Tối nay tôi mời mọi người ăn cơm. Các anh đã vất vả nhiều.”

Đám công nhân vỗ tay hoan hô. Mọi người cũng hết sức phấn khởi, bởi Lâm Thiên tuyên bố, CEO của tập đoàn Lê Trí Thành đã đồng ý tạm thời điều bọn họ đi công ty mới. Tg tương lai, bọn họ có thể tùy chọn ở lại nhà máy mới hay trở về cương vị cũ.

Bây giờ Ái Đạt đứng trước thử thách, ai cũng nom nớp bất an, còn cơ hội nào tốt hơn cơ hội này không?

Đặt xong cơm tối ở khách sạn, Lâm Thiên và mấy công nhân ngồi ở phòng làm việc trong nhà máy chuyện trò rôm rả. Một lúc sau, điện thoại của cô rung nhẹ. Lâm Thiên mở ra xem, đột nhiên có phản ứng, ngẩng đầu hỏi người bên cạnh: “Hôm nay là thứ mấy?”

“Giám đốc Lâm bận đến mức quên cả ngày tháng. Hôm nay là thứ Bảy.”

Lâm Thiên ngẩn người, thôi xong rồi.

Cô đã quên mất Lê Trí Thành. Cô hẹn hai giờ chiều nay đi sân bay đón anh, bây giờ đã là ba giờ rưỡi. Quan trọng hơn, trước đó Lê Trí Thành bảo cô không cần đi đón, cô nhất quyết đòi đi, bởi cô rất nhớ anh. Thế là anh đồng ý, vậy mà bây giờ...

Với địa vị của Lê Trí Thành, chắc không ai dám cho anh “leo cây”. Lâm Thiên vội vàng bấm số điện thoại, đồng thời đi ra hành lang vắng người.

“A lô!” Giọng cô có chút chột dạ.

“A lô!” Ngữ điệu của anh vẫn bình thản như thường lệ.

“Em xin lỗi. Em bận quá nên quên mất, anh đang ở đâu?” Lâm Thiên nói nhỏ.

“Em bận gì vậy?” Lê Trí Thành không đáp mà hỏi lại.

“Em đang bận vụ nhãn hiệu mới ấy mà.” Trong lúc trả lời, cô mở màn hình ra xem. Trước đó anh gọi cho cô ba cuộc mà cô không nghe thấy.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh, Lê Trí Thành đứng ở lối ra sân bay, gọi điện hết lần này đến lần khác mà chẳng ai thèm để ý đến anh.

Cô thật sự sai rồi, cô không nên quên mất anh.

“Bây giờ anh ở đâu?” Lâm Thiên hỏi lại một lần nữa.

“Anh đã đến rồi.”

Lâm Thiên “Vâng” một tiếng rồi nói: “Anh đợi một chút, em sẽ về ngay.” Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Lâm Thiên quay lại văn phòng, cất giọng áy náy với mọi người: “Xin lỗi, bên Lê tổng giao cho tôi công việc đột xuất. Ngày mai chúng ta ăn cơm được không?”

Cô nói rất quang minh chính đại. Bởi Lê Trí Thành cũng thật sự giao công việc ở bên cạnh anh cho cô còn gì.

Mọi người đều nói: “Được ạ.”

Đã hoàn thành công việc lại là ngày cuối tuần, đám công nhân đứng dậy tắt nguồn điện, đóng cửa rời khỏi nhà xưởng.

Lâm Thiên cùng một nữ nhân viên thiết kế trẻ tuổi đi sau cùng, tiếp tục thảo luận về sản phẩm mới.

Về phần Lê Trí Thành, anh nói đã đến nơi, Lâm Thiên đương nhiên lý giải thành, anh đã đến khách sạn bên bờ sông Tương mà cô đang ở. Vì vậy, cô định lái xe thẳng về khách sạn.

Bên ngoài trời nắng gắt nhưng trong khu vực nhà máy có rất nhiều cây xanh nên tương đối mát mẻ. Lâm Thiên đang trò chuyện cùng cô thiết kế, khước mắt chợt bắt gặp một người từ sau bồn hoa đang đi về bên này. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu lên người anh. Anh mặc áo phông màu xám nhạt, quần đen đơn giản, đầu đội mũ lưỡi trai kéo xuống thấp.

Lâm Thiên ngẩn người, lập tức dừng bước. Người đàn ông vừa vặn đi tới, giơ tay kéo cô ra sau lùm cây rồi ôm cô vào lòng.

Lâm Thiên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Cô không ngờ anh nói “đến rồi”, tức là đến nhà máy tìm cô. Ở đây là nhà máy mới, mọi người không biết mối quan hệ giữa cô và Lê Trí Thành. Nếu bắt gặp ông chủ tập đoàn đột nhiên xuất hiện, lại có quan hệ mờ ám với cô, chắc sẽ loạn mất.

“Sao anh lại đến đây?” Lâm Thiên hỏi nhỏ: “Ở đây còn nhiều công nhân, anh mau buông tay ra đi. Chúng ta gặp nhau ở bãi đỗ xe...”

Còn chưa dứt lời, Lâm Thiên liền bắt gặp ý cười trong khước mắt Lê Trí Thành. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô, đồng thời ôm chặt cô trong lòng.

Lâm Thiên ra sức giãy giụa. Chắc chắn anh cố ý, ai bảo cô cho anh “leo cây”.

Hai người đang hôn nhau say đắm, cô nhân viên thiết kế đi trước đột nhiên phát hiện Lâm Thiên “mất tích”. Cô ta gọi lớn tiếng: “Giám đốc Lâm, giám đốc Lâm.”

Lâm Thiên nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt khẩn cầu. Lê Trí Thành cắn lên mũi cô một cái rồi mới buông tay.

Lâm Thiên vội chỉnh lại áo sơ mi, đi ra khỏi lùm cây. Cô cũng phản ứng rất nhanh, rút di động giả bộ đang gọi điện, đồng thời vẫy tay với cô thiết kế, ra hiệu cô ta đi trước. Cô thiết kế liền gật đầu, quay người rời đi.

Lâm Thiên bỏ điện thoại vào túi, ngoảnh đầu nhìn Lê Trí Thành. Anh vẫn đứng dưới bóng cây, bộ dạng rất trẻ trung tuấn tú.

Nghĩ đến chuyện anh đến tận nhà máy tìm mình, Lâm Thiên cảm thấy xót xa cũng có chút xúc động. Ngó nghiêng xung quanh thấy không có người, cô liền giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành, mắng yêu anh: “Luu manh.”

“Ừ.” Lê Trí Thành đáp: “Luu manh mới bị phụ nữ bỏ rơi ở sân bay.”

Lâm Thiên phì cười: “Em sai rồi được chưa nào?”

Hai người nắm tay đi ra ngoài. Đến chỗ có đông công nhân, Lâm Thiên vội giật tay ra. Lê Trí Thành liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

Bởi vì đối với nhân viên ở đây, Lê Trí Thành là Boss lớn. Anh lại ít khi lộ diện nên mọi người hầu như không biết mặt anh. Hôm nay anh đội mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ bình thường nên càng chẳng có ai nhận ra anh.

Trong khi đó, bọn họ đều nhiệt tình chào Lâm Thiên.

“Giám đốc Lâm.”

Lâm Thiên mỉm cười gật đầu.

Mọi người đều liếc qua “người đàn ông xa lạ” đi bên cô. Anh nhìn thẳng, mũ lưỡi trai che khuất nửa gương mặt, cùng Lâm Thiên vai kề vai đi về phía trước.

Lâm Thiên đương nhiên không giới thiệu Lê Trí Thành với công nhân. Cô vội kéo tay anh đi nhanh về phía bãi đỗ xe.

Về khách sạn, Lâm Thiên cùng Lê Trí Thành đi ăn tối, sau đó hai người đi bộ dọc bờ sông. Khách sạn có một bãi cát riêng tương đối rộng. Cát dưới chân mềm mại, trên mặt sông có mấy con vịt trời chao liệng, cảnh sắc thanh bình và sống động.

Hai người đi một lúc rồi ngồi nghỉ ở bờ sông, Lâm Thiển tựa vào lòng anh, hai chân trần khua đi khoáng lại dưới nước. Ánh mắt của Lê Trí Thành dừng lại ở bàn chân, di chuyển lên trên bắp chân trắng nõn của cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt người phụ nữ.

Gần đây, cảm giác của anh có chút bất thường. Cảm giác này dần hiện rõ theo thời gian, anh đã nhạy cảm nhận ra vấn đề nhưng cũng đành bất lực.

Cụ thể thế nào nhỉ?

Trước đây, thời gian gặp gỡ của hai người đều căn cứ vào lịch trình của anh. Khi nào rảnh rảnh rồi, anh sẽ gọi điện cho cô hoặc bay đến thăm cô. Còn cô chỉ biết hân hoan chờ đợi giây phút gặp nhau.

Cô luôn xoay quanh anh, còn anh coi đó là lẽ đương nhiên. Trong công việc cũng vậy, anh định ra phương hướng còn cô ra sức thi thố tài năng trong phạm vi đó.

Cảm giác này giống như... cô là con bướm xinh đẹp, từ đầu đến cuối nhảy múa trong lòng bàn tay anh.

Tuy nhiên, kể từ khi Lâm Thiển tuyên bố “xây dựng nhãn hiệu của riêng mình, gây dựng sự nghiệp”, hình hình dần thay đổi. Nhiều lúc anh gọi điện thoại, cô nói đang bận, nhanh chóng cúp máy. Có lúc cô để điện thoại ở chế độ rung nên không nghe thấy.

Gặp mặt cũng vậy. Để cuối tuần có thể đi thăm cô, anh dồn công việc, hoàn thành trước mấy ngày, làm Trưởng Viên cũng phải thức đêm cùng anh. Tất nhiên anh sẽ không nói cho cô biết chuyện này, bay đi thăm cô với khao khát mãnh liệt. Vậy mà cô thường xuyên không có thời gian ở bên anh, hoặc vừa ở bên anh một lúc, cấp dưới lại có việc tìm cô.

Lệ Trí Thành thâm tự giễu bản thân. Không ngờ anh cũng có ngày bị phụ nữ đối xử lạnh nhạt, hơn nữa còn cảm thấy... hụt hẫng.

Anh cúi đầu nhìn kẻ đầu sỏ khiến lòng mình nhiễu loạn. Cô vẫn không hề hay biết, hai chân đung đưa trong nước, bộ dạng rất đáng yêu.

Lệ Trí Thành lên tiếng: “Phụ nữ không được ngâm chân quá lâu trong nước lạnh.”

Lâm Thiên kinh ngạc: “Chuyện này anh cũng biết cơ à?” Cô rút chân khỏi mặt nước, sau đó trực tiếp lau vào người anh.

Chân cô toàn là nước, thành ra áo phông và quần dài của anh cũng bị ướt một mảng. Lệ Trí Thành không bận tâm, giơ tay túm hai chân cô. Lâm Thiên bị anh làm cho nhồn nhột, cười nói: “Bỏ em ra đi.”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô, nắm lấy bàn chân cô. Lòng bàn chân truyền đến cảm giác ấm áp khiến Lâm Thiên mềm lòng. Dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt anh sâu thẳm, sắc mặt lộ vẻ dịu dàng, tỏa ra sức hút khó cưỡng.

Lâm Thiên rung động trong lòng, còn anh từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi cô. Tiếp theo anh cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên bắp chân cô.

Trái tim Lâm Thiên run rẩy, Lệ Trí Thành đã bắt đầu vừa hôn vừa khẽ cắn dọc theo bắp chân cô. Toàn thân Lâm Thiên dội lên một cảm giác kích thích mới mẻ, làm cô suýt nữa bật ra tiếng rên khẽ.

Khóe mắt chợt phát hiện trên bãi cát có mấy du khách đang tiến lại gần, Lâm Thiên vội rút chân về, hai tay ôm đầu gối, né tránh Lệ Trí Thành.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô. Rõ ràng hai người ở bên nhau lâu như vậy, thế mà ánh mắt của anh vẫn khiến trái tim cô xao xuyến.

“Xung quanh có rất nhiều người.” Cô cất tiếng.

“Ừ.” Lệ Trí Thành chống tay xuống bãi cát, dõi mắt về phương xa, bình thản trả lời: “Nhất thời khó kiềm chế tình cảm.”

Lâm Thiển lại kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, Lệ Trí Thành rất hiếm khi nói những lời tình tứ trắng trợn như vậy. Bình thường, anh luôn lặng lẽ khơi gợi, khiến cô không thể kiềm chế. Bây giờ anh lại thừa nhận bản thân khó kiềm chế, hơn nữa còn dưới tiền đề cô chẳng làm gì cả.

Không thể không thừa nhận, cảm giác của cô bây giờ là rất sáng khoái.

“Em hiểu.” Lâm Thiển liếc anh một cái đầy kiêu ngạo: “Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.” Cô còn cố tình thở dài bất lực.

Lệ Trí Thành chỉ bình thản liếc cô một cái. Lâm Thiển lập tức ngậm miệng.

Dù sao tình thế cũng mạnh hơn con người, bây giờ trời sắp tối, bọn họ sắp phải về khách sạn, sau đó...

Lâm Thiển đỏ mặt tựa vào lòng Lệ Trí Thành, cùng anh ngắm mặt sông. Lệ Trí Thành vuốt ve cổ cô, đồng thời cất giọng trầm trầm: “Sau này anh muốn gặp em, liệu có phải hẹn trước không đấy?”

Lâm Thiển cười tủm tỉm: “Cũng khó nói lắm, vì dù sao em cũng mới bắt đầu lập nghiệp.”

“Em hãy sắp xếp thời gian hợp lý, đừng để công việc chiếm mất thời gian riêng tư của chúng ta.” Lệ Trí Thành lên tiếng.

Lâm Thiển cười: “Được thôi, em sẽ cố gắng.”

Anh gật đầu, không nói thêm câu gì. Lâm Thiển càng nghĩ càng buồn cười. cuối cùng cô chỉ tay vào ngực Lệ Trí Thành: “Anh cũng có ngày hôm nay, cũng có ngày hôm nay...”

Lệ Trí Thành đương nhiên hiểu ý Lâm Thiên. Nghe giọng nói đặc ý và nũng nịu của cô, lòng anh rung động, anh nắm ngón tay cô nói nhỏ: “Ừ, anh cam tâm tình nguyện.”

Buổi tối về khách sạn, hai người đặc biệt cuồng nhiệt. Cho tới khi kết thúc cuộc ái ân đã là nửa đêm.

Toàn thân Lâm Thiên rã rời, nằm trên giường không muốn động đậy. Do chưa buồn ngủ cô tùy tiện cầm điều khiển, mở tivi ra xem. Ai ngờ bấm mấy kênh liền, cô đều nhìn thấy quảng cáo của Zamon.

Lâm Thiên bĩu môi, quay sang người đàn ông bên cạnh: “Nếu không phải đã biết trước đối sách của anh, chắc giờ này em lo lắng chết đi được. Đúng là hoàng đế còn chưa lo, thái giám đã sốt ruột, cả nghĩ vô ích.” Nói xong, cô không nhịn được cười.

Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, nhưng khi xem quảng cáo của DG, đôi mắt anh lập tức trở nên thâm trầm trong giây lát.

Cảm giác của Lâm Thiên bây giờ quả thực rất khó diễn tả. Trước đây cô đi theo anh, trải qua nhiều phong ba bão táp, tâm trạng cũng lên lên xuống xuống, thậm chí chịu nhiều áp lực. Mặc dù từng có lời lẽ không hay về kế sách vô tình của anh, nhưng cũng bởi vì tâm trạng rơi xuống đáy vực nên khi giành thắng lợi cuối cùng, niềm vui càng tăng lên gấp bội.

Còn bây giờ...

Chậc chậc... nhìn đối thủ tiến hành từng bước theo kế hoạch của Lệ Trí Thành, trong lòng cô có cảm giác chứa đựng một bí mật to lớn nhưng không thể chia sẻ với người khác, phải kìm nén đến mức khó chịu.

Ngoài ra, cho dù có kế sách tiếp theo, nhưng kế sách đó liệu có hiệu quả, có nảy sinh biến cố bất ngờ hay không là điều chẳng ai biết trước. Vì vậy, trong lòng Lâm Thiên vẫn tương đối thấp thỏm bất an.

Lệ Trí Thành hoàn toàn ngược lại. Lâm Thiên ngoảnh đầu về phía người đàn ông bên cạnh, thần sắc anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Lâm Thiên không nhịn được, ghé mặt hôn lên má anh một cái: “Em yêu anh.”

Lệ Trí Thành nhìn cô, cất giọng trầm khàn quyến rũ: “Anh yêu em.”

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc, Lâm Thiên chợt nhớ ra một chuyện khác, hỏi anh: “Nghe nói gần đây công ty Ái Đạt cũ có mấy cổ đông nhỏ đem bán cổ phần?”

Lệ Trí Thành gật đầu: “Đúng là có mấy người.”

Lâm Thiên chớp mắt, trong kế hoạch của Lệ Trí Thành không bao gồm vụ cổ đông của Ái Đạt cũ bán cổ phần.

“Không sao đấy chứ?”

“Không sao.” Lệ Trí Thành đáp: “Chúng ta không thể kiểm soát chuyện này, cứ để thuận theo tự nhiên, không ảnh hưởng đến đại cục là được.”

Lâm Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy lời anh cũng có lý.

Lệ Trí Thành chỉ chiếm 10% cổ phần của công ty Ái Đạt cũ. Số cổ phần còn lại nằm trong tay chủ tịch Từ Dung, chị dâu của Lệ Trí Thành, con trai út của ông Từ Dung, những lãnh đạo cấp cao thân thiết như Cố Diên Chi, Lưu Đồng và một số cổ đông nhỏ. Lâm Thiên đã tính qua, dù các cổ đông nhỏ bán hết cổ phần, DG cũng chỉ giành được 15 - 20% cổ phần là nhiều nhất, không thể nắm quyền kiểm soát công ty, trừ khi ít nhất hai người nhà của Lệ Trí Thành hoặc lãnh đạo thân quen cùng phản bội. Tuy nhiên, đây là trường hợp khó xảy ra.

Vì vậy Lâm Thiên yên tâm xem tivi. Một lúc sau, Lệ Trí Thành lên tiếng: “Vài ngày nữa anh sẽ đi Mỹ một chuyến.”

Chuyến đi này của anh vô cùng quan trọng, Lâm Thiên đã biết trước. Cô gật đầu mỉm cười với anh: “Chúc anh thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công.”

Tuy nhiên, Lâm Thiên không ngờ tới, ngày thứ năm sau khi Lệ Trí Thành đi Mỹ, một tin tức chấn động từ tập đoàn Ái Đạt truyền tới.

Buổi tối cùng ngày, DG Trung Quốc tổ chức buổi họp báo, tuyên bố đã mua lại 51% cổ phần của công ty Ái Đạt cũ, trở thành cổ đông lớn nhất nắm quyền kiểm soát công ty. Sau khi nghe thông tin này, chủ tịch Từ Dung đang ở Viện điều dưỡng phát bệnh tim tại chỗ và được đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức.

Chương 38

Chiến thuật “nghiên nát” của tập đoàn DG được chia thành hai bước.

Bước thứ nhất, tập trung đẩy mạnh thương hiệu Zamon, biến nó trở thành thương hiệu xa xỉ có ảnh hưởng lớn nhất ở Trung Quốc.

Tất nhiên, bước này phải đầu tư rất nhiều tiền, bởi thị trường xa xỉ phẩm có hạn. Nhưng người nước ngoài cũng hiểu rõ đạo lý “lỡ trước lãi sau”, chỉ cần đảm bảo mỗi người Trung Quốc đều biết đến thương hiệu Zamon và tập đoàn DG, sau này lo gì không kiếm được tiền?

Bước thứ hai là quay một đoạn phim quảng cáo hình tượng doanh nghiệp, đặt Zamon và các nhãn hiệu loại hai loại ba khác cùng nhau, để người tiêu dùng biết, chúng đều xuất thân từ một “danh môn”.

Điều này giống với việc hãng xe hơi nổi tiếng Porsche một ngày nào đó bỗng dưng sản xuất xe đẹp, người tiêu dùng sẽ nghĩ: đó là xe đẹp của Porsche, trình độ công nghệ chắc chắn không tệ.

Tập đoàn DG muốn lợi dụng tâm lý đó của con người.

Về việc tại sao nhất định phải chia làm hai bước? Đây là quy tắc đơn giản nhất trong quảng cáo: Thông tin mà bạn đưa ra càng ít, quần chúng sẽ tiếp nhận càng nhiều. Mỗi lần, bạn chỉ có thể cho người tiêu dùng một khái niệm, mới để lại ấn tượng sâu sắc nhất với họ.

Mấy tuần trước, Charles vừa hoàn thành bước thứ nhất, đang chuẩn bị tiến sang bước thứ hai.

Tất cả diễn ra hết sức thuận lợi, Zamon được quảng bá theo đúng kế hoạch. Lượng tiêu thụ tại các cửa hàng và trung tâm thương mại có dấu hiệu tăng lên. Phía công ty đầu tư cũng có tin vui, bọn họ đã không chế một số cổ phần của Ái Đạt. Điều này giúp ích cho việc triển khai cuộc cạnh tranh trên thị trường của Charles. Thậm chí, lượng tiêu thụ của Zamon ở Mỹ từ trước đến nay vốn ổn định gần đây cũng tăng đột biến. Tất cả tựa như điềm báo chiến thắng.

Nhưng vào thời khắc then chốt này lại xảy ra một sự việc quan trọng.

Trong con mắt của các doanh nghiệp túi xách Trung Quốc, Charles là tên trùm sò đến cướp thị trường của bọn họ.

Nhưng trong con mắt của nhân viên DG Trung Quốc, người đàn ông Australia này thật ra là cấp trên hòa nhã thân thiện, cần cù có trách nhiệm, thậm chí rất đáng yêu.

Hễ rảnh rỗi là anh ta tới các bộ phận, trò chuyện với từng nhân viên. Anh ta cũng thường mời đối tác đến cơ quan làm việc, tặng đặc sản của Australia. Vì vậy, dù mới tới Trung Quốc hơn nửa năm nhưng những người từng tiếp xúc với Charles đều đánh giá tốt về anh ta.

Cũng chính phong cách cư xử này đã giúp anh ta nắm được nhiều thông tin quan trọng, giúp ích rất lớn cho quyết sách của mình.

Vì vậy, người quen đều biết, Charles không chỉ là người đàn ông ôn hòa đáng yêu, mà còn là người thông minh và quyết đoán.

Buổi trưa hôm nay, Charles ngồi ở văn phòng của bộ phận thị trường, trò chuyện với mấy nhân viên Trung Quốc trẻ tuổi. Trong số bọn họ có sinh viên vừa tốt nghiệp mà DG mới tuyển dụng, cũng có nhân tài của doanh nghiệp khác mà DG lôi kéo về, gồm cả Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Charles cho rằng câu nói này rất có lý. Vì vậy, lúc mới tiếp quản DG Trung Quốc, anh ta liền cử bộ phận nhân lực đi lôi kéo nhân tài từ các doanh nghiệp khác. Bây giờ, bọn họ bắt đầu phát huy tác dụng.

Lúc này, một cô gái vốn là nhân viên của Tân Bảo Thụy trêu chọc một nhân viên nam đến từ Ái Đạt:

“Chiêu đó của Ái Đạt các anh cũng hay thật. Sa Ưng của Tân Bảo Thụy chúng tôi phát triển tốt như vậy, không ngờ các anh nắm quyền kinh doanh Minh Đức, cuối cùng chúng tôi thành ra lại làm cho các anh.”

Nhân viên nam chỉ cười cười.

Về những thủ đoạn trên thương trường, người khác có thể không nắm rõ nội tình, nhưng những nhân viên làm nghề marketing, đương nhiên sẽ thông suốt hơn người khác.

Charles từng đọc tin tức có liên quan những cũng chỉ hiểu đại khái. Thế là anh ta nhìn nhân viên nam bằng cặp mắt đầy hứng thú: “Vụ đó cụ thể là thế nào?”

Charles trở về phòng làm việc của mình với tâm trạng vô cùng phức tạp. Bởi vì anh ta phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp Lê Trí Thành.

Vừa rời từ miệng mấy nhân viên người Trung Quốc, Charles đã nắm rõ diễn biến cuộc chiến thương mại giữa Ái Đạt và Tân Bảo Thụy. Hơn thế nữa, dưới sự truy vấn của anh ta, nhân viên Trung Quốc đó còn kể lại quá trình tranh giành thị trường giữa Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt trước đây.

Charles là người rất thạo về việc phân tích chi tiết. Anh ta nhanh chóng phát hiện một sự thật: Đó là lần nào Lê Trí Thành cũng đều tung ra mỗi nhử, chủ động thách thức đối thủ. Sau đó, đối thủ tiên hành đánh trả anh ta một cách tự nhiên.

Kết quả, đối thủ liền rơi vào cái bẫy của Lê Trí Thành. Ái Đạt của anh ta tựa hồ bị đánh bại, nhưng trên thực tế, đó là Lê Trí Thành cố ý dụ đối thủ làm vậy.

Một thời gian sau, Lê Trí Thành mới ra tay, đánh tan tác đối thủ, hơn nữa còn đánh tận gốc rễ, khiến đối thủ không thể tiếp tục đối kháng anh ta.

Nửa trước của quy trình này sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Đó chẳng phải là tình trạng của Charles và DG Trung Quốc hiện thời hay sao?

Mặc dù trên đây chỉ là suy đoán vu vơ không căn cứ, nhưng Charles cũng toát mồ hôi lạnh.

Một lãnh đạo có năng lực khi đưa ra quyết sách thường dựa vào trực giác vô cùng nhạy bén, chứ không chỉ dựa vào số liệu phân tích. Ninh Duy Khải và Lê Trí Thành là như vậy, bây giờ Charles cũng thế.

Charles nhốt mình trong văn phòng cả buổi chiều. Nhưng anh ta nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc Lê Trí Thành định làm gì?

Tuy nhiên, Charles phát hiện ra một quy luật, đó là mỗi lần Lê Trí Thành tiến hành phản kích, anh ta đều tóm lấy nhược điểm chí mạng của đối thủ.

Do đó, đối thủ mới không thể chống lại.

Ví dụ trong cuộc chiến đầu tiên, Tư Mỹ Kỳ bị điều khoản hợp đồng của Minh Thịnh ràng buộc, không thể kịp thời triển khai cuộc cạnh tranh. Vì vậy, thị trường túi xách bậc trung mới bị Lê Trí Thành cướp mất.

Còn trong cuộc chiến thứ hai, nhãn hiệu Sa Ứng bị trói chặt vào vật liệu Minh Đức. Đồng thời, Tân Bảo Thụy tự ném đá vào chân mình, nhãn hiệu mới Sa Ứng phát triển tốt khiến thị trường túi xách thông thường và dã ngoại bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhược điểm của DG Trung Quốc là gì?

Charles ngẫm nghĩ hồi lâu. Đối với một doanh nghiệp xuất sắc đứng hàng đầu trên thế giới như DG, nếu cố tình tìm nhược điểm, vậy thì trước mặt chỉ có một, đó là Trần Tranh.

Sau khi phát hiện ra vấn đề, Charles liền gọi mấy tâm phúc mà anh ta điều từ Australia sang.

“Thời gian này các anh theo dõi Ben, xem anh ta bận việc gì. Công ty mẹ cũng muốn khảo sát xem Ben có thích hợp tiếp tục ngồi ở vị trí Tổng giám đốc hay không. Nhưng chuyện này cần bí mật tiến hành, tốt nhất phối hợp với mấy nhân viên người Hoa, vì dù sao chúng ta cũng khác người bản xứ, đi đâu cũng nổi bật.”

Mấy cấp dưới vâng dạ.

Vài ngày sau, bọn họ mang đến cho Charles một tin tức chấn động. Charles nghe xong, vô cùng tức giận, gầm lên: “Gọi Ben đến văn phòng của tôi ngay lập tức.”

Trong cuộc chiến thương mại cao cấp, đầu óc của Trần Tranh tuy không linh hoạt nhưng anh ta rất rành mấy trò luân cú bị ỏi. Trước kia, anh ta âm

thâm cài người vào Tân Bảo Thụy và Ái Đạt, thì bây giờ, anh ta cũng có nội gián trong công ty DG Trung Quốc.

Vì vậy trước khi đặt chân vào phòng làm việc của Charles, Trần Tranh đã nhận được tin, Charles nổi trận lôi đình, nguyên nhân rất có khả năng liên quan đến lô hàng có vấn đề về chất lượng của anh ta.

Trần Tranh giật mình thon thót, nhưng cũng chỉ vài giây sau, anh ta đã lấy lại bình tĩnh, thản nhiên đi vào văn phòng của Charles.

“Hi, Boss.” Trần Tranh cười hì hì chào hỏi Charles.

Charles tức đến nổ đom đóm mắt. Anh ta là một người hòa nhã thân thiện, nhưng không có nghĩa lúc nào cũng giữ hình tượng bản thân trước mặt cấp dưới. Hơn nữa, đối phương còn là cấp dưới anh ta coi thường nhưng tạm thời không thể gạt bỏ.

“Anh vẫn đang bán lô hàng túi xách chất lượng không đạt yêu cầu phải không?” Charles hỏi rành rọt từng từ một.

Trần Tranh giả bộ ngạc nhiên: “Gì cơ? Tất nhiên không rồi, tôi không rõ anh đang nói gì?”

Charles không ngờ đối phương phủ nhận, đúng là đồ không biết xấu hổ.

“Ben, tôi đã nói rõ với anh, không thể tung lô sản phẩm đó ra thị trường. Nhưng nhân viên của tôi lại nhìn thấy nó nằm trên giá một cửa hàng ở vùng xa xôi. Lẽ nào người Trung Quốc các anh chấp hành mệnh lệnh của cấp trên kiểu đó? Tôi thật sự không hiểu nổi. Tôi sẽ báo cáo với công ty mẹ về việc anh không làm tròn trách nhiệm của mình.”

Trần Tranh ngẩn người, sắc mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Charles, chắc có sự hiểu nhầm gì ở đây. Liệu có phải người ở bên dưới không tuân theo mệnh

lệnh của tôi, lên lút đem hàng đi bán? Anh yên tâm đi, nhất định tôi sẽ đi tra đến cùng vụ này, rồi cho anh câu trả lời xác đáng.”

Charles không biết nói gì hơn. Một lúc sau, anh ta lấy lại bình tĩnh.

Anh ta nghĩ, sự phát triển của DG Trung Quốc trong thời điểm hiện tại chưa thể tách khỏi Trần Tranh và Tư Mỹ Kỳ. Vì vậy, anh ta sẽ tạm bỏ qua sự việc này. Đợi đến sang năm, khi nghiệp vụ ổn định, anh ta sẽ tổng khứ Trần Tranh.

Thế là Charles đổi giọng mềm mỏng: “Ben, tôi nghĩ chắc anh cũng không ngờ, sự việc này khiến chúng ta gặp phải rắc rối lớn đến mức nào.” Anh ta nói cho Trần Tranh biết suy đoán của mình, sau đó kết luận: “Nếu bị Lê Trí Thành phát hiện, hẳn sẽ nhân cơ hội chơi lại chúng ta. Tới lúc đó, hình tượng doanh nghiệp của chúng ta sẽ bị giảm sút nghiêm trọng trong lòng người tiêu dùng. Không chỉ nhãn hiệu loại hai và loại ba của DG, thương hiệu Tư Mỹ Kỳ không thể trở mình, thậm chí cả thương hiệu Zamon cũng bị ảnh hưởng. Chúng ta sẽ chẳng còn chôn dung thân.”

Trần Tranh giật mình kinh ngạc. Sau đó, nổi hoảng hốt và lo sợ bao trùm anh ta.

Trong đầu Trần Tranh xuất hiện một suy đoán mơ hồ. Tại sao Lê Trí Thành lại tung ra sản phẩm mới đúng lúc lô túi xách thông thường của anh ta vừa rời khỏi dây chuyền sản xuất, không sớm hơn cũng không muộn hơn? Hành động của Lê Trí Thành khiến anh ta bị tồn kho một lượng hàng lớn, nguồn vốn bị đứt đoạn. Nếu không phải đúng dịp DG mua cổ phần, anh ta chắc chắn sẽ bị phá sản, thậm chí còn vào tù vì món nợ không thanh toán nổi.

Bây giờ được Charles nhắc nhở, Trần Tranh đột nhiên thông suốt vấn đề. Bằng phương thức nào đó Lê Trí Thành đã nắm rõ mọi động thái của Tư Mỹ Kỳ. Do đó, hẳn mới chọn thời cơ chuẩn xác đến thế.

Người đàn ông này quả nhiên vô cùng thâm hiểm. Hắn nhất định sẽ bắt anh ta thân bại danh liệt, không thể trở mình.

Sự phân tích vừa rồi của Charles cũng có lý. Một khi Lê Trí Thành có thể nắm rõ tiến độ sản xuất của Tư Mỹ Kỳ, vậy thì nhiều khả năng hắn cũng biết lô hàng này có vấn đề về chất lượng. Đúng như Charles dự đoán, nó sẽ trở thành một đòn chí mạng với anh ta và DG Trung Quốc trong tương lai.

Trần Tranh toát mồ hôi lạnh.

Bất gặp vẻ mặt hoảng sợ của đối phương, Charles biết lời nói của mình đã phát huy tác dụng. Anh ta tạm thời không truy cứu trách nhiệm, mà cất giọng nghiêm nghị: “Ben, anh hãy lập tức xử lý vụ này cho tôi.”

Trần Tranh gật đầu: “Tôi sẽ giải quyết ngay.”

Charles lộ vẻ hài lòng.

Hai người tiếp tục thương lượng. Ban đầu, Charles đề nghị thu hồi toàn bộ sản phẩm đã bán ra, đồng thời bồi thường tổn thất cho người tiêu dùng. Trần Tranh không tán thành, anh ta lý luận, số túi xách đó bên ngoài không có vấn đề gì, người tiêu dùng chắc chẳng phát hiện ra. Hơn nữa, DG vừa mới thâm nhập vào thị trường Trung Quốc, việc thu hồi sản phẩm chất lượng kém sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của công ty.

Charles cảm thấy hoang mang, bởi theo quan điểm của anh ta, sản phẩm có vấn đề phải được thu hồi. Đây cũng là nguyên tắc nghề nghiệp mà từ xưa đến nay anh ta luôn tuân thủ. Nhưng anh ta cũng không thể đặt cược thanh danh của công ty.

Trần Tranh tiếp tục thuyết phục: “Charles, Trung Quốc có câu “nhập gia tùy tục”, anh nên thích ứng với phương thức cạnh tranh của người Trung Quốc. Anh làm ăn chân chính, người khác dùng âm mưu quỷ kế, kẻ chịu thiệt chỉ là anh mà thôi.”

Cuối cùng, vẫn là Trần Tranh đưa ra cách giải quyết. Bí mật bán lô túi xách có vấn đề đó cho một doanh nghiệp nhỏ, tốt nhất là doanh nghiệp ở làng xã.

Bởi vì sản phẩm của những doanh nghiệp này không thể sánh bằng công ty lớn như Ái Đạt hay Tư Mỹ Kỳ nên bọn họ sẽ không khắt khe về khâu chất lượng. Bọn họ không tên tuổi, thực lực yếu kém, tương lai dù xảy ra vấn đề, cũng có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ. Dù đen nói thành trắng, bọn họ cũng không có khả năng đáp trả.

Charles đập bàn khen hay, sự việc coi như được quyết định. Trong mấy ngày tiếp theo, mỗi lần hỏi tường lại thủ đoạn “đê tiện” này, nội tâm anh ta vẫn có chút áy náy.

Tuy nhiên, sau một thời gian, Charles cũng dần quên vụ này. Bất chợt nhớ tới, anh ta cảm thấy bình thường. Làm ăn ở Trung Quốc đúng là phải linh hoạt mới có thể thích ứng với thị trường chưa trưởng thành nhưng vô cùng kịch liệt và tàn khốc này.

Mười ngày sau, lô túi xách thông thường có vấn đề đó đã được bán đứt cho người khác.

Trần Tranh không đích thân lộ diện. Cấp dưới phụ trách vụ mua bán báo cáo: Người mua là một nhà doanh nghiệp nông dân quê mùa, tuyên bố rất “hài lòng” về chất lượng sản phẩm. Cấp dưới để ý thấy, sản phẩm của công ty đối phương chỉ tiêu thụ ở thành phố cấp ba và nông thôn, tương đối an toàn, không tạo thành ảnh hưởng đối với thị trường của Tư Mỹ Kỳ.

Sự việc nhanh chóng được giải quyết, nhưng hiện tại, Trần Tranh lại phải đối mặt với bài toán khó mới.

Bởi vì căn cứ theo sự tính toán của tâm phúc, sau khi bán lỗ vốn lô hàng có vấn đề, Tư Mỹ Kỳ sẽ không thể hoàn thành mục tiêu vào cuối năm nay. Dù mấy tháng sau này, thương hiệu Zamon giúp lượng tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ tăng lên nhưng vì trước đó tổn thất quá lớn nên vẫn khó xoay chuyển tình thế.

Dựa vào bản thỏa thuận ký kết giữa hai bên, nếu hai năm liền Tư Mỹ Kỳ không hoàn thành mục tiêu, Trần Tranh sẽ phải rời bỏ chức vụ Tổng giám đốc.

Thực trạng này khiến Trần Tranh vô cùng ảo não. Bởi vì ai biết sang năm Charles sẽ giở trò gì để ngáng chân anh ta? Thằng cha người nước ngoài này rất tinh quái, bây giờ cũng học được mấy chiêu xấu xa, bắt đầu cử người giám sát anh ta.

Sau một hồi suy tư, Trần Tranh nảy ra một ý tưởng to gan.

Đối với anh ta, giữ vững địa vị của bản thân ở Tư Mỹ Kỳ còn quan trọng hơn thành tích kinh doanh của DG Trung Quốc.

Anh ta quyết định dùng chiêu “Một mũi tên trúng hai đích”.

Vài ngày sau, Trần Tranh lại đi văn phòng của Charles. Có điều lần này là anh ta chủ động, bộ dạng vội vàng, thần sắc nặng nề.

Anh ta không gõ cửa, cũng bất chấp sự ngăn cản của cô thư ký, xông thẳng vào phòng, đập bàn hét lớn: “Charles, chúng ta bị Ái Đạt chơi đều rồi.”

Charles lộ vẻ nghi hoặc.

Trần Tranh lập tức kể rõ “ngọn ngành”. Sáng nay, anh ta nhận được thông báo khẩn cấp của bộ phận quản lý sản xuất, cho biết dây chuyền sản xuất đã

bị động đến, toàn bộ lô túi xách da mới ra lò của DG đều xuất hiện vấn đề về chất lượng.

Charles kinh ngạc đến mức không thốt ra lời.

Hai người nhanh chóng đi tới xưởng sản xuất. Nhìn lô hàng không đạt yêu cầu chất cao như núi, Charles vừa đau lòng vừa phẫn nộ. Hai người lập tức kiểm tra camera giám sát, phát hiện đoạn băng đã bị xử lý, không có bất cứ nhân vật khả nghi hay thao tác vi phạm quy định nào.

Charles vô cùng phẫn nộ, trong đời anh ta chưa bao giờ gặp đối thủ cạnh tranh vô liêm sỉ như vậy. Nhưng từ nơi sâu trong nội tâm, anh ta vẫn có chút nghi ngờ, liền hỏi Trần Tranh: “Anh xác định là do Ái Đạt làm?”

Trần Tranh gật đầu: “Tất nhiên, trước đây bọn họ thường giở thủ đoạn này với chúng tôi. Lê Trí Thành là người chuyện gì cũng dám làm. Con bé Lâm Thiển cũng chẳng ra gì, anh xem quảng cáo của nó thì biết, đúng là hết sức vô liêm sỉ. Sự việc này sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện mà đúng lúc nghiệp vụ của chúng ta vừa khởi sắc. Dụng ý của bọn họ quá rõ ràng. Nếu không phải tôi phát hiện sớm, chỉ e bọn họ sẽ động chân động tay đến toàn bộ sản phẩm của chúng ta.”

Nghe đến đây, Charles hoàn toàn tin lời anh ta, gật đầu lia lịa.

“Anh có báo cáo với công ty mẹ vụ này không?” Trần Tranh hỏi.

“Không.” Charles buột miệng đáp.

Tình hình thị trường thời gian gần đây phát triển theo hướng tốt đẹp, bây giờ DG có thể lực tương đương các doanh nghiệp Trung Quốc, anh ta cũng vừa được công ty mẹ khen thưởng. Sắp bước sang giai đoạn hai của chiến thuật, nếu sự việc này tiết lộ ra bên ngoài, công ty mẹ sẽ phê bình anh ta quản lý không tốt, chỉ e sau này sẽ khó nhận được sự ủng hộ toàn diện.

Trần Tranh cười thâm. Điều anh ta cần chính là sự giấu giếm của Charles. Như vậy, anh ta đã nắm được điểm yếu của đối phương, tương lai hai người cùng trên một con thuyền. Chỉ cần Charles bình an, địa vị của anh ta cũng sẽ vững chắc.

Trần Tranh cất giọng sốt ruột: “Phải làm thế nào bây giờ?”

Charles cắt ngang lời anh ta: “Tôi sẽ xử lý. Tuy lô hàng này xảy ra chuyện nhưng chỉ là vấn đề của một nhãn hiệu con. Chúng ta tạm thời không tung hàng ra vội nên không ảnh hưởng đến cục diện. Cứ quyết định như vậy đi.”

“Được, vẫn là anh có tầm nhìn xa trông rộng.” Trần Tranh lộ vẻ bất lực.

Một lúc sau, Charles đột nhiên quay sang hỏi anh ta: “Lần trước anh nói, vạch trần mối quan hệ giữa Lâm Thiên và Lâm Mạc Thần sẽ có tác dụng đánh vào Ái Đạt và Lê Trí Thành... Anh định làm thế nào?”

Chương 39

Rất lâu sau này, khi hồi tưởng lại khoảng thời gian phong ba bão táp đó, Lâm Thiên phát giác, rất nhiều sự việc đều phát triển theo dự kiến của Lê Trí Thành.

Ví dụ, khi tiến vào thị trường Trung Quốc, bước đầu tiên của DG là tung ra nhãn hiệu loại hai và ba.

Ví dụ khi Lê Trí Thành thực hiện chiến thuật “đục nước béo cò”, DG quả nhiên đẩy mạnh thương hiệu Zamon lên “đầu sóng ngọn gió”.

Ví dụ bây giờ, thị trường bắt đầu rơi vào trạng thái giằng co căng thẳng.

Zamon giống như quả cầu pha lê đẹp đẽ, đã bị đẩy lên điểm cao nhất của thị trường. Mà đằng sau đó, DG vô hình chung đã dốc hết sức lực của bọn họ, từ tài chính, nhân lực, mức độ ảnh hưởng, trong khi Tư Mỹ Kỳ cũng đã

dùng toàn bộ nguồn tài nguyên của mình. Hơn nữa, bọn họ còn buộc chặt nhãn hiệu cao cấp và nhãn hiệu bình thường vào nhau.

Lúc này, nếu có ai đó ở đằng sau đẩy bọn họ một phát. Zamon và DG Trung Quốc sẽ rơi xuống, vỡ tan tành.

Lâm Thiên tưởng rằng, thời cơ ra tay đã chín muồi. Ai ngờ đúng lúc này, biến cố xuất hiện.

Công ty Ái Đạt cũ bị DG khống chế cổ phần thành công. Tiếp theo không chỉ xảy ra một hai sự việc ngoài ý muốn.

Trời vẫn chưa sáng, Lâm Thiên nằm trong phòng ký túc của công ty, gọi điện cho Lê Trí Thành ở bên kia bờ đại dương.

“Bác trai không sao là tốt rồi.” Cô cất giọng dịu dàng: “Khi nhận được tin, em lo quá.”

Lê Trí Thành đang ở phòng chờ của sân bay Seattle. Bên ngoài sắc trời mờ mịt, sân bay đèn đóm sáng trưng. Anh dõi mắt ra đường băng tấp nập máy bay lên xuống, đồng thời cất giọng trầm thấp: “Em không cần lo lắng. Trưa nay anh đã gọi điện cho bố, không có gì đáng ngại.”

“Vâng, có cần em bay về thành phố Lâm thăm bố anh không?”

Lê Trí Thành im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Không cần, thời gian này em cứ ở thành phố A thì tốt hơn.”

Trong lòng Lâm Thiên không thoải mái nhưng cô vẫn đồng ý với quyết định của anh.

Cũng không phải Lâm Thiên khó chịu với Lê Trí Thành. Cô hiểu rõ dụng ý của anh, thông tin công ty Ái Đạt cũ rơi vào tay DG gây chấn động toàn ngành túi xách. Tuy bây giờ Ái Đạt cũ chỉ chiếm một tỷ lệ rất nhỏ trong nghiệp vụ của tập đoàn Ái Đạt, nhưng đối với bố con Lê Trí Thành, dù sao

đây cũng là gia sản có ý nghĩa lớn, đồng thời là một biểu tượng trong lòng toàn thể nhân viên Ái Đạt nói chung và những nhân viên lâu năm nói riêng.

Là “lãnh tụ” của các doanh nghiệp quốc nội trong cuộc chiến thu mua này, bây giờ Ái Đạt lại để mất “gia sản”, thử hỏi bên ngoài hoang mang đến mức nào?

Có nguồn tin tiết lộ, dưới sự cạnh tranh kịch liệt của Zamon, lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Ái Đạt đã dao động bí mật ký hợp đồng với DG, sắp tới có lẽ cả tập đoàn sẽ bị đem bán. Cũng có người cho biết, nội bộ Ái Đạt chia thành hai phe, tình hình rất hỗn loạn. Đương nhiên cũng có kẻ nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, khiến dư luận càng thêm hoang mang.

Lệ Trí Thành không cho Lâm Thiên về thành phố Lâm, cũng nhằm mục đích để cô tránh nơi thị phi này.

Lâm Thiên không thoải mái bởi vì Ái Đạt bị người khác chơi một ván, cũng vì sự bất lực của bản thân.

“Là ai bán cổ phần, anh đã điều tra rõ chưa?” Cô hỏi.

“Rồi.” Lệ Trí Thành bình thản trả lời: “Ngoài Cố Diên Chi còn có Từ Trùng Yên và chị dâu của anh.”

Cùng thời điểm, Cố Diên Chi, Phó tổng giám đốc tập đoàn Ái Đạt, người được coi là cánh tay phải của Lệ Trí Thành đang cùng đại diện công ty đầu tư MK và nhân viên tập đoàn DG đi thăm quan cửa hàng flagship của Zamon ở New York.

Trước khi đi Mỹ, anh ta thông báo nghỉ phép một tháng với phòng nhân sự, đồng thời để lại đơn xin từ chức.

Vào giây phút này, Cố Diên Chi đứng giữa đám đông, bộ dạng đặc biệt nhàn nhã và thoải mái.

“Cố tiên sinh.” Một giám đốc của tập đoàn DG cười hỏi: “Anh có hài lòng về chuyến đi Mỹ lần này không?”

Cố Diên Chi tháo kính râm, nửa cười nửa không nhìn anh ta: “Rất hài lòng, xin cảm ơn sự tiếp đoán của quý vị. Tôi nghĩ tôi đã đạt được nguyện vọng kiếm thật nhiều tiền, du ngoạn vòng quanh thế giới. Tôi sẽ bắt đầu hành trình từ nước Mỹ.”

Mọi người đều cười. Bên cạnh Cố Diên Chi là một giám đốc người Trung Quốc, cũng vừa bay sang bên này. Anh ta hỏi: “Cố tổng đồng ý bán cổ phần, còn rời khỏi Ái Đạt. Người trong giới đều hết sức kinh ngạc, tôi muốn biết lý do tại sao?”

Câu hỏi mang hàm ý sâu xa.

Bởi vì vụ mua bán cổ phần là do Cố Diên Chi đàm phán với công ty đầu tư, lãnh đạo cao cấp của DG chỉ nhìn vào kết quả cuối cùng. Người giám đốc này trong quá khứ cũng được coi là đối thủ cạnh tranh của Cố Diên Chi, nên anh ta ít nhiều nảy sinh sự nghi ngờ. Nhưng cổ phần đúng là đã bán, DG đã kiểm soát công ty Ái Đạt cũ. Vì vậy, anh ta mới càng nghi hoặc.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Cố Diên Chi mỉm cười, chỉ trả lời ngắn gọn: “Đây là lý do cá nhân, xin thứ lỗi tôi không thể tiết lộ.”

Nhưng trên đời này chẳng có bức tường nào không lọt gió. Tại sao Cố Diên Chi rời khỏi Ái Đạt? Người của công ty đầu tư MK đương nhiên giải thích rõ nguyên nhân với tập đoàn DG. Vài ngày sau, tin tức từ nội bộ DG dần lan truyền ra cả ngành túi xách.

“Dùng xong rồi vứt bỏ” là thủ đoạn bất biến của những kẻ ngồi trên cao từ xưa đến nay.

Cố Diên Chi từng là nhân vật quan trọng của Ái Đạt, nhưng sau khi Lê Trí Thành tiếp quản công ty, anh tiến hành một loạt kế hoạch cải tổ, cơ cấu lại, khiến cổ phần trong tay Cố Diên Chi ngày càng thu hẹp. Sau đó, những nhân viên như Tiết Minh Đào, Lâm Thiên được trọng dụng nên địa vị của Cố Diên Chi bị uy hiếp nghiêm trọng.

Điều này khiến anh ta vô cùng bất mãn. Vì vậy, trước cám dỗ mà DG đưa ra, anh ta đã động lòng.

Người trong ngành có ý kiến trái ngược về sự kiện này. Có người cho rằng, Cố Diên Chi không coi trọng nghĩa khí, đâm một nhát vào lưng ông chủ của mình. Cũng có người nhận xét, Cố Diên Chi có tài năng, tự tách ra lập nghiệp cũng rất tốt. Anh ta chỉ chọn con đường khác chứ chẳng làm gì sai trái.

Nhưng mọi người đều biết, Cố Diên Chi đúng là “dứt tình” và rời khỏi Ái Đạt. Anh ta và Ái Đạt không còn một chút quan hệ. Mấy tháng sau đó, không ai biết anh ta đi đâu và làm gì, tựa như biến mất khỏi “chốn giang hồ.”

Sáng sớm hôm sau khi nói chuyện với Lê Trí Thành, Lâm Thiên bất ngờ nhận được điện thoại của người trợ lý chủ tịch Từ Dung.

“Giám đốc Lâm”. Ngữ khí của người trợ lý rất khách sáo: “Chủ tịch vừa có chỉ thị, mời cô đến thành phố Lâm một chuyến. Chủ tịch muốn gặp cô.”

Lâm Thiên hơi ngạc nhiên: “Có chuyện gì sao?”

Người trợ lý im lặng trong giây lát. Tuy anh ta là người của chủ tịch nhưng bây giờ ai mà chẳng biết Lê tổng là người có quyền lực lớn nhất trong công ty. Anh ta đương nhiên biết rõ CEO rất coi trọng vị hôn thê này.

Thế là anh ta hàm hồ đáp: “Sáng sớm hôm nay, một cỗ đông đến thăm chủ tịch, có nhắc đến tình hình ở bên ngoài trong thời gian gần đây, cũng nhắc đến giám đốc Lâm. Sau đó, tâm trạng của chủ tịch không được tốt lắm.”

Lâm Thiên giật mình thon thót.

Về việc có nên quay lại thành phố Lâm gặp ông Từ Dung hay không, Lâm Thiên cho rằng, kiêu gì cô cũng phải đi, bởi nếu không đi, chứng tỏ cô có tật giật mình.

Ông Từ Dung là người thấu tình đạt lý. Ông gọi cô đến gặp, chứng tỏ muốn trực tiếp hỏi rõ vấn đề. Như vậy cũng tốt, tránh tình trạng hai người vì chuyện này nảy sinh khúc mắc trong tương lai.

Nhưng cô cũng không thể đi một cách tùy tiện.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên ngồi trên giường, chống cằm trầm tư suy nghĩ.

Tại sao không sớm không muộn mà đúng lúc công ty Ái Đạt cũ bị thu mua, ông Từ Dung tức đến mức phải nhập viện, mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần lọt đến tai ông?

Có lẽ đây là sự trùng hợp, nhưng cũng nhiều khả năng có kẻ cố ý làm vậy?

Là ai?

Người của DG hay Trần Tranh? Hoặc người trong ngành, thậm chí nhân viên của Ái Đạt muốn “bán thân” cho DG?

Trước lợi ích, mỗi người đều có sự lựa chọn khác nhau, điều này cũng là hoàn toàn bình thường. Nhưng chắc chắn không phải là người của công ty đầu tư MK, bởi vì Lâm Mạc Thần ở đó.

Bất kể là ai, không biết đối phương tung chiêu này nhằm mục đích gì?

Đề ông Từ Dung đề phòng cô? Không, chiêu này chưa đủ ảnh hưởng đến Ái Đạt.

Lòng Lâm Thiên chùng xuống. Đối phương đã tiết lộ với ông Từ Dung sự thật, chỉ e sẽ nhanh chóng công bố trước dư luận.

Trước đó cô và Lê Trí Thành đã tính đến chuyện này nhưng cả hai đều không quá bận tâm. Bởi vì Ái Đạt vô cùng ổn định, cô và Lâm Mạc Thần lại né tránh, không tham gia trực tiếp. Dù bị tiết lộ cũng chẳng gây sóng gió. Vì vậy, cô mới không e ngại.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, công ty Ái Đạt cũ rơi vào tay đối thủ, giới truyền thông hết sức nhạy cảm và căng thẳng, lòng người ở Ái Đạt rối bời. Nếu có kẻ cố ý nhằm vào mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần, chỉ sợ có trăm cái miệng cũng khó giải thích.

Đúng là điên thật.

Lâm Thiên đập mạnh tay xuống giường. Lê Trí Thành nói đúng, bây giờ cô không nên về thành phố Lâm.

Lâm Thiên rút điện thoại gọi cho Lê Trí Thành.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Anh đang trên chuyến bay về nước.

Đúng lúc này, trợ lý của ông Từ Dung lại gọi điện: “Giám đốc Lâm, chủ tịch vừa hỏi cô đã đến chưa. Tình trạng sức khỏe của chủ tịch vẫn chưa ổn định, bác sỹ nói không được quá xúc động. Hôm nay cô hãy về một chuyến đi, coi như vì chủ tịch.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển phân tích kỹ tình hình.

Dù cô ở thành phố Lâm hay thành phố A, chỉ cần đối phương có ý gây khó dễ, trước sau gì cũng tìm ra cô.

Bây giờ mà đi thành phố Lâm, không biết cô sẽ gặp rủi ro gì?

Đầu tiên là tình hình sức khỏe của ông Từ Dung. Ngộ nhỡ trong lúc nói chuyện, tâm trạng của ông xúc động, xảy ra vấn đề lớn, thì đây không phải trách nhiệm mà cô có thể gánh vác. Vì vậy, tốt nhất cô đặt vé muộn một chút, kéo dài thời gian đến lúc Lê Trí Thành về nước vào chiều hôm nay. Sau đó, cô và anh cùng đi gặp sẽ càng ổn thỏa hơn.

Tiếp theo, rất có khả năng đối phương đã tiết lộ với giới truyền thông, hoặc rêu rao tin đồn trong nội bộ Ái Đạt. Nếu kẻ đó là Trần Tranh, dựa vào thủ đoạn thường thấy của anh ta, nhiều khả năng anh ta sẽ kích động người khác gây chuyện. Cô phải đặc biệt cẩn thận, đề phòng bất trắc.

Tiếp đó, bất kể đối phương có mục đích gì, chuyện này cũng chỉ là vu vơ không căn cứ, mang tính chất vu oan giá họa. Có Lâm Mạc Thần và Lê Trí Thành ở bên cạnh, chắc chắn bọn họ sẽ nhanh chóng giải quyết, xử lý ổn thỏa dư luận. Vì vậy, cô không cần lo lắng.

Sau khi tự an ủi bản thân, Lâm Thiển gọi điện nhờ thư ký đặt vé máy bay. Tiếp theo, cô gọi cho Cao Lăng, bảo anh ta bí mật dẫn mấy bảo vệ đến sân bay đón cô. Thu xếp xong xuôi, Lâm Thiển mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy tự nhủ chẳng có gì đáng sợ, nhưng dấu sao chuyển đi của cô cũng là kiểu biết rõ trên núi có hổ vẫn còn mò lên.

Lệ Trí Thành về đến sân bay thành phố Lâm lúc hoàng hôn buông xuống.

Khi xe ô tô lên đường cao tốc, anh mở điện thoại, phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của Lâm Thiên.

“Bố anh bảo em hôm nay về thành phố Lâm gặp ông nên em sẽ bay về.”

Lệ Trí Thành lập tức gọi điện nhưng Lâm Thiên tắt máy.

Trầm mặc vài giây, anh dặn dò Tường Viên: “Cậu ở lại đón Lâm Thiên, tôi đi bệnh viện trước.”

Tại sao Lệ Trí Thành lại quyết định đi bệnh viện trước?

Một mặt, anh lo cho sức khỏe của bố. Mặt khác, anh muốn giải quyết vấn đề cấp bách hiện thời ở chỗ bố trước khi Lâm Thiên đến nơi.

Anh không muốn cô phải đối mặt với sự nghi ngờ chất vấn của bố anh, cũng không muốn cô trần tình để lấy lại sự trong sạch.

Lúc Lệ Trí Thành về tới bệnh viện, trời đã tối hẳn. Anh đẩy cửa phòng bệnh đi vào, liền nhìn thấy ông Từ Dung nằm trên giường. Ông gầy hơn lúc trước khi anh đi Mỹ, sắc mặt rất kém, đôi mắt vốn tinh anh sắc sảo ngày nào giờ hơi lờ mờ.

Lệ Trí Thành chau mày, ngồi xuống bên giường bệnh.

“Chẳng phải bố nói với con, tình trạng ổn định rồi hay sao?” Anh hỏi nhỏ, đồng thời nắm tay ông.

“Tại bố bị Trùng Yên làm cho tức chết.” Ông Từ Dung cất giọng khàn khàn: “Chị dâu anh là phụ nữ, muốn bán cổ phần bố cũng có thể hiểu. Nhưng tại sao Trùng Yên lại làm vậy?”

Từ Trùng Yên là con trai út của ông, cũng là con riêng ra đời sau khi ông và mẹ Lê Trí Thành ly hôn.

“Không ảnh hưởng đến đại cuộc”. Anh lên tiếng: “Bố không cần tức giận.”

Về điểm này, ông Từ Dung không tán thành. Có câu “bệnh đến như núi đổ”, ông cũng già rồi nên có sự cố chấp của mình.

“Ái Đạt cũ, bây giờ các anh gọi là Ái Đạt cũ...” Ông Từ Dung chậm rãi mở miệng: “Nhưng đó là tâm huyết của cả đời bố.” Ông nhướn mắt nhìn con trai: “Anh sẽ lấy về cho bố chứ?”

“Vâng ạ.”

Ông Từ Dung gật đầu.

Một lúc sau, ông lại hỏi: “Anh trai của Lâm Thiên là người đứng đầu vụ thu mua này đúng không?”

Thần sắc Lê Trí Thành không thay đổi: “Đúng ạ, nhưng anh ấy cũng chỉ làm theo sự sắp xếp của công ty mà thôi. Hơn nữa, anh ấy đã né tránh, không động đến Ái Đạt. Thời gian qua, Lâm Thiên đi Minh Đức làm việc nên chẳng ảnh hưởng gì cả.”

Chỉ hai ba câu, Lê Trí Thành đã giải thích rõ ngọn ngành.

Ông Từ Dung lặng lẽ nhìn con trai.

“Anh giấu bố chuyện này, bởi vì biết trong lòng bố sẽ không thoải mái?” Ông hỏi: “Dù thế nào, Lâm Thiên cũng là con dâu tương lai của bố, anh trai nó lại là người đang thôn tính cả ngành túi xách của Trung Quốc. Anh xác định thằng đó không phải lợi dụng em gái của mình để đạt được mục đích?”

Lê Trí Thành từ tốn trả lời: “Anh ấy không thôn tính nổi, cũng chẳng thể lợi dụng con.”

Hai bố con im lặng một lúc, ông Từ Dung hỏi: “Anh nhất định cưới Lâm Thiển sao? Trong lòng anh đã cân nhắc kỹ chưa? Từ góc độ của bố, bố cho rằng con bé đó không thích hợp với anh.”

“Khỏi cần cân nhắc, con nhất định cưới cô ấy.”

Ông Từ Dung không nói thêm điều gì. Một lúc sau, ông lại lên tiếng: “Đã có người thông báo với bố chuyện đó, chắc chắn sẽ lôi ra dư luận. Thời gian này, anh hãy bảo vệ Lâm Thiển khỏi thị phi, tốt nhất tránh tầm mắt của mọi người, đợi sự việc kết thúc mới kết hôn. Những chuyện như vậy, anh không được để người phụ nữ đứng mũi chịu sào.”

“Con hiểu.”

Lê Trí Thành nhìn đồng hồ, đứng dậy ra về. Đi đến cửa, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Bố không cần phải lo lắng. Bất cứ chuyện gì cũng là kẻ mạnh mới có quyền phát ngôn. Một khi con đánh đuổi DG khỏi thị trường Trung Quốc, còn ai dám nói nửa lời?”

Ngữ khí của anh bộc lộ sự mạnh mẽ và quyết tâm của người trẻ tuổi, ông Từ Dung mỉm cười gật đầu.

Lê Trí Thành đẩy cửa đi ra ngoài.

Hành lang vô cùng yên tĩnh, ánh đèn dịu dịu. Vừa ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy Lâm Thiển ngồi ở chiếc ghế dài bên cửa ra vào.

Lê Trí Thành hơi biến sắc. Lâm Thiển đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

Phòng bệnh nằm ở trong cùng hành lang, xung quanh hết sức tĩnh mịch. Vì vậy khi đến cửa, Lâm Thiên vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của hai bố con Lê Trí Thành.

Lúc này, nhìn thấy Lê Trí Thành đẩy cửa đi ra ngoài, trong lòng cô rất mềm mại. Nhưng sự mềm mại đó tựa hồ lại có một hòn đá nhỏ rơi vào, khiến cô cảm thấy không dễ chịu.

Đó là bởi vì hai câu nói của ông Từ Dung:

“Anh nhất định cưới Lâm Thiên sao?”

“Từ góc độ của bố, bố cho rằng con bé đó không thích hợp với anh.”

Lê Trí Thành lặng lẽ nhìn Lâm Thiên.

Vừa xuống máy bay, anh đã vội tới đây ngay. Có lẽ do chuyến bay đường dài, quần áo của anh màu sắc hơi nhàu, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. Nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn thâm trầm và ngời sáng, tựa hồ có thể hiểu rõ tâm trạng rối bời của cô lúc này.

Lê Trí Thành cầm tay Lâm Thiên: “Em đến từ lúc nào vậy?”

Lâm Thiên thật thà trả lời: “Một lúc rồi.”

Lê Trí Thành gật đầu.

“Em vào thăm bố anh.” Cô nói.

Lê Trí Thành không buông tay, quay đầu dõi qua ô cửa kính nhỏ trên cửa phòng bệnh. Lúc này, ông Từ Dung nhắm mắt, dường như đã chìm vào giấc ngủ. Anh lên tiếng: “Bố vừa uống thuốc, lại nói chuyện với anh khá lâu. Bây giờ chắc bố mệt rồi, ngày mai chúng ta vào thăm bố.”

“Vâng.”

Bình thường khi gặp nhau, hai người luôn vui vẻ và tình cảm. Nhưng vào thời khắc này, Lâm Thiên hết sức yên tĩnh, môi hơi mím chặt. Lệ Trí Thành cũng không nói điều gì, cầm tay cô đi ra ngoài.

Ngoài trời đã tối đen, hành lang bật đèn sáng trưng. Đây là khu phòng bệnh đặc biệt nên rất vắng vẻ, chỉ có ngọn đèn sáng trắng trên đỉnh đầu chiếu xuống người bọn họ, tạo thành hình bóng bất định dưới chân.

Lâm Thiên liếc qua Lệ Trí Thành, có chút ngẩn ngơ. Cô thật sự hy vọng, hai người có thể nắm tay nhau đi đến hết con đường.

“Em ám ức lắm phải không?”

Lệ Trí Thành đột nhiên dừng bước, quay sang Lâm Thiên. Ở giây tiếp theo, anh ôm eo cô, cúi đầu lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng.

Lâm Thiên ôm cổ anh.

“Ừm.” Cô nói khẽ: “Hơi hơi. Nhưng so với việc người nào đó gặp “núi đao biển lửa” ở chỗ anh trai em, chút ám ức này chẳng là gì cả.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành thấp thoáng ý cười.

Thật ra Lâm Thiên không hề oán trách ông Từ Dung. Ngược lại, cô hiểu những suy nghĩ của ông, từ góc độ một người cha và một thương nhân. Hơn nữa, sau khi Lệ Trí Thành tỏ rõ thái độ, ông cũng lập tức chấp nhận cô.

Nhưng Lâm Thiên vẫn hơi tủi thân, bởi vì cô và anh trai rất thẳng thắn vô tư, là những người đáng tin cậy nhưng lại bị hiểu nhầm. Hơn nữa, ở hoàn cảnh này, cô lại không thể chứng minh sự trong sạch của bản thân, càng không thể chứng minh mình là “người phụ nữ thích hợp với Lệ Trí Thành”. Đây là do hoàn cảnh khách quan tạo thành, bởi vì thân phận và vị trí của cô và Lâm Mạc Thần là điều không thể thay đổi.

“Một người phụ nữ như thế nào mới thích hợp với anh?” Lâm Thiên đột nhiên lên tiếng.

Biết câu hỏi này là hơi kỳ cục nhưng cô vẫn thốt ra miệng.

Lệ Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô. Tầm mắt Lâm Thiên hoàn toàn bị anh che khuất, toàn thân cũng bị anh ôm chặt. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, Lâm Thiên chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai: “Có cần anh moi tìm ra cho em không?”

Lâm Thiên không nhịn được cười.

Đúng là vừa rồi Lệ Trí Thành tỏ thái độ rất kiên quyết và cứng rắn trước mặt bố anh.

“Khỏi cần cân nhắc, con nhất định cưới cô ấy.”

“Một khi con đánh đuổi DG khỏi thị trường Trung Quốc, còn ai dám nói nửa lời?”

Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh.

Nếu tình yêu là một loại tín ngưỡng, vậy thì tín ngưỡng của cô chính là người đàn ông này. Còn anh đã dùng phương thức quyết đoán vốn có của mình để bảo vệ tình yêu của cả hai người.

“Em yêu anh.” Cô thì thầm.

Lệ Trí Thành lại một lần nữa cúi xuống ngậm môi cô.

Hai người cách xa một thời gian, cộng thêm nỗi nhớ nhưng trước đó nên nụ hôn này vô cùng mãnh liệt. Ở góc hành lang vắng vẻ, Lệ Trí Thành khóa Lâm Thiên trong vòng tay của mình, hôn lên môi, mắt, mũi, tai cô. Cả hai

nhất thời quên cả thời gian, trong mắt, trong lòng họ chỉ có hình bóng đối phương.

Cao Lãng và Tưởng Viên vừa đi lên tầng bốn liền nhìn thấy Tổng giám đốc đang ôm hôn một cô gái ở góc tường. Cô gái đó đương nhiên là Lâm Thiên.

Lệ tổng ở thời khắc này hoàn toàn khác ngày thường. Có lẽ cũng chỉ ở trước mặt Lâm Thiên, Lệ tổng mới để lộ vẻ tùy ý như vậy.

Cao Lãng và Tưởng Viên đều dừng bước. Tưởng Viên không lấy làm lạ, Cao Lãng xấu hổ, lập tức quay đầu sang một bên.

“Khụ...” Tưởng Viên ho khan một tiếng.

Lệ Trí Thành ở phía đối diện liền ngẩng đầu, đồng thời rời khỏi môi Lâm Thiên, nhưng vẫn ôm eo cô. Có lẽ do nụ hôn quá cuồng nhiệt, gương mặt anh hơi hồng lên. Anh quay người về phía bọn họ. Lâm Thiên bị bắt quả tang tại trận, thẹn thùng cúi thấp đầu, không nhìn hai người đàn ông.

“Tổng giám đốc.” Tưởng Viên cất giọng bình thản: “Công trước xuất hiện một số phóng viên và một số người không rõ thân phận, hình như đến để gây chuyện.” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Bọn họ cầm băng rôn biểu ngữ, nói Ái Đạt chúng ta câu kết với công ty nước ngoài, bán đứng thương hiệu dân tộc.”

Thần sắc Lệ Trí Thành không thay đổi, trong khi Lâm Thiên giật mình. Biến cố đến nhanh hơn cô tưởng.

Chương 40

Đêm mỗi lúc mỗi khuya, cả thành phố lấp lánh ánh đèn như bàn cờ phức tạp trải dài, không thấy tận cùng.

Lâm Thiên và Lê Trí Thành đứng ở hành lang tĩnh mịch của khu nhà điều trị, dõi mắt xuống đám đông bên dưới.

Bọn họ có vẻ đứng ngòai không yên, bộ dạng hết sức hưng phấn. Các phóng viên tay cầm camera hoặc máy ảnh đi đi lại lại. Chỉ cần có người rời khỏi tòa nhà này, lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

Đằng sau đám phóng viên là mười mấy người đàn ông mặc đồng phục xanh công nhân. Do trời tối nên không rõ diện mạo của bọn họ, nhưng biểu ngữ trong tay họ rất nổi bật:

“Ngăn chặn việc thu mua của nước ngoài.”

“Lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt cầu kết nước ngoài, bán đứng thương hiệu dân tộc.”

Bọn họ đồng thời hô to khẩu hiệu phản đối. Giống như đã tập luyện từ trước, âm thanh đồng loạt vang vang:

“Bảo vệ thương hiệu dân tộc!”

“Không cho người nước ngoài mua cổ phần của Ái Đạt cũ.”

“Đuổi gián điệp của nước ngoài ra khỏi Ái Đạt.”

Nghe đến năm từ “gián điệp của nước ngoài”, Lâm Thiên liền chau mày.

Rõ ràng bọn họ ám chỉ cô.

Mặc dù đã tối muộn nhưng công bệnh viện vẫn đông người qua lại, vì vậy đám đông này nhanh chóng thu hút sự chú ý của người qua đường. Phóng viên cũng nhân cơ hội, chụp ảnh nhóm biểu tình lia lịa. Người tụ tập mỗi lúc một đông, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lê Trí Thành một tay khoác vai Lâm Thiên, một tay chống lên thành cửa sổ. Sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh.

“Em cho rằng ai đứng sau vụ này?” Anh hỏi.

Lâm Thiên hừ một tiếng khinh miệt: “Trần Tranh chứ còn ai vào đây nữa? Thủ đoạn hạ lưu như vậy, ngoài anh ta ra còn ai?”

Đây cũng là đáp án trong đầu Lê Trí Thành. Khóe mắt anh vụt qua một tia sắc lạnh.

Lâm Thiên lắc đầu: “Thật ra Trần Tranh không phải là loại người ngốc nghếch. Hồi còn làm việc ở Tư Mỹ Kỳ, em cảm thấy anh ta tương đối có đầu óc, quản lý công ty cũng không đến nỗi nào. Nhưng con người anh ta... quá cố chấp. Anh ta quá coi trọng tư lợi, hơn nữa thường bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, vì vậy mới hay làm những chuyện ngu ngốc. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, con người này thật ra vừa đáng thương vừa đáng giận. Bởi vì từ đầu đến cuối, anh ta không nhìn nhận rõ vấn đề.”

Nói xong, cô quay sang Lê Trí Thành.

Có lẽ do mấy ngày qua, đặc biệt là hôm nay, tâm trạng của Lâm Thiên sa sút nên khi chứng kiến màn kịch đồng thời là sự tấn công ác ý của Trần Tranh, trong lòng cô mới nảy sinh cảm thán.

Cô cảm thán con người Trần Tranh, cũng tựa như cảm thán nhiều chuyện khác, mà bản thân không thể nói rõ.

Lê Trí Thành chỉ im lặng nhìn Lâm Thiên. Sắc mặt anh vô cùng trầm tĩnh, ánh mắt thâm sâu khó đoán.

Sau đó, anh giơ tay nâng cằm cô, nói nhỏ: “Em nói không sai, nhưng đây cũng là sự vùng vẫy cuối cùng của anh ta.”

Ngũ khí của anh tựa hồ thoát ra khí lạnh, khiến Lâm Thiển bất giác rùng mình.

DG và công ty đầu tư tìm mọi cách thu mua cổ phần, khiến ông Từ Dung đổ bệnh nhập viện. Bây giờ Trần Tranh lại dùng cô để công kích anh và Ái Đạt.

Lệ Trí Thành sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Chắc Trần Tranh đã quên mất, anh là người tàn nhẫn đến mức nào?

Hiện tại, kế hoạch liên hoàn do anh sắp xếp đã đầu vào đấy, cuộc phản kích sẽ bắt đầu vào mấy tháng sau. Đến lúc đó, Trần Tranh sẽ chỉ còn con đường “chết”.

Lâm Thiển lại dỗi mắt xuống đám đông bên dưới. Không biết bây giờ Trần Tranh đang trốn ở góc nào? Chắc anh ta rất đặc ý khi chứng kiến cảnh tượng này?

Nhưng nhiều khả năng lần sau gặp lại, cô chỉ còn ánh mắt thương hại dành cho anh ta.

“Tiết Minh Đào tới rồi.” Tưởng Viên đi đến, gạt đầu với Lệ Trí Thành.

Lâm Thiển thuận theo ánh mắt hai người đàn ông, quả nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe buýt lớn đỗ ở ngoài cổng bệnh viện. Sau đó, Tiết Minh Đào dẫn theo mấy cán bộ và nhân viên của Ái Đạt xuống xe. Bọn họ bắt đầu duy trì trật tự ở hiện trường, đồng thời ngăn phóng viên và đám người biểu tình ở bên ngoài.

Tình trạng này thật ra hơi khó xử. Lệ Trí Thành không thể báo cảnh sát, bởi nếu cảnh sát can thiệp, chắc chắn ngày mai sẽ lên trang nhất, chuyện nhỏ hóa thành chuyện lớn.

Nhưng cũng không thể mặc kệ đám người gây rối, bởi họ chặn ngoài bệnh viện, không biết bao giờ mới rời đi. Việc nghỉ ngơi tĩnh dưỡng của ông Từ Dung sẽ bị ảnh hưởng.

Bây giờ chỉ có thể dùng thủ đoạn “lấy thịt đè người” để trấn áp bọn họ. Cũng may Tiết Minh Đào dẫn theo nhiều người, bao vây đám gây chuyện trong giây lát.

Từ trước đến nay, Tiết Minh Đào luôn là người làm việc thận trọng. Tuy không nghe thấy bọn họ nói gì nhưng Lâm Thiên có thể đoán ra, Tiết Minh Đào và mấy cán bộ đang trình bày với phóng viên, có lẽ giải thích đám người gây chuyện không phải nhân viên của Ái Đạt. Người anh ta dẫn đến cũng khá thú vị. Một bộ phận thanh niên cường tráng đứng ở vòng ngoài, bên trong đều là người có tuổi hoặc nhân viên nữ. Như vậy, bọn họ trở thành thế yếu trước đám người gây chuyện kia. Nếu đối phương động thủ, tin tức của ngày mai sẽ trở thành, lưu manh côn đồ đánh đập nhân viên của Ái Đạt. Tất nhiên, đám thanh niên trai tráng cũng không để những người già nua, yếu ớt bị ức hiếp thật sự.

Không thể không thừa nhận, Tiết Minh Đào tương đối thâm hiểm. Anh ta thừa sức đối phó với kẻ tiểu nhân như Trần Tranh.

Chiêu này quả nhiên hiệu nghiệm, hiện trường không xảy ra xung đột, đám đông biểu tình cũng có người ra về. Mấy phóng viên đều vây quanh Tiết Minh Đào, nghe anh ta giải đáp thắc mắc.

Thấy tình hình bớt căng thẳng, Tưởng Viên cúp điện thoại, quay sang Lê Trí Thành và Lâm Thiên: “Ô tô đã đến cổng phụ rồi.”

Lê Trí Thành gật đầu, cởi áo comple khoác lên người Lâm Thiên, sau đó ôm vai cô: “Chúng ta đi thôi!”

Lâm Thiên không lên tiếng. Bây giờ đúng là chuyện lớn đã hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Tuy nhiên...

Cô quan sát đám đông bên dưới, lại ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời tối đen. Dù Lê Trí Thành không nói rõ, nhưng tất cả mọi người, gồm cô và anh, Tưởng Viên, Tiết Minh Đào, Trần Tranh... đều biết rõ, mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần đã ảnh hưởng đến cục diện đối kháng giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước.

Anh trai vị hôn thê của CEO tập đoàn Ái Đạt Lê Trí Thành chính là giám đốc đầu tư số một, người chỉ đạo vụ thu mua các doanh nghiệp trong nước. Bất kể ai biết sự thật này, trong lòng đều không thoải mái.

Có phải Ái Đạt đã câu kết với DG? Lâm Thiên có phải là gián điệp hay không? Lâm Thiên vốn không thể giải thích tường tận những bản khoản này. Nhất là người bên ngoài không nắm rõ kế hoạch tiếp theo của Lê Trí Thành, chỉ thấy bây giờ các doanh nghiệp trong nước bị DG đè bẹp. Tình trạng này càng khiến dư luận hoang mang, ngờ vực. Trong khi đó, cuộc phản công của Lê Trí Thành cần thêm một khoảng thời gian chuẩn bị, chắc chắn anh sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Lâm Thiên cắn môi, thu hồi tâm mắt, cùng Lê Trí Thành đi xuống dưới.

Công phụ trách công chính không xa, nhưng bởi vì vị trí khuất nẻo, đèn tối mờ mờ nên khi xe ô tô lặng lẽ đến nơi, cũng không thu hút sự chú ý của đám đông ngoài công chính.

Tưởng Viên tiến lên trước mở cửa cho bọn họ.

Lâm Thiên khoác áo comple của Lê Trí Thành. Trên áo vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, khiến cô đặc biệt cảm thấy ấm áp và yên lòng. Lê Trí Thành gần như ôm cả người cô vào lòng. Lâm Thiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của anh ở cự ly gần.

Trong lòng Lâm Thiên đột nhiên dâng trào sự cảm động khó nói thành lời. Có lẽ do buổi đêm lạnh lẽo, xung quanh lại ồn ào huyền ảo, trong khi vòng tay của anh quá ấm áp và mạnh mẽ, khiến cô cảm động và yên lòng.

“Không sao đâu.” Lâm Thiên lẩm bẩm, giống như an ủi anh.

Lê Trí Thành nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Lâm Thiên lập tức đọc hiểu ánh mắt của anh. Bởi vì vào thời khắc này, cô còn an ủi anh, làm anh cảm thấy thú vị.

Lâm Thiên cũng không nhịn được cười, liếc anh một cái với hàm ý: Anh không bận tâm đến bọn họ, em cũng thế.

Chỉ một đoạn đường ngắn, chỉ trao đổi qua ánh mắt, hai người đã hiểu tâm ý của đối phương.

Lê Trí Thành và Lâm Thiên nhanh chóng đi đến bên xe ô tô.

Đúng lúc này, Lâm Thiên đột nhiên ngăn người. Bởi vì cô chợt phát hiện ra mấy người quen trong đám đông gây rối.

Đó là nhân viên lâu năm của Ái Đạt. Trước kia Lâm Thiên vì công việc cũng từng tiếp xúc với bọn họ. Cô tin bản thân để lại ấn tượng tốt cho họ, cũng khiến họ nhìn thấy năng lực và sự cố gắng của mình.

Vậy mà bây giờ, họ đứng cùng hàng ngũ với những kẻ lưu manh, giơ cao biểu ngữ phản đối. Dù người của Tiết Minh Đào ra sức thuyết phục nhưng họ vẫn không chịu rời đi.

Lòng Lâm Thiên nặng trĩu, không biết là mùi vị cảm xúc gì.

Còn chưa kịp lên ô tô, cô chợt nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng bay đến. Thứ màu trắng đập trúng mặt Lâm Thiên, làm sống mũi và mắt cô đau buốt. Một chất dịch dính dính chảy trên mặt, pha lẫn mùi tanh.

Là trứng gà, có người nấp trong bóng tối ném trứng gà vào người cô.

Tầm mắt Lâm Thiên mờ mịt, trên mặt vô cùng khó chịu. Lê Trí Thành nắm chặt cánh tay cô, Tường Viên và Cao Lãng ở gần đó quay sang hỏi: “Không sao đây chứ?”

Lâm Thiên đáp: “Không sao”, đồng thời lau mặt. Nhưng bên cạnh có một bàn tay còn nhanh hơn, nhẹ nhàng lau đi lòng trứng và vỏ trứng vỡ dính trên mặt cô.

Sau đó, giọng nói có phần tức giận của Lê Trí Thành ở trên đầu truyền tới: “Chưa thấy vết thương em đã nói không sao rồi? Đừng động đây.”

Lâm Thiên lập tức đứng tim. Dù tầm nhìn mờ hồ, cô vẫn thấy gương mặt của Lê Trí Thành. Thần sắc của anh nghiêm nghị, đôi mắt đen sắc bén bức người.

Ánh mắt của anh khiến trái tim Lâm Thiên như bị bóp nghẹt. Đầu óc vốn trống rỗng của cô đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu.

Đúng lúc này, vô số tiếng bụp bụp vang lên, cũng không biết trứng gà đập trúng vào đâu. Lê Trí Thành phản ứng nhanh như chớp, đẩy Lâm Thiên vào xe ô tô rồi quay đầu nói với Cao Lãng: “Mau bắt bọn họ về cho tôi! Một tên cũng đừng để chạy thoát.”

Vẻ mặt anh lúc này vô cùng lạnh lùng.

Xung quanh tối mờ mờ nên không rõ những kẻ đánh lén trốn ở nơi nào. Tuy nhiên, sau câu ra lệnh đầy phần nộ của Lê Trí Thành, bức tường thấp ở phía đối diện vang lên tiếng bước chân rầm rập. Cao Lãng lập tức dẫn mấy nhân viên bảo vệ đuổi theo đối phương.

Lệ Trí Thành ngồi vào trong xe ô tô, đóng sập cửa. Anh quay sang Lâm Thiên.

Mặt Lâm Thiên không còn đau nữa, cô dùng giấy ăn lau thử cũng không có vết máu. Thế là cô nói nhỏ: “Không sao, em không bị thương.”

Lệ Trí Thành gật đầu, giơ tay kéo cô vào lòng. Lòng bàn tay anh rịn mồ hôi, hơi ẩm nóng và ướt ướt. Lâm Thiên tựa vào ngực anh, lặng lẽ lắng nghe nhịp đập thành thịch của người đàn ông này.

Xe ô tô nhanh chóng đi vòng qua đám đông hỗn loạn ở phía trước, rời khỏi bệnh viện.

Lúc nhận được tin Lâm Thiên bị tấn công, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong phòng làm việc của mình, xem tin tức về thị trường chứng khoán bên Mỹ.

Khi cúp điện thoại, sắc mặt anh sa sầm. Trầm mặc vài giây, anh không lập tức có phản ứng khác mà mở trang web, tìm kiếm tin tức có liên quan.

Quả nhiên, tin tức mới nhất đều là tin về vụ biểu tình tối nay. Có bài báo khẳng định, nhân viên Ái Đạt bất mãn chuyện bị nước ngoài thu mua nên xảy ra xung đột với lãnh đạo cấp cao. Cũng có bài báo suy đoán là cơn đờ gậy chuyện.

Tất nhiên, thông tin “nữ nhân viên quản lý của Ái Đạt” và “lãnh đạo công ty đầu tư MK” là anh em ruột trở thành tiêu điểm bàn luận của giới truyền thông.

Thậm chí, có nhiều diễn đàn xuất hiện các bài viết ác ý, với những lời lẽ kinh khủng. Bọn họ tung tin, một nữ nhân viên quản lý cấp cao của Ái Đạt chính là nội gián của công ty đầu tư MK và tập đoàn DG. Cô gái này quyến

rũ lãnh đạo cấp cao của Ái Đạt, leo lên chức vụ quan trọng bằng “quy tắc ngầm”, sau đó thúc đẩy vụ thu mua cổ phần.

Lâm Mạc Thần tắt máy tính, đứng dậy, sắc mặt u ám như mây đen bao phủ. Anh đẩy cửa đi ra ngoài, cô thư ký vội đứng lên: “Jason, có chuyện gì vậy?”

Lâm Mạc Thần xua tay, đi thẳng đến phòng hội nghị cách đó không xa. Nhóm phụ trách thu mua Ái Đạt đang có cuộc họp ở đó.

Anh gõ cửa, không đợi người bên trong nói “Come in”, đã đẩy cửa đi vào.

Tất cả mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Mạc Thần lạnh mặt với các đồng nghiệp của mình. Sau đó, anh đưa đi động cho bọn họ, màn hình hiển thị tin tức liên quan đến Lâm Thiên.

“Chuyện này là thế nào?” Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh lùng: “Tôi đã nói không được lôi em gái tôi vào cuộc. Lúc ký hợp đồng với DG, hai bên cũng đã thỏa thuận né tránh quan hệ cá nhân. Bây giờ ai có thể giải thích với tôi ngọn nguồn.”

Đứng đầu nhóm thu mua là một người Hồng Kông. Anh ta liếc các đồng nghiệp, im lặng vài giây rồi đứng dậy: “Jason, vụ này không phải do chúng tôi làm. Đây là chủ ý của Charles và Trần Tranh của DG Trung Quốc. Chúng tôi chỉ là kẻ bàng quan.” Lâm Mạc Thần chau mày nhìn anh ta, không lên tiếng.

Trưởng nhóm người Hồng Kông tiếp tục mở miệng: “Jason, theo tôi được biết, vụ này đã được nhiều người ngầm chấp thuận, cũng không chỉ một hai người tham gia. Ngoài DG Trung Quốc còn có cả cổ đông đã bán cổ phần cho chúng ta của Ái Đạt và một số đối tượng trong ngành túi xách Trung Quốc muốn bán thương hiệu cho DG... Jason, người Trung Quốc thật sự

không đoàn kết. Lê Trí Thành nói chung và em gái anh nói riêng có rất nhiều kẻ thù.

Bởi vì thân phận của anh nên chúng tôi không nhúng tay vào. Nhưng việc thu mua Ái Đạt rất không thuận lợi nên chúng tôi đành ngầm đồng ý. Chúng tôi cũng không thể thông báo trước với anh. Tôi cho rằng, chúng tôi chẳng làm gì sai trái, hy vọng anh có thể công tư phân minh...”

Lúc nhận được điện thoại của anh trai, Lâm Thiển đang ngồi trong phòng khách sạn, dùng khăn mặt lau mái tóc ướt rượt của mình.

Cô vừa mới tắm xong. Đây là một khách sạn nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố, cách tập đoàn Ái Đạt rất xa. Vừa rồi tài xế đã đưa cô và Lê Trí Thành đến đây.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Thiển tự giễu bản thân: Không ngờ mình cũng có ngày có nhà mà không thể về. Bởi vì giới truyền thông bám theo găt gao, cũng là để đề phòng kẻ phá rối nên hai người tạm thời không thể quay về ngôi biệt thự của Lê Trí Thành cũng như căn hộ thuê của cô.

Cô không biết tình hình này còn kéo dài bao lâu.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, khu vực ngoại ô vô cùng tĩnh mịch, xung quanh như chìm vào giấc ngủ say, chỉ còn lại vài ngọn đèn thừa thớt.

Giọng nói của Lê Trí Thành, Tiết Minh Đào và Tưởng Viên từ phòng khách ở bên ngoài truyền qua cánh cửa khép hờ:

“Chúng tôi giải bọn họ đến Cục cảnh sát rồi, tôi đã thông báo với Cục phó Triệu.”

“Tôi đã giải quyết đám phóng viên.”

“Sáng sớm ngày mai triệu tập cuộc họp cấp giám đốc các bộ phận trở lên.”

...

Giọng của Lê Trí Thành vẫn trầm thấp như thường lệ. Nhưng bởi vì vừa rồi anh mới tức giận nên Lâm Thiên càng thấy đáng sợ.

Lâm Thiên đi tới khép chặt cửa rồi mới nói với Lâm Mạc Thần ở đầu kia điện thoại: “Em không sao, vừa cùng Lê Trí Thành đến khách sạn. Tấn công ư? Đâu có, chỉ là xuất hiện mấy người gây rối nhưng đã bị ngăn chặn kịp thời. Bọn em nhân cơ hội ngồi xe đi mất... Làm sao họ có thể tấn công em?”

Đối với anh trai, Lâm Thiên vẫn chỉ báo tin lành không báo tin xấu như thường lệ. Vì vậy, cô không nhắc một chữ đến vụ bị ném trứng gà.

Nhưng lần này, cô không thể che giấu Lâm Mạc Thần, bởi anh cất giọng lạnh nhạt: “Còn giấu anh nữa, anh đã nhìn thấy ảnh em bị ném trứng gà.”

Lâm Thiên không rõ anh trai lấy ảnh ở đâu ra. Nhưng cô biết Lâm Thiên vốn thân thông quảng đại nên không truy vấn, mà cất giọng hơi âm ức: “Vâng, em bị ném trứng một quả, trong khi lưng Lê Trí Thành bị trúng bốn năm quả. Em không bị thương, chỉ hơi đau một chút.” Ngừng một lát, cô thở dài: “Nhưng vết thương tâm hồn còn lớn hơn nỗi đau thân thể.”

Câu nói của cô nửa thật nửa giả, Lâm Mạc Thần trầm mặc mấy giây.

“Em đang ở đâu? Anh sẽ qua bên đó.”

Lâm Thiên ngập ngừng: “Không hay lắm, bây giờ đang là lúc căng thẳng.”

Một khi Lâm Mạc Thần đã tức giận, không gì có thể ngăn được anh. Không giống Lê Trí Thành, từ anh tỏa ra tà khí khiến người khác khiếp sợ.

Anh cười nhạt một tiếng: “Địa chỉ?”

Lâm Thiên lập tức báo địa chỉ khách sạn và số phòng cho anh trai. Đầu kia liền vang lên tiếng tút tút, báo hiệu anh đã cúp máy.

Lâm Thiên khóc dở mếu dở. Đến thì đến, cây ngay không sợ chết đứng. Hơn nữa dù sao cũng là anh trai cô, chắc chắn Lâm Mạc Thần sẽ không để hai anh em chịu thiệt.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lâm Thiên ném điện thoại sang một bên, nằm xuống giường nghỉ ngơi. Lại thật đấy, rõ ràng chỉ bị ném trúng vào mặt, tại sao toàn thân và tinh thần của cô lại mệt mỏi như vậy?

Lâm Thiên đảo mắt một vòng, dừng lại ở chiếc áo sơ mi bỏ trên bàn. Đây là áo Lê Trí Thành vừa thay ra. Lúc ở bệnh viện, cô chỉ nghe thấy tiếng đập bộp bộp. Lên ô tô, cô mới phát hiện, cánh tay, sau lưng Lê Trí Thành dính đầy lòng đỏ trứng gà.

Không hiểu tại sao, khi chứng kiến cảnh này, Lâm Thiên còn thấy ám ức và phẫn nộ hơn cả khi cô bị ném trứng. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: Sao bọn họ có thể tấn công anh? Bọn họ không biết anh nỗ lực đến mức nào để bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thiên dội lên cảm giác buồn bực quen thuộc. Cô xuống giường, cầm áo sơ mi của Lê Trí Thành đi vào nhà vệ sinh.

Vừa rồi Lê Trí Thành chỉ tắt qua loa rồi đi bàn công chuyện với mọi người. Lâm Thiên cũng muốn tham dự nhưng hôm nay cô bị tấn công, khiến anh hết sức đau lòng. Vì vậy, anh hôn lên trán cô, nói nhỏ: “Anh đi xử lý, em hãy nghỉ ngơi, ở trong này đừng ra ngoài.”

Bình thường, Lê Trí Thành không ngăn cô tham gia những buổi thảo luận về công việc. Vào thời khắc này, Lâm Thiên cảm nhận một cách rõ ràng khao khát bảo vệ mãnh liệt của anh. Thế là cô mềm lòng, ngoan ngoãn ở lại phòng ngủ.

Lâm Thiên giặt kỹ áo sơ mi của anh. Ngẫm đi nghĩ lại mới thấy, đây là lần đầu tiên cô giặt áo cho anh. Bình thường hai người đều bận rộn, quần áo thường bỏ vào máy hoặc mang ra cửa hàng giặt khô. Lê Trí Thành lại sống trong quân ngũ nhiều năm, có thói quen tự thân vận động, vì vậy thỉnh thoảng anh còn giặt cả quần áo lót cho cô.

Nghĩ đến đây, nội tâm Lâm Thiên tràn ngập tình cảm yêu thương. Lốp vải mềm mại dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của làn da anh, khiến cô rung động. Mình phải đối xử với anh tốt hơn, cô tự nhủ, phải chăm sóc anh nhiều hơn mới được.

Lâm Thiên đang chăm chú giặt áo, cửa nhà vệ sinh đột nhiên mở ra, Lê Trí Thành đi vào.

Lâm Thiên đưa mắt về phía phòng khách, nơi đó vắng lặng như tờ. “Bọn họ đi rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ.” Anh đứng bên bồn rửa mặt, ánh mắt dừng lại ở đôi tay cô: “Sao tự dung lại giặt áo cho anh?”

Lâm Thiên mỉm cười, vò áo rồi vắt khô. Sau đó, cô treo lên mắc rồi mới quay về phòng ngủ. Lê Trí Thành thông thả đi theo cô.

Lâm Thiên phơi áo sơ mi của anh ngoài ban công. Nơi này gió lớn, dường như có thể thổi tan mây đen trong lòng. Cô hơi thần thờ, dõi mắt về phương xa. Lê Trí Thành đột ngột ôm cô từ phía sau, cúi xuống cắn vào cổ cô một cái.

Lâm Thiên nắm tay anh, nói khẽ: “Trí Thành, em vừa nhìn thấy mấy nhân viên kỳ cựu của Ái Đạt trong đám người gây rối.”

Nói xong, cô liền lặng thinh.

Bọn họ đúng là nhân viên lâu năm. Lúc Ái Đạt gặp khó khăn nhất, họ không bỏ công ty mà đi. Nhưng hôm nay, không biết bị ai xúi giục, họ lại đứng vào hàng ngũ biểu tình.

Việc xúi bầy chỉ là yếu tố bên ngoài, có lẽ bọn họ không hiểu cô. Cũng có khả năng, họ cảm thấy bức bối khi công ty Ái Đạt cũ rơi vào tay DG. Bất kể vì nguyên nhân nào, sự xuất hiện của họ ở phía đối lập vào tối ngày hôm nay cũng khiến Lâm Thiên thật sự thất vọng.

Lệ Trí Thành lập tức dừng động tác. Hai tay anh chống vào lan can ở ban công, khóa cô trong lòng. Tư thế này khiến Lâm Thiên cảm thấy vô cùng ấm áp, cô cọ đầu vào cổ anh rồi ngẩng lên nhìn anh.

Lệ Trí Thành cúi xuống nói với cô: “Đâu phải chuyện gì cũng như ý nguyện, chúng ta không hồ thẹn với lương tâm là được.”

Lâm Thiên gật đầu.

Chỉ là... nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cô vẫn có chút khó chịu khi bị hiểu nhầm.

Nếu cô không phải là cấp dưới của Lệ Trí Thành, cũng không cần dựa vào anh để phát triển sự nghiệp, thì dù cô có là em gái Lâm Mạc Thần đi chăng nữa, những người xung quanh làm gì có cơ hội bàn ra tán vào?

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc Lâm Thiên, giống như mở ra một cánh cửa, khiến vô số suy nghĩ ủa vào. Cô không lên tiếng, chỉ lặng lẽ suy tư. Dường như Lệ Trí Thành không phát giác, chỉ âm thầm quan sát trán, mũi và sống mũi cô.

Ngoài sống mũi có vết bầm nhàn nhạt, chỗ khác không bị thương. Lệ Trí Thành khẽ vuốt ve lên vết bầm. Trái tim Lâm Thiên tan chảy trước động tác dịu dàng của anh.

“Có phải em thảm hại lắm không?” Cô hỏi.

Lệ Trí Thành dừng động tác, ôm cô vào lòng, cũng dõi mắt về phía không trung mờ mịt.

“Ừ, rất thảm hại.” Anh cất giọng trầm trầm: “Nhưng người thảm hại hơn là anh, bởi vì em bị thương ở ngay trước mặt anh.”

Lâm Thiên giật mình, ngoảnh đầu ngắm gương mặt yên tĩnh của Lệ Trí Thành. Cuối cùng cô cũng không lên tiếng, chỉ đưa tay ôm thắt lưng anh.

Ding dong...

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Thiên buông người Lệ Trí Thành: “Anh trai em đến.”

Lệ Trí Thành kéo tay cô đi về phòng khách. Lâm Thiên nháy mắt: “Anh cứ ở nguyên một chỗ.” Nói xong, cô liền đi mở cửa.

Lâm Mạc Thần mặc áo khoác gió màu đen đứng bên ngoài. Gương mặt anh nghiêm nghị, ngay cả ánh mắt cũng hết sức lạnh lùng.

Anh hết nhìn em gái lại liếc Lệ Trí Thành ở đằng sau mới đi vào phòng.

Lâm Mạc Thần cũng không kịp cởi áo khoác ngoài, lập tức kéo Lâm Thiên lại gần, kiểm tra khuôn mặt cô. Sắc mặt anh trở nên khó coi trong giây lát. Tiếp theo, anh cũng vuốt nhẹ vết bầm tím như Lệ Trí Thành.

Lâm Thiên an ủi anh trai: “Anh... chuyện nhỏ ấy mà, em không sao đâu.”

Lâm Mạc Thần liếc em gái, thu tay về. Tuy lúc ở văn phòng, anh vô cùng phần nộ, nhưng bây giờ, anh đã hoàn toàn bình tĩnh và tinh táo. Anh nhượng mắt ra hiệu cho Lệ Trí Thành, hai người đi đến sofa ngồi xuống.

Lần này, Lê Trí Thành không đuổi Lâm Thiên về phòng ngủ. Vì vậy, cô ngồi bên cạnh, khoác tay anh.

Ba người yên lặng một lúc, Lâm Mạc Thần mở miệng trước: “Cậu định giải quyết vụ này thế nào?”

Lê Trí Thành đáp: “Chúng tôi đã tóm được kẻ gây rối, giao cho cảnh sát. Bây giờ...” Anh quay sang Lâm Thiên: “Tôi tạm thời không truy cứu. Sau này chắc chắn tôi sẽ dạy cho kẻ chủ mưu một bài học.”

Lâm Mạc Thần gật đầu. Anh bắt chéo hai chân, đặt tay lên đầu gối: “Bây giờ không phải thời điểm thích hợp để truy cứu, càng bôi sẽ càng đen thêm.” Anh nhìn Lâm Thiên: “Em chịu khổ trước, sau này anh sẽ trả thù cho em.”

Lâm Thiên cảm thấy buồn cười trước thái độ của hai người đàn ông. Làm sao cô có thể vì chuyện nhỏ này mà bất chấp đại cục được. Ngược lại Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần mới là người có phản ứng quá khích. May mà bọn họ vẫn còn lý trí, bây giờ cùng đưa ra kết luận như nhau.

“Tiếp theo, cậu định làm thế nào?” Lâm Mạc Thần hỏi tiếp.

Một câu hỏi rất bình thường, nhưng khiến Lâm Thiên và Lê Trí Thành không khỏi kinh ngạc.

Bởi từ trước đến nay, Lâm Mạc Thần không nhúng tay vào vụ thu mua Ái Đạt, đương nhiên cũng không bao giờ hỏi đến kế hoạch phản thu mua của bọn họ. Anh luôn giữ thái độ trung lập, vậy mà bây giờ đột nhiên nhắc tới vấn đề này.

Lâm Thiên lập tức cướp lời: “Anh định làm gì? Sao anh lại hỏi chuyện đó?”

Lê Trí Thành chỉ im lặng nhìn cô. Nhưng ánh mắt điềm tĩnh sắc bén của anh như thông suốt mọi suy nghĩ của Lâm Mạc Thần.

Quả nhiên, Lâm Mạc Thần nở nụ cười nhàn nhạt: “Lâm Thiên, anh có nguyên tắc của mình, vì vậy trước đây anh mới không thiên vị em. Cùng một đạo lý như vậy, bây giờ có người động đến em gái của anh, em cho rằng anh sẽ khoanh tay đứng nhìn? Sự thách thức đáng nực cười, đúng là tự tìm đường chết.”

Khóe mắt Lê Trí Thành thấp thoáng ý cười, tựa hồ tán thành ý kiến của Lâm Mạc Thần.

“Nhưng...” Lâm Thiên chau mày: “Công việc của anh thì sao?”

Lâm Mạc Thần thản nhiên trả lời: “Chẳng sao cả. Anh đã chuyển giao hồ sơ thu mua Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy cho đồng nghiệp, sẽ không tiếp tục nữa.”

Lâm Thiên há hốc miệng. Lâm Mạc Thần không để ý đến cô, quay sang trò chuyện với Lê Trí Thành.

“DG sẽ làm mọi cách đẩy Zamon lên vị trí thương hiệu nước ngoài số một của Trung Quốc. Cậu định làm thế nào?”

Lê Trí Thành đáp: “Leo càng cao, ngã càng đau. Tôi đã cử người đi sâu nghiên cứu, Zamon tuy là nhãn hiệu hàng đầu nước Mỹ, nhưng không đến mức siêu cấp như bọn họ quảng cáo, mức giá cũng chỉ tương đương các nhãn hiệu xa xỉ khác. Ở Trung Quốc và nước ngoài tồn tại cách biệt quá lớn.”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, trầm tư trong giây lát. Sau đó, anh nhếch miệng: “Cậu định đột phá ở chỗ đó?”

“Đúng.” Lê Trí Thành từ tốn trả lời: “Nhân tố quan trọng nhất cấu thành sản phẩm xa xỉ là giá cả. Giá cả chính là lợi ích của khách hàng, giá cao sẽ tăng thêm danh tiếng của sản phẩm. Nhưng nếu hệ thống giá gây tranh cãi, khách hàng sẽ cảm thấy lợi ích bị tổn hại. Vậy thì danh tiếng của sản phẩm và thương hiệu cũng sẽ sụp đổ.”

Hai người đàn ông tiếp tục trò chuyện. Lâm Thiển đã rời tay khỏi Lệ Trí Thành, ngồi thẳng người ở sofa. Cô quan sát hai gương mặt chăm chú nhìn nhau, nghe giọng nói đều đều như nhau, nhưng tư duy đã bay tới tận phương nào.

Điều đầu tiên cô nghĩ tới là, vấn đề Lâm Mạc Thần gặp phải không đơn giản như anh nói.

Nếu anh nhúng tay vào cuộc chiến giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước thì việc rút khỏi nhóm thu mua chắc chắn không đủ. DG là khách hàng lớn của công ty đầu tư nên nhiều khả năng anh sẽ phải từ chức.

Tất nhiên, Lâm Mạc Thần có công ty riêng, mấy năm nay làm công việc đầu tư tài chính cũng chỉ do hứng thú. Nhưng vì bản thân cô mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh, đây không phải là điều cô mong muốn.

Còn Lệ Trí Thành thì sao?

Ánh mắt Lâm Thiển dừng lại ở gương mặt bình tĩnh và lạnh nhạt của người yêu. Thật ra, anh hoàn toàn không cần cô lo lắng, nhưng cứ nghĩ tới chuyện anh phải đối mặt với sự nghi ngờ chất vấn, cô liền cảm thấy không dễ chịu.

Nhưng suy cho cùng, điều khiến Lâm Thiển khó chịu nhất chính là bản thân cô.

Từ trước đến nay, cô đã lờ mờ nhận ra một vấn đề. Trong buổi tối hôm nay, vấn đề này đã bộc lộ rõ trước mặt cô, đến mức buộc cô phải nhìn thẳng. Tất nhiên, Lâm Thiển có thể bỏ qua, tiếp tục duy trì tình trạng hiện tại. Hiện trạng cũng không có gì đáng phàn nàn, người yêu và anh trai cô đều tài giỏi và hùng mạnh, cô chỉ cần ở đằng sau bọn họ phát huy tài năng, hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tình yêu và tình thân. Chỉ như vậy, cô cũng đã hạnh phúc mỹ mãn hơn vô số người.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, Lâm Thiên biết vẫn chưa đủ.

Ý nghĩ đó một khi cắm rễ trong đầu óc, sẽ khơi gợi niềm kiêu hãnh và nhiệt huyết từ trong cốt tủy của cô.

Lâm Thiên nghĩ thầm: Nếu bây giờ bản thân không phụ thuộc vào Lê Trí Thành, làm gì có chuyện người xung quanh nghi ngờ cô. Như Lê Trí Thành từng phát biểu, kẻ mạnh mới có quyền phát ngôn. Nếu cô có năng lực tự chứng minh sự trong sạch của mình, người xung quanh liệu có dám bôi nhọ cô nửa câu? Trần Tranh cũng sẽ không dám coi cô là nhược điểm của Lê Trí Thành, thách thức hết lần này đến lần khác. Phóng viên cũng không dám phát biểu linh tinh, bởi vì cô đã cho thấy tài năng và phẩm hạnh của mình trước mọi người. Đám nhân viên kỳ cựu của Ái Đạt không còn nghi ngờ cô, bởi vì cô không cần lệ thuộc vào Lê tổng của bọn họ mới có thể tồn tại.

Ý nghĩ này lặp đi lặp lại trong bộ não Lâm Thiên, trở thành ý chí và khát vọng mãnh liệt. Cô biết mình phải dẫn thân. Cuộc đời có những việc bạn phải đích thân thử nghiệm, không có cách nào kháng cự, cũng không thể coi thường. Dường như bạn đã nhìn thấy cơ hội thay đổi vận mệnh. Một âm thanh luôn lặp đi lặp lại trong nội tâm của bạn: Đó là việc bạn phải làm.

Lâm Thiên lại ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông bên cạnh.

“Tôi sẽ âm thầm xử lý giai đoạn này.” Lê Trí Thành nói: “Tôi cũng sẽ giải thích với nhân viên trong công ty.”

“Không tồi.” Lâm Mạc Thần nhướn mày: “Có thể để Lâm Thiên chuyển toàn bộ cổ phần của Minh Đức cho cậu, coi như tỏ rõ lập trường.” Anh quay sang em gái: “Lâm Thiên em tạm thời rời khỏi Minh Đức, không làm bất cứ công việc nào liên quan đến Ái Đạt, biến mất khỏi tầm mắt của dư luận.”

Lệ Trí Thành cũng nhìn Lâm Thiên, gật đầu: “Tôi tán thành.”

Thấy em gái vẫn đang ngẩn ngơ, Lâm Mạc Thần cười cười: “Thời gian này để Lệ Trí Thành giấu em trong nhà. Việc ở bên ngoài bọn anh sẽ xử lý. Một thời gian nữa, khi DG bị đánh bại hoàn toàn, nỗi oan của em tự nhiên sẽ được giải. Em cứ yên tâm đi.”

Lệ Trí Thành ôm vai Lâm Thiên. Thấy cô mãi vẫn không lên tiếng, anh hỏi nhỏ: “Được không em?”

Vào thời khắc này, Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành đều cho rằng, nhất định Lâm Thiên sẽ nhận lời. Bởi vì cô là người thông minh, luôn biết lúc nào nên tiến hay lùi. Gặp việc đại sự, cô đều nghe theo sự sắp xếp của bọn họ.

Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh trai rồi quay sang Lệ Trí Thành.

“Không.” Âm thanh dứt khoát vang lên.

Cả Lệ Trí Thành và Lâm Mạc Thần đều kinh ngạc.

Sau đó, khóe mắt Lâm Mạc Thần ẩn hiện ý cười thích thú. Anh tựa vào thành ghế, cầm cốc trà uống một ngụm. Lệ Trí Thành lặng lẽ quan sát người phụ nữ trong lòng, vài giây sau, anh cũng có phản ứng như Lâm Mạc Thần, khóe miệng nhếch lên.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thiên trình bày suy nghĩ của mình trước hai người đàn ông. Cô hơi ngượng ngùng nhưng cũng rất kiên định: “Chỉ trong chốc lát, các anh đã thu xếp ổn thỏa chuyện sau này và rủi ro có thể gặp phải, cũng sắp xếp đâu vào đấy việc em nên làm gì và đi đâu. Nhưng lần này, sự sắp xếp của các anh chỉ là cách làm an toàn nhất chứ không phải tốt nhất đối với em.”

Lâm Mạc Thần và Lê Trí Thành hoàn toàn ngẩn người. Lâm Mạc Thần đặt cốc trà xuống bàn, lặp lại lời Lâm Thiên: “Em cho rằng, sự sắp xếp của anh không tốt đối với em?”

Lê Trí Thành yên lặng quan sát đôi mắt trong veo và vẻ mặt kiên định của Lâm Thiên. Bàn tay anh vẫn đặt trên eo cô, ngón tay cọ nhẹ trên làn da. Anh đã lờ mờ đoán ra suy nghĩ của Lâm Thiên.

Sau đó, anh đột nhiên muốn ôm chặt cô vào lòng, không cho cô rời khỏi tầm kiểm soát và sự bảo vệ của mình.

Lâm Thiên không phát giác ra cơn sóng ngầm dưới đáy mắt của Lê Trí Thành. Cô mím môi, nói rành rọt từng từ một: “Không, các anh đối xử với em rất tốt. Anh, anh vì em mà từ bỏ công việc hiện tại. Hơn nữa, vụ này cũng sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh trong ngành. Lê Trí Thành...” Cô nở nụ cười bất lực: “Bây giờ ai cũng cho rằng anh bị sắc đẹp mê hoặc, muốn bán thương hiệu của dân tộc.”

Cô đột nhiên đứng dậy, thở một hơi dài.

“Nhưng có những chuyện, em cần tự mình đối mặt, tự xử lý. Dù các anh giỏi đến mức nào, vì em hy sinh đến mức nào cũng không thể giải quyết.

Có lẽ các anh sẽ dễ dàng đánh bại DG, để dư luận tin rằng, Ái Đạt luôn kiên định bảo vệ thương hiệu dân tộc. Nhưng liệu trong lòng bọn họ có tin, em không câu kết với nước ngoài? Sau này em trở về ngành túi xách, cái tên “Lâm Thiên” sẽ mãi mãi mang theo một vết nhơ mờ mờ. Nhìn thấy em, mọi người sẽ nghĩ tới tin đồn từng xảy ra.

Sao em có thể trông mông lung dư luận quên đi vụ này, dùng cách này có thể trả lại sự trong sạch cho bản thân em? Không, em chẳng cần thật giả không rõ ràng, không muốn trở thành đề tài bàn tán. Em phải dùng cách của mình để chứng minh sự trong sạch. Em muốn tất cả mọi người đều thấy, Lâm

Thiên em không phải là nội gián của DG. Em phải đứng trước mặt mọi người, khiến họ có ấn tượng sâu sắc, khiến họ không có cách nào hiểu nhầm em, coi em là “người phụ nữ dựa vào đàn ông để tiến thân”.

Em nhất định... nhất định sẽ khiến bọn họ thấy rõ điều đó.”

Lúc Lâm Mạc Thần ra về đã hơn một giờ sáng.

Lâm Thiên tiễn anh ra ngoài cửa. Anh quay người nhìn cô, ánh mắt vẫn chưa hết thích thú.

“Anh có thể tạm thời đứng ngoài cuộc theo đề nghị của em.” Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh nhạt: “Có điều, DG tốt nhất cầu nguyện cho em thành công. Bởi nếu em gái không xong, sẽ đến lượt anh trai vào cuộc.”

Lâm Thiên phì cười, giơ tay ôm anh trai: “Cảm ơn anh.”

Lâm Mạc Thần cười cười, nhìn Lê Trí Thành ở trong phòng. Sau đó, anh quay người rời đi.

Lâm Thiên nhìn theo anh trai cho tới khi anh vào thang máy mới quay về phòng. Sau lời bộc bạch vừa rồi, Lâm Mạc Thần sáng khoái chấp nhận yêu cầu của Lâm Thiên, tạm thời đứng ngoài cuộc. Thật ra, anh hiểu rõ điều em gái mong muốn, như bao năm qua.

Vừa vào phòng, Lâm Thiên đã nhìn thấy Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa. Bây giờ đã là nửa đêm nhưng anh không hề buồn ngủ mà hướng ánh mắt trầm tư về phía cô.

Cái nhìn sắc bén của anh luôn khiến Lâm Thiên khẽ run rẩy. Cô đi đến bên Lê Trí Thành ngồi xuống, khoác tay tựa đầu vào vai anh. Khuôn mặt hai người gần kề, Lâm Thiên có thể cảm nhận anh hơi nghiêng mặt, phả hơi thở nóng hổi vào trán cô.

Lâm Thiên không nhịn được cười: “Em không làm theo sự sắp xếp của anh nên anh tức giận đấy à?”

Thật ra cô biết Lê Trí Thành không tức giận, nên chỉ trêu anh mà thôi. Sau khi nói ra nguyện vọng với hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời mình, vào thời khắc này, Lâm Thiên thấy rất sáng khoái, mọi buồn bực hoàn toàn tan biến. Cô chỉ mong lập tức quay về nhà máy mới của mình, lập tức bắt tay tạo ra sản phẩm, để tất cả mọi người nhìn thấy nhãn hiệu riêng của Lâm Thiên như cô vừa tuyên bố.

Nào ngờ vừa dứt lời, Lê Trí Thành đột nhiên giơ tay giữ vai Lâm Thiên, thuận thế đẩy cô nằm xuống sofa, còn anh quan sát cô từ trên cao.

Lâm Thiên chớp chớp mắt.

“Em cần bao nhiêu thời gian?” Anh hỏi.

Trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào, cô đáp: “Đợi khi nào anh phát động cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.”

Em nhất định sẽ trở về, mang theo nhãn hiệu và sự trung thành của em, giúp anh lại đứng trên đỉnh cao của ngành.

Hóa ra kẻ vai sát cánh với anh mới là tình yêu mà em khao khát trong cuộc đời.

Chương 41

Ba tháng sau.

Ba tháng vừa qua là khoảng thời gian tăng trưởng mạnh nhất của DG Trung Quốc, cũng là ba tháng huy hoàng nhất trong cuộc đời Charles và Trần Tranh.

Từ đó trở đi không bao giờ có khoảng thời gian huy hoàng như vậy, tới mức nhiều năm sau, Trần Tranh vẫn còn hoài niệm về tháng năm đó, không ngừng hồi tưởng, như một giấc mộng đẹp đẽ mà anh ta hy vọng bản thân vĩnh viễn không tỉnh dậy.

Vào thời khắc này, Trần Tranh đang chìm trong niềm hạnh phúc vô biên.

Buổi tối, bên trong khách sạn sáu sao Nam Việt ở thành phố Lâm lộng lẫy xa hoa, ai nấy quần áo là lượt chỉnh tề. Trên màn hình phía trước là logo DG Trung Quốc cực lớn và một loạt số liệu chỉ thành tích:

“Doanh số của DG Trung Quốc chạm mốc năm trăm triệu;

Zamon trở thành thương hiệu có ảnh hưởng nhất trong ngành túi xách ở Trung Quốc.

Thị phần đột phá thành tích 25%;

Lượng tiêu thụ tháng tăng 30%.

...”

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, cũng là ngày DG Trung Quốc mở tiệc mừng công.

Dưới ánh đèn lấp lánh, hội trường chìm trong tiếng nhạc du dương, Charles mặc bộ lễ phục đuôi tôm đắt giá nhất của mình, tươi cười đi lên sân khấu. Anh ta tổng kết vắn tắt thành tích mà DG Trung Quốc đạt được trong một năm qua. Sự hài hước của anh ta khiến bên dưới vang lên từng tràng cười và vỗ tay nhiệt liệt.

Cuối cùng, Charles mời tất cả quản lý cao cấp lên sân khấu, cùng chúc rượu nhân viên, khách mời và giới truyền thông. Đứng bên cạnh anh ta chính là Trần Tranh. Charles cầm micro phát biểu: “Người tôi muốn cảm ơn nhất là Trần Tranh, người bạn kiêm đồng nghiệp của tôi, và toàn thể nhân

viên Trung Quốc. Không có sự ủng hộ của quý vị, DG Trung Quốc không thể đạt được thành tích như ngày hôm nay, không thể cống hiến cho người tiêu dùng Trung Quốc sản phẩm hàng đầu thế giới.”

Câu nói này đẩy bầu không khí trong hội trường lên đến cao trào. Tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, đám quản lý uống cạn ly rượu vang. Trần Tranh và Charles vai kề vai, quan sát đám đông ở bên dưới, trong lòng xuất hiện một sự mãn nguyện chưa từng có.

Cuối cùng, anh ta đã có thể đưa Tư Mỹ Kỳ lên tầm cao mới. Anh ta nghĩ bụng: Cuối cùng mình cũng giành được tất cả.

Thành tích của anh ta cũng khiến người Trung Quốc nở mày nở mặt. Tư Mỹ Kỳ của anh ta trở thành công ty con của doanh nghiệp túi xách hàng đầu thế giới. Anh ta có thể học hỏi kỹ thuật tốt nhất, quy trình quản lý tiên tiến nhất. Sau này, anh ta nhất định sẽ làm ra sản phẩm ngày càng xuất sắc hơn.

Anh ta sẽ đứng trên đỉnh cao như ước nguyện.

Tiếng nhạc rộn ràng vang lên, rất nhiều người, gồm cả da trắng lẫn da vàng bắt đầu khiêu vũ. Có cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp đến mời ông chủ của mình khiêu vũ. Charles và Trần Tranh nhìn nhau cười, cùng bạn nhảy đi xuống dưới. Không khí buổi tiệc mừng công lại một lần nữa dâng cao.

Trong lúc xoay tròn theo điệu nhạc, một ý nghĩ mơ hồ vụt qua đầu óc Trần Tranh, chỉ mong sao khoảnh khắc này mãi mãi không kết thúc. Anh ta sẽ không bao giờ phải quay lại năm tháng thảm hại, phần nộ và vô vọng đó.

Thị trường luôn mang đến cho chúng ta kết quả bất ngờ, thậm chí là mâu thuẫn nhau. Bởi thị trường là do vô số người tiêu dùng tổ hợp thành, bị vô

số nhân tố ảnh hưởng.

Ví dụ trong khoảng thời gian này, cùng với sự chiếm lĩnh của DG Trung Quốc, các hoạt động phản đối trên các diễn đàn trong phạm vi cả nước cũng đạt đến cao trào chưa từng có. Nhiều đoàn thể học sinh liên kết tẩy chay sản phẩm của DG, nhiều trang web liên quan đến ngành túi xách và cơ quan truyền thông chỉ trích vụ thu mua ác ý của DG. Một nhà kinh tế học đăng bài viết, lên án kịch liệt vụ công ty nước ngoài chiếm lĩnh thị trường túi xách nội địa... Tất nhiên trong đó không thể thiếu sự khơi mào và kích động Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải.

Một thực tế không thể phủ nhận, sản phẩm của DG càng bán chạy, sự phản đối càng gay gắt. Nhưng phản đối càng mãnh liệt, DG lại càng bán được nhiều hàng hơn.

Hai tình trạng cực đoan này xuất hiện cùng một lúc, không thể giải thích nguyên nhân vì sao. Nhiều học giả ra sức bảo vệ thương hiệu dân tộc cũng đành thờ dài, chấp nhận sự thật.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận, thị trường túi xách Trung Quốc bây giờ giống một quả bóng bay khổng lồ, càng thổi càng lớn, luồng khí lưu bên trong càng mạnh. Hiện tại, ngoài Ái Đạt và nhãn hiệu Sa Ứng của Ninh Duy Khải vẫn giữ được thị phần và có thể đối kháng với DG, các doanh nghiệp túi xách khác đều chịu áp lực cực lớn, sinh tồn ngày càng khó khăn, tương lai ngày càng mịt mờ.

Trước tình cảnh này, cộng thêm cảm dỗ về lợi ích rất lớn từ DG, bọn họ ngày càng dao động. Trong số đó bao gồm cả Tân Bảo Thụy và người đứng đầu, tức anh em nhà họ Chúc.

Đây là một buổi tối bình thường như mọi ngày, hai anh em Chúc Hàm Xung và Chúc Hàm Trình ngồi trong phòng hội nghị nhỏ ở tầng trên cùng

tòa nhà Chúc thị, lại mua thêm lần nữa bí mật thảo luận về vấn đề cổ phần của Tân Bảo Thụy. Sắc mặt của bọn họ vừa nặng nề vừa nghiêm túc.

Cái gọi là “tiến thoái lưỡng nan” chính là chỉ hoàn cảnh hiện tại của bọn họ. Lần trước bán cổ phần của Tân Bảo Thụy, hai anh em bị bố mắng một trận nên thân. Nhưng ván đã đóng thuyền, Chúc Bác Vân cũng chẳng thể làm gì hai cậu con trai.

Bọn họ khoanh tay quan sát tình hình rồi sẽ nâng giá bán số cổ phần còn lại cho DG. Ngay từ đầu, họ đã không có ý giữ lại Tân Bảo Thụy.

Nhưng bây giờ, tình hình thay đổi hoàn toàn. Hai anh em nhà họ Chúc không ngờ dư luận chống lại sự bành trướng của DG ác liệt như vậy. Giới truyền thông, các học giả đều theo dõi sát sao. Bây giờ mà có người bán doanh nghiệp và nhãn hiệu của mình, lập tức sẽ bị chỉ trích và trách mắng thậm tệ.

Hai anh em nhà họ Chúc xuất thân danh giá, lại coi trọng thể diện, bọn họ tuyệt đối không gây tổn hại đến danh dự của mình, càng không thể để sự nghiệp bất động sản và tài chính trong tay bị ảnh hưởng. Vì vậy bây giờ, bọn họ không thể bán cổ phần cho DG.

Nhưng theo đà DG kinh doanh ngày càng tốt, Tân Bảo Thụy ngày càng tụt hậu. Anh em họ Chúc không muốn để công ty sụp đổ trong tay mình. Do đó, niềm hy vọng lớn nhất của bọn họ bây giờ là tìm được người mua trong nước. Về việc liệu đối phương có chuyên nhượng Tân Bảo Thụy cho công ty nước ngoài, không phải là điều bọn họ quan tâm.

Sau khi tiếp xúc với một số đối tượng, cuối cùng anh em họ Chúc cũng tìm được một người mua thích hợp.

Đối phương là doanh nhân người Bắc Kinh, gia đình có người làm việc trong chính phủ, có mối quan hệ thân thiết với nhiều doanh nghiệp ở thành phố Lâm. Anh em họ Chúc tìm hiểu kỹ lưỡng, Ninh Duy Khải không có quan hệ cũng chưa từng tiếp xúc với đối phương.

Vì vậy, bọn họ yên tâm bán cổ phần. Sáng mai, hai bên sẽ bí mật ký hợp đồng chuyển nhượng. Dù giá thấp hơn dự kiến ban đầu rất nhiều, nhưng với tình hình hiện tại, đây đã là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có điều, đối phương một khi đã mua cổ phần, tất nhiên muốn nhân giá thấp, giành quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy. Vì vậy người đó đề xuất, hy vọng hai anh em làm cầu nối, giúp anh ta mua nốt số cổ phần trong tay chủ tịch Chúc hoặc Chúc Hàm Dư.

Anh em họ Chúc không dám nhắc tới với bố chuyện này, vì vậy bọn họ chuyển mục tiêu sang Chúc Hàm Dư. Điều bọn họ thảo luận hôm nay là làm thế nào để thuyết phục em gái.

Sau khi thương lượng, cậu hai Chúc Hàm Trình cầm di động gọi điện cho Chúc Hàm Dư.

Thời gian gần đây, Chúc Hàm Dư thường xuyên quên không sạc pin điện thoại, cũng không hay mang theo di động bên mình. Khi Chúc Hàm Trình gọi vào số máy bàn ở nhà, cô vừa vặn mới từ bên ngoài trở về.

Bây giờ là bảy tám giờ tối, trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường ngoài cửa sổ chiếu vào.

Ninh Duy Khải vẫn chưa về.

Chúc Hàm Dư uể oải ngồi bó gối trên sofa, bấm nút loa ngoài điện thoại.

Giọng nói ôn hòa của Chúc Hàm Trình truyền tới: “Hàm Dư, cô có ở nhà không? Sao không mở di động?”

Chúc Hàm Dư ngẩn người.

Lúc biết cô tự quyết định ủy thác cổ phần cho Ninh Duy Khải, hai anh trai đã nổi trận lôi đình. Vì vậy, lâu rồi cô không liên lạc với bọn họ.

Bây giờ nghe giọng của anh trai, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng tủ thân: “Anh hai...”

Chúc Hàm Trình im lặng trong giây lát rồi nói giọng dịu dàng: “Anh cả cũng ở đây. Hàm Dư, đã lâu cô không về nhà lớn ăn cơm. Hay là ngày mai về đi, anh và anh cả cũng sẽ về.”

Chúc Hàm Dư cắn môi, giọng điệu hơi run run: “Anh hai, ngày mai em phải đi tham gia công ích. Để lần sau được không anh?”

“Được.” Hai người anh trai đồng thanh đáp. Lúc này, Chúc Hàm Xung lên tiếng: “Hàm Dư, đây là bọn anh quan tâm đến cô, cô rõ chưa?”

“Em rõ rồi.”

Ở đầu kia điện thoại, hai anh em họ Chúc đưa mắt nhìn nhau, anh hai nói: “Hàm Dư, có một chuyện bọn anh muốn thương lượng với cô.”

Chúc Hàm Trình kể vắn tắt vụ bán cổ phần với em gái, cũng nói rõ quan hệ thiệt hơn trong đó. Cuối cùng, anh ta kết luận: “Hàm Dư, có lẽ cô không hiểu vụ này, nhưng Tân Bảo Thụy không xong rồi, thà đổi thành tiền mặt còn hơn giữ nó trong tay. Cô có thể mua cổ phiếu ở nơi khác hoặc đầu tư bất động sản, hay là mua cổ phần của công ty anh và anh cả cũng được, bọn anh sẽ bán cho cô với giá thấp nhất. Nói chung cách nào cũng tốt hơn cứ giữ khư khư cổ phần của Tân Bảo Thụy.” Mặc dù có mục đích riêng nhưng câu nói này cũng xuất phát từ đáy lòng, là suy nghĩ cho em gái.

Nghe xong, Chúc Hàm Dư trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Cảm ơn anh hai, nhưng em đã ủy thác cổ phần cho Duy Khải. Em cần suy nghĩ thêm

về vấn đề này.”

Ở đầu kia điện thoại, anh em nhà họ Chúc lại đưa mắt nhìn nhau.

Một mặt, bọn họ thấy Chúc Hàm Dư không nhất nhất bảo vệ Ninh Duy Khải như trước. Mặt khác, Ninh Duy Khải vẫn là trở ngại lớn nhất của họ. Do đó, Chúc Hàm Trình mới phân tích thiệt hơn cho cô nghe. Chúc Hàm Dư nói cần suy nghĩ, chứng tỏ cô đang do dự.

Cuối cùng, anh cả Chúc Hàm Trình mở miệng: “Hàm Dư, có câu này anh muốn nói với cô từ lâu. Là anh trai, bọn anh không thể để mặc cô bị người khác ức hiếp.” Ngữ khí của anh ta lạnh hẳn: “Ninh Duy Khải có bồ ở bên ngoài, nghe nói thường xuyên dẫn tới văn phòng. Tại sao cô còn suy nghĩ cho thằng đó...”

“Anh!” Chúc Hàm Dư đột nhiên hét lên, cắt ngang lời anh ta, giọng nói kích động chưa từng thấy. Cô giống như bị người khác giẫm trúng chỗ đau, trong lòng hoảng loạn: “Các anh đừng nói nữa. Em đã nhận lời sẽ suy nghĩ thêm. Em bận chút việc, cúp máy trước đây. Tạm biệt...”

Nói xong, cô lập tức tắt điện thoại.

Ở đầu kia, hai anh em họ Chúc trầm mặc trong giây lát. Chúc Hàm Trình hỏi: “Anh nghĩ cô ấy có bán không?”

Anh cả lắc đầu: “Tôi không biết, cứ để thuận theo tự nhiên đi.” Ngừng một lát, anh ta nói tiếp: “Chú đừng ép nó quá.”

Ở bên này, Chúc Hàm Dư tiếp tục bó gối, dõi mắt ra màn đêm tối đen ở ngoài cửa sổ, từng giọt lệ chảy xuống gò má.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Chúc Hàm Dư kinh ngạc quay đầu, liền nhìn thấy Ninh Duy Khải từ phòng ngủ đi ra ngoài. Hóa ra anh ta đã về nhà từ bao giờ.

Vào thời khắc này, anh ta mặc bộ đồ ngủ tình nhân do cô chọn, đầu tóc lòa xòa, đi chân đất. Gương mặt Ninh Duy Khải ẩn khuất trong bóng tối. Anh ta đứng cách mấy bước, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, chứa nhiều tia phức tạp.

Chúc Hàm Dư cũng lặng lẽ nhìn anh ta.

“Hàm Dư, anh không ngoại tình.” Ninh Duy Khải cất giọng trầm khàn: “Kể cả sau này, anh cũng vĩnh viễn không ngoại tình.”

Cùng một buổi tối, Lê Trí Thành vẫn một mình đi làm và về nhà như thường lệ.

Đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong này ở khu dân cư. Các cửa hàng đều mở cửa, người đi ra đi vào tấp nập. Lê Trí Thành đi bộ tới một nhà hàng nhỏ.

Nhà hàng này đồ ăn không tồi, trước đây anh và Lâm Thiên thường tới giải quyết bữa tối.

Tuy Lê Trí Thành rất ít nói nhưng bà chủ nhà hàng cũng quen biết anh. Sau khi dẫn anh tới một cái bàn ở trong góc, chị ta hỏi: “Vẫn xào hai món mang về như mọi hôm?”

Lê Trí Thành gật đầu: “Cảm ơn.”

Bà chủ không nhịn được hỏi: “Bạn gái anh đi công tác vẫn chưa về sao?” Trước đây hai người thường đến ăn cơm, bọn họ có ngoại hình nổi bật lại âu âu yếm yếm nhau, người khác không muốn chú ý cũng khó.

Nhắc đến Lâm Thiên, Lê Trí Thành mỉm cười: “Vâng, cô ấy còn chưa biết đường quay về.”

Bởi vì sắp đến Tết âm lịch, ngoài cửa sổ đã có mấy đứa trẻ nhỏ đốt pháo hoa ở bên đường. Lê Trí Thành cầm tách trà, lặng lẽ theo dõi một lúc.

Người phục vụ mang com và đồ ăn đã đóng gói đến, anh thanh toán tiền, rời khỏi quán ăn, một mình đi bộ về ngôi biệt thự cách đó không xa.

Đi đến giàn nho trước sân, anh hơi dừng bước. Không biết nho đã leo đầy giàn từ lúc nào.

Lê Trí Thành lặng lẽ ngắm nhìn một lúc, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Mùa hè năm sau chắc sẽ được ăn quả do chính tay mình trồng. Anh có thể tưởng tượng ra bộ dạng hái nho của Lâm Thiên.

“Tại em hơi thấp, bằng không chẳng cần nhờ anh.”

“Anh bế em lên hái đi... Bên trái một chút... Đừng sờ soạng linh tinh, nhột quá.”

Lê Trí Thành sai bước dài lên bậc thang trước cửa nhà. Anh đột nhiên rất nhớ, rất nhớ cô.

Ba tháng trước, Lâm Thiên quyết tâm lập nghiệp. Cô cất giọng rõ ràng và kiên định với anh và Lâm Mạc Thần: “Em phải đứng trước mặt mọi người, khiến mọi người có ấn tượng sâu sắc, khiến mọi người không có cách nào hiểu nhầm em. Em nhất định... sẽ cho bọn họ thấy.”

Anh cũng nhớ đến dáng vẻ của cô lúc bị ném trứng gà. Dù gương mặt rất thảm hại nhưng ánh mắt của cô không hoảng loạn sợ hãi, mà chỉ có tia hoang mang, đến mức anh vô cùng xót xa trong lòng.

“Đợi khi nào anh phát động cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.” Cô nói.

Một câu có vẻ hờn dỗi, nhưng cũng đầy ý nặng tình thâm.

Có một điều anh nói với cô hôm đó không sai chút nào, người thảm hại hơn chính là anh.

Trước đây anh chưa từng biết, nhớ nhưng sẽ khiến trái tim một người đàn ông thảm hại như vậy. Tuy chẳng ai biết đến sự thêm thắm này, nhưng mỗi lúc đêm khuya vắng lặng hay ngồi ở giữa phòng hội nghị căng thẳng ồn ào, anh đột nhiên nhớ tới cô.

Cầu mà không được trần trần trở trở[1]. Dù đó chỉ là tâm tình rất nhạt, nhưng luôn vương vấn trong lòng người đàn ông, khiến anh bức bối khó chịu, trong khi lại không nhận được sự vỗ về của cô.

[1] Nguyên văn: Cầu nhi bất đắc, triển chuyển phản trắc: đây là hai câu thơ trích trong bài Quan thư của Kinh Thi thể hiện sự nhớ nhung mãnh liệt của trai gái yêu nhau.

Tuy nhiên, Lê Trí Thành là người hết sức nhẫn nại.

Hiện tại, Lâm Thiển muốn theo đuổi giấc mơ và tìm kiếm giá trị của bản thân, anh tạm thời cho cô được tự do.

Một khi cô trở về, anh sẽ cho cô biết, cô đã khuấy động vũng nước sâu đến mức nào, đục đến mức nào?

Cô đã khơi gợi dự vọng chiếm hữu và chinh phục vô cùng mãnh liệt của anh, cô định bù đắp thế nào đây?

Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành phát hiện trong nhà có thêm một đôi giày, đèn sàn ở phòng khách bật sáng. Trên ghế sofa xuất hiện một bóng người, đang cầm điều khiển bật tivi.

Tất nhiên, đó không phải là người anh ngày đêm mong nhớ.

Cô Diên Chi chuyên tới kênh kinh tế của thành phố Lâm, mới quay đầu cười híp mắt với Lê Trí Thành.

Lệ Trí Thành mỉm cười, đặt túi thức ăn lên bàn, ngồi xuống cạnh anh ta.

“Anh về từ khi nào vậy?” Cố Diên Chi vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt: “Sáng nay. Tôi lấy chìa khóa ở chỗ Trương Viên, tới thẳng đây đánh một giấc.” Anh ta liếc Lệ Trí Thành: “Dù sao bây giờ chú cũng cô đơn một mình, bạn gái chẳng thèm quay về. mấy ngày này, tôi sẽ ở đây để tránh phiền phức. Nhà người đã cắt đứt quan hệ chính là nơi an toàn nhất.”

Lệ Trí Thành không đáp lời, đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy một vài lon bia. Anh đưa cho Cố Diên Chi một lon, tự mình mở một lon, đưa lên miệng.

“Anh đã chuẩn bị xong chưa?” Lệ Trí Thành hỏi.

Cố Diên Chi gật đầu: “Mọi việc đã đâu vào đấy. Kể từ ngày mai, quảng cáo sẽ phát trên diện rộng.”

Lệ Trí Thành không hỏi nhiều, chạm lon bia với anh ta: “Anh vất vả rồi.”

Cố Diên Chi cười cười, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Bia mát lạnh chảy vào cổ họng, khiến anh ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Trong đêm mùa đông giá lạnh, hai người đàn ông vừa ăn cơm vừa từ tốn uống bia. Khi tivi phát quảng cáo của DG, Cố Diên Chi cười khẽ một tiếng, quay sang Lệ Trí Thành: “Phải thừa nhận chất lượng sản phẩm của DG rất được, thiết kế cũng mới mẻ phóng khoáng. Về điểm này, chúng ta cần học tập bọn họ.”

Lệ Trí Thành gật đầu: “Học tập kỹ thuật của người Tây để chống lại sự xâm lược của chính họ.”

Cố Diên Chi nhếch miệng cười.

Đúng lúc này, quảng cáo của DG kết thúc, màn hình đột nhiên vang lên hai tiếng trống tùng tùng. Âm thanh đó đặc biệt có tiết tấu, vô cùng thuần túy, tựa như không một chút tạp chất, đánh vào màng nhĩ con người.

Lệ Trí Thành và Cố Diên Chi đồng thời ngẩng đầu, dôi mắt về phía chiếc tivi. Lúc này, màn hình tinh thể lỏng đột nhiên tối hẳn, chỉ còn lại màu đen đặc.

Nhưng chỉ trong giây lát, màn hình từ từ hiện lên hai chữ màu trắng bạc rất đẹp: Khuynh Thành.

“Giáng đòn phủ đầu” luôn là chân lý bất biến trong hoạt động quảng cáo. Quảng cáo này rõ ràng đã lĩnh hội triệt để chân lý đó. Vào thời khắc này, quảng cáo không chỉ thu hút sự chú ý của Lệ Trí Thành và Cố Diên Chi, mà còn cả Trần Tranh và Charles đang ngồi trong văn phòng vui vẻ xem báo cáo quý, Ninh Duy Khải đang ở nhà dõi theo bóng dáng bận rộn của vợ, Lâm Mạc Thần đặc biệt thanh tịnh ở căn hộ riêng, Từ Dung thì tĩnh dưỡng trong bệnh viện và rất nhiều nhân viên của Ái Đạt, Tư Mỹ Kỳ lẫn Tân Bảo Thụy và những người dân bình thường khác.

Sau đó, dưới sự chú ý của vô số người, nhạc nền của quảng cáo nổi lên, hình ảnh cũng xuất hiện.

Đó là một đoàn tàu hỏa đang chuyển bánh ở khu vực vùng núi tuyết trắng. Bầu trời trong vắt, núi cao vời vợi, từng đàn dê tung tăng trên thảo nguyên.

Bởi vì tiếng nhạc đặc biệt dịu dàng nên hình ảnh quảng cáo có một vẻ thơ mộng khó diễn tả. Một cô gái trẻ thanh tú ôm chiếc ba lô ngồi bên cửa sổ. Đối diện cô là mười mấy người lính xuất ngũ.

Trong khoang tàu đầy ắp người, cô chỉ chú ý đến một mình anh. Anh cũng chú ý đến một mình cô.

Người đàn ông đội mũ quân nhân với gương mặt tuấn tú, thân hình cao lớn. Anh có đôi mắt dài trong suốt, để lại ấn tượng sâu sắc cho người đối diện.

Tàu hỏa nhanh chóng tới nhà ga. Cô gái đeo ba lô nhảy xuống tàu. Người đàn ông cũng sải bước dài xuống theo. Đôi nam nữ kẻ trước người sau rời khỏi nhà ga, đến một trạm xe buýt.

Sau đó, cả hai cùng lên một chuyến xe. Cô ngồi ở hàng ghế trước, người đàn ông ngồi hàng ghế sau.

Hai người đồng thời xuống xe, cô gái đi vào một ngõ nhỏ, người đàn ông đi theo sau. Cô không nhận được, quay đầu trừng mắt với anh: “Sao anh lại đi theo tôi?”

Người quân nhân vừa xuất ngũ chỉ liếc cô một cái, tiếp tục đi qua chỗ cô, tới một ngôi nhà, thong thả rút chìa khóa khỏi túi quần, mở cửa vào nhà. Cả quá trình, anh không nhìn cô một lần.

Cô gái ngẩn người, đứng yên tại chỗ. Một lúc sau, cô mới đi vào ngôi nhà ở bên cạnh.

Thì ra anh là hàng xóm mới chuyển đến.

Màn hình chuyển cảnh. Sáng sớm ngày hôm sau, cô gái giật ba lô, phơi trên giá treo quần áo cao cao ở trong sân rồi vào nhà. Một trận gió lớn nổi lên, thổi bay chiếc ba lô của cô qua bức tường thấp, rơi xuống sân nhà người đàn ông.

Người đàn ông đang đọc sách ở trong sân. Vừa cúi đầu, anh liền nhìn thấy một chiếc ba lô nữ màu đỏ rơi ngay dưới chân mình. Ông kính đặc tả chiếc ba lô, để lộ logo: Khuynh Thành.

Sau đó, bên ngoài có người gõ cửa: “Có ai ở nhà không? Túi xách của tôi bị thổi sang sân bên này rồi.”

Người đàn ông cầm ba lô đi đến cổng ra vào.

Lúc này, khán giả đều cho rằng anh sẽ mở cổng, trả chiếc ba lô lại cho cô gái. Nào ngờ, anh đột nhiên thoăn thoắt len lên cây, đặt chiếc ba lô lên cành cao rồi leo xuống.

Tiếp theo, anh mở cổng, để cô gái đi vào. Cô gái trợn tròn mắt khi thấy chiếc ba lô: “Sao lại ở tít trên đó?”

Người đàn ông bình thản đáp: “Gió lớn quá.”

“Làm sao bây giờ, tôi không biết leo cây.”

“Tôi biết, tôi có thể giúp cô. Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cô.”

Gió thổi lá cây xào xạc.

Cô gái mặc bộ váy dài giản dị, chàng trai trẻ mặc áo sơ mi quần dài đơn giản. Hai người im lặng nhìn nhau. Hình ảnh dường như dừng lại ở giây phút đẹp đẽ, vĩnh hằng trong giây lát.

Màn hình lại một lần nữa tối dần, cảnh lãng mạn biến mất.

Sau đó, giữa màn hình hiện lên hàng chữ: Khuynh hành... chỉ vì em. Giọng đàn ông đặc biệt trầm thấp và dịu dàng đồng thời vang lên: Just For Her.

Bên dưới là hàng chữ nhỏ: Nhãn hiệu túi xách dành cho phái nữ. Thành phố Lâm – Đài Loan – Florence.

Dưới cùng là hình ảnh một dãy túi xách màu sắc rực rỡ.

Cuối cùng, màn hình hoàn toàn tối đen, mọi chữ phụ đề biến mất. Sau hai tiếng từng từng, màn hình lại hiện ra mấy chữ: “Khuynh Thành” còn tiếp, mời quý vị tiếp tục đón xem.

Sau khi phát xong đoạn quảng cáo, kênh truyền hình lại bắt đầu phát tin tức thời sự.

Trong phòng im lặng như tờ. Cố Diên Chi mỉm cười, cầm lon bia dấm mắt vào màn hình tivi. Sắc mặt anh ta giống như đang hồi tưởng, cũng như đang cảm thán.

Còn Lê Trí Thành đặt lon bia xuống bàn, quay đầu ngắm giàn nho ngoài cửa sổ.

Trên giàn gỗ, lá cây rậm rạp, dây leo quấy quýt vào nhau. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, chiếu ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất. Ánh sáng đó cũng tựa như rơi vào lòng anh, mang lại cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Chương 42

Khi ánh ban mai chiếu vào phòng hội nghị, Lâm Thiên đóng máy tính xách tay trước mặt, mệt mỏi đứng dậy.

Không chỉ một mình cô, bảy tám nhân viên trẻ tuổi ngồi quanh bàn họp, ai nấy viền mắt đỏ mọng, đầu tóc lòa xòa. Nhưng mọi người đều tỏ ra phấn khởi, sắc mặt rạng ngời.

Bởi vì hiện tại, nhãn hiệu “Khuyन्ह Thành” chính là ngôi sao mới rực rỡ nhất trong ngành túi xách.

Đã năm ngày trôi qua kể từ lúc quảng cáo đầu tiên phát sóng, lượng tiêu thụ tăng đột biến, hiện trạng này có phần giống Vinda và Aito lúc mới tung ra thị trường.

Đằng sau sự thành công bao giờ cũng là quá trình gian khổ không kể xiết. Lâm Thiên không nhớ đã bao lâu cô chưa có một giấc ngủ tử tế. Lúc này,

đầu óc cô choáng váng, trước mắt đã mờ mịt. Nhờ tinh thần sôi sục, cô mới gắng gượng chủ trì xong cuộc họp phản hồi về tình hình tiêu thụ sáng nay.

Bây giờ, cô đã có thể dừng lại nghỉ ngơi rồi.

Những người có mặt ở đây ngày hôm nay đều là nhân viên nòng cốt đi theo cô từ Ái Đạt qua bên này. Vì vậy, Lâm Thiên không cần tỏ ra khách sáo. Cô thở dài một hơi: “Thắng lợi đã nằm trong tầm tay. Bây giờ chúng ta không cần bận tâm nhiều, lượng tiêu thụ chắc sẽ tiếp tục tăng trưởng thôi. Tôi cho mọi người về nghỉ ngơi cả ngày hôm nay. Ngày mai bắt đầu chuẩn bị phương án marketing tiếp theo.”

Câu nói hài hước nhưng cũng rất hăng hái, mọi người đều cười: “Vâng.”

Cô thư ký đứng dậy, cất giọng đầy quan tâm: “Giám đốc Lâm, chị mau đi ngủ đi.” Lâm Thiên còn chưa trả lời, người bên cạnh phụ họa: “Đúng đấy, giám đốc Lâm mau nghỉ ngơi đi”, “Giám đốc Lâm đừng làm việc nữa”, “Chị mà tiếp tục làm việc, chúng tôi sẽ bỏ hết đấy.”

Lâm Thiên cảm thấy ấm áp trong lòng. Cũng biết thân thể mình sắp đến cực hạn, cô tự nhủ, sẽ không có lần sau. Cô ngẩng đầu cười nói: “Tôi sẽ đi ngay đây. Mọi người cũng cực khổ rồi, ngày mai gặp lại.”

Bởi vì thời gian này liên tục làm đêm nên Lâm Thiên đặt một chiếc giường nhỏ tại gian bên trong văn phòng, để có thể nghỉ ngơi tại chỗ. Lúc này, mọi người lần lượt đứng dậy ra về, còn cô về phòng làm việc đi ngủ.

Người thức thâu đêm đều biết, lúc mới ngủ rất khó chợp mắt. Lâm Thiên nhớ đến Lê Trí Thành, liền lấy điện thoại định nhắn tin cho anh. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô phát hiện chẳng có gì để nói.

Bởi những điều muốn thổ lộ, cô đều gửi gắm trong quảng cáo “Khuyên Thành.”

Cô tin anh nhất định sẽ hiểu.

Khuyh thành, khuyh thành, vô cùng yêu anh. Còn nỗi nhớ nào cần nói nữa chứ?

Mang theo tâm trạng ngọt ngào, Lâm Thiên dần chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ rất say, không biết trời đất là gì.

Tuy đưa ra câu quảng cáo “Thành phố Lâm – Đài Loan – Florence” hoành tráng, nhưng trên thực tế, công ty mới của Lâm Thiên rất nhỏ. Việc sản xuất tạm thời nhờ nhà máy của Ái Đạt, cô bỏ toàn bộ chi phí. Vì vậy, trụ sở công ty ở Vũ Hán chỉ có mười mấy người.

Còn ở Đài Loan và Florence, thật ra cô cũng có người. Đó là nhân viên kiêm nghiệm mà cô mượn từ Uông Thái Thức và David, sản phẩm ký gửi ở cửa hàng của bọn họ.

Lâm Thiên cũng có ba mươi sáu kế của mình.

Kế này gọi là... chỉ cần cho một ít màu sắc, cô sẽ mở cả phường nhuộm.

Lâm Thiên ngủ ở trong văn phòng, khu làm việc bên ngoài vẫn còn một số nhân viên đang trực. Sản phẩm vừa tung ra thị trường nên cần theo dõi sát sao. Cả căn phòng hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ máy tính, cho tới khi Lê Trí Thành xuất hiện.

Khi anh cùng Trương Viên xuất hiện ở cửa văn phòng làm việc, mọi người đều kinh ngạc đứng dậy .

Trên thực tế, bọn họ bị bất ngờ há hốc mồm đến nỗi sắp rớt cằm.

“Lê tổng, Lê tổng!” Mọi người đều khách sáo và cung kính chào hỏi anh, giọng điệu có phần xúc động.

Lê Trí Thành gật đầu với đám nhân viên, đồng thời quan sát xung quanh.

Văn phòng bài trí đơn giản, không giống với sở thích của anh. Trần nhà và cửa kính đều điểm xuyết đường nét màu đỏ, tạo cảm giác rất ấm áp.

Hóa ra đây là văn phòng lý tưởng của cô.

Lê Trí Thành mỉm cười: “Mọi người vất vả nhiều, tất cả đã làm rất tốt.”

Mọi người đáp: “Đâu có, đây là trách nhiệm của chúng tôi”, “Cảm ơn Lê tổng”.

Lê Trí Thành gật đầu, hỏi tiếp: “Giám đốc Lâm đâu rồi?”

Cô thư ký hơi khó xử, nhưng vẫn thật thà trả lời: “Giám đốc Lâm đang ngủ ở bên trong.” Cô chỉ tay: “Chị ấy đã mấy ngày không chợp mắt.”

Lê Trí Thành quay về hướng đó. Cánh cửa màu gạo khép chặt, bên ngoài treo tấm biển: General manager Lâm Thiên.

“Đưa chìa khóa cho tôi.” Lê Trí Thành bình thản cất tiếng.

Cô thư ký ngần người.

Tường Viên cũng hơi xấu hổ, anh ta coi như không nghe thấy đề nghị quá đáng này.

Những người khác trong phòng đều sững sờ.

Về công mà nói, tuy công ty Khuynh Thành và Ái Đạt có mối quan hệ dây mơ rễ má nhưng xét cho cùng, Khuynh Thành hoàn toàn độc lập. Lê tổng tuy là ông chủ của tập đoàn Ái Đạt nhưng tự tiện vào phòng làm việc của giám đốc chúng tôi, có phải muốn gây khó dễ cho chúng tôi không?

Về tư mà nói, những người có mặt ít nhiều đều nghe qua tin đồn giữa Lê Trí Thành và Lâm Thiên. Tuy nhiên, đó chỉ là tin đồn, đương sự chưa bao giờ thừa nhận.

Vậy mà bây giờ, Lê tổng muôn vào phòng sếp nữ đang ngủ, ngay trước mặt bọn họ.

Ở đây chỉ có một mình Tường Viên biết, Lê tổng khao khát gặp người phụ nữ trong phòng đến mức nào. Bằng không, anh sẽ chẳng dành hẳn một ngày bay tới Vũ Hán thăm cô ngay trước thời điểm phát động tổng phản công.

Tường Viên nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho một giám đốc vốn là nhân viên cũ của Ái Đạt ở bên cạnh. Anh ta lập tức hiểu ý, giật chìa khóa trong tay cô thư ký đưa cho Lê Trí Thành: “Lê tổng, biết anh đến thị sát tình hình, giám đốc Lâm chắc sẽ rất vui.”

Câu nói tương đối khéo léo.

Ngoài cô thư ký trung thành của Lâm Thiên vẫn đang dẫn đo, những người khác đều có phản ứng, liền phụ họa: “Đúng vậy! Lê tổng có thể đến đây, chúng tôi rất vui.”

Lê Trí Thành nhận chìa khóa, gật đầu: “Mọi người cứ bận việc của mình đi.” Sau đó, anh sải bước dài đi về phía văn phòng của Lâm Thiên, mở khóa đi vào, thuận tay khép chặt cửa.

Mọi người ở bên ngoài đưa mắt nhìn nhau. Tường Viên ngồi xuống ghế, gõ nhẹ lên mặt bàn của cô thư ký: “Ở đây có nước uống không? Có thể rót cho tôi một cốc? Cảm ơn.”

Lúc này cô thư ký mới có phản ứng, vội vàng đi rót nước. Theo tiếng bước chân của cô, phòng làm việc lại khôi phục trạng thái yên tĩnh và bận rộn. Chỉ là trong khóe mắt mỗi người đều thấp thoáng ý cười.

Dù chẳng liên quan đến bản thân, nhưng bọn họ cũng bị lây nhiễm. Bởi đây rõ ràng không phải Boss đi thăm cấp dưới, mà chỉ là một người đàn ông đến gặp một người phụ nữ.

Đạo lý rất đơn giản, nhưng cũng rung động lòng người, bởi đó chính là tình yêu.

Lệ Trí Thành vừa đẩy cửa, liền nhìn thấy căn phòng tràn ngập ánh sáng. Rèm cửa vẫn mở, ánh nắng rực rỡ chiếu vào người Lâm Thiển.

Cô nằm trên chiếc giường nhỏ, không đắp chăn mà chỉ đắp áo khoác. Mái tóc dài xõa trên gối, gương mặt nhỏ trắng ngần, chỉ có điều hốc mắt hơi sâu, hai quầng thâm rõ ràng.

Dáng vẻ của cô rất bình thản. Lệ Trí Thành mở cửa đi đến bên giường mà cô không hề phát giác.

Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm cô một lúc, khước miệng nhếch lên. Anh quay người đi kéo rèm cửa rồi lại đến bên cô.

Giường rất nhỏ, anh muốn ngồi mà không có chỗ, đành kéo ghế ngồi bên cạnh.

Căn phòng không một tiếng động, Lệ Trí Thành cầm tay Lâm Thiển, chậm rãi đưa lên môi hôn.

Lâm Thiển có một giấc mơ lãng mạn. Cô mơ thấy Lệ Trí Thành tới Vũ Hán, xuất hiện trong văn phòng của cô. Tuy nhiên, đây là điều không thể, bởi vì cô mơ thấy phòng làm việc của mình biến thành phòng khách sạn, giường nhỏ biến thành giường lớn, Lệ Trí Thành phủ xuống người cô, triền miên không dứt.

Anh cúi đầu hôn lên trán, mặt, cổ và môi cô. Nụ hôn đó nhẹ như chuồn chuồn đập nước, không phù hợp với phong cách gợi cảm và mãnh liệt của anh. Vì vậy mới nói là nằm mơ, bởi nụ hôn của anh sao có thể nhẫn nại đến vậy? Bình thường, anh luôn hôn cô đến thần hôn điên đảo mới chịu thôi.

Sau đó, anh hôn xuống ngực, thắt lưng... thậm chí bàn chân cô. Giấc mơ này vô cùng chân thực, những chỗ đó nhờn nhột, như có thể cảm nhận thấy bờ môi mềm mại mát rượi và bàn tay thô ráp của anh.

Khóe miệng Lâm Thiên cong lên, để lộ nụ cười.

“Em xin lỗi...” Cô lầm bầm trong mơ.

Tại sao lại xin lỗi? Khi thốt ra câu này, nước mắt đột nhiên trào ra khóe mi.

Cô rất nhớ anh. Sao lại nhớ anh đến thế?

Thật ra thời gian qua, cô và anh rất ít khi liên lạc, hai người đã ba tháng không gặp nhau.

Tại sao lại xa cách như vậy, Lâm Thiên cũng không rõ. Có lẽ bởi vì sau khi tuyên bố “sẽ đứng trước mặt tất cả mọi người”, cô cảm thấy một áp lực đè nặng. Cô sợ bản thân làm không tốt, cô sợ thất bại, thất bại trước Lê Trí Thành. Vì vậy, từ trong tiềm thức, bất giác cô tránh liên lạc với anh.

Cũng có thể, nơi sâu thẳm trong nội tâm cô có chút ảm ức.

Sao thiên hạ có thể hiểu nhầm cô? Cô phải gây dựng sự nghiệp, để bọn họ nhìn cô bằng con mắt khác. Mang theo tâm niệm đó, Lâm Thiên chỉ còn một mối quan tâm duy nhất là nhãn hiệu mới. Cô không để ý đến việc khác, bao gồm cả Lê Trí Thành. Cô thậm chí sợ liên lạc với anh, bởi vì lo bị phân

tâm, vì mỗi khi ở bên cạnh anh, cô liền chìm đắm trong tình cảm dịu dàng và ngọt ngào, đồng thời dựa dẫm vào anh theo thói quen. Như vậy, cô sẽ không thể có tinh thần phấn đấu.

Do đó, em xin lỗi. Thật ra em cũng rất nhớ anh.

Nói xong câu này, trong lòng Lâm Thiên như trút tảng đá đè nặng. Lệ Trí Thành ở trong giấc mơ cũng khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu hôn cô cuồng nhiệt. Lâm Thiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tâm trạng thả lỏng, cô lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ ngọt ngào trong giây lát. Ngay cả giấc mơ cũng tan biến.

Khi Lâm Thiên tỉnh giấc, đập vào mắt cô đầu tiên là căn phòng tối mờ mờ.

Trời đã tối? Không biết cô ngủ bao lâu rồi?

Lâm Thiên mò điện thoại ở đầu giường kiểm tra, đã hơn sáu giờ chiều.

Cô bóp trán ngồi dậy, bây giờ mới phát hiện trên mình đắp một cái áo khoác ngoài của đàn ông. Áo khoác rất rộng, che kín nửa người cô.

Lâm Thiên chờ người trong giây lát.

Ở giây tiếp theo, cô lập tức nhảy xuống giường và bật đèn. Căn phòng trống không, chỉ có áo khoác của anh nằm trên giường.

Lâm Thiên vội đẩy cửa lao ra ngoài, đảo mắt tìm kiếm.

Bên ngoài vắng vẻ, chỉ còn mấy nhân viên làm thêm giờ. Nghe tiếng động, bọn họ đều ngẩng đầu. Ánh mắt của họ hơi kỳ lạ, giống cười cười,

cũng như ngưng ngấp.

Lâm Thiên đỏ mặt, nhưng cô vẫn không quên giữ hình tượng nghiêm chỉnh trước mặt nhân viên. Cô bình tĩnh nói với thư ký: “Cô vào đây một lát.”

Thấy Lâm Thiên thức dậy, cô thư ký càng nơm nớp bất an. Cô ta lập tức đi vào phòng, giơ tay khép cửa.

“Vừa rồi có ai đến đây à?” Lâm Thiên hỏi.

Cô thư ký hơi bất ngờ: “Chị không biết sao?”

Lâm Thiên lắc đầu. Câu nói của thư ký khiến cô hơi thất vọng, bởi cô cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ nhiều chuyện.

Cô thư ký quả nhiên đỏ mặt: “Sáng nay, CEO Lê Trí Thành của tập đoàn Ái Đạt đến đây. Bởi vì chị đang ngủ, Lê tổng tự mình lấy chìa khóa vào phòng. Lê tổng ở trong này cả buổi chiều. Lúc ra về, anh ấy còn dặn em, đừng đánh thức chị...”

Lâm Thiên giật mình.

Vô số tâm tình dội vào lòng cùng một lúc: ngọt ngào, nhớ nhung, thương xót, không nữa... Cuối cùng chỉ còn lại một ý nghĩ: Muốn gặp anh, rất muốn gặp anh.

“Lê tổng đi bao lâu rồi?” Lâm Thiên vừa mặc áo khoác vừa hỏi.

Cô thư ký trở nên căng thẳng, nhanh chóng trả lời: “Lê tổng đi lúc năm giờ hai mươi, đã một tiếng đồng hồ rồi.”

“Anh ấy không nói đi đâu sao?”

“Em không dám hỏi.”

Lâm Thiên gật đầu: “Tôi ra ngoài một lúc, không có việc gì cô về trước đi.” Nói xong, cô lập tức cất bước đi ra ngoài. Cô thư ký vội kéo tay Lâm

Thiên, sắc mặt đặc biệt ngưng ngượng: “Giám đốc Lâm, chỗ này chị...” Cô ta chỉ vào cổ cô.

Lâm Thiên ngẩn người... Không phải đây chứ?

Lâm Thiên liếc qua cô thư ký, bình tĩnh lấy cái gương từ trong ngăn kéo của bàn làm việc. Trên cần cổ trắng ngần xuất hiện những dấu hôn hồng hồng rõ ràng.

Lâm Thiên hét nói nôi. Nếu bây giờ cô đi ra ngoài, bị những nhân viên và người khác trong tòa văn phòng nhìn thấy, sau này cô làm ăn kiểu gì?

Tại sao Lê Trí Thành lại hôn vào những chỗ dễ lộ như vậy? Chắc chắn anh cố ý, Lâm Thiên liền đen mặt.

Vào thời khắc này, cô đã bị đóng “con dấu” thuộc về một người đàn ông nào đó. Chắc đây là sự trừng phạt vì cô đi lâu không chịu về nhà chăng?

Hai má Lâm Thiên nóng ran, cô ho khan hai tiếng: “Cô có khăn quàng cô không?”

“Có ạ.” Cô thư ký liền ra ngoài, lấy khăn quàng mang vào cho Lâm Thiên. Khi xác định khăn quàng đã che hết dấu hôn, cô thư ký mới thở phào nhẹ nhõm: “Giám đốc Lâm, chị có thể đuổi theo Lê tổng rồi.”

Lúc Lâm Thiên rời khỏi tòa văn phòng, bên ngoài đã tối đen. Xe cô đi lại trên đường tập nập, tuy nhiên không thấy bóng dáng Lê Trí Thành.

Điện thoại di động chọt đở chuông, giọng nói đầy từ tính của Lê Trí Thành ở đầu kia truyền tới: “Em tỉnh rồi à?”

Giọng anh như cơn gió dịu dịu thổi qua trái tim cô.

Lâm Thiên không nhịn được cười: “Sao anh không đánh thức em?”

Xa nhau lâu như vậy, dù là một nữ cường nhân trước mặt người khác, nhưng hễ nói chuyện với anh, Lâm Thiên lại trở thành cô gái nhỏ. Giọng của cô vừa mềm mại vừa có phần nũng nịu.

Lê Trí Thành im lặng vài giây.

Sau đó, Lâm Thiên nghe thấy tiếng loa thông báo ở đầu kia điện thoại: “Chuyến bay CAXXX tới thành phố Lâm sắp cất cánh...”

“Anh không nữa.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiên hít một hơi sâu, tim đập thình thịch.

Một vị Boss vô cùng bận rộn như anh từ phương xa đến thăm cô, kết quả ngồi bên giường cô cả ngày, trong khi cô không hề hay biết?

Sống mũi Lâm Thiên đột nhiên cay cay.

“Anh đáng ghét thật đấy...” Cô nói nhỏ.

“Ừ.” Lê Trí Thành cười cười: “Nhãn hiệu của em đã ra đời, lúc nào muốn “áo gấm vinh quy” thì em hãy trở về.”

Lâm Thiên cắn môi không lên tiếng, khóe miệng bất giác cong cong.

Người đàn ông này rõ ràng rất muốn cô quay về, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên như không. Chiêu “lạc mềm buộc chặt” của anh đúng là đáng ghét quá đi.

“Vâng. Vẫn còn ít công việc, khi nào làm xong em sẽ về.”

“Được.” Anh nói: “Em đã đánh một trận rất đẹp. Bây giờ đến lượt anh rồi.”

Gần đây, Trần Tranh và Charles gặp phải một vấn đề nan giải.

Một trang web chuyên bán các nhãn hiệu túi xách của nước ngoài không biết từ đâu chui ra. Hơn nữa, trang web đó ngày càng nổi tiếng, sức ảnh hưởng ngày càng lớn.

Bởi vì nhiều nhãn hiệu quốc tế bán sản phẩm tại các nước Âu Mỹ với mức giá thấp hơn ở Trung Quốc nên có người lợi dụng điều này, mua sản phẩm ở nước ngoài, bán cho người tiêu dùng trong nước. Kể cả cộng chi phí vận chuyển nhưng mức giá vẫn thấp hơn giá bán tại các cửa hàng ở Trung Quốc.

Trên thực tế, kinh doanh theo theo phương thức này đã tồn tại từ lâu nhưng quy mô thường không lớn, không ảnh hưởng đến DG. Doanh nghiệp không được phép kinh doanh kiểu này, do nó liên quan đến thuế nhập khẩu và vấn đề đại lý sản phẩm, doanh nghiệp của anh không quyền đại lý sản phẩm, làm sao có thể nhập hàng với số lượng lớn, làm rối loạn thị trường của tôi. Bởi vậy, kinh doanh kiểu này đều là hộ cá thể. Bọn họ không có thực lực tài chính nên chỉ có thể bán một vài, đến mấy chục sản phẩm là cùng.

Ngoài ra, người tiêu dùng không có năng lực phân biệt thật giả. Bây giờ hàng nhái loại A của Trung Quốc còn thật hơn cả hàng thật. Vì vậy, mức độ đáng tin cậy của hộ cá thể cũng là một vấn đề lớn.

Nhưng bây giờ, tình hình đã thay đổi hoàn toàn.

Một trang web mua sắm trực tuyến chuyên bán hàng nước ngoài tên “Tây Dương Phạm” xuất hiện, thu hút sự chú ý của người tiêu dùng.

Tất nhiên, nó cũng chỉ là địa chỉ mua sắm trên mạng như Taobao, có bán các nhãn hiệu túi xách nổi tiếng của nước ngoài, cũng chỉ là hộ cá thể như các trang web khác mà thôi. Điểm khác biệt là trang chủ của “Tây Dương Phạm” xuất hiện hàng chữ nổi bật:

“Bán hàng giả mua một phạt mười. Trang web sẽ bồi thường ngay.”

Chẳng người tiêu dùng nào không động lòng trước lời cam kết đó. Vấn đề bọn họ lo lắng nhất đã được giải quyết đâu vào đấy.

Lướt xuống dưới, bạn sẽ phát hiện trang web này kinh doanh phần lớn các sản phẩm của nhãn hiệu Zamon.

Buổi chiều ngày cuối tuần, Charles triệu tập cuộc họp khẩn cấp với nhân viên quản lý cấp cao của DG Trung Quốc.

Ngoài trời nắng vàng rực rỡ, bầu không khí trong phòng hội nghị ngược lại u ám và căng thẳng. Bởi vì bộ phận thị trường vừa cung cấp số liệu mới nhất, trong hai tuần qua, lượng tiêu thụ Zamon tại các cửa hàng giảm 10%. Tình trạng này chưa từng xuất hiện trong nửa năm trở lại đây. Ngoài ra, có người tiêu dùng đến cửa hàng yêu cầu trả lại sản phẩm. Trên trang chủ của DG Trung Quốc cũng xuất hiện nhiều ý kiến phản đối của người tiêu dùng.

Tình hình này rất không hay. Charles nhạy bén phát giác nguy cơ tiềm ẩn to lớn. Vì vậy, anh ta mới triệu tập mọi người để bàn đối sách.

Trong phòng hội nghị rộng lớn, mọi người đều tỏ ra nghiêm trang. Giám đốc bộ phận thị trường mở trang web “Tây Dương Phạm.”

Đập vào mắt mọi người đầu tiên là vô số ảnh chụp túi xách Zamon. Dưới mỗi tấm ảnh đều hiện thị giá gốc bị gạch chéo và giá sau khi đã khấu trừ. Lượng hàng tồn kho của mỗi sản phẩm cũng rất lớn, số liệu hiện thị tới hàng trăm cái.

Giá gốc bị gạch chéo chính là giá bán chính thức sản phẩm Zamon tại Trung Quốc. Giá sau khi khấu trừ thấp hơn giá gốc từ 10% đến 30%, thậm chí có sản phẩm còn giảm đến 70-80%. Điều này không có gì là lạ, bởi mỗi khi vào mùa sale ở nước ngoài, Zamon tiến hành những đợt giảm giá quy mô lớn.

Càng theo dõi, Charles càng toát mồ hôi lạnh. Anh ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, thảo nào mấy tháng trước anh ta thấy lượng tiêu thụ của Zamon ở Mỹ tăng cao. Lúc đó anh ta còn tưởng, đây là “điềm lành” như người Trung Quốc thường nói. Đúng là shit thật!

Charles tỏ ra nghi hoặc và phẫn nộ, cất cao giọng với giám đốc bộ phận thị trường: “Lẽ nào việc kinh doanh trang web này là hợp pháp? Bán hàng của nước ngoài nhưng không nộp thuế, đây là thủ đoạn cạnh tranh không lành mạnh.”

Những người khác cũng có thắc mắc tương tự, nhưng giám đốc thị trường lắc đầu bất lực: “Không phải đâu Charles. Trang web này thiết kế rất khéo, nó chỉ cung cấp mặt bằng kinh doanh giống Taobao hay Kinh Đông[1]. Người bán sản phẩm Zamon ở trên đó đều là hộ làm ăn cá thể. Vì vậy, việc kinh doanh này trở thành hành vi mua bán trao tay giữa các cá thể, không liên quan đến trang web. Pháp luật không ngăn cấm điều này.”

[1] Taobao hay Kinh Đông (JD.com) là những trang web mua bán trực tuyến nổi tiếng của Trung Quốc.

“Âm mưu, đây chắc chắn là âm mưu.” Charles đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng hội nghị. Bất gặp bộ dạng này của anh ta, những người khác cũng đầu đầu rối loạn.

Đúng thế, ai mà không nhìn ra đây là một âm mưu?

Trần Tranh ngồi bên cạnh, trầm tư suy nghĩ.

Hộ cá thể lấy đâu ra tài chính hùng hậu như vậy, một lúc tích trữ cả ngàn sản phẩm? Cái gọi là trang web mua sắm chỉ là mượn danh nghĩa, dùng phương thức này để thoát khỏi sự ràng buộc của chính sách nhà nước mà thôi.

Đây rõ ràng là hành vi nhằm vào Zamon.

Ngoài Lê Trí Thành, kẻ chủ mưu còn có thể là ai?

Điểm đáng sợ của trang web này, không phải ở chỗ nó tiêu thụ bao nhiêu sản phẩm Zamon, cướp đi bao nhiêu thị phần của DG, bởi đó cũng chỉ là con số lẻ của DG mà thôi. Điều quan trọng là, nó khiến người tiêu dùng nhận thức ra một sự thật, một túi xách hàng hiệu trong nước có thể bán tới năm nghìn nhân dân tệ, nhưng thật ra ở Mỹ mới chỉ bán giá hai nghìn. Người tiêu dùng có thể chịu nổi điều đó? Có thể bình tĩnh không? Hơn nữa, họ bắt đầu nghi ngờ, liệu Zamon có phải là nhãn hiệu hàng đầu thế giới?

Khi hệ thống giá cả của một mặt hàng xa xỉ bị nghi ngờ, có nghĩa là giá trị thương hiệu của nó cũng bị nghi ngờ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều khả năng hình tượng mà Zamon khó khăn lắm mới có thể tạo dựng ở Trung Quốc sẽ bị sụp đổ tan tành.

Vào thời khắc này, ngồi giữa đám người Trung Quốc và nước ngoài, nghe Charles không ngừng nổi giận, nghe mọi người thảo luận bằng tiếng Anh, Trần Tranh đột nhiên có một cảm giác hết sức ly kỳ.

Đầu tiên, việc Zamon gặp phải nguy cơ không làm anh ta đau đớn, còn lâu mới bằng nỗi đau anh ta gánh chịu khi Tư Mỹ Kỳ thất bại.

Tuy nhiên, Trần Tranh cũng không tránh khỏi áp lực lớn. Cảm giác này rất quen thuộc, giống hai lần thất bại trong tay Lê Trí Thành. Họa đến mà chẳng thể đề phòng, cũng không biết phải làm sao. Bạn không hề hay biết, bước tiếp theo đối phương sẽ làm gì. Điều duy nhất mà bạn biết, là một khi đối phương triển khai cuộc phản kích, bạn chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân từ từ rơi xuống vực sâu. Dẫu bạn uất hận đến mức nào, dù có làm gì thì dường như cũng không thoát khỏi bàn tay của anh ta.

Trần Tranh đương nhiên không bộc lộ tâm trạng chân thực của mình. Nghe mọi người thảo luận xong, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Charles, chúng ta làm gì bây giờ?”

Charles lạnh mặt, ánh mắt lộ vẻ hung dữ: “Lập tức điều tra xem người kinh doanh trang web đó là ai? Nhất định là Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải ở đằng sau giờ trò. Tôi sẽ kiện bọn họ.”

Việc này không khó điều tra. Mỗi công ty đều có đại diện pháp nhân, trang web mua sắm trực tuyến cũng vậy.

Vài ngày sau, Charles và Trần Tranh biết được tên người lập trang web. Đó là Cố Diên Chi.

Quả nhiên cùng một giuộc. Có điều...

“Boss, chúng ta có kiện cũng chỉ e khó thắng...” Nhân viên bộ phận pháp vụ mở miệng một cách khó nhọc: “Cố Diên Chi tuy từng là cổ đông và lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt, nhưng mấy tháng trước, anh ta đã bán hết cổ phần trong tay, hơn nữa còn bán cho DG chúng ta. Anh ta chẳng còn quan hệ gì với Ái Đạt, trở thành cá thể tự do. Chúng ta không có chứng cứ, cũng chẳng thể kiện Ái Đạt tội kinh doanh không đăng hoàng. Chúng ta cũng không thể kiện Cố Diên Chi, bởi vì từ quy định của trang web, anh ta chỉ cung cấp mặt bằng kinh doanh cho dân mạng mà thôi[2].”

[2] Cố Diên Chi tuy lập trang web nhưng không kinh doanh trực tiếp. Giống như anh ta mở một cái chợ, cung cấp mặt bằng, các cá nhân sẽ đóng tiền thuê mặt bằng và mở “shop” kinh doanh. Cùng với sự phát triển của thương mại điện tử, những trang web như vậy đang là trào lưu thịnh hành ở Trung Quốc hiện nay, trong đó trang web mua bán trực tuyến lâu đời và có quy mô lớn nhất là Taobao.

Chương 43

Sự xuất hiện của “Tây Dương Phạm” đúng là có ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ của DG Trung Quốc.

“Tây Dương Phạm” khiến một bộ phận người tiêu dùng nảy sinh sự nghi ngờ về Zamon, nhưng hiện tượng này vẫn chưa lan rộng, chưa phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Do đó, Charles lập tức tiến hành một loạt biện pháp phòng ngừa cứng rắn.

Đầu tiên, anh ta báo cáo tình hình với công ty mẹ ở Mỹ, đề nghị công ty mẹ lấy tư cách doanh nghiệp, có văn bản kiến nghị với hải quan hai nước Trung Mỹ, yêu cầu kiểm tra nghiêm ngặt việc đưa sản phẩm Zamon vào Trung Quốc trong thời gian gần đây. Đề nghị này nhận được sự ủng hộ tuyệt đối từ công ty mẹ.

Tiếp theo, Charles ra lệnh cấp dưới điều tra kỹ lưỡng, thu thập chứng cứ, nhằm tìm ra manh mối giữa Ái Đạt và Tây Dương Phạm, bởi anh ta vẫn không từ bỏ hy vọng khởi kiện Ái Đạt. Về vấn đề này, Trần Tranh không mấy lạc quan. Trông mong Lê Trí Thành làm việc không kín kẽ, để lại dấu vết ư? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Charles còn liên hệ với đại diện các nhãn hiệu xa xỉ nổi tiếng thế giới tại Trung Quốc, đề nghị mọi người cùng liên kết kiến nghị tới Bộ Công thương Trung Quốc. Nhưng đề nghị này không nhận được sự hưởng ứng, bởi vì người tinh ý đều nhận ra, sự tồn tại của trang web mua bán trực tuyến Tây

Dương Phạm chính là phản ánh cuộc chiến thương mại giữa DG và các doanh nghiệp nội địa. Trên Tây Dương Phạm cũng có các sản phẩm thuộc hàng hiệu khác, nhưng chỉ vài mẫu mang tính tượng trưng, phần lớn đều hiển thị “hết hàng”, rõ ràng muốn bọn họ “nước sông không phạm nước giếng.”

Hơn nữa, các thương hiệu xa xỉ khác đều là đối thủ cạnh tranh của DG tại Trung Quốc. Một năm qua, Zamon ồ ạt chiếm lĩnh thị trường, bọn họ đã rất chướng tai gai mắt. Vì vậy, tất cả chỉ âm ỉ lấy lệ, tọa sơn quan hổ đấu.

Trước thái độ của bọn họ, Charles chỉ có thể chửi thề một câu: “Shit!”

Cuối cùng là động thái quan trọng nhất, Charles muốn giảm bớt mức độ ảnh hưởng của Tây Dương Phạm trong phạm vi cả nước. Anh cũng biết đến câu nói của chủ tịch Mao Trạch Đông: “Một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan ra đồng cỏ.” Ở Trung Quốc vốn có một số người cương quyết tẩy chay DG, anh ta không thể để thế lực này nhân cơ hội góc đầu dây, ngộ nhờ tạo thành phản ứng dây chuyền trong người tiêu dùng thì hỏng bét.

Vì vậy sau khi thương lượng với Trần Tranh, Charles quyết định đổ tiền kiểm soát giới truyền thông và mạng internet. Trần Tranh biết rõ đạo lý này nên vỗ ngực nhận nhiệm vụ. Anh ta bắt đầu luôn lách, đi lại quan hệ với các cơ quan truyền thông lớn và trang web tên tuổi. Không biết bao nhiêu tiền đổ vào cái động không đáy đó, nhưng tục ngữ nói rất đúng, có tiền mua tiên cũng được.

Tuy nhiên, Charles và Trần Tranh chỉ đoán đúng một nửa. Bước tiếp theo của Lê Trí Thành quả nhiên mượn Tây Dương Phạm phát động cuộc tấn công nhằm vào DG.

Nhưng anh không lợi dụng dư luận và giới truyền thông như nửa năm trước, mà dùng hình thức quảng cáo trên truyền hình, trực tiếp tuyên chiến với DG ngay trước mặt người tiêu dùng cả nước.

Chỉ trong một đêm, cả nước đều biết, giá sản phẩm Zamon ở trong và ngoài nước chênh lệch lớn đến mức nào, biết được cuộc chiến phản thu mua của doanh nghiệp quốc nội với doanh nghiệp nước ngoài, nhằm mục đích bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Không cần nghĩ cũng biết, người dân Trung Quốc sẽ làm thế nào.

Buổi đêm tĩnh mịch, Lâm Thiên và các đồng nghiệp vẫn ở văn phòng, tất bật chuẩn bị quảng cáo thứ hai của “Khuynh Thành”.

Thời gian qua, sự ra đời của trang web Tây Dương Phạm thu hút sự quan tâm của tất cả mọi người trong ngành túi xách. Các đồng nghiệp trong công ty của Lâm Thiên cũng bàn tán sôi nổi. Có người cảm thấy chiêu này như tát vào mặt DG, nhưng cũng không ít người lo ngại, việc bán hàng trên mạng dù sao cũng có hạn, không thể tạo thành mức độ ảnh hưởng lớn. Chỉ cần sóng gió qua đi, việc kinh doanh của DG sẽ trở lại như cũ.

Trước những lời nhận xét đó, Lâm Thiên chỉ im lặng mỉm cười.

Bởi vì cô biết rõ chiêu tiếp theo của Lê Trí Thành. Một khi tìm ra nhược điểm của đối thủ, anh sẽ “ra đòn” liên tiếp, đánh đến khi đối phương không đứng dậy nổi mới thôi.

Đang vui đầu vào công việc, Lâm Thiên đột nhiên nghe thấy một đồng nghiệp kêu “A” một tiếng rồi gọi cô: “Giám đốc Lâm, mọi người mau xem tivi đi.”

Lâm Thiên và những người khác đều hướng ánh mắt về phía chiếc tivi tinh thể lỏng treo tường. Bây giờ là “giờ vàng” của buổi tối, tin thời sự vừa phát xong, một quảng cáo mới đột nhiên xuất hiện.

Màn hình hoàn toàn tối đen, sau đó hiện ra ba chữ màu trắng rất đẹp: Tây Dương Phạm.

Lâm Thiên dán mắt vào màn hình. Cô biết Lê Trí Thành sẽ đi bước này, nhưng cô không rõ nội dung quảng cáo ra sao.

Sau đó, màn hình vụt qua vô số hình ảnh, đồng thời một giọng nam giới cất lên: “Tokyo, Paris, New York, Sydney...”

Đây đều là cảnh sắc phồn hoa của đô thị lớn trên thế giới. Hình ảnh được xử lý rất tốt, mang lại cảm giác phục cổ tĩnh lặng trong sự náo nhiệt.

Sau đó, màn hình lại chuyển cảnh, nhưng không phải hình ảnh thành phố, mà là các tủ kính bày túi xách hàng hiệu. Ánh đèn rực rỡ, mặt kính lấp lánh, những chiếc túi xách ở bên trong càng trở nên sang trọng bắt mắt. Tuy nhiên, khi ống kính lia qua, logo của túi xách đã bị che mất, thay thế bằng ký hiệu “XXXX”.

Giọng đàn ông vang lên: “Ở nước ngoài, chúng được bán với giá như sau.” Ống kính lại đặc tả con số bên dưới mỗi túi xách: \$400, €100... sau đó là một dãy số đổi thành nhân dân tệ.

“Còn ở trong nước, chúng được bán với giá hoàn toàn khác.”

Màn hình lại chuyển cảnh tới đường Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh, Từ Gia Hội Thượng Hải, khu Thiên Hà Quảng Châu... Những nơi đó đều có tủ bày sản phẩm túi xách tương tự, giá bán là ¥8000, ¥ 42.000, ¥ 200.000... đắt gấp ba lần, thậm chí bảy, tám lần ở nước ngoài.

Tiếp theo, màn hình biến thành màu cam đỏ, nhạc nền nổi lên, từng con chữ của địa chỉ trang web Tây Dương Phạm nhảy ra, trông rất sống động.

Giọng đàn ông lại vang lên: “Tây Dương Phạm, bán hàng chính hãng các nhãn hiệu toàn cầu, xóa bỏ mức chênh lệch về giá cho người Trung Quốc.”

Cuối cùng, màn hình xuất hiện ba hàng chữ:

“Mọi hộ kinh doanh đều được chứng thực danh tính.

Bán hàng giả mua một phạt mười. Trang web sẽ bồi thường ngay.

Tất cả mặt hàng giảm từ 30 – 90%.”***

Lâm Thiển chống cằm, lặng lẽ xem hết quảng cáo. Các đồng nghiệp lộ vẻ phân chân, một nhân viên nam bật ngón tay tách một tiếng: “Làm rất hay.”

Lâm Thiển không nhịn được cười. Chiêu này của Lê Trí Thành đúng là thâm thật đấy.

Quảng cáo không nói sản phẩm xa xỉ “có sự cách biệt về giá giữa các khu vực” mà nhấn mạnh “xóa bỏ mức chênh lệch về giá cho người Trung Quốc.” Chắc bất cứ người nào nghe câu này cũng bị khơi gợi lòng kiêu ngạo và nổi bực tức.

Tuy nhiên đây cũng là sự thật. Cho dù chính sách thuế nhập khẩu của Trung Quốc khiến giá thành hàng ngoại tiêu thụ ở nội địa cao hơn ở nước ngoài, nhưng Lâm Thiển từng nghiên cứu phân tích về vấn đề này nên biết rõ, giá cả cũng không đến mức cao ngất trời như hiện nay.

Vì vậy, DG coi như tự chuốc hậu quả. Ai bảo họ nghĩ người Trung Quốc gốc ghéch lắm tiền, sẽ ngoan ngoãn cống nạp cho bọn họ?

Cô rút di động, nhắn tin cho Lê Trí Thành: “Rất tuyệt vời.”

Lê Trí Thành có lẽ đang bận, một lúc sau mới nhắn lại: “Phu nhân quá khen.”

Lâm Thiển đọc tin nhắn, không nhịn được cười.

Đúng như Lâm Thiển, Lê Trí Thành, Ninh Duy Khải, Cố Diên Chi dự đoán, quảng cáo Tây Dương Phạm đã tạo nên làn sóng dữ dội. Các trang

web, cá nhân, thậm chí giới truyền thông đều đăng tải và chia sẻ quảng cáo này.

Mọi người bắt đầu thảo luận, thương hiệu quốc tế bán với giá rất cao trong nước, liệu có hợp tình hợp lý?

Nhiều người tiêu dùng trở thành fans trung thành của Tây Dương Phạm.

Ngày càng có nhiều người dồn ánh mắt vào đối tượng công kích chủ yếu của Tây Dương Phạm, đó là tập đoàn DG và thương hiệu Zamon.

Chỉ trong chốc lát, vô số lời chất vấn, nghi ngờ, phản đối vang lên. Sau một đêm, DG trở thành mục tiêu công kích của cả nước. Nó trở thành cái tên nóng hổi nhất trên weibo và các trang web tìm kiếm.

DG là doanh nghiệp hàng đầu thế giới, nó có sụp đổ tại thị trường Trung Quốc hay không là điều chẳng ai dám khẳng định. Nhưng có một thực tế không phủ nhận, lượng tiêu thụ của các nhãn hiệu trực thuộc bắt đầu giảm sút nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành tung ra quảng cáo thứ hai.

Charles và Trần Tranh đều không ngờ, thậm chí Lâm Thiên cũng không nghĩ, Lê Trí Thành vẫn còn đợt tấn công thứ hai. Nhưng cũng chính quảng cáo dài ba mươi giây này đã thành công đẩy tâm trạng tẩy chay DG của người tiêu dùng và sự quan tâm đến cuộc chiến thương mại giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước lên tới cao trào.

Vào buổi tối thứ Bảy vài ngày sau đó, bởi vì quảng cáo “Khuyन्ह Thành” thứ hai sắp phát sóng nên Lâm Thiên ở nhà nghỉ ngơi, nạp “năng lượng” trước cuộc chiến.

Đúng tám giờ năm phút, tivi lại phát quảng cáo Tây Dương Phạm. Lâm Thiển vẫn theo dõi như thường lệ. Dù công việc bận rộn đến mức nào, cô cũng dành thời gian xem quảng cáo này. Đây đã trở thành niềm vui nho nhỏ của cô, ai bảo lần này chồng cô “đánh chó bị rơi nước[1].”

[1] Đánh chó bị rơi nước: nghĩa là tiếp tục đánh kẻ xấu đến cùng, dù hẳn đã thất bại.

Nào ngờ buổi tối hôm nay, Lê Trí Thành mới cho cô thấy, thế nào gọi là “đánh chó bị rơi nước” thật sự.

Tám giờ hai mươi phút, Lâm Thiển đang lướt web xem tin tức, di động bỗng đổ chuông.

Là tin nhắn của Lê Trí Thành: “Em hãy bật kênh vệ tinh lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển lập tức bấm điều khiển mở tivi. Truyền hình đang phát quảng cáo kẹo ngọt, một cậu bé cầm kẹo cười híp mắt. Trong lòng Lâm Thiển trở nên hưng phấn và mong chờ trong giây lát.

Đúng tám giờ ba mươi, màn hình đột nhiên sáng rực, đó là cảnh đường phố ở Washington.

Đoạn mở đầu giống hết quảng cáo Tây Dương Phạm, từ hình ảnh, thủ pháp quay, nhạc nền, thậm chí cả giọng thuyết minh. Lâm Thiển đoán, cả hai quảng cáo đều xuất phát từ cùng một đạo diễn.

Nhưng lời thuyết minh hơi khác: “Mỹ, Nhật Bản, Australia, Hồng Kông...”

Màn hình xuất hiện hình ảnh sản phẩm tại rất nhiều cửa hàng, nhưng lần này logo thương hiệu không bị che khuất. Đó là Ái Đạt trong cửa hàng flagship ở Mỹ, Sa Ưng tại quầy riêng Nhật Bản, Minh Đức trong cửa hàng

ở Đài Loan... Cuối cùng là hình ảnh túi xách Ái Đạt và Sa Ưng trên trang mua bán trực tuyến của Mỹ Amazon, bên dưới niêm yết giá bằng đô la Mỹ.

Giọng thuyết minh vang lên: “Ở nước ngoài, chúng tôi bán với mức giá này.”

Tiếp theo, ông kính vụt qua một loạt túi xách và niêm yết giá bằng nhân dân tệ, thấp hơn giá bán trên Amazon không ít. Đồng thời, màn hình còn xuất hiện hàng chữ đỏ nổi bật, đưa ra mức chiết khấu cụ thể: “10% Off, 20% Off, 30% Off...” Mặc dù vậy, mức chênh lệch giá bán ở trong và ngoài nước vẫn không lớn như Zamon.

Màn hình lại chuyển cảnh, xuất hiện rất nhiều người. Để ý kỹ, đó là những công nhân nở nụ cười chất phác rạng rỡ. Đằng sau họ là nhân viên văn phòng mặc comple chỉnh tề, nữ quản lý mặc váy công sở chững chạc, còn có các bà mẹ bế con, trên tay còn cầm túi xách của Ái Đạt... Thậm chí có cả người nước ngoài, David và mấy người đàn ông Italy đứng cuối cùng, cười híp mắt trước ông kính.

Giọng đàn ông trầm ấm vang lên:

“Bảo vệ thương hiệu dân tộc!

Lương tâm của người trung Quốc, túi xách chất lượng đẳng cấp thế giới.”

Câu nói này khiến Lâm Thiển chấn động.

Tiếp theo, màn hình đột ngột tối đen. Sau đó, từng logo của các nhãn hiệu túi xách vô cùng quen thuộc với người tiêu dùng trong nước lần lượt xuất hiện: Aito Ái Đồ, Aier Ái Nhĩ, BH Sa Ưng, MIND Minh Đức, Vinda... thậm chí có cả nhãn hiệu chủ lực của các doanh nghiệp túi xách khác.

Theo từng tiếng “tùng” mạnh mẽ, chúng liền hiện ra trên màn hình. Mỗi một nhãn hiệu tựa như mang đến sức mạnh lay động lòng người.

Cuối cùng, chúng xếp thành một thể trận hoành tráng, ngay hàng thẳng lối và trang nghiêm.

Lâm Thiển hoàn toàn ngây người.

Đột nhiên, mọi thương hiệu cùng tan biến, như bị cuốn vào màn hình tối đen. Quảng cáo chính thức kết thúc.

Nhưng trong lòng mỗi khán giả dường như vẫn chưa hết chấn động bởi hình ảnh vừa rồi. Những thương hiệu đó đều là của người Trung Quốc, từng vươn ra khắp nơi, chinh phục thị trường toàn cầu. Cuối cùng, bọn họ kết thành liên minh, công khai tuyên chiến với sự thu mua và xâm chiếm của doanh nghiệp nước ngoài.

Viền mắt Lâm Thiển ươn ướt trong giây lát. Bảo vệ thương hiệu dân tộc, một câu nói đơn giản biết bao, một câu nói xuất hiện nhiều đến mức ngán ngẩm. Nhưng đã bao lâu, cô chưa từng nghe âm thanh có sức lay động như vậy?

Tivi đã bắt đầu phát sóng phim truyền hình, nhưng Lâm Thiển vẫn dán mắt vào màn hình hồi lâu. Cuối cùng trong đầu cô hiện lên gương mặt tuấn tú điềm tĩnh và thân hình cao lớn của Lê Trí Thành.

Lâm Thiển lại mở di động, nhìn tin nhắn ngắn gọn anh vừa gửi: “Em hãy bật kênh vệ tinh, lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển, hãy xem anh vây quân bốn mặt, đốt lửa rực trời ở kênh vệ tinh, lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển gơ hai tay che mặt. Cô đang cười, nhưng nước mắt dâng trào khóe mi.

Cô yêu anh biết bao, cô tự hào biết bao, cô cam tâm tình nguyện ngược nhìn anh biết bao, anh có biết không?

Vào thời khắc này, ngoài Lâm Thiển cũng có vô số người dân ở nhiều thành phố, nhiều gia đình, trên các nẻo đường, trên mạng internet đều cười vui vẻ khi xem quảng cáo của Zamon và Tây Dương Phạm, rồi lại yên tĩnh xem quảng cáo bi tráng của liên minh doanh nghiệp túi xách Trung Quốc.

Một sự kiện quan trọng tạo thành sự thất bại thảm hại của một thương hiệu quốc tế tại khu vực nào đó là hiện tượng không hiếm gặp trong lịch sử thương mại điện tử.

Ví dụ, sau khi bị phát hiện sử dụng chất cấm, nhãn hiệu mỹ phẩm SKII bị dỡ hết hàng khỏi các quầy trong phạm vi cả nước, hình tượng thương hiệu bị ảnh hưởng nghiêm trọng, dẫn đến nhiều năm sau vẫn không thể hồi phục.

Ví dụ nhãn hiệu đồ uống Pepsi Cola từng thất tín với người tiêu dùng Phillipines, dẫn đến sự sụp đổ, cuối cùng chỉ có thể rút khỏi thị trường.

Hiện tại, DG cũng lâm vào tình trạng tương tự. Sáng sớm ngày thứ hai, báo cáo số liệu thị trường mới nhất được đưa tới bàn làm việc của Charles.

So với tốc độ lượng tiêu thụ giảm sút trước đó, số liệu trong tuần vừa rồi càng khủng khiếp hơn. Đường như Charles có thể nhìn thấy đáy vực đang chờ đợi bọn họ ở một nơi không xa. Từ đáy sâu trong nội tâm Trần Tranh cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía trước thủ đoạn đáng sợ của Lê Trí Thành. Lúc này, anh ta lâm vào cảnh “cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao.” Anh ta nôn nóng muốn giúp Charles cứu vãn cục diện. Bằng không... anh ta sẽ hoàn toàn trắng tay.

“Anh có biết không Ben?” Vào thời điểm này, Charles vẫn giữ được sự tỉnh táo và bình tĩnh của một người lãnh đạo cao nhất khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Anh ta nắm tay Trần Tranh, nói: “Trước mắt đúng là nguy cơ

to lớn, nhưng chúng ta chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng vượt qua giai đoạn này.”

Trần Tranh nghiêm mặt gật đầu.

Anh ta hiểu ý của Charles. Bây giờ, DG Trung Quốc đang gặp nguy cơ nghiêm trọng, Lê Trí Thành liên tục tấn công, đẩy bọn họ đến bên bờ vực thẳm. Tuy nhiên, giống như “loài rết chặt đứt thân vẫn có thể hoạt động[2]”, DG Trung Quốc dù thất bại nặng nề, nhưng chỉ cần thị trường không sụp đổ toàn diện, dù chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cố gắng vượt qua giai đoạn này là được. Bản chất của người tiêu dùng là dễ quên, yêu nước cũng chỉ là xúc động nhất thời. Với thực lực của tập đoàn DG, trong tương lai họ thừa khả năng làm lại từ đầu.

[2] Loài rết chặt đứt thân vẫn có thể hoạt động: chỉ người có thể lực lớn tuy gặp thất bại nhưng vẫn không phá sản hoàn toàn, tầm ảnh hưởng vẫn còn.

Hai người lấy lại niềm tin rồi lại triệu tập nhân viên thương lượng, quyết định ra sức củng cố thị trường, đồng thời tăng cường hoạt động từ thiện và thu mua doanh nghiệp ở Trung Quốc, nhằm đánh lạc hướng người tiêu dùng.

Bọn họ sẽ cho người tiêu dùng thấy, họ dùng tiền kiếm được để giúp đỡ khu vực nghèo khó. Bọn họ sẽ cho người tiêu dùng thấy, cũng có doanh nghiệp Trung Quốc muốn được thu mua. Bởi vì tương lai cả hai sẽ cùng thắng, họ sẽ mang đến kỹ thuật và cách thức quản lý tiên tiến, họ sẽ thúc đẩy sự phát triển và phồn vinh của ngành thương mại Trung Quốc.

Tuy nhiên Charles và Trần Tranh không ngờ, việc làm của bọn họ còn chưa đạt được hiệu quả thực tế, bên Lê Trí Thành lại tung chiêu tiếp theo.

Ngày mừng Ba tháng Một, cựu CEO của Tân Bảo Thụy Ninh Duy Khải công khai tuyên bố thông tin đã giành 51% cổ phần của Tân Bảo Thụy, trở thành cổ đông lớn nhất kiêm chủ tịch công ty. Hoạt động thu mua của DG ở Trung Quốc như bị tát vào mặt. Hai công ty lớn nhất trong ngành là Tân Bảo Thụy và Ái Đạt đã thoát khỏi mạng lưới của bọn họ, khiến toàn bộ kế hoạch thu mua chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Ngày mùa đông nắng vàng rực rỡ, rọi chiếu vào phòng làm việc. Ninh Duy Khải đứng dậy, thong thả đi đến trước gương, chỉnh lại quần áo comple trên người mình.

Sắp tới buổi họp báo, Nguyễn Tuấn và một số tâm phúc đã tụ tập ở đây. Khác với vẻ bình thản của Ninh Duy Khải, bọn họ đều tươi cười rạng rỡ.

“Chủ tịch, chúng ta nên đi thôi.” Nguyễn Tuấn lên tiếng.

Khóe miệng Ninh Duy Khải hơi nhếch lên. Hừm, tên nhóc này đúng là biết nịnh bợ. Chủ tịch, cách xưng hô êm tai biết bao, cách xưng hô mà anh ta mơ ước từ mấy năm trước.

“Đi thôi!” Ninh Duy Khải gạt đầu với bọn họ, đi khỏi văn phòng đầu tiên. Đoàn người ăn mặc chỉnh tề đi thang máy xuống tầng dưới, xuyên qua khu văn phòng làm việc của nhân viên, đến hội trường đa năng, nơi tổ chức buổi họp báo ngày hôm nay.

Trên suốt quãng đường, mọi nhân viên của Tân Bảo Thụy đều đứng dậy, cúi người chào vị chủ tịch mới của Tân Bảo Thụy.

Đây không phải hoạt động sắp xếp từ trước, mà hoàn toàn là hành vi tự phát của nhân viên.

Bị đè nén và sa sút tinh thần một thời gian dài, cuối cùng bọn họ cũng chào đón vị lãnh tụ trở về. Rõ ràng Ninh Duy Khải chẳng làm gì, nhưng mỗi người đều như nhìn thấy viễn cảnh tương lai tươi sáng.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng Ninh Duy Khải rất ấm áp. Nếu đổi lại là quá khứ, trước ánh mắt kính nể của mọi người, anh ta sẽ chẳng bận tâm, ung dung đi thẳng. Bởi vì anh biết rõ, cái gọi là “lòng dân” đều như vậy cả. Bọn họ muốn bạn ở trên đầu họ, bạn không cần tỏ ra hòa nhã thân thiện, bạn chỉ cần mang uy danh và niềm tin đến cho bọn họ là được.

Nhưng hôm nay, trong lòng Ninh Duy Khải thật sự cảm động. Anh ta đi chậm lại, mỉm cười gật đầu với mỗi nhân viên, dùng ánh mắt quyết đoán vỗ về sự mong chờ và khát khao của bọn họ.

Đám nhân viên vô cùng xúc động, không thể dùng lời lẽ diễn tả.

“Chào chủ tịch! Xin chào chủ tịch!” Câu chào hỏi đơn giản và cung kính liên tục vang lên, cuối cùng như kết thành một khối, làm chân động màng nhĩ của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải bất ngờ phát hiện, viền mắt hơi cay cay. Nhưng anh ta cố đè nén tâm trạng, vẫy tay với mọi người rồi đi vào hội trường.

Trong hội trường đã không còn một chỗ trống, đèn đóm sáng trưng.

Ninh Duy Khải và Nguyên Tuấn ngồi ở sau hậu trường, quan sát toàn cảnh bên ngoài qua cánh cửa. Người phát ngôn của Tân Bảo Thụy đang tươi cười trả lời từng câu hỏi của phóng viên. Theo chương trình, Ninh Duy Khải sẽ xuất hiện sau cùng, anh ta chỉ cần trả lời vắn tắt mấy câu hỏi mà thôi.

Chỉ có điều, vào thời khắc này, đứng trước đám đông ồn ào, nội tâm anh ta có chút tự giễu.

Hồi tưởng lại nửa năm qua, Ninh Duy Khải thật sự bận tối mắt tối mũi. Hơn nữa đây là lần đầu tiên, anh ta làm việc âm thầm lặng lẽ như thế. Anh ta giao hết đội ngũ tinh anh của mình cho Lê Trí Thành, hai bên hợp tác xây dựng trang web Tây Dương Phạm, làm ra hai quảng cáo ấn tượng, điều động mọi mối quan hệ của anh ta để gây thanh thế cho cuộc phản thu mua trong dư luận, trên internet, giới truyền thông... Trong quá khứ, anh ta hành sự luôn hoành tráng, thu hút sự chú ý của mọi người chứ đâu như bây giờ.

Có điều, âm thầm cũng có cái hay của âm thầm. Nghĩ tới văn bản sở hữu cổ phần nằm trong ngăn kéo ở văn phòng, Ninh Duy Khải nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu không phải trong giai đoạn trước đó, anh ta và Lê Trí Thành cố ý để DG đưa thương hiệu Zamon vào Trung Quốc, làm sao có thể hình thành cục diện doanh nghiệp trong và ngoài nước đối chọi gay gắt? Sao có thể khiến dư luận cảm thấy doanh nghiệp quốc nội lâm vào thế yếu? Sao có thể khiến anh em nhà họ Chúc cắn câu, bán Tân Bảo Thụy với giá rẻ?

Lần này Ninh Duy Khải mắc món nợ ân tình Lê Trí Thành. Doanh nhân người Bắc Kinh đứng ra mua cổ phần là bạn của Lê Trí Thành, nghe nói do Khang tổng của Minh Thịnh giới thiệu.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, sau hơn nửa năm hợp tác, mối quan hệ giữa anh ta và Lê Trí Thành đã hết sức gắn bó. Hai bên đều tán thưởng đối phương và có sự ăn ý tuyệt đối.

Sau khi đánh đổ DG, ngành túi xách Trung Quốc chắc chắn sẽ bước vào một cục diện hoàn toàn mới. Ninh Duy Khải hơi nheo mắt.

Đúng lúc này, một nhân viên đi đến gõ cửa. Nguyễn Tuấn trao đổi vài câu rồi quay đầu về phía anh ta: “Chủ tịch Ninh, anh có thể ra ngoài rồi.”

Ninh Duy Khải gạt đầu, đứng dậy.

Thong thả đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay vang dội, Ninh Duy Khải không nghĩ đến Lydia, cô gái trẻ mà anh ta tránh mặt đã lâu, không nghĩ đến chuyện sắc mặt của anh em nhà họ Chúc bây giờ khó coi đến mức nào.

Anh ta đột nhiên nhớ tới Chúc Hàm Dư. Đầu óc anh ta vụ qua một ý nghĩ rõ ràng và mãnh liệt. Anh ta đã giành được 51% cổ phần của Tân Bảo Thụy. Chồng cô đã trở thành chủ nhân mới của công ty.

Anh ta muốn cô nhìn thấy.

Khi tin tức về buổi họp báo được phát trên truyền hình, phản ứng của mọi người tất nhiên không giống nhau.

Nhiều người dân bình thường đã bị khơi gợi lòng yêu nước sau quảng cáo về ngành túi xách Trung Quốc đều cảm thấy vui mừng phấn khởi. Trong lúc tinh thần dân tộc đang dâng cao, doanh nghiệp hàng đầu của ngành túi xách đã bảo vệ thành công chủ quyền, không rơi vào tay công ty nước ngoài. Tin tức này khiến mọi người hết sức phấn chấn.

Chứng kiến thành quả mà bản thân và Ninh Duy Khải đã xác định từ trước, Lê Trí Thành chỉ mỉm cười.

Sau khi xem tin tức, Lâm Thiển càng có cảm tình với Ninh Duy Khải. Cô chủ động nhắn tin cho anh ta: “Anh làm tốt lắm.”

Một số người ngược lại tức đến phát điên, ví dụ anh em nhà họ Chúc, Charles và Trần Tranh.

Chúc Hàm Dur một mình ở nhà, ngo ngắn đôi mắt vào máy thu hình. Nhìn người đàn ông điềm tĩnh ung dung, bụng dạ thâm sâu trên màn hình, cô đột nhiên không thể kiềm chế, nước mắt chảy giàn giụa.

“Khuyh Thành 2.”

Tối ngày mồng bảy tháng một, khi truyền hình xuất hiện dòng chữ này, rất nhiều fans của nhãn hiệu “Khuyh Thành”, những khán giả chưa mua sản phẩm nhưng thích thú với quảng cáo của Khuyh Thành và người trong ngành đều dán mắt vào màn hình tivi, chờ xem nhãn hiệu túi xách nữ mới ra đời mang đến sự bất ngờ như thế nào?

“Tùng tùng”, vẫn là tiếng trống đầy ấn tượng, quảng cáo chính thức bắt đầu.

Bây giờ đã là mùa đông giá lạnh, người quân nhân xuất ngũ mặc áo khoác đơn giản, đạp xe xuyên qua ngõ nhỏ. Trên đường có học sinh chào hỏi anh. Bây giờ anh đã trở thành một giáo viên trẻ tuổi.

Đến cổng nhà cô gái, chàng trai dừng xe đạp. Anh ngắn mặt, đưa tay lên miệng huýt sáo, động tác dứt khoát đẹp đẽ.

Cánh cửa mở ra, cô gái như một làn gió tươi mát chạy ra ngoài, ngồi lên yên sau xe đạp.

“Hôm nay chúng ta đi đâu?” Cô gái hỏi, đồng thời đeo chiếc túi xách màu tím qua vai.

“Đi đánh CS[3].” Chàng trai trả lời.

[3] Đánh CS: đánh trận giả.

Màn hình chuyển cảnh, hai người tới một doanh trại huấn luyện đối kháng ở ngoại ô. Cô gái và chàng trai thay bộ đồ rằn ri, tay cầm khẩu súng son, nấp dưới một gò đồi nhỏ. Một điều bất thường là cô gái vẫn đeo cái túi xách màu tím đỏ.

Chàng trai cau mày: “Em hãy cất đi, màu sắc rực rỡ thế này sẽ trở thành mục tiêu mắt.”

“Không được.” Cô gái ôm túi xách vào lòng: “Đây là túi xách em thích nhất.” Vừa dứt lời, một viên đạn bay đến, cô gái còn chưa kịp phản ứng, chàng trai nhanh tay kéo cô ra sau lưng.

Sau đó... anh “trúng đạn” một cách quang vinh.

Cô gái trợn mắt há mồm.

Chàng trai ném khẩu súng sang một bên. Bắt gặp vẻ mặt áy náy của cô, anh liền mỉm cười.

“Không có anh, em phải làm thế nào?” Chàng trai nói nhỏ, giọng điệu mang hàm ý sâu xa. Sau đó, anh ngồi xuống đất.

Cô gái hơi ngẩn người. Đúng lúc này, một viên đạn bay tới, cô cũng bị “trúng đạn”.

Hai người một đứng một ngồi đối diện nhau. Xung quanh đạn bay vèo vèo, nhiều người chạy đi chạy lại, chỉ có bọn họ yên lặng nhìn nhau.

Sau đó cả hai cùng bật cười.

Cô gái ngồi xuống cạnh chàng trai, nói rất thản nhiên: “Vậy thì chúng ta cứ ở bên nhau là được.”

Lần này đến lượt chàng trai ngây ra, bởi vì cô nói rất tự nhiên, nhưng cũng tựa như số phận đã định sẵn. Anh giơ tay đỡ gáy rồi hôn cô. Hình ảnh trở nên mờ mờ lãng mạn.

Tiếp theo, cô gái tựa vào lòng chàng trai, rút một cái ví tiền đàn ông từ túi xách màu tím đưa cho anh: “Đây là quà em tặng anh...”

Chàng trai cúi xuống nhìn cô gái. Thảo nào cô giữ gìn cái túi như vậy, thì ra trong đó có món quà tặng anh.

Chàng trai nhận ví tiền, liếc qua túi xách “Khuyh Thành” của cô, đồng thời lên tiếng: “Túi xách này quá sắc sỡ và không thực dụng. Lần sau anh sẽ tặng em chiếc túi xách quân dụng.”

“Ai cần túi xách quân dụng chứ?”

Màn hình chuyển cảnh, chàng trai đạp xe đưa cô gái về nhà. Cô gái ôm eo, tựa đầu vào lưng đối phương. Gương mặt tuần tú của chàng trai hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Tháng sau em phải về Thượng Hải. Em đã tìm được công việc mới.” Cô gái đột nhiên mở miệng.

Xe đạp liền dừng lại, chàng trai chống chân xuống đất, ngoảnh đầu nhìn cô.

“Anh có muốn đi Thượng Hải cùng em không?” Cô hỏi.

Chàng trai im lặng.

Hình ảnh dừng lại ở giây phút đó, sau đó từ từ biến mất. Một hàng chữ hiện ra: Xin hãy đón xem phần cuối của “Khuyh Thành”.

Không thể không thừa nhận, khi nghe nhân vật nam chính trong quảng cáo nói túi xách “Khuyh Thành” quá sắc sỡ và không thực dụng, Lâm

Thiên cũng không nhịn được cười. Khi nghe nữ chính nói sẽ đi Thượng Hải, cô cũng cảm thấy rối bời.

Nhãn hiệu sản phẩm có thể đi vào lòng người chính là nhãn hiệu tốt, Lâm Thiên rất tin tưởng chân lý này.

Quả nhiên, năm tiếng sau khi quảng cáo phát sóng, phó giám đốc công ty đẩy cửa đi vào, cười nói: “Giám đốc Lâm, lượng tiêu thụ trực tuyến đã bắt đầu tăng cao.” Ngữ khí phấn chấn của anh ta khiến Lâm Thiên cũng vui lây.

“Chỉ có điều...” Anh đột nhiên chuyển đề tài: “Mọi người quan tâm đến câu chuyện trong quảng cáo còn hơn bản thân sản phẩm.”

“Đợi đến khi phần cuối phát sóng, bọn họ sẽ lại dồn sự chú ý vào sản phẩm.” Lâm Thiên cất giọng chắc nịch: “Nội hàm ẩn chứa trong nhãn hiệu và bản thân sản phẩm là hai yếu tố không tách rời. Bây giờ khán giả yêu thích quảng cáo này bao nhiêu, tương lai họ sẽ gửi gắm tình cảm vào bản thân sản phẩm bấy nhiêu.”

Phó giám đốc gật đầu tán thành, lại nói: “Đúng rồi, người của DG vừa liên lạc với chúng ta.”

Lâm Thiên chơi chau mày: “Bọn họ muốn gì?”

Ánh mắt phó giám đốc mang hàm ý sâu xa: “Bọn họ muốn thu mua Khuynh Thành.”

Lâm Thiên tựa vào thành ghế, ý cười trong khóe mắt càng sâu hơn.

Cô nghe nói gần đây DG vẫn không từ bỏ hoạt động thu mua, nhằm mục đích chia rẽ các doanh nghiệp trong ngành.

Cuối cùng, bọn cũng tìm đến cô. À không, là tìm đến Khuynh Thành, bởi thân phận của cô vẫn được giữ bí mật.

Lâm Thiên nhướn mày, nói với phó giám đốc: “Anh hãy cử người tiếp xúc với bọn họ, khéo léo để lộ thái độ muốn hợp tác, nhưng tuyệt đối không được cho bọn họ biết chúng ta có quan hệ với Ái Đạt, cũng đừng cho họ biết sự tồn tại của tôi.”

“Vâng.”

Sau khi phó giám đốc rời đi, Lâm Thiên xoay nửa vòng ghế, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Hừ... Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cuối cùng cơ hội cũng đến.

Dù sao cũng không phải là người bụng dạ thâm sâu như Lê Trí Thành, vào thời khắc này, cô có chút xúc động, một chút hồi hộp và do dự.

Có lẽ do tâm linh tương thông, Lê Trí Thành xuất hiện đúng lúc cô cần anh. Lâm Thiên đang chìm trong suy tư, di động bỗng đổ chuông, là anh gọi tới.

Lâm Thiên bắt máy, cất giọng biếng nhác, ngọt ngào và đặc ý: “A lô!”

Ở đầu kia điện thoại, Lê Trí Thành đang ngồi trong văn phòng của mình. So với khoảng thời gian trước đó, bây giờ anh nhàn rỗi hơn một chút. DG Trung Quốc rơi vào thế yếu bởi tinh thần bảo vệ thương hiệu dân tộc của người tiêu dùng đã lên đỉnh điểm. Chỉ cần tung một đòn vào thời điểm thích hợp là có thể cắt đứt hơi thở cuối cùng của DG.

Do đó, vấn đề lớn nhất của anh bây giờ chính là... vợ của anh vẫn chưa trở về.

“Bao giờ em mới chịu quay về?” Lê Trí Thành mở miệng hỏi thẳng.

Lâm Thiên không nhịn được cười.

Không ngờ Lê Trí Thành cũng có lúc không thể kiềm chế.

Chẳng phải anh thản nhiên để lại cho cô nụ hôn rồi âm thầm bỏ đi mất hay sao? Anh chơi chiêu “lạt mềm buộc chặt”, đợi cô tự động quay về vòng tay anh đúng không?

Nhưng Lâm Thiển biết rõ, tại sao anh gọi điện vào lúc này.

Bất cứ ai xem quảng cáo thứ hai cũng biết nhãn hiệu Khuynh Thành chắc chắn thành công. Thành công rồi trở về là lời hứa của cô.

Con người Lê Trí Thành từ trước đến nay nói một là một, hai là hai, chỉ e anh sẽ không để cô ở bên ngoài thêm một ngày ấy chứ.

“Cho em thêm mấy ngày.” Lâm Thiển cất giọng dịu dàng mang một chút xảo quyệt: “Trở về như vậy vẫn không đủ hoành tráng”. Ngừng vài giây, cô tiếp tục mở miệng: “Em đã từng nói, phải khiến tất cả mọi người nhìn thấy.”

Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát.

Có lẽ vào thời khắc này, Lâm Thiển không biết tâm tình trong lòng người đàn ông. Giọng nói lạnh lạnh của người phụ nữ anh yêu mang theo một chút ngạo mạn và láu cá giống như hạt trân châu rục rở tô điểm trái tim anh.

Anh thừa nhận bản thân hoàn toàn bị người phụ nữ này mê hoặc. Tình cảm đó khác với tình cảm trong quá khứ. Trước đây, anh cũng có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt đối với cô, nhưng lúc bấy giờ anh vô cùng ung dung, bởi cô luôn ở trong bàn tay anh. Sự thật đúng là vậy, dù cô có độc lập đi chẳng nữa nhưng vẫn lệ thuộc vào anh, bất kể tình yêu hay sự nghiệp.

Anh thừa nhận, từ trước đến nay bản thân rất hưởng thụ sự lệ thuộc của cô.

Nhưng bây giờ, cô hoàn toàn dựa vào bản thân, mở ra một khung trời mới trong lĩnh vực thương mại của anh. Cô bắt đầu có suy nghĩ và chiến lược của mình, mà anh không hề hay biết.

Cảm giác này đúng là rất phức tạp.

Nhưng Lê Trí Thành biết rõ một điều, hơn nữa ngày càng thông suốt một sự thật. Người phụ nữ này đã khơi gợi cảm xúc lạ lẫm trong con người anh. Đó là hứng thú và cảm giác mới mẻ ngày càng mãnh liệt hơn đối với cô.

“Được”. Lê Trí Thành đáp: “Anh có thể nhịn thêm vài ngày.”

Lâm Thiên phì cười, cố ý nói: “Cảm ơn anh.”

Lê Trí Thành bình thản trả lời: “Không cần cảm ơn, sớm muộn gì anh cũng đòi lại từ người em.”

Lâm Thiên á khẩu trong giây lát.

Từ người cô ư? Nhất định là cô nghĩ lung tung, bởi Lê Trí Thành là người có giáo dục, về cơ bản sẽ không bao giờ nói những lời trắng trợn.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiên chợt nảy ra ý tưởng: “Chúng ta liên lạc bằng hình ảnh đi.”

“Được.” Lê Trí Thành đồng ý.

Đây là lần đầu tiên hai người liên lạc kiểu này, Lâm Thiên cũng thấy hơi kỳ lạ. Rõ ràng cô muốn gặp anh như vậy, nhưng trước đó chưa từng nghĩ đến chuyện kết nối hình ảnh.

Có lẽ bởi vì, cô không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông chín chắn như Lê Trí Thành lại thò mặt trước màn hình máy tính, trò chuyện với cô.

Hai người đồng thời đi khóa trái cửa văn phòng của mình.

Hình ảnh nhanh chóng được kết nối. Đập vào mắt Lâm Thiên đầu tiên là dáng vẻ của Lê Trí Thành. Anh ngồi bên cửa sổ, bộ dạng điềm tĩnh như thường lệ. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ hơi mở ra, nhưng vẫn vô cùng tuấn tú. Ngoài ra, đôi mắt thâm trầm hơn màn đêm của anh vượt qua hàng ngàn cây số, lặng lẽ ngắm nhìn cô ở cự ly gần.

Lâm Thiên đột nhiên thần thờ, nổi nhớ nhưng gào thét trong tim.

Khi nhìn thấy gương mặt anh, cô mới phát hiện bản thân nhớ anh biết nhường nào. Bình thường nổi nhớ đó được che giấu trong công việc bận rộn, trong sự phấn đấu không ngừng nghỉ. Cho đến khi bốn mắt chạm nhau, nổi nhớ mới dâng tràn như thác lũ, không có cách nào kìm nén.

Mọi lời nói đều tắc nghẽn ở cổ họng Lâm Thiên. Cô vốn chuẩn bị trêu chọc anh, chuẩn bị tán gẫu nhưng bỗng dưng mất hết hứng thú.

Trong lòng chỉ còn một câu duy nhất, cô nhẹ nhàng thốt ra miệng: “Em yêu anh.”

Ở đầu bên kia, Lê Trí Thành lặng lẽ ngắm gương mặt gầy rộc của người phụ nữ và đôi mắt ngân lệ của cô.

Anh vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, giơ ngón tay cái từ từ chạm vào màn hình, nơi khoe mắt Lâm Thiên: “Tốt nhất em hãy đẩy nhanh tốc độ, sức chịu đựng của anh sắp đến cực hạn rồi.”

Vài ngày sau, một tin tức tựa như trái bom nổ tung trên internet. Nghe nói “Khuyên Thành”, nhãn hiệu nóng hổi nhất trong thời gian gần đây rất có khả năng sẽ bị bán cho công ty DG Trung Quốc. Đối với những người đang có tinh thần tẩy chay hàng ngoại, đây đúng là một “trái bom hẹn giờ”.

Chỉ trong chốc lát, những ý kiến phê bình, nghi ngờ, công kích, thất vọng... tràn ngập trên các phương tiện thông tin đại chúng. Thậm chí một số sinh viên còn tổ chức cuộc biểu tình phản đối trước văn phòng của Khuynh Thành ở Vũ Hán.

Tuy nhiên, giống như DG từng tạo ra hai trạng thái trái ngược trên thị trường, Khuynh Thành cũng tương tự. Ý kiến phê bình chỉ trích ngày càng nhiều, lượng tiêu thụ sản phẩm trong cả nước ngày một tăng cao.

Trả lời phỏng vấn, người phát ngôn của DG Trung Quốc phát biểu một câu rất hàm súc: “Đúng là chúng tôi đang bàn chuyện hợp tác với một số công ty trong nước.” Điều này khiến dân mạng càng đoán già đoán non, tạo thành bầu không khí sôi nổi trên mạng.

Mặc dù trở thành tiêu điểm, nhưng công ty Khuynh Thành vẫn giữ thái độ im lặng từ đầu đến cuối.

Vài ngày sau, khi sự ngờ vực đạt đến đỉnh điểm, một nguồn tin xác thực được tung ra. Tập quảng cáo cuối cùng của Khuynh Thành sẽ được phát sóng vào ngày Mười lăm tháng Một. Cùng ngày, công ty Khuynh Thành và tập đoàn DG tổ chức buổi họp báo ký kết hợp đồng. Thương hiệu Khuynh Thành được bán cho tập đoàn DG với mức giá ất cao, tới hai trăm triệu nhân dân tệ.

Chương 44

Vào lúc bốn giờ năm mươi phút ngày Mười lăm tháng Một.

Tại hội trường họp báo trong khách sạn sang trọng nhất thành phố, Charles, Trần Tranh và mọi nhân viên của DG Trung Quốc nóng lòng chờ đợi.

Bên dưới, phóng viên ngồi chật cứng hội trường, tất cả đều giơ máy ảnh hoặc máy quay phim. Bọn họ không ngừng dõi mắt về phía cửa ra vào,

nhằm mục đích muốn thấy dung nhan của người sáng lập ra nhãn hiệu Khuynh Thành.

Theo tin đồn, đó là một người phụ nữ giàu có nhưng không phô trương. Nghe nói, mọi ý tưởng sáng tạo và thiết kế nhãn hiệu đều xuất phát từ người phụ nữ này. Trước đó cô giao công ty cho giám đốc làm thuê quản lý. Bởi vì lần này kí hợp đồng chuyên nhượng, cô mới đích thân bay tới thành phố Lâm.

Thật ra trong nội bộ công ty DG Trung Quốc cũng không ít người phản đối vụ thu mua Khuynh Thành.

Bọn họ cho rằng, trong thời điểm làn sóng chống hàng ngoại dâng cao như lúc này, việc DG tuyên bố thu mua một công ty được mọi người chú ý thật ra là hành động đổ thêm dầu vào lửa, càng kích thích tinh thần tẩy chay của người tiêu dùng.

Nhưng Charles bỏ ngoài tai mọi ý kiến phản đối. Trong con mắt của anh ta, người Trung Quốc không giống người Mỹ. Trên con đường theo đuổi công bằng và lẽ phải, sự nhiệt tình của người Trung Quốc chỉ là nhất thời. Một khi độ nóng qua đi, hoặc gặp phải trắc trở lớn, sự nhiệt tình ấy sẽ biến mất một cách thần kỳ.

Vì vậy, Charles cho rằng, hành động kéo Khuynh Thành về phía mình không phải đổ thêm dầu vào lửa, mà là tạt một gáo nước lạnh vào tinh thần tẩy chay của người tiêu dùng Trung Quốc. Sự nhiệt tình của bọn họ sẽ không dâng cao hơn, ngược lại bởi vì chịu đả kích, họ nhiều khả năng rơi vào tình trạng sa sút tinh thần.

Hơn nữa liên kết với Khuynh Thành cũng có ích lợi khác. Đó là vẽ ra một môi trường hợp tác lành mạnh và tốt đẹp giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước, tranh thủ sự ủng hộ của dư luận, đồng thời có thể khiến liên minh của

Lê Trí Thành bị đả kích, lòng người dao động. Ngoài ra, Khuynh Thành đúng là một nhãn hiệu tốt, được đông đảo người tiêu dùng ủng hộ, có thể tiếp thêm dòng máu tươi mới cho công ty DG Trung Quốc.

DG Trung Quốc rất có khả năng vượt qua giai đoạn khó khăn nhờ sự mới mẻ này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bầu không khí trong phòng hội nghị dần trở nên căng thẳng.

Đúng năm giờ chiều, đã tới thời gian kí hợp đồng nhưng nhân vật nữ chính vẫn chưa xuất hiện.

Đám phóng viên bắt đầu xì xầm to nhỏ. Charles ngồi ở hàng đầu tiên vẫn giữ nụ cười trên môi, quay sang hỏi Trần Tranh: “Sao đối phương vẫn chưa tới?”

Trong lòng Trần Tranh thấp thỏm bất an. Anh ta đứng dậy: “Để tôi đi xem thế nào.”

Vừa vào phòng làm việc tại hậu trường, Trần Tranh liền gặp một cấp dưới đang đi nhanh tới. Bộ dạng của anh ta hốt hoảng: “Trần tổng, bọn họ vừa gọi điện nói không ký hợp đồng nữa, đồng thời xin lỗi chúng ta...”

Trần Tranh sững sờ. Anh ta gầm lên: “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Người liên lạc của đối phương đã tắt máy.”

Ngọn đèn trên đầu sáng rực, tiếng bàn tán ở hội trường ngày càng lớn, nhưng lọt vào tai Trần Tranh lại ù ù như tiếng muỗi kêu.

Hồ hấp của anh ta ngày càng gấp gáp. Tung hoành ở chốn thương trường bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên anh ta gặp đối tác không giữ chữ tín, trở mặt nhanh như vậy.

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc Trần Tranh, nhưng anh ta cảm thấy khó tin.

Hồi tưởng lại quá trình đàm phán trong mấy ngày qua, rõ ràng đối phương to ra có hứng thú, còn ra sức ngã giá. Nếu không phải thật lòng muốn bán, đối phương sẽ không nhiệt tình như vậy.

Trong việc ký hợp đồng, sợ nhất là tình cảnh trước đó đã thương lượng xong xuôi, đến thời điểm then chốt cuối cùng, đối phương lại phui mông đi mất. Hiện trạng này khiến bạn tức đến mức máu dồn hết lên não mà không thể phát tiết.

Bởi vì chỉ cần chưa đặt bút kí tên, hai bên không phải thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ, cũng không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Hôm nay, dưới sự đề nghị của đối phương và được Charles chấp thuận, Trần Tranh đã mời hơn mười cơ quan truyền thông đến đưa tin về vụ ký kết. Nếu bị mất mặt trước giới báo chí, chắc chắn DG Trung Quốc sẽ trở thành trò cười trong giới thương mại. Tinh thần tẩy chay của người dân chắc chắn sẽ càng kịch liệt.

Nghĩ đến đây, Trần Tranh lạnh buốt sống lưng. Hay là... vụ ký kết này chỉ là một cái bẫy?

Trần Tranh từ từ quay đầu về phía phòng hội nghị sáng trưng. Anh ta nghĩ, Charles từng nói, DG Trung Quốc chỉ cần giữ được hơi thở cuối cùng, đừng để xảy ra chuyện gì, là có thể vượt qua khó khăn.

Nhưng bây giờ, hơi thở cuối cùng đó liệu có còn không?

“Anh hãy mở kênh kinh tế thành phố Lâm lúc năm giờ ba mươi phút.”

Khi nhận được tin nhắn của Lâm Thiển, Lê Trí Thành đang họp với mấy lãnh đạo cao cấp trong phòng hội nghị của tập đoàn Ái Đạt.

Liếc qua tin nhắn, Lê Trí Thành lại nhướn mắt nhìn mọi người: “Chúng ta tạm dừng một lúc.” Anh quay sang Tường Viên: “Mở kênh kinh tế của thành phố Lâm.”

Ngoài Cố Diên Chi, những nhân vật quan trọng khác như Lưu Đồng, Tiết Minh Đào... đều có mặt. Nghe Lê Trí Thành nói vậy, mọi người đều dỗi lên màn hình, thần sắc đầy hứng thú.

Truyền hình đang phát tin tức. Phóng viên đứng dưới khách sạn lộng lẫy, tringj trọng đưa tin: “... Chiều ngày hôm nay, tại phòng hội nghị của khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình sẽ diễn ra buổi ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần giữa tập đoàn DG và công ty Khuynh Thành. Tuy nhiên đã quá năm giờ mà người phụ tá của Khuynh Thành vẫn chưa xuất hiện. Chúng tôi còn nhìn thấy bên ngoài khách sạn có một số người biểu tình, phản đối vụ thu mua này.”

Việc Lâm Thiển tách ra xây dựng nhãn hiệu độc lập, chỉ có mấy người ngồi ở đây biết rõ. Tiết Minh Đào cười: “Tôi biết ngay mà, đây chính là “Không thành kế”. trực tiếp lừa dối phươg.”

Lưu Đồng lắc đầu cười cười.

Lê Trí Thành chỉ dỗi mắt vào màn hình mà không lên tiếng. Người phụ nữ của anh to gan thật đấy. Một nhãn hiệu mới thành lập mà dám công khai trở mặt với DG. Dù bây giờ DG đang xuống dốc nhưng phong tỏa Khuynh Thành vẫn là hành động dễ như trở bàn tay.

Mặc dù vậy, Lê Trí Thành vẫn cảm thấy phẫn chấn. Bởi anh biết rõ, Lâm Thiển dám làm loạn là vì có anh chống lưng.

Lúc này, cô phóng viên đột nhiên cất cao giọng: “... Chúng tôi vừa nhận được tin, người sáng lập nhãn hiệu Khuynh Thành đã về đến thành phố Lâm, hiện giờ đang ở sân bay. Tiếp theo, chúng ta sẽ chuyển ống kính tới sân bay...”

Mọi người trong phòng hội nghị càng chăm chú theo dõi.

Nghe đến năm từ “về đến thành phố Lâm”, nhịp tim của Lê Trí Thành dường như đập nhanh hơn, ánh mắt trầm tĩnh của anh càng sâu hơn.

Cuối cùng người phụ nữ của anh cũng biết đường trở về.

Cùng lúc đó, tại nhiều nơi trong thành phố, mọi người nhanh chóng nhận được thông tin. Mọi người mở tivi, di động hoặc máy tính, để đón xem tin tức nóng hổi này.

Trần Tranh và Charles đã nhanh chóng trốn đám phóng viên, ngồi trong phòng làm việc ở hậu trường khách sạn dõi mắt vào màn hình tinh thể lỏng treo trên tường.

Màn hình xuất hiện hình ảnh ở sân bay. Lúc này trời đã tối đen. Lối ra của tòa nhà bật đèn sáng trưng, từ xa xa đã có thể nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh rêu, đeo cặp kính râm đen, kéo va li đi ra ngoài.

Mấy phóng viên chờ ở cửa lập tức ủa tới.

“Lâm tiểu thư. Lâm tiểu thư.”

“Xin hỏi lần này cô về thành phố Lâm là để ký hợp đồng bán cổ phần với tập đoàn DG đúng không?”

“Tại sao bây giờ cô mới tới? Đã quá thời gian ký kết rồi, có phải cô bị nhớ chuyến bay không?”

...

Đừng hỏi tại sao phóng viên biết người phụ nữ này họ Lâm, biết cô xuống máy bay vào giờ này. Đương nhiên là có người tiết lộ thông tin. Bằng không, vào thời khắc này, Charles và Trần Tranh sao có thể tức đến nổi mặt mũi tím tái, các cơ trên mặt bắt đầu run rẩy.

“Xin lỗi, giám đốc Lâm sẽ không trả lời câu hỏi của quý vị.” Cô thư ký ở bên cạnh rất có trách nhiệm, từ chối thẳng thừng.

Chộp được tin quan trọng như vậy, phóng viên đương nhiên không để đối tượng dễ dàng bỏ đi. Bọn họ liên tục nháy flash, xúm lại một chỗ khiến lối đi tắc nghẽn.

Trong sự chờ đợi và hỗn loạn đó, Lâm Thiên đột nhiên dừng bước. Cô giao tay ra hiệu thư ký và cấp dưới đang đi trước mở đường đứng tránh sang một bên.

“Không sao, quý vị có vấn đề gì cứ nêu câu hỏi.” Một giọng nói lịch sự hòa nhã vang lên. Mặc dù đeo cặp kính râm cỡ lớn nhưng vẫn không che khuất khuôn mặt trắng ngần của người phụ nữ. Cô đứng giữa đám đông, dáng vẻ tao nhã, khóe miệng mỉm cười khiến người khác có cảm tình.

Đám phóng viên ngẩn ra vài giây. Sau đó bọn họ nhao nhao truy vấn Lâm Thiên.

“Cô có định bán nhãn hiệu Khuynh Thành cho DG không?”

Đây cũng là vấn đề quan trọng và nhạy cảm nhất. Mọi ống kính máy ảnh và camera đều chĩa vào cô.

Bên ngoài ống kính, tất cả những người đang theo dõi tin tức cũng chờ đợi câu trả lời của Lâm Thiên.

Trong bóng đêm, đôi kính đen của người phụ nữ phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Cô im lặng một lúc, khiến mọi người càng trở nên căng thẳng.

Lê Trí Thành ngồi trước màn hình ngắm người yêu đã lâu không gặp. Anh thực sự không quan tâm cô nói gì. Vừa rồi nhìn Lâm Thiên từ trong sân bay đi ra ngoài, anh tựa như đã thấy cô đang đi tới vòng tay anh.

Chi tử vu quy, nghi thất nghi gia (Có nàng thiếu nữ hôm nay theo chồng, nên bề gia thất âm êm thuận hòa).

Anh thông thả cầm cốc trà trên bàn, đưa lên miệng uống một ngụm. Nước trà hơi có vị ngọt, để lại hương thơm dễ chịu.

“Không đâu.” Lâm Thiển cất giọng kiên định.

Khóe miệng cô cong cong, để lộ ý cười. Ngừng một lát, cô nhấn mạnh. “Tôi không bao giờ bán.”

Trong lúc tâm trạng đang lắng xuống, đột nhiên nghe thấy câu “Tôi không bao giờ bán”, lòng người như bị một thứ gì đó kích thích, cuộn trào mãnh liệt.

Những người biểu tình ở bên ngoài khách sạn tỏ ra rất phấn khởi khi nghe lời khẳng định này. Bọn họ ném hết biểu ngữ, vỗ tay hoan hô. Có người hét lớn tiếng: “Khuyên Thành làm hay lắm.

Đối tượng càng xúc động hơn là nhân viên của Ái Đạt. Bọn họ đã nghe tin đồn Lâm Thiển phản bội, có người không tin, có người bán tín bán nghi, cũng có người không biết rõ Lâm Thiển nên nảy sinh sự ác cảm với cô.

Nhưng bây giờ bọn họ đã nhìn thấy sự thật, đúng như Lâm Thiển mong muốn.

Trước câu trả lời của cô, đám phóng viên ở sân bay xôn xao trong giây lát.

“Vậy tại sao trước đó chị đồng ý ký hợp đồng với tập đoàn DG?” Một phóng viên hỏi.

Lâm Thiên mỉm cười: “Trên thương trường luôn tồn tại nhiều nhân tố không xác định, cũng có nhiều vấn đề cần bàn bạc giải quyết. Quý vị có câu trả lời nào khác nữa không?”

“Bây giờ nhiều người tiêu dùng trở thành fans trung thành của Khuynh Thành. Mọi người yêu thích bởi vì quảng cáo được quay như một bộ phim điện ảnh.” Lần này người mở miệng là một nữ phóng viên trẻ tuổi: “Giám đốc Lâm, xin hỏi bao giờ mới có thể xem phần kết của quảng cáo?”

Đây rõ ràng là một câu hỏi lấy lòng, Lâm Thiên nở nụ cười tươi với đối phương: “Cám ơn bạn đã cho tôi biết, Khuynh Thành được mọi người ủng hộ như vậy. Tập ba, cũng chính là tập cuối cùng...” Cô ngừng vài giây: “Sẽ được phát sóng vào tối hôm nay.”

Lúc này, cô thư ký và người trợ lý lại giơ tay ngăn phóng viên: “Được rồi, cảm ơn các vị. Hôm nay đến đây thôi, giám đốc Lâm còn phải về nhà nữa.”

Lâm Thiên nở nụ cười lịch sự thay lời chào rồi quay người đi tới chiếc xe ô tô màu đen đỗ gần đó.

“Tuy không bán cho DG nhưng Khuynh Thành cũng không gia nhập liên minh doanh nghiệp túi xách trong nước.” Một giọng đàn ông vang lên: “Có phải chị định giữ thái độ trung lập hay không?”

Đám phóng viên yên tĩnh trong giây lát. Lâm Thiên cũng dừng bước.

Câu hỏi này tương đối sâu xa và sắc bén. Ngoài mặt, đối phương hỏi Lâm Thiên có muốn giữ thái độ trung lập, nhưng thật ra anh ta chất vấn cô, một nhãn hiệu nóng hổi trong thời gian gần đây định khoanh tay đứng ngoài cuộc chiến giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước.

Đây là một câu hỏi có tính công kích rõ rệt.

Lâm Thiên quay đầu về hướng đó. Nhân vật vừa phát ngôn là một người đàn ông trẻ tuổi mập mạp, bộ dạng không giống phóng viên, thái độ không

mấy thân thiện.

Chắc đây là một phần tử trung kiên nhiệt tình bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Một phóng viên đứng gần Lâm Thiển liền nháy mắt ra hiệu cho cô, ý là bây giờ đang phát sóng trực tiếp, liệu có cần sừng lại.

Sắc mặt Lâm Thiển không thay đổi, cô mỉm cười với người đàn ông đó.

“Về việc có giữ thái độ trung lập hay không...” Cô cất giọng từ tốn: “Nếu xuất hiện một doanh nghiệp trong nước có thực lực ‘ném cành ô liu’ cho tôi... Ví dụ như tập đoàn Ái Đạt chẳng hạn...” Nụ cười trên môi Lâm Thiển càng rạng ngời: “Vậy tôi chỉ có thể nói, hoan nghênh tham gia cổ phần.”

Em sẽ khiến tất cả mọi người thấy rõ, Lâm Thiển em không phải là nội gián của DG.

Em sẽ đứng trước mặt bọn họ, để bọn họ có ấn tượng sâu sắc. Em nhất định... nhất định sẽ khiến bọn họ nhìn thấy.

Khi nào anh tiến hành cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.

Trở về như vậy không đủ hoành tráng.

Ví dụ tập đoàn Ái Đạt chẳng hạn, hoan nghênh tham gia cổ phần.

Lệ Chí Thành dán mắt vào người phụ nữ trên màn hình, đáy lòng dậy sóng. Còn những người đàn ông khác ở phòng hội nghị có cảm nghĩ gì?

Lời phát biểu của Lâm Thiển đúng là khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Vĩnh viễn không bán cho DG nhưng lại hoan nghênh Ái Đạt, cô đã dùng phương thức ngạo mạn vốn có của người phụ nữ, tạo nên hiệu quả cổ vũ lòng người không thua kém quảng cáo liên hợp của bọn họ trước đó.

Nhưng suy cho cùng, Lâm Thiên cũng là người phụ nữ của Lê Chí Thành. Vì vậy, đối với những người biết rõ nội tình, câu nói đơn giản ‘hoan nghênh Ái Đạt tham gia cổ phần’ của cô còn có ý vị bày tỏ tình yêu. Bởi vì họ biết Lâm Thiên xưa nay là người thẳng thắn phóng khoáng, dám làm dám chịu.

Hành động của cô không những gián tiếp bày tỏ tình yêu với Lê Chí Thành, mà còn khiến tập đoàn Ái Đạt rất có thể diện.

Trên thực tế, Lâm Thiên không hề có sự chuẩn bị trước khi trả lời câu hỏi này, cô hoàn toàn nghĩ sao nói vậy, cũng không nghĩ đến tình cảm nam nữ hay tỏ tình gì đó.

Nhưng đàn ông với phụ nữ nhìn nhận vấn đề không giống nhau. Vì vậy, mọi người đều cười cười, đổ dồn ánh mắt về phía vị Boss trẻ tuổi.

Lê Chí Thành không có bất cứ phản ứng nào, chỉ là gương mặt hơi ửng đỏ. Anh thừa nhận, bản thân rất cảm động trước phương thức trở về của Lâm Thiên. Đó là cảm giác người con gái này thường mang lại cho anh, lần nào cũng vì cô rung động, vì cô cầu mà không được.

Một ham muốn mãnh liệt dâng tràn, anh muốn gặp cô ngay lập tức.

Đúng lúc này, Tiết Minh Đào đột nhiên “Òa” một tiếng.

Hóa ra sau khi kết thúc phần phỏng vấn Lâm Thiên, màn hình bỗng dung tối đen, ở giữa nháy ra bốn chữ màu trắng: “Tập cuối “Khuyh Thành””.

Tập cuối “Khuyh Thành”.

“Anh không bận tâm đến việc chờ đợi, chỉ cần người cuối cùng anh đợi được chính là em.”

Khi màn hình xuất hiện dòng chữ này, nhiều khán giả nín thở theo dõi.

Thật ra bọn họ bị chấn động bởi thị giác và âm thanh hơn Lê Chí Thành và những người ngồi ở phòng hội nghị. Bởi vì màn hình trên đường phố và trên internet đều dừng lại sau câu nói “Hoan nghênh Ái Đạt tham gia cổ phần” của Lâm Thiên.

Tiếp theo, không có sự quá độ nào, màn hình đột nhiên tối đen, âm nhạc nổi lên, Khuynh Thành xuất hiện.

Tất nhiên, đây cũng là do Lâm Thiên sắp xếp từ trước, với mục đích tạo ra hiệu quả lớn nhất, đánh vào trái tim mỗi con người.

So với hai tập trước, hình ảnh và âm nhạc tổng thể của tập này dường như dịu dàng hơn.

Trên tòa nhà cao tầng ở quảng trường Đông Phương Minh Châu Thượng Hải, nhân vật nữ chính mặc bộ đồ công sở, cầm di động trước bức tường kính, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. “Gần đây con rất bận, Tết Nguyên đán cũng không về được. Vâng...”

Sau đó, màn hình chia thành hai hình ảnh phát song song. Bên trên là hình ảnh cô gái cầm túi xách bên ba trong cuộc sống căng thẳng và bận rộn ở Thượng Hải. Ví dụ cô cầm sắc tay, đứng giữa buổi tiệc sang trọng, cười nói với các đồng nghiệp. Nhưng mỗi khi ngược nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt cô vụt qua tia cô đơn. Cô cầm điện thoại, định bấm số nhưng lại có người đến chúc rượu, mời khiêu vũ, nên cô đành dứt điện thoại vào túi.

Còn bên dưới là hình ảnh chàng thanh niên xuất ngũ. Anh một mình đạp xe qua ngõ nhỏ của thị trấn, một mình rời khỏi phòng làm đi ăn mỳ ở quán nhỏ bên đường. Lúc thanh toán tiền, anh thẫn thờ nhìn cái ví. Anh một mình đi đánh CS, vẫn mặc bộ đồ rằn ri hôm nào, cầm súng ngược nhìn ánh hoàng hôn, sau đó một mình quay người bước đi.

Màn hình chuyển cảnh, đôi nam nữ gọi điện cho nhau.

“Tháng sau là sinh nhật em, anh có thể đến thăm em không?” Cô hỏi.

“Anh sẽ đến.” Người đàn ông trả lời dứt khoát.

Cô gái không nhịn được cười, người đàn ông cũng cười. Trời đêm tĩnh mịch, tương tư vô tận.

Tiếp theo là hình ảnh cô gái ở trong căn hộ thuê, trước mặt là cái bánh gatô nhỏ. Cô không ngừng gọi điện, nhưng đầu kia tắt máy. Cô nằm bò xuống bàn, nước mắt chảy dài trên gò má. Cô đẩy cái túi xách ở bên cạnh xuống đất, đồ rơi tung tóe.

Ở hình ảnh bên cạnh, thị trấn nhỏ gặp mưa bão lớn, mấy bức tường của trường học lung lay sắp đổ. Nam chính và những người khác đội mưa gió, đưa các em nhỏ rời khỏi khu vực nguy hiểm.

“Tại sao anh không đến thăm em?” Cô gái hỏi.

“Bên này...”

Nam chính chưa kịp nói hết câu, cô đã tắt máy.

Thật ra chuyện tình của bọn họ không giống nhiều người. Cô vừa gặp đã yêu anh, bởi vậy trái tim càng rung động, tình yêu càng trở nên mong manh. So với kiểu tình yêu từ từ vun đắp, tình yêu của họ càng dễ rơi xuống vực thẳm.

Màn hình hiện dòng chữ: Nửa năm sau.

Cô gái từ xe ô tô BMW bước xuống, cách ăn mặc trang điểm của cô có vẻ chững chạc hơn. Một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe cho cô.

Anh ta tiễn cô đến cửa tòa chung cư.

“Hãy ở bên tôi được không? Tôi sẽ cho em cuộc sống yên ổn hạnh phúc cả đời.”

Cô gái liếc nhìn người đàn ông. Đó là ánh mắt hàm chứa sự bi thương, ẩn hiện giọt lệ, khiến người xem không khỏi xót xa.

Không biết cô nhớ đến ai?

Vào thời khắc này, khán giả đang xem quảng cáo cũng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô gái.

Nhưng đoạn phim không xuất hiện hình ảnh cô trả lời, mà chuyển sang cảnh cô đã lên nhà.

Đi đến cửa, cô lập tức dừng lại, bởi trước cửa xuất hiện một gói đồ. Sau khi bóc túi, cô phát hiện bên trong là một chiếc ba lô màu đỏ rực, rất nhẹ và tinh xảo. Từng đường khóa kéo phân bổ đan xen, tạo thành đường nét tinh xảo đẹp đẽ.

Trong túi nhỏ ở bên ngoài ba lô có một phong thư. Cô gái mở ra, sắc mặt biến đổi trong giây lát.

Quảng cáo vang lên giọng nói của nam chính:

“Túi xách là đồ em thích nhất. Anh từng nói sẽ tặng em một cái, cuối cùng hôm nay anh cũng làm xong rồi.”

Màn hình đồng thời hiện lên hình bóng mờ mờ. Người đàn ông ngồi ở nhà, cầm ảnh cô gái ngắm một lúc, sau đó cầm miếng vật liệu màu đỏ mềm mại xem xét.

“Đây là vật liệu quân dụng, rất nhẹ. Dù em nhét đầy đồ cũng không cảm thấy nặng.”

Hình ảnh vụt qua rất nhanh, người đàn ông cầm mấy cái ba lô quân dụng so sánh rồi vẽ lên tấm vật liệu màu đỏ.

“Cái túi này dùng để đựng ví tiền của em. Trong này, em có thể đựng đồ dùng phụ nữ mà mỗi tháng cần dùng đến. Nơi này đựng mỹ phẩm, nơi này đựng các loại thẻ...”

“Về màu sắc em không cần lo lắng, đây là màu em thích nhất, cũng không bị bạc... Phòng của em rất bừa bộn, lúc không cần dùng đến, em có thể gấp nhỏ lại, chẳng chiếm bao nhiêu diện tích...”

Cô gái giơ tay che mặt.

“Tuy không thể cho em nhiều thứ, nhưng anh nhất định sẽ trao cho em tất cả những gì anh có.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên.

Cô gái giàn giụa nước mắt. Cô cầm chiếc ba lô chạy nhưng xuống dưới. Điệu nhạc buồn da diết nổi lên, cô gái điên cuồng tìm kiếm trên đường phố đông người qua lại, nhưng vẫn không thể tìm thấy hình bóng đã đi xa.

Màn hình lại chuyển cảnh tới thị trấn nhỏ thơ mộng. Hình ảnh mờ lung, không thể phân biệt là chân thực hay mộng ảo.

Dưới tán cây rậm rạp, người đàn ông vẫn mặc áo sơ mi trắng quần vải đen đơn giản, sắc mặt anh có phần mệt mỏi. Cô gái cầm ba lô màu đỏ rực rỡ, lặng lẽ đứng ở phía đối diện, cách anh mấy bước.

Hai người yên lặng nhìn nhau, tựa như ngày đầu gặp gỡ.

Màn hình tối dần. Hàng chữ quen thuộc lại xuất hiện.

“Khuyên Thành chỉ vì em.”

“Just For Her.”

Cho tới lúc này, hàng vạn khán giả của Khuynh Thành mới hiểu rõ tình cảm và hàm nghĩa gởi gắm trong quảng cáo. Trong lòng họ cũng dội lên tình cảm phức tạp.

Một mặt là niềm vui bất ngờ. Từ trước đến nay, Khuynh Thành chinh phục người tiêu dùng nhờ mẫu mã và hình tượng thương hiệu. Đầu tiên là câu chuyện chứa chan tình cảm trong quảng cáo thu hút khách hàng nữ. Về bản thân sản phẩm, người tiêu dùng cảm thấy nó rất nhẹ, rất thời trang, phù hợp với phái nữ.

Tuy nhiên, nhà sản xuất chưa bao giờ giới thiệu kỹ về chức năng sản phẩm, cho đến quảng cáo ngày hôm nay.

Điều này giống như bạn đầu bạn mua một món đồ chỉ vì nó đẹp. Nhưng sau khi mua về mới phát hiện, hóa ra nó còn có nhiều công dụng đến vậy. Nó thật sự mang lại niềm vui bất ngờ cho bạn.

Mặt khác là sự xúc động. Câu nói vừa nãy của Lâm Thiên, người sáng lập ra nhãn hiệu đã khiến mọi người sôi sục nhiệt huyết, sau đó bỗng dưng được theo dõi một câu chuyện tình đẹp đẽ và cảm động với cảnh người đàn ông dâng tặng túi xách nữ hoàn hảo nhất cho người anh yêu thương.

Rõ ràng là câu chuyện tình yêu rất đời bình thương nhưng đã rung động đến tâm can. Sự cảm động vì tình yêu đan xen với lòng yêu nước khiến trong lòng mọi người tràn ngập một niềm an ủi và viên mãn to lớn.

Đêm đã về khuya. Chiếc xe Land Rover từ tập đoàn Ái Đạt lao nhanh trên đường phố, trong sắc đêm thanh lạnh.

Cuối cùng cũng về đến ngôi biệt thự.

Xe phanh kít lại, Lê Trí Thành ngẩng đầu, đôi mắt xuyên qua giàn nho rập rập, phát hiện trong nhà đã bật đèn sáng, chùng to người phụ nữ của anh đã trở về.

Anh lập tức xuống xe, sải bước dài đi qua giàn nho, lên bậc thềm trước cửa nhà. Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành liền ngửi thấy hương trà thoang thoảng, ngôi nhà vốn lạnh lẽo bao ngày qua bây giờ tràn ngập ánh sáng ấm áp. Lâm Thiên vẫn chưa kịp cởi áo khoác ngoài, tay cầm cặp kính râm cười híp mắt với anh. Đôi mắt trong veo, khóe miệng đỏ hơi cong cong, gương mặt trắng ngần của cô, không có điểm nào không cuốn hút.

Lê Trí Thành đứng ở cửa, thân hình cao lớn của anh tựa hồ mang theo hơi lạnh, đôi mắt đen lấp lánh như sao trời. Anh đứng cách vài bước, nhìn cô chăm chú, khóe miệng cũng để lộ nụ cười.

Chương 45

Trên cõi đời này luôn tồn tại tình trạng người này vui, người kia buồn. Hôm nay làm vua, ngày mai cũng có thể thành giặc.

Theo đà Lâm Thiên trở về bên Lê Trí Thành, công ty Khuynh Thành gia nhập liên minh ngành nghề do Ái Đạt dẫn đầu, cục diện của cuộc chiến giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước càng trở nên rõ ràng hơn.

Sáng ngày thứ hai.

Trụ sở DG Trung Quốc hôm nay như chìm trong bầu không khí ngột ngạt đè nén. Charles chính là trung tâm của bầu không khí này. Cửa văn phòng của anh ta khép chặt. Thỉnh thoảng, nhân viên ở bên ngoài nhìn thấy gương mặt sầm sì của anh ta qua cửa sổ lá sách.

Mấy ngày vừa qua, khá nhiều nhân viên của DG Trung Quốc đã nộp đơn từ chức, các khu vực và cửa hàng vẫn tiếp tục rơi vào tình trạng khó khăn.

Cái gọi là thị trường sụp đổ toàn diện đại khái diễn ra ngay trước mắt, có thể là hôm nay hoặc ngày mai, không biết vào thời điểm nào.

Những ngày này, Trần Tranh luôn ở trong trạng thái lơ mơ. Anh ta là người càng gặp áp lực lớn sẽ càng buông thả bản thân. Ban ngày giải quyết xong công việc nhúc nhủ, buổi tối anh ta chơi thâu đêm suốt sáng ở quán bar hay hộp đêm.

Nhưng càng phóng túng, Trần Tranh lại càng cảm thấy trống rỗng. Anh ta bỗng nghĩ đến chuyện trả thù Lâm Thiên và Lê Trí Thành.

Lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, anh ta cũng quen biết vài thành phần thuộc giới xã hội đen. Nếu thuê người bắt cóc Lâm Thiên, cho cô ta và Lê Trí Thành một bài học hoặc thậm trí cho cô ta biến mất... Lê Trí Thành cũng chưa chắc nắm được điểm yếu của anh ta.

Nhưng sau đó, anh ta sẽ ra sao?

Về phần Lâm Thiên... Trần Tranh bất ngờ phát hiện, dù cô cho DG Trung Quốc một cú đấm tàn nhẫn ngay trước mặt giới truyền thông nhưng trong lòng anh ta vẫn không hận cô. Đây là một cảm giác kỳ lạ, từ khi DG Trung Quốc bắt đầu suy sụp, Trần Tranh luôn trong tình trạng lơ lửng, như đứng ngoài tất cả. Thật ra trước sự thất bại của DG Trung Quốc, anh ta cũng có đau, nhưng không phải là nỗi đau cắt da cắt thịt.

Dẫu sao, cục diện bây giờ cũng cần có một kết thúc.

Trần Tranh đẩy cửa phòng làm việc của Charles, miệng mỉm cười: “Good morning.”

Charles ngược lại không cười nổi. Công ty mẹ ở bên Mỹ cho biết, họ vô cùng thất vọng về anh ta. Bây giờ anh ta không biết tương lai của mình ở

đâu, nhảy sang công ty khác hay đi quốc gia khác?

Charles có cảm giác, kể từ khi quản lý DG Trung Quốc, anh ta luôn sống một cách bất đắc dĩ. Nhưng anh ta không tìm ra nguyên nhân tại sao lại như vậy?

“Ben.” Vào thời khắc này, anh ta chợt có cảm giác ‘đồng bệnh tương lân’ với Trần Tranh: “Đội quý này kết thúc, có lẽ hai chúng ta phải tự nhận trách nhiệm và từ chức.”

Trần Tranh lặng thinh.

Đúng lúc này, một cặp dưới cằm tập văn bản hốt hải lao vào văn phòng, thậm chí quên gõ cửa. Anh ta cất giọng hoảng hốt: “charles, xảy ra chuyện lớn rồi.” Nói xong, anh ta đưa đơn khởi kiện của luật sư đến trước mặt hai vị sếp.

Charles cầm xem, tức thì liền biến sắc.

Đó là một đơn khởi kiện của một doanh nghiệp đối với DG Trung Quốc. Tên doanh nghiệp này hơi quen quen nhưng Charles nhất thời nghĩ không ra.

Nhưng khi đọc kỹ nội dung khởi kiện, anh ta lập tức nhớ ra doanh nghiệp đó.

Bọn họ tố cáo DG Trung Quốc bán một lô hàng túi xách thông thường chất lượng kém cho bọn họ nửa năm trước. Bây giờ thông qua luật sư, bọn họ yêu cầu bồi thường thiệt hại với khoản tiền rất lớn.

“Chẳng phải anh nói đây là doanh nghiệp nông dân, không quan tâm đến chất lượng hay sao?” Charles gầm lên, anh ta tức đến mức tay run run.

Cấp dưới ở bên cạnh lắc đầu: “Không, Charles. Mặc dù đại diện pháp nhân của công ty đó là người Trung Quốc nhưng người Italy cũng có cổ phần. Sự việc này liên quan đến đầu tư nước ngoài, bọn họ cho biết sẽ xuất khẩu lô hàng này sang châu Âu. Sản phẩm kém chất lượng đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng công ty bọn họ ...”

Đúng lúc này, nhân viên pháp vụ đi vào, lập tức tiếp lời: “Không, kể cả ra tòa đối phương cũng không thắng nổi, rõ ràng hợp đồng giấy trắng mực đen...”

Charles đột nhiên kêu “A” một tiếng, hai tay vò tóc, sau đó quay người đi khỏi văn phòng, mặc kệ Trần Tranh và cấp dưới.

Trần Tranh dõng mắt vào tờ đơn kiện rơi dưới đất, đột nhiên bật cười.

Dần dần, nụ cười của anh ta biến thành nụ cười cay đắng.

Tới lúc này, vụ kiện thắng hay thua không còn quan trọng nữa. Anh ta có thể tưởng tượng, một khi tin tức về vụ kiện lan truyền khắp ngành túi xách và cả nước, từ nay về sau, anh ta và Charles sẽ không còn chỗ đứng trong ngành, thậm chí cả trên thương trường.

Anh ta và Charles đã bị dồn vào đường cùng.

Lệ Trí Thành nắm giữ lá bài đó từ đầu đến giờ, cuối cùng cũng ngả bài một cách vô tình.

Thời gian gần đây, Ninh Duy Khải hết sức thoải mái dễ chịu.

Sau bao sóng gió, Tân Bảo Thụy lại trở về bàn tay của anh ta. Hơn nữa lần này, anh ta trở thành chủ nhân thật sự của công ty. Ninh Duy Khải nghĩ, có lẽ anh ta sắp bước vào đỉnh cao mới trong cuộc đời.

Tất nhiên, Ninh Duy Khải còn có thể tiến xa hơn, bởi vì anh ta và tên “kỳ tài quái thai” Lê Trí Thành đã từ địch trở thành bạn. Với phong độ của hai người, sau này chắc sẽ “nước sông không phạm nước giếng”.

Do đó, con đường phía trước của Ninh Duy Khải sẽ chẳng còn sự cản trở nào.

Mặc dù bây giờ Tân Bảo Thụy tương đối sa sút nhưng bất cứ ai nhìn con cái của mình, dù xấu hay tốt cũng đều yêu thích. Ninh Duy Khải không hề bận tâm đến tình trạng hiện tại. Ngược lại, anh ta gọi từng nhân viên cốt cán tới văn phòng, khích lệ cổ vũ bọn họ. Thái độ này đã ảnh hưởng đến nhiều người, nói đúng hơn toàn bộ doanh nghiệp. Thêm vào đó, việc DG Trung Quốc “gãy cánh” càng khiến mọi người cảm thấy, Tân Bảo Thụy đang từng bước trở lại thời kỳ huy hoàng.

Thuy nhiên, Ninh Duy Khải cũng không phải không gặp chuyện phiền não.

Ví dụ, sáng sớm hôm nay, anh ta nhận được điện thoại của thư ký chủ tịch Chúc thị.

Chủ tịch Chúc thị tất nhiên là ông già họ Chúc, người đứng đầu tập đoàn Chúc thị, cũng là bố vợ của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải cũng không từ chối, mỉm cười nhận lời rồi đến ngôi nhà lớn của Chúc thị ngay.

Bây giờ là mùa xuân, trăm hoa đua nở. Chủ tịch Chúc Bác Văn gần như không còn nhúng tay vào việc của tập đoàn, ông ta ngồi trên cái ghế trong vườn nhà, mỉm cười gật đầu với con rể.

Hai anh em họ Chúc đều không thấy bóng dáng.

Từ trước đến nay, Ninh Duy Khải chưa bao giờ tự nhận là người bao dung độ lượng. Bây giờ bọn họ không có mặt, anh ta vô cùng sáng khoái.

Ninh Duy Khải rót trà cho bố vợ, hai người trò chuyện vài câu.

Bọn họ trao đổi về tình hình gần đây của ngành túi xách, cũng nói về kế hoạch khôi phục Tân Bảo Thụy trong tương lai. Sắc mặt của hai người hoàn toàn bình thường, tựa hồ họ vẫn là bố vợ và con rể hợp cạ như một năm trước.

Cuối cùng, Chúc Bác Văn chuyển đề tài: “Duy Khải, khi nào tình hình Tân Bảo Thụy ổn định, anh hãy gia nhập hội đồng quản trị. Hàm Dư không hiểu gì về những chuyện này, anh hãy làm thay con bé.”

Ninh Duy Khải hơi ngần người.

Hội đồng quản trị mà Ninh Duy Bác vừa nhắc tới, tất nhiên là Hội đồng quản trị của tập đoàn Chúc thị. “Làm thay Chúc Hàm Dư”, có nghĩa anh ta và cô sẽ cùng hưởng lợi ích của cổ đông.

Đây từng là ước mơ của Ninh Duy Khải trong quá khứ. Anh ta đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Hành động này của bố vợ nhằm mục đích trói chặt anh ta vào Chúc Hàm Dư, hay là trói anh ta vào tập đoàn Chúc thị? Lấy cổ phần của Chúc thị làm mồi nhử, thử hỏi có người đàn ông nào không động lòng?

Như nhìn thấu tâm tư của Ninh Duy Khải, Chúc Bác Văn cất giọng bình thản: “Hàm Dư là con gái mà tôi yêu thương nhất. Tôi hy vọng nó sống hạnh phúc cả đời.”

Ninh Duy Khải trầm mặc hồi lâu, Chúc Bác Văn nhẫn nại chờ đợi quyết định của con rể.

Cuối cùng anh ta ngẩng đầu, cất giọng ôn hòa với bố vợ: “Cảm ơn bố, nhưng con chỉ muốn tập trung vào việc quản lý Tân Bảo Thụy.”

Rời khỏi nhà họ Chúc, Ninh Duy Khải huýt sáo trên suốt quãng đường về, cho thấy tâm trạng rất tốt. Nguyên Tuấn đang lái xe ở phía trước cười hỏi: “Chủ tịch, có chuyện vui sao?”

Ninh Duy Khải mỉm cười, không trả lời.

Từ chối cổ phần trị giá cả trăm triệu cũng được coi là chuyện vui?

Nghĩ đến cổ phần của Chúc thị, lại nhớ tới Chúc Hàm Dư ở nhà, Ninh Duy Khải lên tiếng: “Đi chợ hóa quả mua ít măng cụt.”

“Vâng.” Nguyên Tuấn trả lời dứt khoát, trong lòng rất phấn khởi.

Nói thế nào nhỉ, anh có cảm giác như quay về thời gian trước đây. Măng cụt là loại quả Chúc Hàm Dư thích ăn nhất. Đường đường là một CEO, nhưng Ninh Duy Khải vẫn thường đích thân đi chợ, chọn từng quả một cho vợ.

Nếu xét về sự yêu chiều của một người đàn ông với một người phụ nữ, có thể nói trước kia Ninh Duy Khải chiều Chúc Hàm Dư lên tận trời cao.

Bây giờ, tất cả dường như đã quay lại như cũ.

Đúng lúc này, điện thoại của Ninh Duy Khải đổ chuông, còn là tiếng nhạc đặc biệt do Lydia tự cài đặt, là tiếng chuông chỉ thuộc về cô.

Nguyên Tuấn liếc Boss qua gương chiếu hậu rồi vờ như không phát hiện ra điều bất thường.

Nhìn tên người hiện lên trên màn hình, Ninh Duy Khải trầm mặc một lúc mới bắt máy. “Hello.”

Đầu kia truyền đến âm thanh ồn ào náo nhiệt.

Giọng nói của Lydia không còn lạnh lạnh như mọi ngày mà khàn khàn. Tuy nhiên, cô đang cố gắng nở nụ cười tươi: “Ninh Duy Khải, anh không đến tiễn em thật sao?”

Ninh Duy Khải im lặng vài giây rồi đánh trống lảng: “Đến châu Âu có chuyện gì, em hãy liên lạc với bạn của tôi. Nơi cậu ta sống không xa trường học của em, con người cậu ta cũng rất đáng tin cậy.”

Lydia đột nhiên bật cười: “Có phải anh rất vui khi em quyết định đi du học?”

Ninh Duy Khải bình thản trả lời: “Lydia, đó là sự lựa chọn của em, tôi không có quyền can thiệp.”

Lydia cất giọng hơi ghen ngào: “Anh, thật ra trong lòng anh chưa từng có em đúng không? Lúc đó chỉ là anh cảm thấy cô độc nên mới tìm niềm vui ở em. Em đúng là rất nực cười.”

Ninh Duy Khải trầm mặc.

“Vì vậy, anh không bao giờ động vào em.” Cô gượng cười: “Em nên hiểu điều đó từ lâu mới phải, một người đàn ông không thèm chạm vào một

người đàn bà, đến một nụ hôn cũng... chúng tỏ anh ... anh chẳng để em vào mắt phải không?”

Ninh Duy Khải tiếp tục im lặng.

“Em chưa bao giờ gặp người nào tàn nhẫn như anh.” Lydia đột nhiên cúp điện thoại.

Ninh Duy Khải buông di động. Một lúc sau, anh ta xóa sạch nhật ký cuộc gọi, tin nhắn và số điện thoại của Lydia.

Khi anh ta về đến nhà, trời đã tối đen. Vừa đẩy cửa đi vào, Ninh Duy Khải liền nhìn thấy hình bóng mảnh mai duyên dáng đang đứng tưới hoa ngoài ban công. Cô cúi thấp đầu, để lộ cằm cổ trắng nõn, giống hệt con thiên nga cô độc.

Ninh Duy Khải đặt túi măng cụt xuống bàn, chậm chậm đi quan bên đó, ôm vợ từ sau lưng: “Em sao vậy?”

Có lẽ do ngân ngơ quá lâu, CHÚC HÀM DƯ giật nảy mình.

“À... không sao...” Cô hoảng hốt cụp mi.

Nhưng Ninh Duy Khải vẫn kịp nhìn thấy giọt lệ còn đọng ở khóe mắt vợ. Ánh mắt đau khổ tuyệt vọng của cô cũng khiến cô trông yếu ớt và đáng thương.

Đây là dáng vẻ rất quen thuộc với Ninh Duy Khải. Mỗi lúc gặp chuyện không thể giải quyết, cô đều hốt hoảng bất an như vậy.

Ninh Duy Khải lại có một cảm giác bất lực sâu sắc, giống hệt tâm trạng của anh ta trong thời gian trước. Nhưng đằng sau sự bất lực là một thứ gì đó đang muốn “phá kén” thoát ra.

Ninh Duy Khải muốn thay đổi hiện thực. Anh ta biết giữa mình và vợ tồn tại vấn đề không nhỏ nhưng cả hai đều lựa chọn né tránh. Sau khi trải qua bao sóng gió, anh ta mới hiểu, anh ta đã sai, cô cũng sai, cả hai vợ chồng đều sai sót.

Ninh Duy Khải biết rõ nguyên nhân tại sao hôm nay Chúc Hàm Dư lại đau khổ hoảng loạn như vậy.

Bởi anh ta từ chối đề nghị gia nhập hội đồng quản trị của bố cô, từ chối cùng cô hưởng lợi ích, từ chối việc ràng buộc vào cô cả đời.

Đúng lúc cuộc hôn nhân của hai người đứng bên bờ vực thẳm, Ninh Duy Khải lại vừa nắm quyền kiểm soát tuyệt đối với Tân Bảo Thụy, lúc anh ta có thể cất cánh bay cao, anh ta không muốn dính dáng đến cô. Vì vậy, trong lòng Chúc Hàm Dư rất sợ hãi, cô sợ mất anh ta.

Thật ra Chúc Hàm Dư không ngốc nghếch. Cô biết dùng lợi ích khọc có thể kháng cự nhất để trói buộc cuộc hôn nhân của hai người.

Ninh Duy Khải hít một hơi sâu, càng siết chặt vòng tay ôm vợ. Anh ta cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt đọng ở khóe mắt cô.

“Vợ à, chúng ta không cần làm vậy. Thứ anh muốn là con người chân thật của em.”

Mãi tới bây giờ, anh mới nhìn thấu trái tim mình. Liệu em có thể bỏ hết tất cả, thật sự bước vào trái tim anh?

Nửa năm sau.

Ánh nắng mùa hè chói chang chiếu qua giàn nho, tạo thành những chấm sáng lấp lánh dưới sân. Trên đầu mọi người, nho mọc đầy giàn, từng chùm to tròn trĩu nặng.

Từ sáng đến giờ, Lâm Thiên có chút uể oải. Cô ngẩn ngơ nhìn đám đông cười nói vui vẻ, linh hồn tựa như phiêu dạt ở phương nào.

Lúc này, Cao Lãng và bạn gái anh ta ngồi ở phía đối diện đang nướng cánh gà. Những người lính xuất ngũ khác và một số quân nhân vốn là thuộc cấp cũ của lệ Trí Thành ở khắp các nơi đang tụ tập ở đây, vui vẻ ăn đồ nướng, thỉnh thoảng cười với Lâm Thiên.

“Chị dâu có ăn gì không ạ?”

“Em dâu, sao em không ăn đồ?”

Lâm Thiên chỉ mỉm cười xua tay, lại mở lon bia và nước ngọt đưa cho mọi người. Sau đó, cô ngồi một bên, chống cằm dõi theo bọn họ.

Nhìn những người lính vẫn còn mặc quần áo bộ đội đó, Lâm Thiên tự nhiên nghĩ đến Lệ Trí Thành.

NHững cuộc gặp gỡ tình cờ trong cuộc đời này quả là kỳ diệu. Cô và anh gặp nhau, có phải do duyên trời đã định?

Nếu không phải công ty Ái Đạt kinh doanh thua lỗ, Lệ Trí Thành cũng không giải ngũ. Bọn họ sẽ không quen biết. Trong cuộc đời của Lâm Thiên cũng không xuất hiện người đàn ông như Lệ Trí Thành.

Chỉ nghĩ đến khả năng này cũng khiến cô không sao chịu nổi. Bởi một khi gặp được người độc nhất vô nhị trên đời là anh, em không thể chấp nhận khả năng không có anh trong cuộc đời.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên bất giác quay đầu về phía hai người đàn ông trong nhà. Đó là Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành.

Lâm Mạc Thần đang ngồi trước bàn máy tính, Lê Trí Thành tựa vào chiếc ghế ở bên cạnh. Hai người đang trò chuyện. Cách lớp cửa kính, Lâm Thiên không biết bọn họ nói chuyện gì.

Lâm Thiên chu môi, tiếp tục quay đầu về phía đám đông đang ăn đồ nướng.

Lúc này, Cao Lăng đưa một xâu thịt dê nướng chín cho cô: “Chị dâu ăn đi, còn nóng đây.”

Lâm Thiên không có khẩu vị. Cảm giác buồn nôn lại dâng lên cổ họng, cô mỉm cười xua tay: “Tôi ăn no rồi, các anh cứ từ từ thưởng thức, tôi lên nhà một lát.”

Nói xong, cô đứng dậy đi vào nhà. Đi qua chùm nho treo lơ lửng, cô không nhịn được hái một trái bỏ vào miệng.

Hừm... nho nhà trồng quả nhiên chu loét, nhưng rất ngon.

Đi qua chỗ hai người đàn ông, có lẽ sắc mặt Lâm Thiên hơi kém nên Lê Trí Thành nhìn cô chăm chú. Anh đút hai tay vào túi quần, tóc vừa cắt ngắn, trông sáng khoái ngời ngời.

Lâm Thiên bị anh chiếu tướng, mặt đột nhiên nóng ran. Cô rảo bước nhanh hơn, đi thẳng lên tầng hai.

Lê Trí Thành quay sang nói với Lâm Mạc Thần: “Anh cứ tự nhiên.” Nói xong, anh liền đi theo Lâm Thiên lên gác.

Lâm Mạc Thần liếc đôi nam nữ thân mật mờ ám, sắc mặt không thay đổi.

Em gái anh đã kết hôn, nhưng đối với người đàn ông của cô, cô vẫn vô tư như vậy, chuyện gì cũng viết rõ trên mặt. Tuy nhiên, Lê Trí Thành lại rất

hưởng thụ điều này.

Khoan đã, anh bận tâm làm gì chứ? Lâm Mạc Thần trầm ngâm trong giây lát, đột nhiên nở nụ cười tự giễu. Có lẽ tính cách của anh chỉ tồn tại một chút dịu dàng, là dành cho em gái.

Lâm Mạc THần đặt máy tính xách tay xuống đầu gối, tiếp tục xem tin tức.

Về việc đám bộ đội ngoài cửa kính kia liên tục mời anh ăn thực phẩm không lành mạnh, tất nhiên anh cũng không tham gia. Lần đầu tiên còn lịch sự từ chối, sau đó anh đeo tai nghe, giả bộ không nghe thấy.

Khác với tầng dưới nóng bức náo nhiệt, tầng hai yên tĩnh mát mẻ hơn nhiều. Cửa sổ mở toang, gió từ ngoài thổi vào, khiến lòng người dễ chịu.

Lâm Thiên chống tay xuống thành cửa sổ, dõi mắt ra hồ ở phía xa xa. Ánh nắng chiếu xuống mặt nước trong xanh, tạo thành những chấm vàng lấp lánh.

Eo đột nhiên bị ôm chặt, thân hình ấm nóng của người đàn ông phía sau áp vào.

Lâm Thiên giật mình: “Đáng ghét.” Bộ đội đặc chủng di chuyển không hề phát ra tiếng động, anh làm cô thót tim bao nhiêu lần mà vẫn chẳng chịu sửa thói quen.

Lệ Trí Thành hôn lên vùng cổ mềm mại của Lâm Thiên, hơi thở nồng hổi phả vào làn da cô, mang lại cảm giác nhồn nhột. Anh không lên tiếng, bởi biết rõ thế nào cô cũng không nhịn được, chủ động thổ lộ tâm sự với anh.

Quả nhiên, sau khi thân mật một lúc, Lâm Thiên quay đầu đối diện Lệ Trí Thành rồi giơ tay ôm cổ anh.

Bốn mắt chạm nhau, ánh mắt anh như đại dương vô tận, dễ dàng hút cô vào trong đó.

Lâm Thiên không nhịn được cười.

Thấy cô chỉ cười mà chưa chịu mở miệng, Lê Trí Thành cũng không hỏi. Anh giờ tay, bắt đầu “táy máy” bộ ngực mềm mại của cô.

Anh đương nhiên biết Lâm Thiên không chịu nổi chiêu này. Cô quả nhiên dựa vào ngực anh phản đối: “Anh đừng sờ soạng lung tung nữa.”

Nói thì nói vậy nhưng khi tình đã nồng say, chỉ cần sự đụng chạm nhẹ nhàng cũng khiến hai người khó lòng kiềm chế.

Lại ôm ấp thân mật một lúc, Lâm Thiên mềm nhũn người trong lòng Lê Trí Thành. Lê Trí Thành ôm cô đi khóa trái cửa, kéo cái ghế ngồi bên cửa sổ rồi để Lâm Thiên ngồi dạng chân trên người anh. Lúc này, anh mới hỏi nhỏ: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Lâm Thiên cũng rất thích ngồi kiểu này. Đây là cảm giác kỳ diệu, giống như bị anh chiếm đoạt một cách triệt để, nhưng cũng giống như cô có thể chi phối anh.

Lâm Thiên chớp mắt, cúi đầu hôn lên môi Lê Trí Thành. Trong lúc hơi thở hòa quyện, cô thốt ra một câu mà bản thân đã cân nhắc mấy buổi tối.

“Trí Thành, thuê tóm cổ phần công ty em đi.” Giọng nói cô có chút nũng nịu, mềm mại và đầy mê hoặc.

Lê Trí Thành hơi ngẩn người, ánh mắt anh trở nên phức tạp khó phân biệt.

Đề nghị này quả thực nằm ngoài dự liệu của anh. Từ khi thương hiệu “Khuyh Thành” còn chưa ra đời, vì sợ anh như mãnh thú thôn tính công ty

của mình nên cô không cho anh không chế cở phần tuyệt đối.

Khuynh Thành là hòn ngọc trong lòng cô. Tâm huyết mà cô bỏ vào thương hiệu này còn nhiều hơn với anh.

Vậy mà bây giờ cô chủ động đề nghị anh thu tóm cở phần.

“Tại sao?” Lê Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiên ôm cở, đồng thời nhìn sâu vào mắt Lê Trí Thành: “Em đã suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định. Thứ nhất, em phát hiện bản thân vẫn thích công việc hoạch định quảng cáo hơn. Quản lý toàn diện doanh nghiệp rất hao tâm tổn sức. Em thật sự không có hứng thú với việc mở rộng phát triển công ty gì đó. Thứ hai...” Cô ghé mặt, cọ đầu mũi mình vào đầu mũi anh. “Em muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh anh. Trong tương lai, em còn phải chăm sóc gia đình của chúng ta nữa...”

Lê Trí Thành chỉ nhìn cô chăm chú, không lên tiếng.

Lâm Thiên nói tiếp: “Hơn nữa, ngẫm ra mới thấy, em thích nhất khoảng thời gian làm việc dưới trướng của anh...” Còn chưa dứt lời, Lê Trí Thành đã áp vào môi cô. Anh hôn ngày càng mãnh liệt, ngày càng sâu hơn. Lâm Thiên vô thức ngả người ra đằng sau nhưng bị anh giữ chặt.

“Được. Anh đồng ý.” Lê Trí Thành cắn vành tai cô, cất giọng trầm trầm: “Em không có cơ hội nuốt lời nữa rồi.”

“Việc gì em phải nuốt lời?” Lâm Thiên chớp chớp mắt: “Đây là... của hôn môn mà.”

Lê Trí Thành rung động đến tận tâm can.

Người phụ nữ trước mặt đã thỏa mãn mọi khát vọng của anh đối với cô. Con người cô là của anh, doanh nghiệp của cô cũng sẽ gia nhập đế quốc thương mại của anh. Hai người trở thành một khối không thể tách rời. Cô

cũng thỏa mãn mọi dự vọng chiếm hữu của anh đối với cô, khi cam tâm tình nguyện ở trong vòng tay anh.

“Cho anh.” Ngực khí của Lê Trí Thành trở nôm khàn khàn.

Nói xong, anh liền giơ tay cởi áo trên người cô. Lâm Thiên đỏ mặt: “Anh trai em đang ở dưới nhà, đừng mà.”

Lê Trí Thành dùng một tay túm chặt tay cô: “Không cần bận tâm, bọn họ sẽ không lên trên này.”

Anh hành động rất nhanh, trong lúc mở miệng, anh đã cởi xong áo trên người Lâm Thiên, đồng thời thò tay vào trong váy của cô, như thể sắp “công thành đoạt đất” đến nơi. Lâm Thiên vội đẩy tay anh: “Không, không được.”

Sau đó, cô giơ tay che bụng mình.

Lê Trí Thành đột nhiên dừng động tác.

Người có tâm tư nhạy bén luôn dễ dàng nắm bắt dấu hiệu khác thường dù chỉ một chút, sau đó sẽ có suy đoán chuẩn xác nhất.

Ánh mắt Lê Trí Thành dừng lại ở cái bụng phẳng lì của Lâm Thiên, rồi nhướng lên đôi vào mắt cô.

Ở giây tiếp theo, ánh mắt anh đã có sự thay đổi, trở nên nóng bỏng, cuộn sóng, ẩn hiện tia vui mừng.

Hai má Lâm Thiên nóng ran, nụ cười trên môi cô vô cùng ngọt ngào.

“Hôm qua em mới đi bệnh viện. Chuyện này...” Lâm Thiên không biết biểu đạt sự thật như thế nào, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình: “Bên trong chắc có Lê Trí Thành con rồi.”

Sống gần ba mươi năm cuộc đời, có lẽ Lê Trí Thành chưa bao giờ cảm thấy xúc động như thời khắc này, khi nghe thấy bốn từ “Lê Trí Thành con”.

Nhưng dù trong lòng xao động, sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh. Anh cọ cọ ngón tay vào cái bụng Lâm Thiên, bình thản mở miệng: “Lâm rất tốt.”

Lâm Thiên cười: “Cám ơn lời khen ngợi.”

“Anh nói là anh làm tốt.”

“... Xi.”

Lâm Thiên muốn nhảy khỏi người Lê Trí Thành, cô lên tiếng: “Vì vậy mấy tháng này anh không được động đến em.” Vừa động dậy đã bị anh giữ chặt, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai cô: “Anh sẽ không động.”

Tay và miệng của anh quả nhiên an phận, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Hai tay Lê Trí Thành vòng qua người Lâm Thiên, anh không lên tiếng chỉ tựa cằm vào hõm vai cô. Nghe tiếng tim đập trong lồng ngực anh, Lâm Thiên cảm thấy trong lòng tan chảy.

Một lúc sau, cô mở miệng hỏi: “Tại sao anh lại thích để em ngồi trên người anh? Anh thích tư thế này à?”

Lê Trí Thành lặng thinh. Một lúc sau, anh mới mở miệng: “Anh thích rất nhiều tư thế.”

Lâm Thiên cười. Đúng thế, điều này không sai chút nào, anh đúng là thích nhiều tư thế... Khụ khụ...

Nhưng anh có vẻ thiên vị kiểu ngồi này hơn cả. Trước đây Lâm Thiên cho rằng, người đàn ông gia trưởng có dục vọng chiếm hữu rất mạnh như Lê Trí Thành đều thích đè phụ nữ dưới thân, giống các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết.

Sau đó, cô phát hiện, Lê Trí Thành rất thích cô ngồi trên người anh. Điều này chứng tỏ, trong nội tâm của người đàn ông có dự vọng chinh phục mãnh liệt như anh thật ra cũng khao khát bị người phụ nữ như cô chinh phục.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên không nhịn được, buột miệng nói: “Này, thật ra trong lòng anh cũng muốn bị em chinh phục đúng không? Vì vậy anh mới thích tư thế này.” Nam dưới... nữ trên.

Lâm Thiên không biết mình lại thách thức mãnh thú. Lê Trí Thành liếc cô một cái, giọng điệu bình thản nhưng tỏa ra sự uy hiếp rõ ràng: “Em có thể thử xem sao.”

Lâm Thiên á khẩu. Cô lại bị anh dọa rồi.

Sau đó, cô không cam tâm, cúi đầu cắn môi Lê Trí Thành. Nào ngờ, anh có phản ứng rất nhanh, bế cô đứng dậy đặt xuống giường.

“Này... này... chẳng phải đã nói không được động vào người em hay sao?” Lâm Thiên rì rầm phản đối. Bởi vì anh đã hứa nên vừa rồi cô mới ngông cuồng thách thức anh.

Lê Trí Thành trả lời dứt khoát: “Anh có chừng mực.”

Một lúc sau...

“Anh... chừng mực của anh cũng lớn quá đấy...”

Trong căn phòng yên tĩnh tràn ngập ánh nắng, đôi tình nhân quấn quýt, cùng thưởng thức quả ngọt đẹp đẽ nhất trên thế gian này. Cuộc đời vẫn còn dài, em chỉ có nguyện ước đơn giản là nắm tay anh, tiếp tục tiến bước.

Chủ nhà mời mọi người đến nhà ăn uống nhưng đột nhiên biến mất cùng vợ mình. Gặp phải tình cảnh này, chắc cũng chỉ có anh chàng thật thà như Cao Lăng mới nghi hoặc hỏi bạn gái: “Đại ca và chị dâu sao vẫn chưa

xuống dưới nhi? Có cần anh đi gọi bọn họ không?” Cô bạn gái lập tức nhét cánh gà vào miệng anh ta, không cho nói chuyện.

Thời tiết mùa hè dễ chịu, mọi người ngồi dưới giàn nho, phóng tầm mắt ra xa, chuyện trò vui vẻ. Cảnh tượng hết sức yên bình và thư thái.

Bên trong cánh cửa kính, Lâm Mạc Thần vẫn ngồi nguyên một chỗ. Sau khi xem xong tin tức thời sự, anh bắt đầu kiểm tra tình hình thị trường chứng khoán ở Mỹ.

Về việc Lê Trí Thành và Lâm Thiển đột nhiên biến mất, anh cũng đã quen từ lâu.

Vừa xem một lúc, màn hình đột nhiên hiện ra một khung cửa sổ nhắc nhở. Đây là chương trình do Lâm Mạc Thần cài đặt từ lâu. Anh đặt mua mấy tờ báo kinh tế và thương mại hàng ngày, nếu gặp phải từ khóa quan trọng đã được cài đặt sẵn, khung cửa sổ nhắc nhở sẽ tự động hiện lên.

Bao nhiêu năm qua, ngày nào cũng như vậy.

Bây giờ trong khung cửa sổ xuất hiện ba tin tức mới.

Lâm Mạc Thần liếc nhanh qua tin tức. Đó là: Ngân hàng Trung Quốc thắt chặt chính sách tiền tệ, cổ phiếu ngành kim loại Australia sụt giảm nghiêm trọng, giám đốc bộ phận thị trường mới nhận chức của công ty XX Mộc Hàn Hạ trả lời phỏng vấn của phóng viên tờ thời báo buổi tối Bắc Kinh.

Hai bàn tay đặt trên bàn phím của Lâm Mạc Thần cứng đờ trong giây lát.

Bên ngoài vẫn ồn ào náo nhiệt, ánh nắng chói mắt xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng. Lâm Mạc Thần dán mắt vào một điểm trên màn hình. Nhiều năm trôi qua, cuối cùng anh cũng lại nhìn thấy cái tên này.

Mộ Hàn Hạ, cái tên đặc biệt biết bao. Bất cứ người nào nghe qua một lần, cả đời chắc cũng sẽ khó quên.

Trong lòng Lâm Mạc Thần đột nhiên ngẩn ngơ, có cảm giác giống như một ngọn gió thổi vào trái tim bình tĩnh của anh, khiến nó xao động trong giây lát.

Lâm Mạc Thần ngồi bất động trong một lúc, vô thức đọc hết bản tin đó. Cuối cùng, anh giơ tay gập màn hình máy tính, đành mặt đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn thấy anh vợ của sếp, Cao Lãng và mọi người hơi kinh ngạc. Nhưng vừa định mở miệng hỏi, bọn họ bị gương mặt lạnh lẽo của anh dọa đến mức không thể thốt ra lời. Lâm Mạc Thần đi thẳng ra ngoài. Cho đến khi hòa mình vào dòng xe cộ trên đường, anh mới giật mình bừng tỉnh, nhướn mắt quan sát xung quanh. Đến lúc này, trái tim anh đã hoàn toàn bình tĩnh.

Đối với Trần Tranh, mùa hè năm nay đặc biệt nóng bức, thậm chí đến mức khó chịu.

Gần buổi trưa, anh ta lái xe rời khỏi công ty. Cả buổi sáng, anh ta bàn chuyện với mấy giám đốc của công ty bất động sản, kết quả đạt được không tồi.

Trần Tranh lái xe loanh quanh trên đường mà không biết đi đâu. Anh ta định tìm chỗ giải quyết bữa trưa nhưng nơi nào cũng nườm nượp người.

Trần Tranh hạ tấm chống nắng, đeo cặp kính râm đen. Một người đẹp chân dài đi bộ qua đầu xe ô tô của anh ta, anh ta tùy tiện huýt sáo tán thưởng. Người đẹp quay đầu, quan sát chiếc xe cao cấp, rồi lại nhìn người đàn ông khá điển trai ngồi sau tay lái. Cô gái cũng không tức giận, chỉ liếc anh ta một cái rồi bỏ đi.

Thật ra trong mấy tháng qua, cuộc sống của Trần TRanh cũng không đến nỗi nào. Dù DG Trung Quốc đã rơi xuống đáy vực, anh ta cũng rời khỏi DG, nhưng so với việc Charles từ chức và rời khỏi Trung Quốc, anh ta cũng coi như khá tốt.

Việc bán cổ phần Tư Mỹ Kỳ ở thời kỳ đầy giúp Trần Tranh có một khoản tiền tương đối lớn. Ai cũng biết sản xuất túi xách là ngành truyền thống, lợi nhuận mỏng. Dùng số tiền này đầu tư vào ngành bất động sản hay tài chính tiền tệ... còn kiếm hơn gấp nhiều lần.

Do đó, Trần Tranh nhanh chóng thành lập công ty mới, bắt đầu sự nghiệp mới, cuộc đời mới.

Đèn tín hiệu cuối cùng cũng chuyển sang màu xanh, xe ô tô của Trần Tranh từ từ chuyển bánh. Có lẽ do thói quen tác động, anh ta bất giác lái xe đến phố thương mại sầm uất nhất thành phố.

Đây là nơi tập trung nhiều cửa hàng bán túi xách của các nhãn hiệu lớn ở thành phố Lâm. Trước kia, mỗi tuần Trần Tranh đến đây thị sát ít nhất một lần. Trong những năm qua, không biết anh ta có mặt ở con phố này bao nhiêu lần.

Trần Tranh dừng xe bên đường, ngẩng đầu nhìn cửa hàng flagship của DG ở phía đối diện. Bây giờ, chỗ đó hết sức tiêu điều vắng vẻ. Anh ta dự đoán, không bao lâu nữa, cửa hàng này cũng sẽ bị đóng cửa như những cửa hàng ở các nơi khác.

Trần Tranh bật cười một tiếng, không biết cười ai. Anh ta lại ngẩng đầu đổi mắt về phía trước. Nổi bật nhất đương nhiên là một loạt cửa hàng của những thương hiệu trong nước như Vinda, Sa Ưng, Khuynh Thành... Thời điểm này là đang mùa mua sắm, các nhà đầu tư tung ra sản phẩm mới, thu hút đông đảo người tiêu dùng.

Trần Tranh ngồi một lúc rồi quay đầu xe. Đi men theo con phố thương mại này một đoạn, anh ta liền nhìn thấy cửa hàng bán quần áo của một nhãn hiệu nổi tiếng nằm ở bên tay phải. Cửa hàng gồm hai tầng, tấm biển quảng cáo lớn bật đèn sáng trưng, âm nhạc sôi động, rất có không khí. Xem ra, cửa hàng này kinh doanh không tồi.

Trần Tranh rời ánh mắt khỏi cửa hàng đó, tiếp tục lái xe về phía trước. Chỉ là sống mũi anh ta đột nhiên cay cay.

Cửa hàng vừa rời từng là cửa hàng bán chạy nhất của Tư Mỹ Kỳ. Ậy mà Tư Mỹ Kỳ đã rút khỏi nơi đó từ lúc nào, chuyển nhượng cho người khác từ lúc nào, anh ta không hề hay biết.

Tư Mỹ Kỳ của anh ta, thương hiệu mà bố anh ta phấn đấu một đời đã gần như biến mất trên thị trường. DG vốn chỉ định mượn cái vỏ của Tư Mỹ Kỳ để nhảy vào thị trường Trung Quốc. Khi việc kinh doanh gặp khó khăn, nhãn hiệu đầu tiên bị DG loại bỏ chính là Tư Mỹ Kỳ.

Trần Tranh lại lái xe thêm một đoạn. Cuối cùng, anh ta từ từ dừng xe bên lề đường, cúi đầu, đưa tay che mặt, nước mắt trào ra khóe mi.

Chúng ta từng có khoảng thời gian tươi đẹp nhất, chúng ta từng có những năm tháng tươi đẹp nhất. Trong những năm tháng đó, có lẽ chúng ta mơ hồ vô vị, có lẽ chúng ta lao đảo bước đi trên đường đời. Nhưng khi thời gian trôi qua, khi mái tóc chúng ta đã bạc trắng, ngoảnh đầu nhìn lại, mới thấy điều chúng ta mong mỏi nhất trong cuộc đời là đừng phụ khoảng thời gian trẻ trung liêu lĩnh đó, đừng phụ sự dịu dàng và chờ đợi của mọi người.

Trái tim của chúng ta có lẽ còn non nớt, mù mờ, không đủ kiên cường và tỉnh táo. Trước bao nhiêu ngã rẽ đường đời, chúng ta phải đi về hướng nào mới không lạc lối.

Đó là khoảng thời gian tươi đẹp của anh và em. Tuy gian nan trắc trở, tuy bản khoản lưỡng lự, nhưng bởi vì may mắn gặp được anh, cùng nắm tay đi hết cuộc đời, tất cả mới trở nên khác biệt.

Tình yêu của chúng ta không liên quan đến của cải, không dính dáng đến địa vị, danh tiếng, quyền lực. Cho dù em một thân một mình, cho dù em ngốc nghếch, ngây ngô, nó sẽ theo em suốt đời, bất kể lúc vui hay buồn.

Ngoại truyện

Lệ Trí Thành: Giấc mộng khuynh thành

Khi quả đạn pháo cuối cùng mang theo khói lửa cháy nổ trên không trung phía trước, Lệ Trí Thành buông ống nhòm, mặc áo khoác, đi khỏi phòng chỉ huy.

Nơi này là khu vực ngoại ô phía Bắc của thành phố Thanh ở miền Nam. Đây là cuộc diễn tập đối kháng lần thứ tư giữa quân xanh và quân đỏ, vẫn kết thúc bằng thắng lợi của quân xanh như thường lệ. Đội biệt kích “Sói Đen” do Lệ Trí Thành chỉ huy lại một lần nữa tỏa sáng trong trận chiến.

Màn đêm như sương mù lan tỏa, bóng tối nhàn nhạt bao trùm khắp không gian. Vị thiếu tá trẻ tuổi kéo mũ thấp xuống mặt, đứng trước thành lũy bùn đất, tựa như đang sống trong thời đại chiến tranh.

Thời chiến của một mình anh.

Thật ra, trong lòng Lệ Trí Thành luôn tồn tại một chút chán ngán đối với thời đại phù phiếm, hỗn loạn này. Cảm giác đó không biết manh nha từ bao giờ, mười tuổi hay mười lăm tuổi. Nhưng có thể khẳng định một điều, anh che giấu tâm tình rất tốt, nên không một ai phát hiện.

Nhiều năm trước, lúc mới gia nhập quân đội, biết anh là cháu ngoại của vị sư đoàn trưởng nào đó, lại có diện mạo tuấn tú sáng sủa, các đồng đội tuy

bề ngoài tỏ ra hồ hởi và khách sáo nhưng sau lưng lại khinh thường, chế nhạo anh. Cho đến khi anh giành được vị trí đầu trong các cuộc thi kỹ năng của quân nhân, đến khi anh trở thành sĩ quan, bất kể chỉ huy một nhóm nhỏ năm người hay cả ngàn người cũng đều giành thắng lợi huy hoàng, bọn họ mới biết, tay con ông cháu cha trăm mặt đó là nhân vật không thể coi thường.

Từ đầu đến cuối Lê Trí Thành không quan tâm đến sự thay đổi thái độ của thiên hạ.

Người có bụng dạ thâm sâu thật ra nhiều lúc nhìn nhận vấn đề rất đơn giản. Được ông trời ưu ái, có gia thế hùng hậu nên anh không cần bỏ nhiều tinh lực vào việc luôn cúi tính toán như những người khác. Anh không có hứng thú tranh giành quyền lực. Thứ không phải của anh, anh sẽ không tính kế. Nhưng nếu là thứ thuộc về anh, đừng ai nghĩ đến chuyện cướp đoạt.

Hôm nhận được tin Ái Đạt lâm vào tình cảnh nguy hiểm và người bố bệnh nặng phải nằm viện, Lê Trí Thành đang chơi cờ trong phòng chỉ huy. Quân đen phòng thủ nghiêm ngặt, giăng bẫy khắp nơi. Quân trắng bị dồn vào một góc, chỉ có “cành lá” miễn cưỡng luôn lách ra ngoài vòng vây, cơ hội sống sót vô cùng mỏng manh. Quân trắng chính là Ái Đạt bây giờ: kẻ địch bủa vây, ngàn cân treo sợi tóc.

Mọi cục diện thất bại trên thế gian này, nếu bạn chịu quan sát kỹ lưỡng, sẽ có thể tìm thấy cơ hội sống. Sau một đêm trầm tư suy nghĩ, Lê Trí Thành gọi điện cho Cố Diên Chi.

“Tôi sẽ quay về.”

“Chú chắc chắn?”

“Anh hỏi câu thừa thãi.”

Lê Trí Thành gặp Lâm Thiên lần đầu tại nhà ga của một thị trấn nhỏ ở Tây Tạng. Anh đứng cuối đoàn tàu, nhìn từng người lính của mình hùng dũng nhảy lên toa tàu. Anh thật sự không thích đóa hoa đỏ được phát lúc xuất ngũ nên nhét vào túi chứ không cài trên áo như những người khác.

Đúng lúc này, cô từ trong đám đông đi tới.

Đó là một cô gái trẻ trung, mặc áo phao, mái tóc lò xo trông không được tinh tươm. Cô đi theo mấy người lính, rất khách sáo và thận trọng cảm ơn bọn họ. Đôi mắt đen lay láy của cô ngời sáng.

Cậu lính hậu cần chạy đến nói với anh: “Báo cáo Tiểu đoàn trưởng, đây chính là cô gái gặp nạn trên núi, đi cùng chuyên tàu với chúng ta.”

Lê Trí Thành không bận tâm, quay người leo lên tàu hỏa.

Cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ nhiều khi rất kỳ lạ.

Trong quá khứ cũng từng có người đuổi theo Lê Trí Thành. Đối phương là cô con gái nhỏ của Tư lệnh quân khu, ca sỹ của đoàn văn công, là một người phụ nữ sôi nổi thời thượng. Tình cờ gặp Lê Trí Thành trong một cuộc diễn tập, cô bị trúng tiếng sét ái tình, sau đó triển khai cuộc “tân công” tới tấp, hết hẹn anh đi xem phim lại đi dã ngoại.

Ngay trong lần đầu gặp gỡ Lê Trí Thành đã không có hứng thú với cô gái. Thế là anh toàn viện cớ huấn luyện quá bận rộn để từ chối cô.

Nhưng đối phương giả bộ ngốc nghếch, tiếp tục “trấn thủ” ở doanh trại.

Là con gái của Tư lệnh nên cô có đặc quyền giả bộ ngốc nghếch. Cô tự tin hơn những người phụ nữ khác, càng tin tưởng xuất thân của mình sẽ có sức hút với người sĩ quan trẻ tuổi.

Cuối cùng, Lê Trí Thành đề nghị chuyển tới vùng núi cao rừng sâu. Sau khi biết chuyện, Tư lệnh mắng anh là “Đồ khốn” trước mặt bao nhiêu cấp dưới. Mắng xong, ông lại mỉm cười thờ dài: “Con gái tôi đúng là có mắt nhìn người.”

Kết cục của câu chuyện là con gái Tư lệnh cuối cùng gả cho đồng đội của Lê Trí Thành, một chàng trai trẻ tuổi tài cao khác. Lúc “ở ẩn” trên núi cao, anh đã nhờ đồng đội kiêm người bạn thân này đối phó với con gái Tư lệnh. Rốt cuộc hai bên vô tình hay hữu ý, không ai có thể biết được.

Bây giờ, Lê Trí Thành đang ngồi trên chuyến tàu chạy qua vùng núi tuyết trắng. Khóe mắt anh liếc qua cô gái ở vị trí chéch phía sau. Bản thân anh khó có thể giải thích cử chỉ và cảm giác của mình lúc đó.

Tại sao anh lại đi theo cô đến toa tàu này?

Tại sao anh lại chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện giữa cô và những người lính khác?

Lúc nghe cô nói cũng là nhân viên của công ty Ái Đạt, anh đột nhiên có cảm giác tất cả nằm trong tầm kiểm soát quen thuộc.

Anh nghĩ, có lẽ bởi vì khí chất của cô rất đặc biệt. Mái tóc dài đen nhánh, gương mặt trắng ngần quật cường, đôi mắt thông minh sắc bén. Trên người cô tỏa ra hai loại khí chất mềm mại và cứng cỏi, cuối cùng biến thành quãng sáng rung động lòng người, lọt vào mắt anh.

Tất nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, cô có diện mạo thanh tú xinh đẹp, một vẻ đẹp khiến đàn ông cảm thấy rất dễ chịu.

Buổi tối hôm đó, trong toa tàu tối mờ mờ, cô và anh lướt qua vai nhau. Cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ và cảm kích của cô, khóe miệng Lê Trí Thành âm thầm nhếch lên.

Tiếp theo, cô để lại một mảnh giấy ghi số điện thoại trước khi rời đi, Lê Trí Thành chỉ liếc qua: “Không cần đưa cho tôi.”

Bởi vì anh đã ghi nhớ số của cô. Cũng bởi vì vị Thiếu tá trẻ tuổi không muốn bị người khác phát giác tâm tình đang nảy nở trong lòng mình.

Còn bởi vì, anh và cô sẽ nhanh chóng tái ngộ.

Đây tựa như cuộc gặp gỡ do số phận an bài. Trước khi anh bước vào hành trình mới, sau khi cô đột nhiên quay người, bọn họ đã gặp nhau ở vùng đất xa xôi, để rồi hai dòng suối trong lành trên núi tuyết bắt đầu giao thoa trong sinh mệnh của bọn họ.

Lúc mới bắt đầu tiếp quản Ái Đạt, thật ra Lê Trí Thành gặp không ít khó khăn. Nhưng trong bao nhiêu người như vậy, cũng chỉ có cô tự cho mình thông minh, hiểu nhầm anh là Giám đốc bộ phận Bảo vệ.

“Này, anh mau giúp tôi chuyển đồ đi.”

“Lê Trí Thành, chúng ta ăn khoai lang đi.”

“Lê Trí Thành, anh lại đây!”

...

Đây tựa như một bản tình ca của những con người bình thường nhất, cô gái văn phòng và người bảo vệ từ từ thăm dò, từ từ xích lại gần nhau. Anh có thể nhìn ra, cô có cảm tình với “Giám đốc bảo vệ.” Sự kiêu ngạo, sự sai khiến đó là biểu hiện vô thức của người phụ nữ trước mặt người đàn ông.

Điều này khiến anh thấy rất thú vị.

Lâm Thiển thật sự khiến anh cảm thấy rung động, là vào buổi tối hôm diễn ra buổi họp báo. Khi màn đêm buông xuống, ở ngay trước công ty, cô bị ném đá trúng chân. Trong lúc mọi người kích động, ngược lại cô vô cùng

tỉnh táo. Cô bình tĩnh nói với nhân viên bảo vệ, không được báo cảnh sát, bằng không sẽ chuyện bé xé ra to. Sau đó, cô nghiêng răng đứng dậy, khoe miệng mỉm cười, là nụ cười an ủi mọi người.

Vào thời khắc đó, Lê Trí Thành đứng cạnh xe ô tô, cách Lâm Thiên một đoạn. Nghe giọng nói uyển chuyển trong trẻo của cô, trái tim anh nảy sinh sự tán thưởng lẫn thương xót.

Một người phụ nữ vì sự nghiệp của anh mà nuốt giận, tự nguyện chịu thiệt. Không phải người phụ nữ bình thường nào cũng có thể lý trí và sáng suốt như vậy.

Tất nhiên, khi đó cô còn chưa biết, đây là sự nghiệp của anh, cô làm tất cả vì anh.

Lúc công Lâm Thiên đi trong khuôn viên rộng lớn, anh đã nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại của cô. Không biết ai ở đầu dây bên kia nói: “Boss mới của em là con trai thứ hai của Chủ tịch tập đoàn Ái Đạt, là một quân nhân xuất ngũ tên Lê Trí Thành.”

Vào thời khắc đó, anh có cảm nhận rõ ràng, hô hấp của cô ngưng trệ, ngón tay đang đặt trên vai anh vô thức thu về. Anh hơi ngoảnh mặt, có thể nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô, vẻ quẫn bách như chuẩn bị nghênh đón quân địch.

Lê Trí Thành lại đổi mắt về phía trước, khoe miệng nhếch lên.

Anh thừa nhận, từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ, vẻ mặt “dùng hình” của người phụ nữ lại khiến anh vui như vậy.

Sau đó, tình trạng tương tự thường xuyên xảy ra.

Tuy Lâm Thiên đã chấp nhận sự thật anh là Boss. Hễ mở miệng, cô đều gọi anh là “Boss”, “sếp”, nhưng anh không hiểu, tại sao người phụ nữ này lại khăng khăng nhận định, anh là người đàn ông ngốc nghếch vô tri.

Trong cuộc họp lãnh đạo cấp cao, sợ anh không biết gì, cô đã phát biểu suy nghĩ của mình, không hề dè chừng anh.

Dự án gặp trắc trở (thật ra nằm trong kế hoạch của anh), cô là người đầu tiên vào phòng làm việc, dù không nói gì nhưng khóe mắt cô tràn đầy sự xót thương và an ủi.

Đúng vậy, là nỗi xót thương.

Lệ Trí Thành chưa bao giờ nghĩ, sẽ có ngày anh nhận được ánh mắt đó của một người phụ nữ. Cô phải có một trái tim trong sáng và dịu dàng đến mức nào, mới trao cho người đàn ông ngoại đạo, yếu thế ở chôn thương trường ánh mắt đó?

Cô ấy thích mình, anh nghĩ. Anh có thể cảm nhận được điều này, nên sau đó âm thầm nuôi dưỡng tình cảm.

Lần đầu tiên Lệ Trí Thành phát giác dự vọng của bản thân đối với Lâm Thiên là hôm hai người đi ra ngoài, tới cửa hàng flagship của đối thủ cạnh tranh Tư Mỹ Kỳ, Trần Tranh cũng trùng hợp xuất hiện ở đó. Anh vô cùng bình thản, trong khi cô như con nhím xù lông chuẩn bị chiến đấu, lập tức kéo tay anh cúi người thấp xuống dưới.

Lệ Trí Thành “bị ép” cúi xuống. Vào thời khắc đó, anh có thể cảm nhận thân thể mềm mại của người phụ nữ như có như không ở trong lòng anh. Trước mắt anh là cái cổ trắng ngần của Lâm Thiên, trong khi cách anh rất gần, thậm chí hơi thổi phả vào làn da của cô. Anh âm thầm cúi đầu, lướt đôi môi qua nơi ấy.

Cô hơi run rẩy, dường như cũng phát giác ra điều gì đó, hỏi anh: “Trần Tranh đã đi chưa?”

Anh ngẩng đầu quan sát đối phương, đối phương đã biến mất từ bao giờ. Anh lại cúi đầu đáp khẽ: “Vẫn chưa.”

Vành tai và cổ cô từ từ ửng hồng. Cô tiếp tục giữ nguyên tư thế bất động. Còn anh dán mắt vào làn da nõn nà của cô, lần đầu tiên trong đời hô hấp không bình ổn.

Dù là người sáng suốt đến mức nào, nhiều khi cũng phải chờ sự việc đã qua, quay đầu nhìn lại mới thông suốt vấn đề.

Ví dụ, từ trước đến nay, Lâm Thiên luôn tự cho mình là người thông minh, tinh quái, vậy sao cô lại không nhìn ra sự khôn ngoan của anh, mà một lòng một dạ bảo vệ anh?

Ví dụ, rõ ràng cô không thoải mái khi anh âm thầm áp sát, nhưng tại sao lúc đó cô vẫn giữ nguyên tư thế?

Lại lấy ví dụ, trong lần gặp gỡ đầu tiên trên chuyến tàu hỏa, lúc khước mắt anh liếc cô, cô cũng ngẩng đầu, như vô tình đưa mắt về phía anh...

Đó là bởi vì trong lòng đã có đối phương. Cô không nhìn thấy trí tuệ và sự mạnh mẽ của anh, chỉ thấy anh cần được bảo vệ. Cô sợ anh chịu thiệt thòi, sợ anh thất bại, sợ anh không như ý. Bởi nếu thế, tình cảm của cô sẽ không thể cất cánh bay cao.

Cảm xúc mờ ám, cố chấp và sôi sục này cuối cùng đã bùng phát trong một buổi tối không yên bình.

Đó là buổi tối hôm “đổ mắt” dự án Minh Thịnh, công nhân xảy ra “bạo động”, cô bị ăn một cái tát, bó gối ngồi ở ngoài ban công phòng bảo vệ. Tuy

lúc đó cô rất âm ỉ, dấu vết ngón tay trên mặt vẫn chưa tan biến, nhưng cô vẫn luôn miệng dặn anh tiếp theo nên làm thế nào.

“Lệ tổng, tôi cho rằng, công việc quan trọng nhất của anh lúc này là gắn kết lòng người, đầu tiên cần bảo đảm người của Ái Đạt không giải tán, mới có tinh thần phát triển sự nghiệp.”

“Chúng ta phải nghĩ cách để toàn thể nhân viên thấy được sự kiên trì của anh. Chúng ta có thể tổ chức vài hoạt động CEO cổ vũ nhân viên. Một khi cần thiết, chúng ta có thể tỏ ra cảm tính một chút, chắc chắn sẽ thu phục được lòng người...”

Anh nhìn cô, trong lòng không ngừng trào dâng một tâm tình bén nhọn nào đó, giống lưỡi dao cắm vào tim gan của anh. Anh bắt gặp vẻ xót xa và kiên định trong mắt cô, bắt gặp hai bàn tay đặt trên đầu gối của cô đan vào nhau và siết chặt, tựa như thứ ở trong bàn tay cô không phải là không khí vô hình, mà là trái tim dần trở nên nóng bỏng của anh.

Anh đột nhiên kéo cô lại gần, cúi đầu hôn cô. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thiên, anh giữ chặt người cô, nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Chỉ như vậy mới khiến cô hiểu, anh đã rung động mất rồi.

Chỉ như vậy mới khiến cô biết, tuy cô quyền rũ anh trước, nhưng một khi người đàn ông đã xác định tâm tư, tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

Anh sẽ để cô biết, thế nào là cảm giác nhiệt huyết sục sôi thật sự.

Ninh Duy Khải: Tình yêu đích thực

Lần đầu tiên, Ninh Duy Khải gặp Lâm Thiên là vào một buổi tối trăng thanh gió mát.

Trong khuôn viên trường đại học, đâu đâu cũng tràn ngập mùi hoóc môn. Hôm nay là vũ hội chào mừng sinh viên mới. Sân khấu bên bờ hồ bật đèn sáng trưng, tiếng nhạc du dương. Ninh Duy Khải tựa vào lan can bờ hồ khoảng trăm mét, dõi theo đám đông lay động, trong lòng cảm thấy vô vị.

Đó chỉ là một hình thức giao lưu nhằm mục đích tìm kiếm đối tượng của đám con trai con gái ngọc ngà mà thôi.

Lúc này, Ninh Duy Khải mặc bộ đồ sơ mi trắng và quần âu, dáng người cao lớn nổi bật. Anh ta có diện mạo sáng sủa, không còn vẻ quê mùa của cậu sinh viên xuất thân từ phố huyện bình thường, mà giống một công tử nhà giàu. Trong ba năm đại học, anh ta luôn cố gắng cải tạo bản thân, xóa đi những vết tích bần hàn. Trên thực tế, anh ta đã làm rất tốt, trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường.

Lâm Thiên xuất hiện đúng vào giây phút đó với dáng vẻ hết sức mâu thuẫn. Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai, gương mặt trắng trẻo thanh tú, vậy mà cô đội mũ lưỡi trai, mặc áo sơ mi, hai tay bỏ vào túi quần. Tuy nhiên, hai loại khí chất này lại rất hòa hợp. Cô đi chậm rãi về phía Ninh Duy Khải, đôi mắt trong veo như hồ nước, miệng còn lẩm bẩm: “Mọi người say hết mỗi mình tỉnh táo... Đúng là chán thật.”

Ninh Duy Khải liền cảm thấy cô rất thú vị.

Thật ra Ninh Duy Khải chưa từng nghĩ, anh ta sẽ yêu một cô gái gia cảnh bình thường. Tất nhiên, anh ta cũng không đặt ra yêu cầu, nhất định phải tìm bạn gái xuất thân giàu có. Nhưng có một số thứ đã khắc sâu vào cốt tủy, khó lòng thay đổi. Thời gian hẹn hò với Lâm Thiên, anh ta cảm thấy cô rất tốt, cũng rất thích cô, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Cũng chính bởi vì chút không cam tâm đó, chuyện tình của anh ta và Lâm Thiên chỉ duy trì mười mấy ngày rồi tan vỡ.

Trong quán bar, dưới sự cổ vũ của mọi người, anh ta giấu Lâm Thiển hôn một cô gái khác.

Đó là con gái độc nhất của chủ một doanh nghiệp tư nhân nào đó, vừa xinh đẹp vừa bốc lửa. Vào giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ta, trong đầu Ninh Duy Khải vụt qua một ý nghĩ, nếu anh ta quyết tâm, chuyện theo đuổi cô gái này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Nhưng ý nghĩ thứ hai cũng lập tức xuất hiện: Lâm Thiển thì sao?

Hôm Lâm Thiển đề nghị chia tay, tâm trạng Ninh Duy Khải rất tệ. Trong những năm tháng trưởng thành đã được bản thân lên kế hoạch đâu vào đấy và luôn phát triển thuận lợi, anh ta chưa bao giờ ảo não và hối hận như thời khắc đó. Thậm chí anh ta không kịp nói với cô, thật ra ý nghĩ rõ ràng nhất trong lòng anh ta lúc phóng túng là: Nếu đối phương là Lâm Thiển, anh ta sẽ không để ý đến bất cứ cô gái nào khác, chỉ đối xử tốt với một mình cô.

Vì vậy sau nụ hôn chẳng đâu vào đâu, Ninh Duy Khải mới nhanh chóng rời khỏi quán bar. Vì sợ Lâm Thiển biết được nên anh ta kêu mọi người giữ kín miệng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn biết sự thật, đồng thời chia tay không một chút lưu tình.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ đến Lâm Thiển, Ninh Duy Khải lại gượng cười.

Ninh Duy Khải ở tuổi đôi mươi phải cân nhắc kỹ lưỡng mới quyết định bày tỏ tình cảm với cô. Vậy mà cô chỉ yêu anh ta mấy ngày rồi quay người bỏ đi một cách dứt khoát.

Sau đó, Ninh Duy Khải tự cảm thấy bản thân tổn thương mất mấy năm. Anh ta cũng có vài mối tình, đều là con gái nhà giàu. Tiềm thức của anh ta dường như tồn tại một cái máy lọc, tự động lọc hết những cô gái có gia cảnh không giúp đỡ được gì cho anh ta, không nảy sinh tình cảm với bọn họ. Có lúc anh ta nghĩ, nếu bây giờ mới gặp Lâm Thiên, cô đã bị anh ta cho ra rìa từ lâu.

Ninh Duy Khải chú ý đến Chúc Hàm Dư tại buổi tiệc hằng năm của công ty. Lúc bấy giờ, anh ta mới đi làm ba năm, vừa nhảy sang Tân Bảo Thụy, đảm nhiệm chức vụ chủ quản của bộ phận Thị trường.

Chúc Hàm Dư vừa tốt nghiệp đại học Oxford về nước, mới vào làm việc ở phòng Thị trường. Cô nói mình họ Lý, thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp nam nhờ vẻ đẹp trong sáng. Ninh Duy Khải để ý, trên người cô là bộ váy Chanel màu ngó sen xa xỉ và cái xách tay không thấy nhãn hiệu.

Anh ta lập tức liên tưởng đến một số manh mối khác. Ví dụ hôm trước khi cô nhậm chức, lãnh đạo cấp cao của công ty đều không xuất hiện. Ví dụ, vừa rồi hai anh em nhà họ Chúc đều đưa mắt về phía cô. Ví dụ, cử chỉ lời nói của cô toát ra vẻ có giáo dục. Ngoài ra còn có tin đồn con gái út của nhà họ Chúc gần đây đã tốt nghiệp về nước...

Ninh Duy Khải cầm ly rượu đi về phía người phụ nữ đang ngồi yên lặng ở một góc.

“Hi, sao cô lại ngồi một mình ở đây?”

Nàng công chúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta.

Nhiều năm sau, Ninh Duy Khải vẫn nhớ rõ cảnh tượng tối hôm đó. Dưới ánh đèn bàng bạc, cô gái như một bông hoa nở rộ, tao nhã ngồi ở sofa đỏ thẫm. Khi cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo, mang một chút thận trọng, một chút tĩnh lặng, thẹn thùng và mù mờ nhìn anh ta.

Vào thời khắc đó, Ninh Duy Khải cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình như bị bóp nhẹ.

Vài ngày sau đó, đúng là Ninh Duy Khải rơi vào trạng thái ý loạn tình mê bởi Chúc Hàm Dư. Trong lòng và trong mắt anh ta đều là nhất cử nhất động của cô, từ cái chau mày, đến ngón tay thon thả như ngọc, đến dáng vẻ yên tĩnh ngoan ngoãn của cô. Trong cảm xúc hỗn loạn này cũng có sự thiết tha mong chờ.

Một điều càng khiến Ninh Duy Khải có cảm tình với Chúc Hàm Dư hơn, đó là anh ta biết, nhiều khả năng chuyện này sẽ trở thành cơ hội thay đổi cuộc đời anh ta.

Phải công nhận một điều, xét về tài cán hay tham vọng, Ninh Duy Khải không thua kém bất cứ ai. Nhưng xã hội bây giờ là như vậy, xuất thân quyết định và ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc đời một con người. Nếu trước mặt có một con đường rút ngắn quá trình phấn đấu, tại sao anh ta không dẫn thân?

Anh ta sinh ra là để sống trên vũ đài bao la và rộng lớn.

Sau đó thực tế chứng minh, sự lựa chọn của Ninh Duy Khải là hoàn toàn đúng đắn.

Chúc Hàm Dư là cô gái tốt, người vợ tốt, cũng là trợ lực lớn nhất để anh ta thực hiện ước mơ. Chỉ trong bốn năm, Tân Bảo Thụy dưới sự điều khiển của Ninh Duy Khải đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Trong ngành túi xách, công ty của anh ta đã bỏ xa đối thủ cạnh tranh, bất kể về phương diện hiệu ứng thương hiệu, chất lượng sản phẩm hay đội ngũ nhân tài...

Tất nhiên cũng có lời ong tiếng ve, cho rằng anh ta đạt thành công như ngày hôm nay, chẳng qua cũng do xuất phát điểm của Tân Bảo Thụy, từ xưa

đến nay bao giờ chẳng đứng đầu ngành. Cũng có người cười nhạo, anh ta chỉ là người bám váy đàn bà để leo cao.

Ninh Duy Khải chẳng hề bận tâm: “Thắng làm vua, thua làm giặc” là chân lý bất biến. Anh ta bỏ ra bao nhiêu, làm đến mức độ nào, người bên ngoài có lẽ không thấy rõ, nhưng nhân viên công ty và cổ đông của Chúc thị đều hiểu rõ. Cô vợ của anh ta cũng biết và càng tin tưởng anh ta.

Thật ra Ninh Duy Khải không biết, thái độ của đàn ông và phụ nữ đối mặt với tình yêu và hôn nhân không giống nhau. Anh ta luôn đặt ra yêu cầu trở thành một người chồng tốt với bản thân, nhiều năm không thay đổi. Vì vậy, ánh mắt Chúc Hàm Dư nhìn anh ta ngày càng ái mộ, càng quyến luyến. Trên nhiều phương diện, cô cũng ngày càng dựa dẫm anh ta. Ninh Duy Khải có cảm giác, anh ta trở thành bầu trời duy nhất của cô. Không thể không thừa nhận, anh ta rất tự hào và hưởng thụ cảm giác đó. Thậm chí Ninh Duy Khải không dưới một lần xuất hiện ý nghĩ, anh ta nên tìm người phụ nữ yếu đuối, cả đời quyến luyến anh ta như Chúc Hàm Dư. Anh sẽ che mưa chắn gió cho cô, còn cô sùng bái anh ta. Sự kết hợp của hai người vô cùng hoàn hảo.

Vậy mà không biết từ bao giờ, Ninh Duy Khải bắt đầu không thỏa mãn?

Có lẽ từ lúc Tân Bảo Thụy bước vào thời kỳ huy hoàng, anh ta nắm trong tay sự sống còn của các đối thủ cạnh tranh. Lúc hưng phấn và vui vẻ, anh bỗng dưng muốn chia sẻ và tâm sự với người khác.

Nhưng Chúc Hàm Dư không quan tâm đến những chuyện này. Cô chỉ quan tâm món thịt bò hầm rượu vang có đủ mềm hay không, áo sơ mi anh ta mặc có phải là mẫu mới ra trong quý này hay không.

Một lần, hai lần, ba lần... Sau đó, Ninh Duy Khải không bao giờ nói chuyện công việc với vợ, bởi vì quá trình chia sẻ thật sự vô vị.

Người nhà họ Chúc luôn giữ thái độ đề phòng Ninh Duy Khải, đây cũng là cái dằm nhọn trong tim anh ta. Anh ta biết bản thân là người ngoài, tuyệt đối không trông mong đối phương giao sản nghiệp cho mình. Nhưng anh ta cho rằng, bọn họ là người hiểu biết, dù xuất phát từ lợi ích hay tình nghĩa với Chúc Hàm Dư, họ cũng nên tin tưởng anh ta. Trên thực tế, mấy năm qua, anh ta đã dốc hết tâm huyết cho Chúc thị.

Ai ngờ, chỉ một sai lầm trên thương trường, bọn họ đã có cơ hội ra tay, trực tiếp tống cổ Ninh Duy Khải đi công ty nhỏ, không một chút nể tình.

Vì vậy, mâu thuẫn ần giâu đã lâu giữa anh ta và Chúc Hàm Dư bắt đầu bộc phát.

Không thể chia sẻ, cô lại dao động giữa người nhà và anh ta, sự yếu đuối và ngu ngơ của cô, tất cả kết thành tấm lưới dày đặc bủa vây Ninh Duy Khải. Anh ta không cảm thấy chán ghét mà chỉ mệt mỏi. Anh ta thật sự mệt mỏi về mối quan hệ của hai vợ chồng bây giờ.

Ninh Duy Khải không biết, liệu có phải cuộc hôn nhân của anh ta đã đến bờ vực thẳm. Nhưng khi ý nghĩ này vụt qua đầu, anh ta bỗng thấy mất mát và trống trải hơn cả lúc bị gạt ra khỏi Tân Bảo Thụy.

Sự xuất hiện của Lydia như một cám dỗ mà Ninh Duy Khải khao khát, nhằm mục đích kéo anh ta xuống vực thẳm.

Khoảng thời gian đó, bên ngoài đồn Lydia là tình nhân của anh ta. Có lẽ ngay cả Chúc Hàm Dư cũng nghĩ vậy. Nhưng trên thực tế, Lydia là gì của Ninh Duy Khải?

Đầu tiên, cô là thể thân của Lâm Thiển. Hai người phụ nữ đều có gương mặt thanh tú, sạch sẽ, cùng có tính cách ngạo mạn và tinh quái. Bọn họ đều có giọng nói lạnh lạnh khi gọi tên anh ta: Ninh Duy Khải, Ninh Duy Khải.

Lydia không coi anh ta là CEO của một doanh nghiệp tài sản hàng trăm triệu, cũng không coi anh ta là quân cơ thất thế trên thương trường. Anh ta chính là anh ta, là Ninh Duy Khải độc nhất vô nhị trong mắt cô.

Lydia còn là “hạt dẻ cười”. Cô rất thú vị, thường có những suy nghĩ và hành động kỳ quái. Ví dụ, cô kéo Ninh Duy Khải đi tham dự buổi tụ họp của nghệ sĩ đường phố, ví dụ đột nhiên nấu các món ăn kỳ lạ cho anh ta. Ninh Duy Khải thừa nhận, khoảng thời gian đó, nhờ sự tồn tại của Lydia, anh ta đã giảm bớt áp lực. Khác với vẻ nghiêm chỉnh của Chúc Hàm Dư, Lydia thường khiến anh ta bật cười, khiến anh ta cảm thấy bản thân quay lại thời thanh niên trẻ trung.

Vậy rốt cuộc anh ta yêu Lydia hay Chúc Hàm Dư?

Vấn đề này không cần suy nghĩ, anh ta lập tức có ngay câu trả lời.

Ninh Duy Khải chưa bao giờ cho rằng mình yêu Lydia. Cô chỉ đơn giản là một “hạt dẻ cười”. Trong thời gian đó, anh ta cần một người như cô để điều tiết cuộc sống của mình. Từ góc độ này, có thể thấy anh ta tương đối ích kỷ. Dù biết rõ tình cảm của Lydia với mình nhưng anh ta giữ thái độ mờ ám từ đầu đến cuối, không cho cô câu trả lời rõ ràng mà vẫn hưởng thụ tình cảm của cô.

Nhưng bảo Ninh Duy Khải yêu Lydia, anh ta thật sự không làm được. Một cô gái quen ở quán bar, kém tiêu chuẩn về tình yêu của anh ta rất xa. Thậm chí mỗi lần ở bên cô, nhìn móng tay cầu bản của cô, gương mặt trang điểm rực rỡ của cô, mặc dù buồn cười nhưng anh ta lại bất chợt nhớ tới Chúc Hàm Dư, nhớ bàn tay sạch sẽ đẹp đẽ, bộ dạng yên tĩnh, gương mặt không một chút son phấn nhưng vẫn rung động lòng người của cô.

Ninh Duy Khải nghĩ, anh ta yêu Chúc Hàm Dư, từ trước đến nay chưa từng thay đổi. Chỉ là tình yêu đó vẫn chưa đủ.

Lúc nghe Chúc Hàm Dư nói sẽ giao cổ phần của Tân Bảo Thụy do cô sở hữu cho anh ta, Ninh Duy Khải vô cùng chấn động.

Vui mừng có, áy náy có, cảm động có, yêu thương có. Đồng thời còn có cảm tham vọng ngủ quên đã lâu cũng được đánh thức.

Mấy hôm đó, Ninh Duy Khải không đi tìm Lydia, mỗi ngày sau khi tan sở đều về nhà với vợ.

Ninh Duy Khải không thể nói rõ tâm trạng của mình. Thật ra anh ta và Lydia đến một nụ hôn còn không có. Anh ta cảm thấy không thể tiếp tục sa lầy. Trong đầu anh ta vụt qua một ý nghĩ mơ hồ, từ trước đến nay, anh ta luôn cho rằng mình à bầu trời của Chúc Hàm Dư, là chỗ dựa cho cô. Anh ta chi phối tình yêu và cuộc đời của cô, thậm chí anh ta ngày càng khắt khe với cô.

Nhưng vào mỗi thời khắc then chốt, hình như toàn là người vợ yêu đuổi ra mặt cứu rỗi anh ta. Bằng không anh ta suýt nữa đi chệch khỏi quỹ đạo của cuộc đời.

Ninh Duy Khải lại nghĩ, không biết phương hướng nào mới là chính xác? Chấp nhận không hoàn hảo, từ nay biết tự hài lòng với bản thân, hay là tiếp tục chơi voi trong hiện thực, nhìn từ bề ngoài rất vui vẻ, nhưng khi nghĩ lại, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Tất cả mâu thuẫn bùng nổ vào một buổi tối đẹp trời.

Ninh Duy Khải vẫn ra ngoài gặp Lydia.

Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, Lydia dẫn anh ta đi thả diều. Ninh Duy Khải từng gặp cảnh thả diều vào ban ngày, chứ hiếm khi nhìn thấy có người

thả diều ở sân bóng vào buổi tối.

Khi con diều có ánh đèn sáng bay lên không trung, tâm trạng của Ninh Duy Khải rất vui vẻ, nhẹ nhõm và cảm động, giống như mỗi giây phút ở bên Lydia trước kia. Không biết cô đã bỏ bao tâm tư, dính những ngọn đèn nhỏ thành ba chữ cái tiếng anh NWK[1], bên dưới viết dòng chữ bằng bút dạ phát sáng: Hạ gục tất cả.

[1] NWK: viết tắt phiên âm tên Ninh Duy Khải.

Một câu nói kiêu giang hồ nhưng cũng đủ khiến Ninh Duy Khải thấy dễ chịu. Lydia cầm sợi dây thả diều, chạy vòng vòng quanh sân như bé gái. Sau đó, cô đứng giữa sân bóng cười với anh ta. Ninh Duy Khải đứng ở đường biên, mỉm cười ngẩng đầu. Vừa định mở miệng, anh ta chợt nhìn thấy một bóng người vụt qua ở cổng vào sân bóng.

Trái tim Ninh Duy Khải như chìm xuống vực sâu.

Lydia thản nhiên hỏi: “Sao thế? Ai vậy?”

Vào thời khắc đó, Ninh Duy Khải bỗng cảm thấy quẫn bách. Nhưng từ trước đến nay, anh ta luôn là người quyết đoán, anh ta phát hiện bản thân không cần phân vân hay đắn đó, lập tức chạy đuổi theo hình bóng đó.

Lydia vẫn cầm dây thả diều đứng nguyên một chỗ. Dường như Ninh Duy Khải nghe thấy tiếng cười khẽ của cô từ đằng sau truyền tới.

Ninh Duy Khải chạy ra khỏi sân bóng nhưng Chúc Hàm Dư đã biến mất. Anh ta liền rút điện thoại gọi cho cô. Sau một hồi chuông, đầu bên kia bấm nút từ chối cuộc gọi. Anh ta lại gọi, cô lại từ chối. Cuối cùng, cô tắt nguồn điện thoại.

Trống ngực Ninh Duy Khải đập thành thịch, như thể bí mật che giấu đã lâu cuối cùng cũng bị vợ phát hiện. Trong đầu anh ta vụt qua vô số ý nghĩ:

Liệu cô ấy có khóc không? Chắc cô bị đá kích nặng nề, vì bầu trời của cô đã sụp đổ?

Cô ấy có rời xa mình không?

Nghĩ đến đây, trái tim Ninh Duy Khải bỗng dưng thấy đau đớn khôn cùng. Anh ta chợt ý thức một điều, nếu mất Chúc Hàm Dư, anh ta không chỉ mất đi chỗ dựa ở Chúc thị, không chỉ đánh mất một người phụ nữ, tình yêu và hôn nhân, anh ta sẽ mất đi người vợ, tổ ấm gia đình của mình.

Hóa ra từ trước đến nay, anh ta luôn không muốn để mất cô.

Ninh Duy Khải về đến nhà đã là nửa đêm. Trong nhà không một bóng người, Chúc Hàm Dư vốn chưa bao giờ qua đêm ở ngoài, hiện tại không biết đi đâu. Điều này khiến Ninh Duy Khải càng khẳng định, người xuất hiện ở sân bóng chính là cô, cô đã chứng kiến tất cả.

Đêm hôm đó, Ninh Duy Khải có một giấc mơ. Anh ta mơ thấy cảnh gặp Chúc Hàm Dư ở buổi tiệc nhiều năm trước. Lúc đó, cô là nàng công chúa mà anh ta ao ước bấy lâu, yên lặng ngồi một góc. Còn anh ta tiến về phía cô với lòng ái mộ và tham vọng, lịch sự hỏi cô: “Hi, sao cô lại một mình ngồi đây?” Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt trong veo như hồ nước.

Ngủ chập chờn không biết bao lâu mới tỉnh dậy, Ninh Duy Khải xuống giường đi tắm, cạo râu, thay bộ đồ sạch sẽ rồi chuẩn bị bữa sáng cho hai người với tinh thần sáng khoái.

Anh ta nghĩ, chẳng người nào có cuộc đời và tình yêu hoàn hảo.

Anh ta nghĩ, chắc cô sẽ tức giận, nhưng nhất định không rời xa anh ta. Anh ta còn có thể cứu vãn.

Anh ta nghĩ, thật ra anh ta là người nặng tình. Sau khi chia tay Lâm Thiên, nhiều năm sau anh ta vẫn không yêu người khác. Bây giờ tình cảm của anh ta đối với Chúc Hàm Dư cũng vậy. Anh ta sẽ nói cho cô biết, anh ta đã sai lầm, cả hai đều sai lầm. Tình yêu của bọn họ không liên quan đến tiền bạc.

Thật ra trong những năm qua, không phải anh ta nuông chiều cô, mà là cô chiều chuộng anh ta. Không phải anh ta yêu cô không đủ, mà là... anh ta muốn khiến cô càng yêu anh ta hơn.

Câu chuyện “cung đấu” của những người đàn ông

Vào một dịp hết sức tình cờ, ba người đàn ông gặp nhau. Nguyên nhân xuất phát từ việc vợ chồng Bạc Cận Ngôn đến thành phố Lâm thăm vợ chồng Quý Bạch, đúng lúc Lâm Thiên hẹn Hứa Hủ ăn cơm[1].

[1] Quý Bạch và Hứa Hủ là nhân vật chính trong tác phẩm Nếu ốc sên có tình yêu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao là nhân vật chính trong tác phẩm Hãy nhắm mắt khi ánh đèn của Đinh Mặc.

Hứa Hủ suy nghĩ sự việc luôn theo hướng đơn giản tiện lợi. Cô không nói với Quý Bạch, tự quyết định mời hai cặp vợ chồng đến nhà chơi. Như vậy, cô không cần bỏ ra hai ngày tiếp bọn họ.

Trong con mắt của Hứa Hủ, Lâm Thiên là người phụ nữ nghĩa khí và phóng khoáng như con trai. Nhìn người cô thường nhìn nội tâm, chứ không để ý đến ngoại hình thanh tú nữ tính của Lâm Thiên, còn Giản Dao là “sư mẫu” dịu dàng. Từ góc độ tâm lý học, bọn họ chắc sẽ hợp cạ.

Không nằm ngoài định liệu của Hứa Hủ, Lâm Thiên và Giản Dao nói chuyện rất ăn ý. Sau đó, hai cô gái kéo Hứa Hủ đi dạo phố, để ba người đàn ông ở nhà uống trà xem tin tức... đợi vợ yêu của mình.

Quay về phòng khách nhà Hứa Hủ.

Quý Bạch là chủ nhà, lịch sự rót trà cho hai vị khách. Đầu tiên, anh liếc Bạc Cận Ngôn, người đang chiếm chỗ ngồi của chủ nhà là anh. Người đàn ông lúc nào cũng tự cho mình là thầy của Hứa Hủ nên chẳng bao giờ khách sáo khi đến nhà anh.

Quý Bạch mặc kệ Bạc Cận Ngôn. Người đàn ông ấu trĩ giống hệt trẻ con, càng quản lý nó sẽ càng tỏ ra ngỗ nghịch.

Anh lại nhìn Lê Trí Thành. Hai người đàn ông “phúc hắc” trao đổi ánh mắt, liền có cảm giác tìm thấy đồng loại. Cả hai cùng cười cười, trò chuyện một cách tự nhiên.

Đầu tiên, bọn họ nói về sự phát triển kinh tế của thành phố Lâm, sau đó chuyển sang đề tài trật tự trị an xã hội. Quý Bạch tán thưởng tính cách trầm ổn chững chạc của Lê Trí Thành, Lê Trí Thành tán thưởng sự trung dũng lão luyện của đối phương.

Về phần Bạc Cận Ngôn...

Lê Trí Thành đã nghe nói đến người đàn ông này từ lâu, nhưng anh chẳng có hứng thú về thần thám gì đó. Với tính cách của anh, đương nhiên sẽ lịch sự chào hỏi đối phương. Nhưng lúc đi vào nhà, anh mỉm cười gật đầu với người đàn ông này... Bạc Cận Ngôn không hề có phản ứng, cứ thế đi thẳng, tựa như không nhìn thấy anh.

Thế là Lê Trí Thành cũng không vội bắt chuyện với đối phương.

Quý Bạch và Lê Trí Thành lại tán gẫu một lúc. Lê Trí Thành vô tình nhắc đến vợ: “Nghe Lâm Thiên nói...”

Bạc Cận Ngôn đang nghịch điện thoại đột nhiên nhướng mắt nhìn anh: “Lâm Thiên?”

Lê Trí Thành: “Sao cơ?”

Quý Bạch cũng hơi bất ngờ.

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Ồ, thì ra anh là chồng của Lâm Thiên. Nghe danh đã lâu.”

Nói xong, Bạc Cận Ngôn liếc Quý Bạch rồi tiếp tục cúi đầu xem di động.

Hai người đàn ông đều có IQ và EQ cao, lập tức nhận ra câu nói của Bạc Cận Ngôn mang ý tứ nào đó, nhưng tuyệt đối không phải ý tứ tốt. Bởi vì giọng điệu thản nhiên đáng ăn đòn, ánh mắt ngạo mạn, và vẻ tự đắc “các anh không bằng tôi” không hề che giấu trên gương mặt anh.

Điều này khiến Quý Bạch và Lê Trí Thành cùng nhớ tới một tình huống tương tự.

Một ngày, vợ yêu nói với anh.

Hứa Hủ: “Chồng ơi, hóa ra Bạc Cận Ngôn có khả năng thiên bẩm đặc biệt ở trên giường, em đã xem thường người thầy này.”

Lâm Thiên: “Chồng ơi, em luôn tưởng rằng anh là thiên tài về phương diện đó, không ngờ vỏ quýt dày có móng tay nhọn, anh đừng nhụt chí... Ha ha ha!”

Bạc Cận Ngôn tuy vẫn chăm chú xem điện thoại, nhưng anh bắt giác ngậm nga điệu nhạc, thể hiện rõ sự đặc ý.

Ở bên này, hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc trong giây lát.

Sau đó, Quý Bạch lên tiếng trước: “Nghe nói trước đây anh ở trong quân đội.”

“Đúng vậy.”

“Không tồi, từ trước đến nay tôi luôn tán thưởng quân nhân. Lần sau chúng ta cùng đi tập luyện dã ngoại .”

“Không thành vấn đề, có đưa người nhà đi cùng không?”

“Được thôi.” Quý Bạch cười cười: “Tôi cũng cô ấy cũng có thể chạy nhanh.”

“Tôi cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên chúng ta chỉ có thể đi vào ban ngày. Buổi tối tôi phải ở bên Lâm Thiên, cô ấy rất quán tôi.” Lê Trí Thành cười cười.

“Đó là lẽ dĩ nhiên, vợ tôi cũng vậy. Hay là chúng ta đi núi Lạc Nham ở ngoại ô phía đông thành phố, buổi tối có thể nghỉ tại nông trang. Cảnh sắc nơi đó rất đẹp, cũng rất lãng mạn, phụ nữ chắc sẽ thích.”

Liên minh đã được xác lập.

Hai người đồng thời quay sang Bạc Cận Ngôn, Lê Trí Thành lên tiếng: “Anh Bạc này, anh có đi cùng không?”

Bạc Cận Ngôn câm nín: “...”

Các anh đúng là bộ đội, cảnh sát ấu trĩ tứ chi phát triển.

Câu chuyện tuần trăng mật

Lâm Thiên đối với Lê Trí Thành cũng không phải hài lòng một trăm phần trăm.

Ví dụ, đám cưới vào ngày hôm nay do anh chuẩn bị chỉ khiến cô cảm thấy rườm rà, vô vị. Khách sạn năm sao lộng lẫy, sự xuất hiện của những nhân vật tiếng tăm trong giới kinh doanh và chính trị, người chủ trì lái nhái

vợ chồng tình cảm ngọt ngào ra sao, cả hội trường chật ních khách mời... Đúng là ở thời đại này, hôn lễ của bất cứ nhà giàu nào cũng như nhau cả.

Nhưng Lâm Thiên biết, đây là lẽ đương nhiên. Ai bảo hai người đầu là nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân.

Sau khi khách quan ra về, cô dâu và chú rể mệt phờ, thừ người trên sofa. Nhìn tập quảng cáo du lịch đặt trên bàn, cô dâu nghĩ bụng, đám cưới thì thôi, tuần trăng mật không thể để bất cứ ai quấy rầy. Thế là cô hưng phấn ngồi dậy, cầm máy bấm ảnh chụp hải đảo, hỏi Lê Trí Thành: “Tuần trăng mật để em sắp xếp, anh có yêu cầu gì không?”

Lê Trí Thành nhìn người phụ nữ mặc xường sám màu đỏ, miệng đáp: “Đi đâu cũng được, anh có cô dâu là được rồi.”

Ba ngày sau, tại một hòn đảo ở nước ngoài.

Nơi này trời biển xanh biếc, bãi cát trắng tinh và khu rừng trái dài vô tận. Lê Trí Thành và Lâm Thiên khoác ba lô, nắm tay nhau như bao cặp đôi đi du lịch khác. Đây là chuyến đi mà Lâm Thiên mong ước từ lâu nên cô rất phấn khởi.

Hai người đi dọc theo bãi cát tới khách sạn nằm ở gần nơi tiếp giáp giữa rừng và biển. Lê Trí Thành cười cười đi theo sau Lâm Thiên.

“Ở đây địa hình phức tạp, em cẩn thận không bị lạc đường đấy.” Anh nói giọng trầm trầm.

Lâm Thiên quay đầu lườm anh.

Không thể trách phản ứng này của cô. Kể từ lúc hai người ổn định tình cảm và sự nghiệp, hình như anh ngày càng thích bộc lộ bản tính của một

con “sói xám” trước mặt Lâm Thiên. Biểu hiện cụ thể là: thường trêu chọc cô, chòng ghẹo cô, “ăn” cô sạch sành sanh...

Vì vậy, câu quan tâm của anh lọt vào tai Lâm Thiên tựa hồ mang hàm nghĩa: “Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Dựa vào anh, đi theo anh mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất của em.” Sói xám chìm đắm trong việc thể hiện quyền độc chiếm của mình.

“Xì, lẽ nào anh thông thuộc nơi này?” Lâm Thiên hỏi.

“Tất nhiên.”

“Vậy chúng ta đánh cược đi.” Lâm Thiên lại bị khơi gợi tính hiếu thắng: “Em sẽ đi trốn, nếu anh tìm thấy em, em sẽ... rửa bát một tuần.”

Lệ Trí Thành nheo mắt, tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô. Gương mặt tuấn tú của anh khiến cô rung động hơn bất cứ người đàn ông nào.

“Không. Nếu anh thắng, thì em...”

Bên cạnh có người đi qua, Lệ Trí Thành hạ thấp giọng nói, chỉ một mình Lâm Thiên nghe thấy. Cô đỏ mặt, đẩy vai anh: “Đáng ghét!”

Trò cá cược vẫn được xác lập.

Từ trước đến nay Lâm Thiên luôn thua Lệ Trí Thành nên lần này, cô thận trọng đưa ra điều kiện ba ván thắng hai. Ván đầu tiên, cô chọn môn lặn biển. Trong làn nước mờ昧, người nào cũng mặc bộ đồ lặn và đeo mặt nạ, anh có thể tìm thấy cô mới là lạ.

Buổi chiều, nắng vàng rực rỡ, gió biển mát rượi.

Lâm Thiên đeo bình dưỡng khí, hưng phấn bơi đi bơi lại giữa vùng nước đây san hô, những đàn cá nhỏ, con sứa cỡ lớn như sinh vật ngoài hành tinh, bên cạnh là năm sáu người phụ nữ trẻ cũng mặc bộ đồ lặn như cô. Mọi

người đều có thân hình tương tự nhau, cô không tin Lê Trí Thành có thể phân biệt đâu là mình.

Đang chìm trong suy tư, Lâm Thiên đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông từ phía xa đang bơi nhanh đến.

Lâm Thiên giật mình, vội tính toán thời gian. Cô và Lê Trí Thành tách nhau từ nửa tiếng trước, vùng biển này không lớn, chắc bây giờ anh cũng đã tìm đến nơi này. Lại ngắm kỹ thân hình và tư thế bơi của người đàn ông, Lâm Thiên càng thấy giống anh.

Thế là Lâm Thiên trốn ở sau tảng nham thạch. Một khi cô không bơi, chắc chắn Lê Trí Thành sẽ không nhận ra cô.

Người đàn ông ngày càng tiến lại gần. Đôi mắt anh giấu ở đằng sau cặp kính lặn. Còn cách đám phụ nữ chừng hai ba mét, anh liền dừng lại quan sát bọn họ.

Lâm Thiên giả bộ thản nhiên như không, nhưng thật ra cô cũng hiếu kỳ. Dù xuất thân từ bộ đội đặc chủng, nhưng anh có thật sự lợi hại như vậy? Có thể bám theo và tìm ra cô? Anh là bộ đội lục chiến, còn ở đây là dưới nước...

Đang mải nghĩ ngợi lung tung, Lâm Thiên chợt thấy Lê Trí Thành bơi về phía người phụ nữ ở chéch bên phải phía trước.

Á, nhầm rồi chồng ơi!

Trong lòng Lâm Thiên dội lên cảm giác không phải vui mừng mà là buồn bực. Thấy anh chuẩn bị cầm tay người phụ nữ kia, Lâm Thiên không hề nghĩ ngợi, lập tức xông ra giữa hai người rồi ngẩng đầu trừng mắt với Lê Trí Thành. Nào ngờ, anh dường như đoán được chuyện xảy ra, cánh tay lập

tức đối hướng, ôm thắt lưng cô. Lâm Thiên bị mất thăng bằng, cùng anh xoay hai vòng theo quán tính.

Lệ Trí Thành ôm cô rất chặt, tay còn nhéo thắt lưng cô một cái. Đến bây giờ Lâm Thiên mới biết mình bị mắc lừa. Anh đã sớm nhận ra cô, nhưng cố ý làm vậy để cô tự lao vào vòng tay anh.

Người đàn ông này... Lâm Thiên máy máy môi nói: “Vô liêm sỉ.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành tràn ngập ý cười.

“Hừ.” Lâm Thiên giả bộ muốn thoát khỏi vòng tay anh, bị anh kéo thẳng lên mặt nước. Ở giây tiếp theo, mặt nạ của cô bị tháo ra, Lệ Trí Thành cúi xuống hôn cô. Mặt biển lấp lánh ánh vàng, mặt trời lặn lơ lửng ở phía trước, cảnh sắc đẹp đẽ mê hồn. Lệ Trí Thành nói nhỏ bên tai Lâm Thiên: “Quá khen.”

Lâm Thiên đã bị hôn đến ý loạn tình mê, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Anh đừng vui mừng quá sớm, vẫn còn hai ván nữa đấy.”

Kết quả, ván thứ hai cô vẫn thua toi bời.

Nơi đánh cược là do cô chọn, khu rừng rậm ở đằng kia.

Lâm Thiên tốt xấu gì cũng là người yêu thích hoạt động dã ngoại. Cô tin tưởng mình có thể thoát khỏi sự truy bắt của bộ đội đặc chủng. Phương án của cô rất đơn giản, tìm một cái cây to cành lá xum xuê ở sâu trong rừng, sau đó leo lên ẩn nấp.

Cô không tin Lệ Trí Thành tìm thấy cái cây có cô ở trong khu rừng.

Vậy mà cô vẫn bị anh tìm thấy.

Năm phút sau, Lâm Thiên ngồi trên cành cây cao, nhìn Lê Trí Thành leo lên, cảm thấy bản thân vô cùng thất bại.

“Này, sao anh có thể tìm ra em? Không phải anh ăn gian đấy chứ?” Cô không cam lòng, mở miệng hỏi.

Lê Trí Thành đã leo đến bên Lâm Thiên, nghe nói vậy lập tức mỉm cười.

“Anh lần theo dấu chân trên lối đi, cành cây bị bẻ gãy...” Lê Trí Thành kéo cô vào lòng: “Lính trinh sát mới vào nghề của anh cũng có thể tìm ra em.”

Lâm Thiên cúi đầu quan sát. Rừng cây rậm rạp, cô chẳng nhìn ra dấu vết mà anh nói.

Lâm Thiên định leo xuống dưới: “Được thôi, anh thắng rồi, khi nào em về em sẽ rửa bát...”

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị anh kéo lại.

“Em định nuốt lời à?” Giọng nói trầm thấp vang lên: “Em vẫn chưa thực hiện thỏa thuận đâu đấy.”

Lâm Thiên đỏ mặt ngay tức thì.

Buổi tối hôm đó, sau khi phải thực hiện thỏa thuận ở trên cây và trong phòng khách sạn, Lâm Thiên lê tấm thân mỏi rã rời xuống dưới, tới dạ hội hóa trang lửa trại do dân địa phương tổ chức ngoài bãi cát.

Tối nay là lần đánh cược thứ ba của hai người, việc thắng thua đã không còn ý nghĩa. Tuy nhiên, Lâm Thiên vẫn hóa trang theo kế hoạch. Cô đeo mặt nạ quỷ quái, mặc bộ váy mới mà Lê Trí Thành chưa từng thấy bao giờ. Thậm chí, Lâm Thiên còn độn miếng lót bằng vải vào ngực và eo, khiến thân hình thay đổi.

Không ngờ màn hóa trang của cô lại có hiệu quả.

Trong ánh lửa bập bùng, vô số du khách và dân địa phương nhảy múa cùng nhau. Lâm Thiên hòa vào đám đông. Vừa nhảy một lúc, cô nhìn thấy Lê Trí Thành từ xa đi tới.

Anh không hóa trang. Lâm Thiên cũng biết, với tính cách của anh đòi nào chịu chơi mấy trò này. Anh chỉ mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, nhưng vẫn đẹp trai ngời ngời.

Anh ngày càng tiến lại gần.

Lê Trí Thành đưa mắt về phía Lâm Thiên, cô lập tức cúi đầu né tránh. Quả nhiên anh không phát hiện ra, ánh mắt lạnh nhạt thản nhiên lướt qua đám đông rồi đổi sang phương hướng khác.

Lâm Thiên bất chợt mỉm cười. Cô nghĩ, rốt cuộc cô yêu anh đến mức nào mà chỉ chứng kiến dáng vẻ anh tìm cô trong đám đông, cô đã cảm thấy xót xa. Dù chỉ là trò chơi nhưng cũng khiến cô không chịu nổi.

Lâm Thiên âm thầm đi tới đằng sau Lê Trí Thành.

“Này, anh nhìn đi đâu đấy?” Cô cất giọng thánh thót.

Lê Trí Thành liền quay người về phía cô, khước mắt thấp thoáng nụ cười.

“Anh tìm thấy rồi.” Anh lên tiếng.

Lâm Thiên đứng cách anh một bước, không nhìn được cười: “Lần này không tính, là em chủ động lộ diện, là em... muốn bị anh nhìn thấy.”

Lê Trí Thành giơ tay, kéo cô vào lòng.

“Anh biết. Từ trước đến nay đều là vậy.” Anh nói nhỏ bên tai cô.

Lâm Thiên giật mình. Lệ Trí Thành lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm.

Từ trước đến nay đều là vậy...

Trước khi yêu nhau, em luôn tỏ ra thương xót anh, luôn cho anh cơ hội xích lại gần em. Khi chúng ta sớm tối kề cận, trong mắt em tràn ngập tình cảm mà ngay cả bản thân em cũng không phát giác. Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, em đã muốn bị anh tìm thấy, muốn bị anh chiếm giữ trái tim em.

Làm sao anh không hiểu, đó là sự rung động quý giá nhất của một người phụ nữ.

Anh thấy mình thật may mắn vì cuối cùng cũng có em trong đời, không phụ tình cảm của em.

...

“Hừm, câu này có ý gì vậy? rõ ràng anh theo đuổi em trước.”

“Ừ. Bởi vì anh nhận được tín hiệu từ em, sau đó mới hành động theo tín hiệu đó.”

“Em phát tín hiệu cho anh lúc nào?”

Lệ Trí Thành gơ tay chạm nhẹ vào mắt Lâm Thiên: “Ở đây này.”

Từ cách đây rất lâu, anh đã nhìn thấy vẻ quyền uy trong đôi mắt em.

Câu chuyện sinh con

Giống như nhiều người phụ nữ khác, Lâm Thiên cũng từng băn khoăn về vấn đề sinh con trai hay con gái.

Con trai chắc sẽ giống bố. Nghĩ đến đây, cô không nhìn được, ngẩng đầu ngắm Lệ Trí Thành đang ngồi ở sofa phía đối diện. Cảm giác cũng không

tôi.

Nhưng con gái cũng có cái hay của con gái, tinh tế, ngoan ngoãn, hơn nữa chắc sẽ được bố cưng chiều như một nàng công chúa nhỏ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vời.

Lâm Thiên hỏi ý kiến “đôi tác” về chuyện sinh con: “Anh mong sinh con trai hay con gái?”

Lê Trí Thành không ngần ngại, trả lời dứt khoát: “Con gái.”

Lâm Thiên ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Con gái không cần gánh vác quá nhiều.”

Lâm Thiên ngẩn người, ngẫm nghĩ vài giây mới hiểu ý của anh.

Anh quả nhiên là người đàn ông gia trưởng.

“Trong xã hội bây giờ, con gái gánh vác nhiều có vấn đề gì đâu, hoàn toàn có khả năng làm được chuyện đó.” Cô không tán thành.

Lê Trí Thành mỉm cười, đứng dậy ngồi bên cạnh vợ, ôm cô vào lòng: “Vậy sao? Trong hai chúng ta, ở bất cứ phương diện nào, ai là người gánh vác nhiều hơn?”

Lâm Thiên dăm chiêu suy nghĩ.

Sự nghiệp không nói làm gì. Anh là chủ tịch tập đoàn Ái Đạt mới, đồng thời tham gia cổ phần một số công ty mà anh cho rằng tương lai phát triển tốt. Trong khi anh không ngừng mở rộng đế quốc thương mại của mình, thì cô vẫn chỉ có mỗi thương hiệu Khuynh Thành... Được thôi, cô thừa nhận anh gánh vác nhiều hơn.

Về phương diện gia đình, anh cũng bỏ ra nhiều hơn. Anh giải quyết anh trai rồi cưới cô về, anh còn thường xuyên cùng cô đi thăm mẹ đẻ. Thời gian

gần đây, quan hệ giữa hai mẹ con ngày càng được cải thiện, tất cả đều nhờ chàng rể hiền này...

Về phương diện sức khỏe, hình như cũng là anh. Dù công việc bận rộn đến mấy, anh cũng sắp xếp kế hoạch rèn luyện thân thể của hai vợ chồng. Dưới sự dẫn dắt của anh, cuộc sống của hai người trở nên có quy luật, ngày càng khỏe mạnh.

Ngay cả ở trên giường... Khụ khụ, về cơ bản cũng là anh hao tốn nhiều tinh lực hơn.

Lâm Thiên lên tiếng: “Dù anh nói có lý, nhưng bây giờ, người phụ nữ tốt có nhiều, đàn ông tốt rất hiếm gặp.” Cô nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt sâu xa. Nếu sinh con gái, liệu con bé có may mắn như cô, gặp được người đàn ông tốt giống anh không?

Lê Trí Thành đáp: “Con gái của anh sẽ nắm chắc cuộc đời mình.”

Năm năm sau.

Không ngờ câu nói của Lê Trí Thành năm đó lại trở thành sự thật, Lâm Thiên sinh một bé gái xinh xắn. Con bé có tính cách giống bố, yên tĩnh, độc lập, mới mấy tuổi đầu đã biết tính kế.

Ví dụ như bây giờ...

Trong phòng đồ chơi trẻ em ở nhà họ Lê, Lê Thừa Lan và Quý Chú[1] đang thì thào to nhỏ với Bạc Giản[2].

[1] Con trai Quý Bạch.

[2] Con trai Bạc Cận Ngôn.

Quý Chú nói: “Bạc Giản, cậu hãy làm theo lời tớ, đứng dưới mái hiên. Đợi ánh mặt trời chiếu góc bốn mươi lăm độ xuống mặt băng, nhiệt độ tăng

lên ba độ C, lúc mặt băng bốc hơi sẽ xuất hiện cầu vồng.”

Lệ Thừa Lan ở bên cạnh cũng “thêm mắm thêm muối”: “Đúng thế, anh Giản, trong sách nói như vậy đấy, anh mau thử đi.”

Lâm Thiển đi ngang qua cửa, tình cờ nghe thấy hai đứa trẻ truyền bá lý luận kỳ quái với Bạc Giản. Cô bất giác cảm thấy hiếu kỳ vì chưa nghe nói bao giờ.

Cậu bé Bạc Giản gật đầu: “Được, để anh đi quan sát rồi nói cho hai đứa biết kết quả.”

Rời khỏi phòng đồ chơi, nhìn thấy Lâm Thiển, Bạc Giản lịch sự chào hỏi như người lớn: “Con chào bác gái[3]”.

[3] “Bác gái” là cách xưng hô khi gặp mẹ người yêu.

Lâm Thiển giật mình khi nghe từ “bác gái”, cô phì cười: “Con gọi dì là được rồi.”

Kế quả Bạc Giản vừa khuấy dạng, hai “tiểu phúc hắc” Quý Chú và Lệ Thừa Lan liềm ôm bụng cười. Còn Bạc Giản đứng im ở ngoài ban công.

Lâm Thiển đi đến hỏi: “Con có nhìn thấy cầu vồng như chúng nói không?”

Bạc Giản dỗi mắt ra mặt băng đầy tuyết, miệng mỉm cười: “Dì Lâm, sao dì lại tin vào lý luận ấu trĩ đó của hai đứa?”

Lâm Thiển cứng họng, hơi nghi hoặc: “Vậy tại sao con...”

Bạc Giản để lộ nụ cười ngượng ngùng hiếm thấy.

“Dì Lâm, chắc dì không hiểu, phương thức biểu đạt sự ái mộ của con gái ở thời kỳ đầu với con trai chính là đùa giỡn đối phương.” Cậu cất giọng bình thản: “Tuy con đặt hết tâm tư vào việc điều tra phá án, trong mấy năm

tới sẽ không nhận lời em Lan, nhưng con cũng không thể vạch trần ý tốt của em. Vì vậy, con để em hiểu nhầm, rằng em đã lừa được con.”

Lâm Thiên: “...”

Bạc Giản, con mới chỉ là cậu bé bảy tám tuổi. Không phải con quá tự luyện, nghĩ ngợi quá nhiều đấy chứ?

Khi quay về phòng đồ chơi, Lâm Thiên bắt gặp Quý Chú đang dạy con gái mình chơi điện tử. Cậu bé mới lên tám, thân hình cao lớn hơn các bạn cùng độ tuổi, gương mặt sáng sủa, lời nói cử chỉ tỏa ra vẻ chững chạc như người lớn. Hai đứa trẻ chơi vui vẻ, Lệ Thừa Lan cất giọng nũng nịu: “Anh Quý Chú, anh Quý Chú.”

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi câu nói của Bạc Giản, Lâm Thiên quay về phòng khách, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Cô nói với Lệ Trí Thành: “Bây giờ ba đứa trẻ chơi thân với nhau. Nhớ sau này lớn lên tạo thành mối tình tay ba thì thật khó xử. Quý Chú và Bạc Giản đều tốt cả.”

Lệ Trí Thành đang đọc báo. Nghe vợ nói vậy, anh trả lời mà không ngắt đầu: “Có gì khó xử? Đương nhiên chọn Quý Chú rồi.”

Lâm Thiên: “...”

Chồng à, anh tỏ rõ thái độ không ưng con trai Bạc Cận Ngôn, liệu có được không đây?

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebooks hơn nữa.